

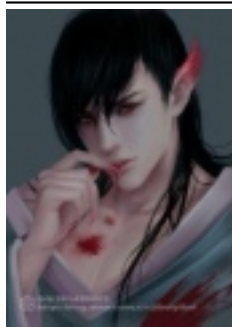
Ma Vương Tuyệt Tình

Contents

Ma Vương Tuyệt Tình	2
1. Chương 1: Mùa Đông Năm Ấy	2
2. Chương 2: Lạc Lỡng	4
3. Chương 3: Nam Nhân Xa Lạ	5
4. Chương 4: Tuyệt Thế Mỹ Nam	6
5. Chương 5: Bị Làm Nhục	7
6. Chương 6: Theo Sau	9
7. Chương 7: Trúc	10
8. Chương 8: Chăm Sóc	12
9. Chương 9: Hạnh Phúc	13
10. Chương 10: “thiên Hạ Vô Song”	15
11. Chương 11: Đối Diện	17
12. Chương 12: Có Biến	20
13. Chương 13: Đánh Cuộc	22
14. Chương 14: Đánh Cuộc (tiếp Theo)	24
15. Chương 15: Oán Hận	26
16. Chương 16: Oán Hận (tiếp Theo)	28
17. Chương 17: Động Tâm	30
18. Chương 18: Động Tâm (tiếp Theo)	33
19. Chương 19: Mai...	35
20. Chương 20: Chịu Nhục (1)	37
21. Chương 21: Chịu Nhục (2)	40
22. Chương 22: Chịu Nhục (3)	42
23. Chương 23: Chịu Nhục (4)	44
24. Chương 24: Thỏa Hiệp	47
25. Chương 25: Có Biến	49
26. Chương 26: Đêm Dài	52
27. Chương 27: Muốn Ra Tay	54
28. Chương 28: Kể Lại	57
29. Chương 29: Ko Bao Giờ Rời Bỏ	60
30. Chương 30: Nhận Ra	63
31. Chương 31: Nhận Ra (tt)	65
32. Chương 32: Muốn Giết Nàng	66
33. Chương 33: Hứa	70
34. Chương 34: Thăm Dò	73
35. Chương 35: Thị Uy	74
36. Chương 36: Cổ Thỉnh Phong	77
37. Chương 37: Trừng Phạt	80
38. Chương 38: Hạnh Phúc	83
39. Chương 39: Trở Về	85
40. Chương 40: Diệt Cơ	88

41. Chương 41: Thề Thân	91
42. Chương 42: Cám ỖN NÀNG	94
43. Chương 43: Đau Đến Tê Tâm Phế Liệt	97
44. Chương 44: Khách Đến Thăm	100
45. Chương 45: Bị Thương	103
46. Chương 46: Thêm Một Lời Hứa	106
47. Chương 47: Đối Nghịch	109
48. Chương 48: Mất Cơ Hội	111
49. Chương 49: Âm Mưu	114
50. Chương 50 50: Âm Mưu (2)	116
51. Chương 51: Âm Mưu (3)	118
52. Chương 52: Lòng Hằn	121
53. Chương 53: Lãnh Cung	123
54. Chương 54: Thề Thân Thì Đã Làm Sao?	126
55. Chương 55: Trả Nợ	130
56. Chương 56: Quyếtđịnh	133
57. Chương 57: Rời Đi	136
58. Chương 58: Sự Thật	139
59. Chương 59: Thương Lang Quốc	142
60. Chương 60: Vượt Cạn	147
61. Chương 61: Đông Cuối	149
62. Chương 62: Vĩ Thanh	152
63. Chương 63: Phiên Ngoại 1: Loạn Thiên	155
64. Chương 64: Phiên Ngoại 2: Người Mạnh Nhất	159
65. Chương 65: Phiên Ngoại: Thương Hiên	164

Ma Vương Tuyệt Tình

Giới thiệu

“Người có biết nhìn mặt người ta cảm thấy chán ghét vô cùng” – Hẳn gần từng tiếng một , một một

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-vuong-tuyet-tinh>

1. Chương 1: Mùa Đông Năm Ấy

Tuy chỉ có khoảng chục địa điểm cần giao nhưng những địa điểm lại cách xa nhau nên Vũ Đồng cũng phải mất một khoảng thời gian mới hoàn thành. Nhìn 2 hộp đồ ăn còn lại , cô vuốt vuốt gương mặt lấm tẩm mồ hôi, nở nụ cười hài lòng . Địa điểm cuối nằm ở một nơi khá xa, theo như cô được biết thì đó là địa chỉ một nhà nghỉ nằm gần khu vực núi . Cầm đầu cầm cổ đập một mạch , cuối cùng cô cũng đến nơi , nhìn quanh quất , cô không biết người nào đã gọi phần hoành thánh này. Đang định quay trở về, cô thấy có người vồ

vai mình, quay lại nhìn , Vũ Đồng nhìn thấy một người đàn ông bụng phệ, ước chừng đã gần ngũ tuần , trên miệng đang cố nặn ra một nụ cười nhưng nó méo mó hết sức , dường như không thể che giấu được bản chất dâm dăng của hắn. Hắn cất giọng e e , hai mắt hau háu nhìn vào chiếc áo sơ mi trắng đã ngả màu vàng ố của Vũ Đồng: “Cô gái đi đâu thế, em giao hoành thánh phải không? Tôi là người gọi đây, vào đây, vào đây...”. Hắn toan kéo tay cô quay vào ngôi nhà nghỉ leo lắt ngọn đèn vàng thì gặp phải một cái hất tay rất mạnh của cô. Vũ Đồng chìa 2 hộp hoành thánh ra trước mặt , lắc đầu rồi ra hiệu lấy tiền, gương mặt hắn giãn ra như đã hiểu , hai con mắt dán chặt vào Vũ Đồng, càng xoa tay , bộ dáng thèm thuồng lộ rõ ra trong đêm tối: “Hóa ra em không nói được , càng tốt , càng tốt , thế thì sau khi chúng ta vui vẻ , em cũng không thể nào kể cho ai nghe...”. Lực kéo tay không buông mà dường như mạnh hơn, Vũ Đồng nhận thức được hoàn cảnh hiện tại , cô hất thẳng 2 hộp hoành thánh vào mặt hắn rồi vùng chạy, gã đàn ông dâm dăng hét lên như con lợn bị thọc tiết , chạy đuổi theo sát nút . Đã gần nửa đêm , mọi người tập trung tại quảng trường cùng đón tuyết Giáng sinh nên khu vực này càng thêm heo lạnh, cả một ngày quần quật làm việc , chân Vũ Đồng như rã rời , cô loạng choạng chạy trong đêm tối. Tên đàn ông thối tha đã có sẵn men rượu càng gào thét , đến khi bàn tay dơ bẩn sắp nắm được bả vai của Vũ Đồng , cô giựt mạnh người nhào mình về phía trước , một khoảng không tối tăm đập vào mắt cùng với cảm giác không trọng lượng ập đến. Cô đang rơi xuống núi, thực sự là đang rơi...Cô sẽ chết sao? Không cam lòng! Thực sự không cam lòng! Cả cuộc đời chưa được nếm mùi vị hạnh phúc gia đình thế mà ông trời bắt cô ra đi bây giờ sao ?

Chương 1 : Mùa đông năm ấy

Đông đã đến ...mùa đông năm nay lạnh nhiều hơn hẳn những năm trước, kéo cao thêm chiếc áo khoác bông đã cũ mòn, Vũ Đồng lê từng bước về căn nhà trọ tồi tàn trong khu ổ chuột . Một mình đơn côi tại thành phố rộng lớn và lạnh lẽo, bất giác lòng cô dấy lên niềm chua xót. Lưu lạc đến đây từ năm 10 tuổi , đến bây giờ cô vẫn không khác gì cô bé mồ côi ngày ấy , khả dĩ chỉ có thân xác lớn lên mà thôi. Cũng vì thân gái một mình , lại thêm chút nhan sắc , khi mới dậy thì , Vũ Đồng bắt gặp biết bao ánh mắt thèm muốn , biết bao lời gian trá của những tên đàn ông vô sỉ dụ dỗ đe dọa. Trải qua những ngày tháng lo sợ phập phồng , Vũ Đồng trang bị thêm cho gương mặt những mảng đen bầm , những vết lở trên tay chân và còn nhiều nữa . Bây giờ trước mặt mọi người , bây giờ cô chỉ là một đứa con gái dơ dáy , bẩn thỉu , xấu xí cầm điếu chạy việc vặt và lau dọn trong một quán ăn ven đường . Giấc mơ được đi học văn chương trong lòng biết bao giờ mới thực hiện được , chỉ có thể mỗi tối mượn vài cuốn sách và những chồng báo cũ được cột lại chuẩn bị quăng đi mà về nghiền ngẫm. Ít ra cô cũng không phải mù chữ , và đây là cách cô cập nhật thêm kiến thức cuộc sống của mình. Giống như những cô gái khác , Vũ Đồng cũng biết mơ mộng , nhưng giấc mơ giản dị có được ngôi nhà , một công việc ổn định trong những tòa nhà cao tầng , một gia đình nhỏ có vẻ quá xa vời . Thôi đành cất tạm nó vào một góc trong tim !

Mai đã là Giáng Sinh rồi , một ngày bận rộn tấp nập của quán ăn , một ngày mà tất cả mọi người đều trông đợi kể cả cô , ít nhất trong ngày đó cô sẽ được thưởng thêm ít tiền . Đang mải mê theo đuổi những suy nghĩ riêng , Vũ Đồng không biết rằng bà chủ quán đang đứng bên cạnh từ lúc nào. Bà ra hiệu muốn cô dừng tay rồi đưa chỉ cho cô một chồng hộp đồ ăn lớn giọng nói :

“Tiểu Đồng à , hôm nay quán đông quá , mấy tên giao hàng chạy vất vả giở lên cổ nhưng cũng không về kịp mà khách hối quá rồi , mi chịu khó mang chồng hộp này đi giao giùm cho ta , ta sẽ trả thêm tiền công giao hàng như mấy tên kia , xe đạp ở đằng kia. Chịu khó giùm ta !”

Bà chủ quán là một bà mập béo, gương mặt được vẽ qua loa với những mỹ phẩm rẻ tiền lộ ra vẻ dử tợn , nhưng kì thực bà là người rất tốt bụng , có thể nói bà là người nâng đỡ cho Vũ Đồng suốt 2 năm qua. Nếu không được bà nhận vào phụ việc , không biết bây giờ cô gái nghèo xấu xí đang phiêu dạt nơi nào.

Vũ Đồng nghe bà phân phó liền nhanh chóng đứng dậy lau tay chân mặt mũi , rồi xách hết chồng hộp đồ ăn leo lên xe đạp phóng đi! Gió lạnh quất từng cơn vào mặt , khó khăn lắm ,cô mới giữ vững tay lái, “Giao xong chồng hộp này , mình lại có thêm chút tiền mua sách...”

2. Chương 2: Lạc Lỡ

Tuyết dường như bao phủ lên mọi thứ, vùi dập một thân hình nhỏ bé lấm lem. Cảm giác lạnh buốt truyền đến làm thân hình khẽ động đậy. Vũ Đồng mở mắt, cô chưa chết sao? Thân mình truyền đến một cơn đau nhức dữ dội, toàn thân ê ẩm phải chống trụ trên cánh tay gầy yếu làm Vũ Đồng nhăn mặt. Nhìn xuống, cổ chân cô đã sưng thật to, “có lẽ là trật khớp rồi”, cô nhủ thầm, cố kéo lê thân mình vào một góc núi để tránh tuyết. Đây là nơi nào mà sao cảnh vật lạ lẫm thế kia. Vũ Đồng xoa 2 bàn tay vào cánh tay tê buốt của mình. Cô đã bất tỉnh khá lâu. Tuyết bao phủ mọi ngóc ngách. Nhưng bụng rã réo inh ỏi, dù sao cũng không thể ngược đãi bản thân, Vũ Đồng cố lê thân men theo vết đường có chân người qua lại.

“Có người ở gần đây” – Cô tự nhủ khi thấy thấp thoáng có những mảng xanh của cây trồng. Vũ Đồng đi nhanh hơn, vừa đi vừa cất tiếng. Nỗi sợ hãi đi qua thay cho sự ngỡ ngàng về một địa phương xa lạ. Những ngôi nhà, những bộ trang phục... nó không giống với những thứ của thế kỉ 21.

Một số phụ nữ trong làng nghe tiếng gọi bắt đầu chạy ra, nhìn thấy Vũ Đồng, đôi mắt họ ánh lên những tia nghi ngại, cô cố bước lại gần, giơ 2 bàn tay trắng trẻo lấm lem, gật gật đầu ra hiệu xin một bữa cơm. Nhưng vừa đến gần, họ đã đẩy cô ra, rồi đóng sầm cửa lại. Vũ Đồng lết từ nhà này sang nhà khác nhưng hoàn toàn cũng chỉ nhận được những ánh mắt khinh bỉ. Cô đã đói lắm rồi, là người nằm gần một chuồng ngựa, nước mắt lan nhanh trên gương mặt. Hóa ra dù đi đến đâu con người cũng giống nhau. Họ xua đuổi cô vì cô nghèo và dơ bẩn? Chưa xót làm sao!

Đang tính quay trở về hốc núi, hai cái bánh bao trắng bay vào người Vũ Đồng. Một bé gái trong ngôi nhà trước mặt ném ra ngoài 2 cái rồi nó vội đóng cửa lại. Trong lòng thầm mừng, Vũ Đồng vừa đi vừa ngấu nghiến. Tuyết ngoài trời vẫn rơi ào ào! Trong hốc núi, cô gái nhỏ co mình trên đồng rơm lấy vội từ chuồng ngựa.

Sáng hôm sau, khi gà vừa gáy 1 tiếng, Vũ Đồng dậy sớm vuốt lại tóc, lấy rơm rạ chùi lại những vết bẩn trên người, cô kiếm được một cây gậy nhỏ, vừa chống gậy vừa khập khiễng đi về phía ngôi làng nhỏ hôm qua. Những người phụ nữ đang tất tả che tuyết cho những mảng rau xanh rì, cô lại gần một người trông có vẻ đứng tuổi và hiền hậu, gật gật đầu, rồi cũng nắm lấy một đầu dây vải kéo căng ra theo họ. Dù bước chân còn loạng choạng do vết thương không lành, nhưng Vũ Đồng được cái khéo tay, cô buộc lại những đầu dây rất gọn. Người phụ nữ trung niên có vẻ hài lòng, bà bước đến bên cạnh, vỗ vai nói nhỏ:

“Người coi vậy cũng không phải hạng ăn bám, thôi từ nay qua bên ta phục việc, ta còn thiếu một chân quét dọn chuồng ngựa mà bây giờ đang vào đông, người đồng ý thì làm cho ta, mỗi bữa 3 phần cơm rau đến cuối tháng ta lại cho thêm vài đồng mua quần áo. Thấy người tội nghiệp, cảm điếc mà lại bị tật, ta mới giúp đỡ”

Chưa kịp để bà ta nói hết câu, Vũ Đồng nắm cánh tay gầy liền hỏi ra chiều đồng ý. Sau đó cô cầm chổi ra ngoài chuồng ngựa bắt đầu dọn dẹp. Đang lui cui trong chuồng ngựa, cô nghe 2 phụ nữ ôm bó rơm đi ngang qua nói chuyện với nhau

“Tuyết năm nay thật là dai dẳng, mảnh vườn nhà ta không biết có chịu nổi qua mùa đông năm nay không?”

“Ngôn tẩu đừng quá lo lắng, cũng may năm nay ko bắt nộp thuế, lương thực trong nhà đủ dùng cho đến mùa xuân cơ mà”

Vũ Đồng chăm chú lắng nghe, sau đó đi vào sân ngoắc ngoắc một cô bé chừng 10 tuổi. Con bé đi ra lớn tiếng hỏi: “Cầm tỷ tỷ có gì muốn hỏi?”

Vũ Đồng chỉ vào 2 người phụ nữ vừa khuất ra chiều không hiểu ý họ đang nói gì. Con bé chống nạnh ra dáng người lớn giảng giải

“Tỷ ở xa đến phải không? Biết đây là đâu không? Đây là Dục Hỏa Quốc, người không giống như mọi người ha? Hay người từ Phục Hy Quốc, không phải trông tỷ xấu xí không thể là các nàng tinh linh xinh đẹp ấy được, hay tỷ là người của Thanh Lương Quốc ... ai nha, dù tỷ là người ở đâu chắc chắn phải nghe uy danh Dục Hỏa Chiến Vương của chúng ta rồi đấy. Ko phải tỷ đến là vì uy danh của Vương chứ? Ta khuyên tỷ, những mỹ nhân trong thiên hạ chen nhau ứng thí vào cung mà còn không có cơ hội được chiêm ngưỡng long nhan, tỷ thật sự nên quay về đi!...”

Cô bé đứng huyền thuyên một hơi, trong khi Vũ Đồng như đứng chết trân tại chỗ, cái gì Dục Hỏa Quốc, cái gì Phục Hy Quốc, cái gì Thanh Lương Quốc...không phải ta chỉ té xuống núi gần khu nhà nghỉ sao ? Cứ nhiên vì chuyện gì mà lại rơi vào một thế giới cổ đại xa lạ như thế này ?

Rờ rẫm khuôn mặt cùng tay chân, vẫn còn nguyên vẹn , hóa ra cả thân xác của ta cũng đã xuyên không. Vũ Đồng cười khổ: ” Không sao , ở thế giới kia ta cũng không có gì , qua đến bên này cũng trắng tay , làm lại từ đầu mà thôi”

Thấy Vũ Đồng dăm dăm chiêu chiêu, đứa nhỏ vỗ vỗ vai ra chiều thông cảm lắm: “Đừng buồn, ta biết nhiều nàng như thế lắm, nếu thấy khó khăn quá để trở về, hay cứ ở đây phụ ta và mẫu thân một thời gian, ta sẽ dạy tỷ đọc chữ, chịu không?”

Vũ Đồng gật gật đầu, từ nay cô đã bước đi trên một con đường mới....

3. Chương 3: Nam Nhân Xa Lạ

Thời gian cũng đã 1 tháng kể từ lúc Vũ Đồng lạc bước đến đây, nếp sống mới cũng đã quen thuộc, ở thế giới hiện đại phồn hoa kia, nàng cũng làm quần quật suốt ngày, qua đây cũng không khác là mấy. Ừ, thì cũng như nhau cả thôi! Có điều, năm nay đông đến sớm và kéo dài, lương thực của gia chủ không còn nhiều , ngày nào nàng cũng chỉ ăn được một chén cơm trắng và vài lát cải phơi khô. Thực sự là không đủ no. Ráng cầm cự, đợi hết đông nàng sẽ xin thêm thêm những công việc khác nữa. Nàng phải cố gắng sống, nếu đã không sống tốt ở thế giới kia, thì ít ra nàng cũng không muốn chịu cảnh nghèo đói nơi này.

Đêm nay, lần đầu tiên nàng nhìn thấy ánh trăng soi rọi, ánh sáng dịu dàng như sưởi ấm cả vùng núi hoang vu. Nàng khe khẽ hát, ở một nơi thâm sơn cùng cốc thế này , giữa đêm khuya thế này, chắc chẳng còn ai lên núi nữa.

“Lúc này người hãy nhắm mắt cảm nhận

Không phải vẽ lung linh huyền bí của màn đêm

Người sẽ ở bên cạnh nó

Sự ấm áp của thượng đế hay của ta

Yêu thì có chi là điểm dừng

Chỉ mãi là trang giấy trong mắt

Sự phóng khoáng của giấc mộng

Sợ rằng chỉ là nơi giao tiếp của tâm hồn ta

Hãy nhìn chỉ vì vẻ đẹp cao cả của tâm hồn

Con người tuy phải vượt qua bao trắc trở

Họ vẫn chỉ vì tình yêu mà sống

Giọt lệ đột nhiên rơi xuống

Bóng người xa xăm thê lương

Lời chào tạm biệt không âm thanh vang vọng

Vẫn mãi chờ đợi ở đây vì kẻ ra đi không có trở lại”

(Nỗi đau chôn sâu trong lòng tuyết)

Tiếng hát vừa dứt, Vũ Đồng nghe tiếng lạo xạo của lá cây, một lúc sau truyền đến một giọng nói nam nhân xa lạ

“Sao không hát nữa?”

Vũ Đồng im bất, co mình sâu vào trong hốc núi, nín thở không dám phát ra tiếng động, giờ này trên núi còn có người sao ?

“Hát tiếp đi, ta muốn nghe”- Giọng nói khàn khàn ra lệnh đầy uy quyền, nàng cảm nhận được sự lạnh lẽo thoát ra trong lời nói của đối phương

Vũ Đồng nép mình vào, lấy rơm đắp kín che phủ toàn bộ cơ thể , đôi mắt nhắm lại, một hồi lâu sau không thấy tiếng nói nữa , nàng mới an tâm đi vào giấc ngủ

Sáng sớm, Vũ Đồng sửa soạn xuống làng, nàng vẫn nhớ như in giọng nói đêm qua , là ai giữa đêm hôm lang thang giữa rừng núi. Thật sự nàng cảm thấy thắc mắc vô cùng!

Hôm nay Vũ Đồng làm rất nhanh, tuy bước chân vẫn còn đau nhói do không được chữa trị, nhưng sự nghi ngờ căng tràn trong lòng làm nàng không an tâm. Xong hết mọi việc nàng tất tả chạy về phía núi , hướng đến tiếng nói đêm qua.

Tuyết đọng thành từng mảng trên những tán cây ngọn cỏ, cả khu rừng chìm trong màu trắng xóa. Đường rất trơn làm Vũ Đồng phải khó khăn lắm mới không trượt té. Bỗng toàn thân nàng run bắn, có cảm giác một ánh mắt sát khí đang tập trung vào nàng. Vũ Đồng xoay người lại tìm kiếm, nàng vén những lùm cây thân mềm rũ lá qua theo từng bước chân, trên một gò đất , dưới tán cây đại thụ, một bóng người đang ung dung ngồi tựa lưng vào thân cây bất chấp tuyết ngoài trời đang rơi xuống chỉ có điều những vết máu đỏ sẫm loang lổ trên nền tuyết trắng đã nói cho nàng biết người này đang bị thương, hơn nữa vết thương không hề nhẹ , vậy mà đối phương không hề rên la một tiếng nào...

4. Chương 4: Tuyết Thế Mỹ Nam

Đập vào mắt nàng là một gương mặt hoàn mỹ vô cùng, đây một mái tóc dài buông xõa trong gió tuyết, đây một đôi mắt đen dài dưới hàng mi cong vút, đây một sống mũi cao thẳng không có một tí vết, đây đôi môi gợi cảm có hơi tái nhợt vì mất máu và thời tiết trở lạnh, tất cả kết hợp hài hòa trên một làn da trắng nhưng rần rởi . Đó chính là một kiệt tác tuyệt mỹ không thuộc thế giới con người nàng đang sống. Đôi con ngươi màu nâu trong suốt dưới cái nắng dịu nhẹ ánh lên một màu đỏ ma mị hút hồn, Vũ Đồng như rơi vào vực thẳm vô cùng tận trong cái ánh nhìn đó. Cô chặt vật vung chạy nhưng đôi chân cứng đờ cứ đứng yên tại chỗ không thể nhúc nhích.

“Người đã ngắm ta đủ chưa?” Khóe môi nam tử cong lên thành một đường khinh bạc, đường môi mỏng rõ nét mang theo hơi lạnh những những ngày đông càng làm cho thanh âm trở nên lạnh lẽo nhưng lại càng cuốn hút hơn bao giờ. Đôi mày kiếm khẽ nhếch lên tạo thành một đường sắc sảo trên gương mặt quá đỗi tuấn mỹ làm Vũ Đồng không thể thở nổi, lồng ngực nàng khẽ đập phồng trong cái lạnh của mùa đông.

Khi định thần lại , hình ảnh của nam tử xa lạ đã phóng to trước mặt nàng, nàng sửng sốt tột độ khi phát hiện ra những ngón tay của mình đang đậu trên gương mặt đẹp như tranh vẽ kia. Nàng đang làm gì thế này? Hốt hoảng rút tay lại , nàng ngã ngửa ra sau trước ánh mắt sắc nhọn của hắn.

“Người không thể nhìn được thêm giây phút nào trước vẻ đẹp của ta sao , nữ nhân háo sắc?” . Bạc môi khẽ cong lên tại thành đường trăng khuyết nhưng âm điệu phát ra như hàn băng khiến người khác khẽ rùng mình.

Vũ Đồng lắc lắc đầu, nàng lùi ra xa, xấu hổ cúi mặt xuống, nàng cũng không hiểu sao mình lại có gan lớn đến như thế .

“Ngắm xong thì cút đi , đừng làm phiền ta nghỉ ngơi” . Âm thanh không to , không nhỏ nhưng mang theo dư vị của sự giận dữ làm Vũ Đồng rụt chân lại , nhưng khi nhìn xuống dưới chân , những dòng máu tươi thấm đẫm nền tuyết trắng làm Vũ Đồng lo ngại, “Người này đang bị thương khá nặng, nếu cứ nằm đây mãi sẽ có thể vong mạng”

Nhìn vào gương mặt vô cảm của nam tử xa lạ đang nhắm hờ đôi mắt , lòng nàng càng quả quyết . Nàng ngồi xổm xuống, lấy ra 2 khúc bánh còn nóng trong người ra chìa đến trước mặt người ấy, một tay lay lay thân hình gọi hắn dậy.

“Cút đi và để ta yên ”- tên nam nhân rít từng tiếng qua kẽ răng rồi hất 2 miếng bánh xuống nền đất tuyết.

Hắn quay ra nở nụ cười ma quỷ đưa tay vuốt lấy gương mặt nhỏ của nàng: “Người chưa thấy cái chết nên chưa biết sợ phải không, đứa con gái ngu ngốc kia, người đừng nghĩ rằng với chút máu ít ỏi đang chảy ra có thể làm ta suy yếu, hãy biến đi trong khi ta chưa xuống tay , mạng của loài người các người chỉ là một hạt cát mà ta dẫm đạp. Ta ghét nhất là mùi con người trên cơ thể người . Trước khi ta động thủ , hãy giữ lấy cái mạng của mình”

Vừa nói bàn tay hắn vừa siết chặt lấy cái cằm nhỏ bé của Vũ Đồng, nàng khẽ nhắm mắt rồi bất ngờ bị đẩy mạnh xuống đất, hắn quay mặt đi, đôi mắt lạnh lẽo nhắm nghiền lại

Khập khiễng đi về phía hốc núi, suốt tối nay nàng trần trọc không ngủ được , trăng đã lên cao rồi , tên ấy có làm sao không? Vũ Đồng nhồm dầy , không yên tâm , nếu không thấy thì thôi , đã thấy rồi làm sao nàng có thể trở mặt nhìn. Vợ vội đóng rơm trong góc ngủ , nàng chống gậy mò mẫm đến nơi nghỉ của tên nam nhân kia.

Hắn đang ngủ, thân mình toát lên vẻ cuốn hút và uy quyền dưới ánh trăng đậm bạc , nàng phủ lên thân mình hắn đồng rơm rạ, vừa định quay đi, một bàn tay vươn ra bóp lấy cái cổ gầy trơ xương của nàng rồi từ từ nâng lên cao, đôi mắt khẽ nhú lại, tỏa ra sát khí kinh người .

“Ta đã nói người đừng nên quay lại, người lại bỏ ngoài tai , đứa con gái ngu ngốc này”

“ Ta ghét nhất là con người, thể mà người – một con người thấp hèn lại chạm vào ta... ta phải xử trí người thế nào đây hả cô gái bé nhỏ?” hắn ghé sát vào vành tai nàng , phả ra từng chữ lạnh lẽo như một tên Ma Vương địa ngục . Nàng giãy dụa, ú ớ từng tiếng, cho đến khi không còn hơi sức, đột nhiên bàn tay hắn buông ra giữa không trung . Nàng rơi bịch xuống đất, ê ẩm...

“Người bị câm?” .Hắn thờ ơ buông ra câu hỏi , uể oải dựa vào gốc cây .”Ta không có hứng thú với một tên câm”

Với tay kéo những đồng rơm phủ lên mình hắn hờ hững nói. “Ta ko phải như loài người yếu đuối các người, trở về thế giới của người trước khi chết dưới chân ta”

Vũ Đồng kéo những tấm rơm lại rồi phủ lên thân của hắn , sau đó nàng lặng lẽ quay đầu, không hề phát ra bất cứ phản ứng gì khi nghe những lời hắn đã nói. Căn bản nàng có muốn về cũng không thể nào về được rồi. Cô độc ở nơi xa lạ này nàng đâu phải không đau khổ, mỗi đêm chỉ có ánh trăng đậm bạc làm bạn với nàng , soi sáng cho nàng qua những ngày dài lạc lõng

5. Chương 5: Bị Làm Nhục

Từ hôm ấy, mỗi phần cơm của Vũ Đồng đều được gói ghém cẩn thận và mang lên rừng, nhưng không có kết quả khác nhau, vẫn là bị vứt lán lóc trong bụi cỏ, những cọng rau vàng úa lại càng trở nên bèo bọt hơn dưới lớp tuyết dày.

Theo những tính toán của gia chủ nhà nàng, đông cũng sắp hết, chỉ còn vài ngày thôi. Nhớ đến đồng khô cá đang phơi chông chờ trên giàn của nhà trưởng làng, nàng không nhịn được mà thở hắt ra một cái, đã lâu rồi nàng chưa có miếng thịt miếng cá vào bụng. Vậy còn tên kia thì sao? Ngẩng đầu lên, ánh trăng hôm đã chiếu sáng khắp cả khu rừng. Định thần, đôi mắt nhắm chặt rồi chợt mở to, đêm hôm ấy, một bóng đen nhỏ thó quyết định xuống núi

Những con cá béo mập phơi khô quắt queo trên giàn vẫn trông thật ngon mắt, ít ra cũng có món m ặn cho hắn tắm bổ, chảy máu nhiều như vậy, thể lực dù khỏe đến đâu cũng sẽ bị suy giảm nghiêm trọng. Vũ Đồng

thò cây gậy chống hươu hươu lên cao. “Bịch”, một tiếng rồi lại 2 tiếng vang lên, phải vội 2 con cá rơi xuống, nàng cẩn thận cho vào túi áo, nhẹ nhàng rời đi, nhưng chưa kịp quay người, đã nghe tiếng bước chân từ trong nhà trường làng hướng về phía sân sau nơi nàng đang đứng, luống cuống, cây gậy chống vấp vào bậc thềm đánh một tiếng “cạch”.

-Ai đó, đêm hôm làm gì ở nhà ta...

Rồi thêm những bước chân khác, nàng hoảng loạn, vội vàng bỏ chạy bằng hết sức lực có thể, một trận đau đón quật lên cái lưng nhỏ bé của nàng. Đau, đau quá, nàng ngã đập mặt xuống nền tuyết trắng.

-Hóa ra là cái con lang thang khát thực ở làng mình

-Con này dám vào nhà ta ăn trộm à. Tiếng heo nhéo của một phụ nữ vang lên sau đó

Và chưa kịp nghe thêm được lời nào nữa, mặt mũi nàng tối tăm lại, những cái đầm đá, những cái tát tai, những màn cầu neo, những gậy gộc phủ lên thân thể gầy gò của nàng như vũ bão. Một bùm máu tươi trào vào trong họng, không thể nuốt xuống, bàn tay nhỏ cổ vớ ra, rồi không thể nhìn ra được sự giúp đỡ nào, giờ đây ôm quắp lấy cơ thể mỏng manh, vùi đầu vào tuyết để tránh được cái nào hay cái đó. Khi cả người Vũ Đồng như bị chôn sống dưới cái lạnh, lưng áo đã rách bươm và nhòe nhoẹt màu đỏ tươi của máu. Những người nhà trường làng vớt nàng lại một xô rồi bỏ đi

-Thôi, 2 con cá, coi như bố thí cho nó. Cút đi! Đừng làm ô uế cái làng này

- Từ nào đến giờ làng này có ăn trộm đâu, thế mà giờ lại... Những tiếng bàn tán xôn xao của những người dân trong làng vang lên, rồi dần dần tan ra trong đêm khi họ lại bắt đầu lục tục kéo về nhà và không quên dần mành cánh cửa biểu thị sự nhục mạ đối với cô gái bé nhỏ đang nằm lê trên mặt đất.

Cổ kéo thân xác bê bết máu về triển núi, Vũ Đồng nằm bẹp trên những nhánh cỏ đã khô héo vì thời tiết giá lạnh. Máu lại lần nữa hộc ra, nàng lắc đầu cười khổ, sao lại phải chịu cảnh thê thảm thế này. Nước mắt lăn dài trên gương mặt tái nhợt điểm thêm những nét bầm tím và những giọt máu đỏ tươi vương trên da thịt. Cảnh vật bấy giờ đã trở nên nhạt nhòa...

Rùng mình một cái, Vũ Đồng nhìn vào 2 con cá rơi ra “ít nhất cũng còn giữ lại được...”, nàng tập tễnh đi về phía rừng, có lẽ phải bắt đầu kiếm một địa phương mới. Nơi đây đã không còn dung nạp nàng rồi. Tiếng cười eo eo vang lên từ phía sau khiến nàng bất giác quay lại. Gương mặt béo mập của tên nhị công tử Ôn Thế Xương con trưởng làng đập vào mắt làm nàng khê nhú mày. Hắn ở đây từ bao giờ

- O kìa, tiểu cô nương có ý đi đâu? Chao ôi nhìn xem, gương mặt như hoa như ngọc sao lại trở nên tàn tạ thế kia? Chúng nó ra tay thật tàn nhẫn..

Bỏ ngoài tai những lời thừa thãi của hắn, nàng cố bước nhanh về phía tên nam nhân xa lạ đang bị thương nằm trong rừng. Ôn Thế Xương căn bản không để yên cho nàng, hắn kéo tay nàng, đôi mắt híp lại, ánh mắt này quen lắm, nó không khác gì ánh mắt thêm thường dơ bẩn của cái gã đã xô nàng xuống núi khi ấy. Vũ Đồng thoáng chốc rét run, nàng vùng tay ra và hướng về cánh rừng chạy bằng hết sức bình sinh có thể. Tiếng cước bộ nặng nề phía sau cho nàng biết, hắn đang đuổi theo. Gần đến nơi rồi. Xoẹt. cánh tay áo một bên bị lực kéo làm rách một mảnh, lộ ra cánh tay nhỏ trắng trẻo gầy gò. Vũ Đồng mắt đà té nhào về phía trước. Tên béo mập Ôn Thế Xương nhân cơ hội giữ chặt 2 chân của nàng rồi lấy thế nằm đè lên. Ánh mắt như con sói háu đói dán lên toàn thân làm nàng run rẩy. Nàng cố đẩy tấm thân ục ịch của hắn ra nhưng không thể. Bàn tay hắn vuốt ve gương mặt nhỏ kiêu diễm của nàng làm nàng thấy buồn nôn. Dùng hết sức bình sinh, Vũ Đồng cắn thật mạnh vào bàn tay múp míp ấy, hắn hét lên như con heo bị chọc tiết, đôi mắt vằn máu, hắn xô xả giáng xuống gương mặt nàng những cái tát nẩy lửa rồi hung hăng xé rách tấm y trang trên người nàng. Nàng hét lên đau đớn. Sự phẫn nộ thoát ra sau những thán thở năm chôn vùi khiến gương mặt nàng càng thêm thống khổ. Không ai biết, có một đôi bạc thân nhìn ra, lãnh đạm mơ hồ tựa như không có cảm xúc khi chứng kiến hình ảnh ấy

Một tiếng gió rít lên bên tai, Vũ Đồng thấy thân thể tên Ôn Thế Xương bỗng run rẩy và từ từ rời ra khỏi người nàng. Ánh sáng kim loại lóe lên trên cái cổ đầy thịt của hắn. Bóng đen cao lớn che khuất tầm mắt của nàng, sừng sững đứng đó từ bao giờ.

Giọng nói lạnh lùng rít qua kẽ răng làm Ôn nhị công tử run rẩy: “Giữa thanh thiên bạch nhật mà người

hiếp đáp một cô nương yếu đuối như thế, còn gì là thiên lý”. Lúc này đây, tên Ôn Công tử càng thêm mềm nhũn, thân hình hần đổ gục xuống, miệng lẩm bẩm: “Tha.... Tha mạng, tiểu nhân chỉ muốn đùa với cô nương đây một lát, không có ý gì khác..”

“Ta không có kiên nhẫn nghe người giải thích, người muốn ta cắt cổ người hay là để lại bàn tay dơ bẩn của người”. Tên heo mập càng rộng to, cả người hần như quỳ rạp dưới mặt đất.

“Cút đi! Đừng để ta nhìn thấy người thêm lần nào nữa”. Ôn Thế Xương như được chết đi sống lại, ba chân bốn cẳng cắm đầu chạy về hướng làng. Đến lúc này Vũ Đồng mới hoàn hồn nhìn lại ân nhân cứu mạng.

Một thân hắc y lương tử đang cúi xuống nhìn nàng. Đôi mắt đen và sâu thẳm, làn da ngăm mùi sương gió, đôi môi nghiêm nghị mím lại, mái tóc đen mượt mà được buộc gọn trên đỉnh đầu bay trong gió. Đó là hình ảnh đầu tiên về nam nhân mà về sau đã ngự trong lòng nàng.

6. Chương 6: Theo Sau

Chương 6: Theo sau

Đường nét góc cạnh nhưng đôi đồng tử trong veo làm gương mặt dịu đi rất nhiều, đó là hình ảnh lần đầu tiên khi Vũ Đồng nhìn thấy hắc y nam tử. Hần quay đi để lại sau lưng tiếng nói: “Cô nương nên cẩn thận, không thể gặp may lần sau đâu”. Tiếng nói trầm ấm làm nàng cảm nhận được sự quan tâm của đối phương! Quan tâm, đây là người thứ 2 thật lòng với nàng như thế!

Hần đi rất nhanh, cơ hồ như lướt trên mặt tuyết đang vỡ vụn, Vũ Đồng chặt vật ngồi dậy bám theo sau, chưa kịp lại gần, đã thấy người này quỳ xuống, cất tiếng vang vọng

-Thuộc hạ cứu giá chậm trễ, xin Đại Vương trách phạt

Tiếng nói tiếp theo cực kì quen thuộc, mỗi ngày nàng đều nghe được khi đem cơm đến đây

-Coi như là du ngoạn một lần, nhưng ta hi vọng không xảy ra thêm lần nữa, người đã biết phải xử trí ra sao Trúc?

-Thuộc hạ đã giải quyết tất cả, chỉ chờ Đại Vương định đoạt!

-Tốt, cũng đến lúc nên trở về rồi

Lời nói vừa dứt, một cỗ Huyết kiệu rực rỡ từ xa tiến lại, thân ảnh và cước bộ của những người mới đến rõ ràng không tầm thường, tiếng bước chân nhẹ như bay, thất ẩn thoát hiện vừa như đang ở nơi xa xôi, vừa như đang ở rất gần. Đồng loạt gần 10 huyết y nhân quỳ rạp dưới mặt đất, đồng thanh hô to

-Đại Vương vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Mái tóc xõa dài bay trong gió tuyết, bạc môi khẽ nhếch, đuôi mắt dài cong cong cùng bộ dáng ung dung tự tại, phiêu phiêu dật dật toát lên khí chất đế vương bức người, lãnh mỹ nam tử tiêu sái hướng về huyết kiệu rồi khoát tay ra lệnh khởi hành. Người ngựa lập tức xuất phát, không thềm đoái hoài đến cô nương lạ mặt đang ngơ ngẩn đứng phía sau.

Vũ Đồng hoàn hồn, tất tả chạy theo, chưa bao giờ nàng da diết muốn hưởng thụ sự quan tâm và ánh mắt ấm áp của người ấy. Dồn hết sức lực lên đôi chân nhỏ, nàng chạy hết sức theo đám người phía trước, trong đầu chỉ có duy nhất ý nghĩ, phải chỉ còn lại một ý nghĩ mãnh liệt: “Ta muốn được ở bên Trúc”

Đã băng qua cánh rừng nhỏ hướng về kinh thành.....bước chân vẫn đuổi theo không ngơi nghỉ, đây là lần đầu tiên, nàng muốn nắm bắt được hạnh phúc!

“Vẫn còn đuổi theo sao?”, Hần không muốn quay đầu, thực sự là không dám, ngay khi chạm vào đôi mắt trong veo không vương bụi trần, hần đã cảm thấy run rẩy, lần đầu tiên hần có cảm giác như thế. Trở thành 1 trong 4 vệ thân cận của Dục Hỏa Chiến Vương, tung hoành trên sa trường từ khi hần còn là đứa bé

10 tuổi, bàn tay này đã chém giết biết bao nhiêu kẻ, đối mặt với sinh tử bao lần, vậy mà lần đầu tiên hắn biết cảm giác run rẩy trước tiểu cô nương xa lạ. Đôi mắt vẫn còn đọng nước nhìn hắn như xuyên thấu vào tận tâm can, cõi bỏ từng lớp từng lớp vách thép tường đồng mà hắn đã xây nên suốt mười mấy năm chinh chiến.

Tiếng bước chân vẫn vang lên, không phải là bên tai, mà như vọng vào trong tim hắn, hắn vẫn cẩn thận đếm từng bước của nàng. Vó ngựa dần trở nên chậm rãi, từ vị thế của người tiên phong, hắn đã ở vị trí cuối của đoàn người.

Đôi mâu đỏ tía ma mị nheo lại, đôi môi khinh bạc mím chặt khe nhếch lên kéo thành hình bán nguyệt trên gương mặt tuần mỹ kinh người. Người ngồi trong Huyết kiệu tuyệt nhiên không bỏ qua những chi tiết dù là rất nhỏ bên ngoài. Ngón tay thon dài khẽ gõ gõ vào thành kiệu, bạch y rơi phóng đảng trên người để lộ ra bờ vai trần và khuôn ngực nhẵn nhụi rắn chắc.

-Đại Vương đang suy nghĩ gì? Có thể chia sẻ với ta được không?

Tiếng nói ngọt ngào mềm mại khe thánh thót bên tai lôi kéo suy nghĩ của Cổ Nghịch Hàn trở lại. Bên cạnh, 1 trang hồng y nữ tử uyển chuyển nép vào lòng, tấm áo lụa mỏng không che nổi bờ vai trắng nõn và bầu ngực tròn đầy nở nang, gương mặt kiều diễm chà sát vào lồng ngực hắn. Cổ Nghịch Hàn nâng gương mặt mỹ nhân trong lòng lên ngang tầm mắt, hài lòng với sự nhiệt tình của nàng. Gương mặt trắng hồng, đôi môi mọng đỏ đầy đặn với những đường nét rõ ràng, ánh mắt mị hoặc gợi tình cùng thân hình mềm dẻo dựa sát vào người khiến hắn thực khoái hoạt.

-Người muốn biết không Lan?

-Đại Vương thật không công bằng, Cúc cũng muốn biết Đại Vương đang nghĩ gì, tại sao chỉ hỏi Lan tỷ?

Tử y nữ tử bên cạnh chu đôi môi màu hồng cánh sen thơm ngát lên, tỏ ý giận dữ, sau đó nũng nịu rúc vào lòng Cổ Nghịch Hàn. Nếu cô gái tên Lan sở hữu một vẻ đẹp kiều mị gợi tình giết chết trái tim và sự kiềm chế của tất cả nam nhân, thì Cúc cô nương như một đóa hoa thơm ngát đang ở giai đoạn khoe sắc tuyệt nhất. Đôi mắt to hơi xếch lên khiến gương mặt trở nên sắc sảo và tinh lạnh, đôi môi nhỏ chúm chím khiến đối phương chỉ muốn lao vào cắn mút. Thực sự là một mỹ nhân khuynh thành. Cổ Nghịch Hàn ôm 2 giai nhân trong lòng cười sáng khoái! 1 là Đệ Nhất mỹ nhân Dục Hỏa Quốc, 1 là mỹ nhân khuynh thành của Tây Sương Quốc, biết bao người thèm khát cũng không có cơ hội diện kiến thế nhưng Cổ Nghịch Hàn lại đối với 2 nàng lại tùy nghi sử dụng. Danh tiếng Dục Hỏa Chiến Vương lan khắp thiên hạ, Dục Hỏa Quốc đã là một nước lớn, thế nhưng dưới triều đại của Dục Hỏa Chiến Vương đã trở thành nước đứng đầu trong 4 nước, khiến cho các nước khác phải e sợ mà hàng phục dưới chân, mỹ nhân trong thiên hạ muốn được vào cung làm nô tỳ hầu hạ cũng phải vượt qua bao nhiêu khổ ải chưa chắc đã thành công chứ đừng mơ tưởng nhận được ân sủng của Hoàng Đế Dục Hỏa Quốc, không phải chỉ bằng sắc đẹp, 2 nàng mới giành được sự sủng ái của vị Đế Vương nổi tiếng tàn bạo lãnh khốc và tuyệt tình, chính bởi vì 2 nàng ngoài là ái phi hậu cung còn là 2 hộ vệ thân tín xuất thủ nhập thần, mưu kế đa đoan Lan và Cúc trong tứ đại hộ vệ danh tiếng bất phàm. Cổ Nghịch Hàn tựa tiểu phi tiểu nữ nhìn ra bên ngoài huyết kiệu. Tuyết đã ngừng rơi. Mùa đông đã kết thúc để nhường chỗ cho sự ấm áp của nàng xuân dịu dàng, thế nhưng có làm cho tim hắn ấm áp hơn? Cái đó còn phải xem lại!

7. Chương 7: Trúc

Tiếng bước chân đang ngày một giảm dần, rồi ngắt quãng. Trúc quay phắt người lại, tiếng ngựa hí vang, thân ảnh nhỏ bé yếu đuối ngã sóng xoài trên nền tuyết đang tan ra từng ngày. Nhảy xuống ngựa, hắn lao về phía Vũ Đồng rồi đứng khựng lại, hắn nhìn thấy nàng ngừng đầu lên, không phải là trách móc, không phải là đau đớn oán than, mà là một nụ cười hạnh phúc. Bàn tay nhỏ bé vói lên, hàm răng trắng lấp lánh. Vì sao?

Đôi giày vải sau những ngày chạy miệt mài đã rách nát, phần trên đã há mồm lộ ra bàn chân trắng trẻo nhỏ nhắn nhuộm một màu đỏ tươi. Nàng sợ bị bỏ lại, cật lực bám theo, không màng bị những nhánh cây, những hòn đá sắc nhọn cứa vào bàn chân. Nhưng đau hơn cả là ở những đầu ngón chân đã tím máu và sưng phù lên, tím bầm....

Đã 5 ngày rồi nàng không ăn no đủ, những phần cơm đã để lại cho tên mỹ nam tử thối tha nhưng bị hấn vứt đi không thương tiếc, suốt một ngày một đêm bám theo huyết kiều chưa bỏ vào bụng được thứ gì, nàng gần như kiệt sức, không thể chống cự được nữa, nàng ngã xuống đất, lặng lẽ nhìn huyết kiều trước mặt dần khuất xa. Rồi nàng nghe tiếng ngựa sát gần bên tai, vằn bóng dáng cao lớn, vằn bộ y giáp đen bóng, Trúc đứng đấy, nhìn nàng đăm đăm. Đến tột cùng, nàng chỉ còn cảm nhận được sự hạnh phúc. Thực sự hấn đã quay lại, hấn có nghĩ đến nàng! Ý nghĩ đó nhảy múa trong đầu Vũ Đồng, khiến cho đau đớn tan đi, chỉ còn nụ cười ngây ngô trên gương mặt đăm mờ hồi.

Cách đó không xa, huyết kiều đã dừng lại Bạch sam bay nhẹ trong gió tựa như không màng thế sự, nhưng đôi mâu lạnh lẽo hướng về phía đôi nam nữ phía trước như báo hiệu sự u ám trước cơn giông tố. Lan và Cúc đã bước xuống kiều, nhìn nhau, ra hiệu im lặng, các nàng hấn đã biết được tính khí của Vương, thế nào ắt hấn đoán ra được, sắp có điều hay xảy ra. Nhưng vì sao Vương lại như vậy? các nàng thực sự không rõ

Một khắc sau, Cổ Nghịch Hàn dứt khoát trở lại kiều, duy trì bộ dáng nhàn tản, lười biếng dựa vào thành kiều, nhưng nụ cười toát ra khiến cho người kẻ bên phải e dè

Thân ảnh người con gái nhỏ bé đang cười ngây ngô làm hấn đau lòng. Vươn cánh tay rắn chắc ôm lấy nàng hấn nâng nàng đứng dậy. Ngay lúc hấn cúi xuống, gương mặt non nớt ngược lên nhìn hấn, đôi mắt long lanh trong vắt như giọt nước sớm mai làm hấn rung động. “Đa tạ” hai tiếng vang lên tai Trúc làm cả người hấn run lên, ý nghĩ càng thêm kiên định: Hấn muốn bảo vệ nàng. Nhảy phốc lên lưng ngựa, hấn ôm chặt thân hình bé nhỏ, thúc ngựa về phía trước. Đoàn người ngựa lại tiếp tục lên đường mang theo bao nỗi ngang của cảm xúc...

Dục Hỏa Kinh Thành

Nhộn nhịp... quá sức nhộn nhịp. Vũ Đồng tròn mắt nhìn những lầu son khách điểm ra rả giọng chào mời. Lần đầu tiên nhìn thấy những hình ảnh chỉ có thể chiêm ngưỡng qua phim ảnh bất giác làm Vũ Đồng quên mất những ngày tháng khó khăn vừa rồi. Những người trên đường dạt vào 2 bên cúi đầu khi huyết kiều đi qua chứng tỏ địa vị của chủ nhân đang ngồi bên trong vô cùng cao quý. (Đại vương anh minh thần võ đó)

Từ xa một đoàn người áo quần trang trọng chấp tay cung kính đứng trước Đại Huyết Môn. Một trung niên nam nhân chấp tay tiến về phía trước hành lễ, toàn bộ những con người ở đó đồng loạt quỳ xuống.

“Cung nghênh Đại Vương bình an trở về, Đại Vương vạn tuế vạn tuế vạn tuế”

Vũ Đồng được hắc y nam tử đỡ xuống, kéo nàng đi vào trong đại điện. Có lẽ hình ảnh trên những thước phim bom tấn đang được quảng cáo rầm rộ trên các phương tiện thông tin đại chúng cũng khó có thể so sánh với sự đồ sộ hoành tráng và long lẫy của nơi này. Nàng cảm than thở ra một câu: “Giá như mình có cổ máy thời gian để có thể trở về kể cho cô bé con của bà chủ quán hoành thánh...”

Thấy nàng lầm bầm trong miệng, Trúc quay qua nhìn nàng, nụ cười lan tỏa trên khắp gương mặt dưới ánh nắng lại càng sáng hơn bao giờ, Vũ Đồng lung tung cúi xuống. Hấn thấp giọng: “Trúc!”, nàng ngẩng đầu lên ngơ ngác: “Từ giờ người hãy gọi ta là Trúc!”. Cái tên thật là hay! Nàng có thể danh chính ngôn thuận gọi hấn bằng cái tên đó!

Trúc để nàng đứng đại điện, dặn dò vài câu rồi khuất dáng, nàng loay quanh một hồi, ngấm nhìn nơi được gọi là hoàng cung rộng lớn nhất Tứ Quốc, thâm ngạc nhiên: “Nơi ở của vua có khác, đằng này lại là nước lớn nhất!”

Đội đứng một khắc, 2 thiếu nữ mặc thanh y trang tiến về phía nàng nhẹ giọng cất lời:

-Tiểu thư, Hộ vệ Tướng quân có chút việc bận không thể hồi phủ ngay, lệnh cho nô tỳ đưa tiểu thư về phủ trước

Vũ Đồng nhẹ quay đầu: “Chắc là hấn bận bịu lắm, làm hộ vệ cho Vua đâu phải chuyện đùa”. Nhẹ nhàng theo sau 2 cung nữ lên kiều.

Nói là phủ Hộ vệ Tướng Quân nhưng cũng không lớn lắm, nằm không xa hoàng cung là mấy nhưng đối với nàng lại cảm thấy rất là yên tĩnh và hài hòa. Đây sẽ là nơi ở mới của nàng, là nơi nàng xây dựng lại từ đầu tất nhiên là phải tốt đẹp hơn rồi! Nàng háo hức đi thăm thú khắp nơi, căn phòng của nàng nhỏ gọn và ấm áp lắm nha, lòng nàng thập phần vui vẻ. Ít ra xuyên không rồi, nàng sống có khi còn tốt hơn!

8. Chương 8: Chăm Sóc

Trúc cố gắng bước thật nhanh, hân hi vọng có thể về phủ, sớm sớm nhìn thấy hình ảnh nhỏ bé trong sáng ấy. Lòng hân bây giờ chỉ cảm thấy những làn song nhỏ dịu nhẹ, khẽ vỗ về. Chưa bao giờ hân biết được, hóa ra con thuyền hân lênh lênh, đã đi quá xa, bây giờ chỉ có mong mỏi lớn nhất là được cập bến yên bình.

Ngay tại tiền sảnh, Trúc đã nhìn thấy Vũ Đồng ngồi đợi, nàng nghịch nghịch ống tay áo, đưa tay lên mò mẫm búi tóc, đôi mắt to tròn lung liếng đưa qua đưa lại ra chiều rất thích thú. Quay người lại đã thấy Trúc đứng tựa cửa từ bao giờ, hân nhìn nàng, nụ cười dịu dàng đậu trên môi, ánh mắt nhìn nàng chứa chan tình cảm. Vũ Đồng nâng vạt y sam chạy về phía Trúc. Nàng tự nhủ lòng mình, nếu ông trời cảm thương cho nàng, ban cho nàng một cuộc sống mới, nàng sẽ hảo hảo mà hưởng thụ, mà sống, mà thay đổi, mà trở về đúng với con người mình. Nàng sẽ có một gia đình vui vẻ hạnh phúc, có người đàn ông mình thương... tất cả sẽ đến, sẽ tốt đẹp. Nhìn vào người con trai đứng tại ngưỡng cửa, nàng càng thêm tin vào tương lai. Nàng sẽ hạnh phúc!

Gương mặt hồng hào tươi tắn của Vũ Đồng đối diện với mình, nụ cười như càn lúc càn lan tỏa khiến Trúc ngây ngốc. Chỉ giây phút này thôi, hân tự nhỏ trong lòng, nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho tiểu cô nương này!

Trúc đưa tay, nắm lấy những bàn tay gầy hiện lên những vết màu xanh của gân máu, đôi mày cau lại.

-Chúng ta vào trong dùng bữa nào. Người gầy quá. Phải tắm bổ nhiều.

Trúc neoh mắt nhìn Vũ Đồng, ngón tay gõ gõ vào cái trán nàng giọng trách móc. Vầng trăng khuyết ẩn hiện trong đôi con ngươi trong veo. Nàng vui vẻ chu chu cái môi nhỏ xinh ra chiều biết lỗi rồi riu rít theo sau hân. Đã từ lâu, chưa có một bữa cơm nào vui vẻ tràn đầy tiếng nói cười như thế! 2 tâm hồn cô đơn, giờ đây đã biết dựa vào nhau và đứng dậy!

Trời đã sáng bạch, lâu lắm rồi Vũ Đồng mới có giấc ngủ ngon lành thế này, đang tính thay đồ bước ra, nàng nghe có tiếng gõ cửa, tiếp theo đó là một tiểu cô nương ước chừng 15 16 tuổi bước vào, nàng ta nhẹ giọng chào Vũ Đồng, rồi nhanh nhẹn đến gần khoác áo, sau đó mang theo chậu nước vào. Vũ Đồng bối rối khi để người khác phục vụ, nàng khéo léo từ chối

-Ta tự làm được, người bận gì thì cứ đi trước

-Tướng Quân đã căn dặn nô tỳ phải hầu hạ tiểu thư thật chu đáo, tiểu thư xin cứ sai bảo...

Vũ Đồng nhất quyết xua tay, đến khi thấy mắt nàng ta rơm rớm, đành chặc lưỡi, hỏi lảng sang chuyện khác

-Vậy trước tiên người tên gì nào?

Nàng ta nhanh nhẹn, thu lại hết vẻ mặt rầu rĩ, líu ló kể chuyện

-Tiểu thư cứ gọi nô tỳ là Y Lâm. Từ nay nô tỳ sẽ chăm sóc tiểu thư thật tốt

Vũ Đồng mỉm cười, nàng lớn hơn Y Lâm 4 tuổi, thế nhưng hiểu được, hầu hạ người thật sự không phải dễ. Vũ Đồng nâng Y Lâm dậy:

-Ta mới đến đây, tất có nhiều việc không thấu đáo, người hãy kể cho ta nghe một chút về Trúc... à Hộ vệ Tướng quân được không?

Y Lâm hai mắt sáng rực, ngồi thẳng lưng, cái miệng liến thoắng hoạt động không ngừng nghỉ

-Tiểu thư mới đến đây không biết, Hộ vệ Tướng Quân phủ tuy nhỏ nhưng rất có tiếng tăm, Đại Vương cũng hay ghé qua đây đàm đạo với Tướng Quân lắm. Nô tỳ nghe nói, 10 tuổi, Tướng quân đã theo Đại Vương thao luyện chiến trường, năm 15 tuổi thì Tứ Đại Thánh Chiến đã vang danh khắp thiên hạ, nam chinh bắc phạt thu tóm toàn bộ lãnh thổ phía Nam. Phải nói là, Tướng Quân là một trong những thân cận được Dục Hỏa Chiến Vương coi trọng

“Dục Hỏa Chiến Vương”, là người bị thương trong mùa bão tuyết vừa rồi? Vũ Đồng khẽ lẩm bẩm

-Tiểu thư cũng biết đến danh tiếng của Đại Vương. Nô tỳ biết ngay mà, khắp thế gian này, không ai là chưa nghe danh của ngài. Biết bao công tôn mỹ nhân xin được cầu kiến mà không thể thỏa nguyện..

Thấy Vũ Đồng gật gù, Y Lâm càng nói càng hăng

-Em có may mắn được gặp Vương vài lần khi Vương ghé qua bàn bạc chuyện quốc sự với Tướng Quân. Đúng là trăm nghe không bằng mắt thấy, Dục Hỏa Chiến Vương quả là nam nhân anh tuấn đệ nhất thiên hạ. Thật là ganh tỵ với 2 vị quý nhân Lan và Cúc.

“Lan và Cúc?” Vũ Đồng lại đặt câu hỏi, chưa kịp nói hết câu “là ai?”, Y Lâm đã cướp lời

-2 vị này là mỹ nhân được Đại Vương sủng ái nhất. Lan quý nhân là đệ nhất mỹ nhân của Dục Hỏa Quốc. Tuy xuất thân là dân thường nhưng vẻ đẹp cùng tài nghệ cầm kì thi họa của nàng không ai trong quốc sánh bằng. Cúc quý nhân xuất thân là người của Tây Sương quốc, thực chất nàng là quận chúa được Tây Sương quốc dâng nạp cho Đại Vương nhưng với trí nhớ siêu phàm, gương mặt như hoa như ngọc cùng chất giọng oanh vàng, nàng đã nhận được sự sủng ái ngang bằng với Lan quý nhân. Sao nào, tiểu thư cũng để ý đến Đại Vương sao? Yên tâm tiểu thư ở đây nhất định sẽ có cơ hội được chiêm ngưỡng long nhan. Nhưng tiểu thư phải cẩn thận, không được nhìn thẳng vào mặt Vương, luật lệ của Dục Hỏa Quốc không cho phép dân thường nhìn thẳng mặt Vua, nếu ai vi phạm sẽ bị móc mắt ra ngay lập tức, chúng em chỉ có thể len lén nhìn thui, cũng không được nhìn lâu, vì mỗi lần Vương đến đều ngồi trong Huyết kiệu đi thẳng vào thư phòng của Tướng Quân. Oa..oa. nhưng nghĩ lại chúng em vẫn còn tốt hơn các cô gái bên ngoài, chờ mong mỗi mòn cả đời chưa chắc được diện kiến dung nhan tuấn mỹ kinh người của ngài!

Vũ Đồng khẽ lắc đầu trước điệu bộ thay đổi liên tục của Y Lâm, nàng nhẹ giọng cười

-Y Lâm cũng là một cô gái đẹp, ta thấy vậy

Gương mặt Y Lâm đỏ bừng, nàng ôm mặt, tiếng hét lạnh lạnh

-Tiểu thư trêu chọc em...

Vũ Đồng cười nghiêng ngả, nhìn cô gái tên Y Lâm trước mắt, lòng nàng chợt dâng lên một cảm giác sáng khoái vui vẻ, thậm chí là thích thú. Đây có lẽ sẽ là tỷ muội tốt của nàng ở nơi xa lạ này

9. Chương 9: Hạnh Phúc

Vũ Đồng đi một vòng quanh vườn hoa của Tướng phủ, không thấy bóng dáng Trúc đầu, khẽ khàng hỏi Y Lâm:

-Trúc đã ra ngoài rồi sao ?

-Tướng Quân đã vào điện từ sớm rồi tiểu thư!

Vũ Đồng lẩm bẩm trong miệng, nàng muốn ra ngoài ngắm đường phố cổ đại, chắc là sẽ vui lắm đây. Y Lâm đứng bên cạnh nghe thấy nhoeo miệng cười

-Tiểu thư muốn đi chơi phải ko? Tướng phủ nằm ngay tại Kinh Thành, náo nhiệt vô cùng, hôm nay lại nhằm vào ngày Thanh Minh, mình đi chùa cầu an đi tiểu thư...

Đôi mắt Vũ Đồng sáng rực, nàng gật gật cái đầu nhỏ nhắn liên tục, không kịp để cho Y Lâm nói thêm câu nào đã vội vàng kéo tay chạy ra cửa.

Đường phố tấp nập các kiểu người, những quý bà, quý cô nương con nhà quan xúng xính quần là áo lượt, kiệu 4 người khiêng ngênh ngang đi giữa đường, thường dân đi bộ 2 bên đường ồn ào không kém, tất cả đều hướng về Quan Âm Tự, ngôi miếu khá có tiếng tại kinh thành trong đó thấp thoáng bóng dáng 2 cô gái nhỏ chen chân cùng dòng người tiến về phía tự

Mãi cũng đến lượt Vũ Đồng xin xăm, ông lão râu dài nhìn nàng thật lâu, sau đó gật gù vuốt chòm râu bạc trắng, liên tục lẩm bẩm: “Khổ tận cam lai, khổ tận cam lai...”, sau đó ngoái đầu ra gọi người tiếp theo, Vũ Đồng cố nán lại hỏi thêm, ông lão xua tay, đôi mắt sáng nhìn thẳng vào nàng cất tiếng: “Ta nói người, con người ai cũng mong mỗi tìm kiếm hạnh phúc, người hỏi hạnh phúc của người có phải ở đây không, đã nói thế tức là thế, không thế tức là không thế, gần ngay bên mình nếu người bắt lấy, xa tận chân mây nếu người bỏ lỡ, thế gian cứ cho rằng phải ở bên cạnh mình mới là của mình nhưng có ai hiểu đạo lý của thứ hạnh phúc có tên là chia ly...”

Đoàn người đằng sau đã chen chân lên, Vũ Đồng phải vòng lại ra cửa, trong thấy gương mặt dờ dẩn của nàng, Y Lâm lo lắng chạy lại hỏi han, sợ Y Lâm lại làm âm ỹ, Vũ Đồng cười dịu dàng đặt tay lên vai nàng trấn an. Thấy Vũ Đồng có vẻ ổn, Y Lâm cầm 2 vòng hoa giấy kéo Vũ Đồng đến bên một cái cây to thật to huyền thuyên

-Tiểu thư biết đây là gì không, đây là cây cổ thụ ngàn năm có từ rất lâu rồi, linh thiêng lắm, mỗi dịp lễ tết mọi người lên chùa cầu an khi khấn xong hững điều mình mong muốn sẽ ném lên cây những vòng hoa giấy, ném càng cao thì ước nguyện càng dễ bay đến Trời, tiểu thư thử đi

Vũ Đồng nhìn vòng hoa giấy trong tay, ngược mắt ánh nắng xuyên qua kẽ lá thành những vệt chói chang đâm vào mắt, nàng đã hỏi rằng: “Hạnh phúc của nàng nằm ở nơi đây?”, câu hỏi còn đây mà lời đáp xa xôi phương nào, nếu có thể giúp cho nàng kiên định với tương lai tại nơi này, nàng cũng muốn thử. Vòng hoa giấy xoay xoay bay lên cao rồi đáp vào một cành cây nhỏ chìa ra đón nắng gió, Y Lâm đứng bên cạnh reo lên

-Cao quá tiểu thư ơi, nhất định là ước nguyện của tiểu thư sẽ thấu đến trời xanh

Vũ Đồng quay lại, gương mặt theo hướng nắng tỏa sáng nụ cười lấp lánh, phải nàng sẽ hạnh phúc nơi đây

-Về thôi, chắc giờ này Trúc cũng đã về rồi...

Từ đằng xa, một bóng áo trắng bay trong gió, nhìn về hướng rời bước của 2 cô gái nhỏ, đôi mắt xanh biếc thăm thăm một màu, chiếc quạt trắng phất phơ che nửa khuôn mặt huyền bí

-Thiếu gia đang nhìn gì thế?

-Ta nhìn thấy...một thứ ánh sáng...kì diệu...!

-Thiếu gia, ánh sáng nào chứ, ở đây chỗ nào cũng nắng chói chang, đâu phải ban đêm mà có ánh sáng?

-Về thôi

Chiếc quạt gấp lại, bóng lưng rời đi, tiêu sái ẩn hiện trong dòng người đông đúc

Hộ Vệ Tướng phủ

Trúc ngồi tại sảnh, đăm đăm chiêu chiêu, nghe tiếng bước chân, hần ngẩng đầu lên bước nhanh ra cửa

-Người đi đâu đến tận giữa trưa mới về thế này?

Y Lâm nhanh nhẩu đáp lời

-Hôm nay Thanh Minh, em và tiểu thư lên Quan Âm Tự cầu an!

Trúc quay vào, nhẹ nhàng nói

-Đi ra ngoài thì phải cẩn thận một chút, vào dùng cơm thôi!

Cả 3 cùng bước vào, nắng đã lên đến đỉnh đầu, nhìn đôi gò má ửng hồng, Trúc không nhận được muốn đưa tay lên vuốt xuống những giọt mồ hôi lấp lánh, băng tuyết đang dần tan đi....

-Tiểu Đồng, mấy ngày nay ta khá bận rộn, người có trách ta không?

Vũ Đồng nhìn vào đôi mắt sâu t hắm và đôi mày rậm cương nghị, nở nụ cười sáng lấp lánh, như vậy đối với nàng là quá tốt rồi, nàng còn mong gì nữa.

Nàng đã có gia đình, có Trúc, có Y Lâm, nàng còn đòi hỏi gì nữa đây...!

10. Chương 10: “thiên Hạ Vô Song”

Sáng hôm sau, Trúc lại rời khỏi phủ thật sớm, nàng thơ thẩn bên ao cá nhỏ trong đình, khí trời đã ấm áp hơn nhiều, cuộc sống ở đây tuy nhàn nhã nhưng cũng có lúc buồn chán, nàng thở dài, Y Lâm lại chạy đi đâu không biết, thôi thết hi nàng sẽ làm một con mèo ngủ nướng vậy.

“Bịch...bịch...”

-Tiểu thư... tiểu thư à! Tiếng Y Lâm vọng vào tai nàng

-Y Lâm à...ta ở đây? Nàng cười mỉm, vẫn không mở mắt, nói vọng ra

-Em tìm tiểu thư này giờ, do Tướng Quân dặn dò phải trang hoàng lại phòng khách và chuẩn bị món ăn, tối nay hẳn là có khách quý ghé thăm nên em đi phụ một tay, tiểu thư đừng trách em nhé!

-Người thấy ta có vẻ trách người sao, người đó, ồn ào làm ta không ngủ được!

-Vậy.. vậy tiểu thư chịu khó một chút, làm xong em sẽ quay lại ngay nhé! Y Lâm lè lưỡi ra vẻ biết lỗi

-Được rồi, tiểu cô nương người cứ đi làm việc đi...

Nàng hết ngồi vẽ tranh, lại viết nhạc, đến k hi nhìn lên, mặt trời đã lặn từ lúc nào, thông thả trở về phòng, nàng tự mình tắm rửa mà không chờ Y Lâm quay lại

Có vẻ như trong phủ hôm nay đúng là có khách quý, đèn đuốc phát sáng cả một khu tiền sảnh và vườn hoa giữa đình, tiếng cười nói và ca hát không ngớt, thế nhưng sáng nay Vũ Đồng vẫn không nghe Trúc nói tiếng nào, mà thôi nàng cũng không để tâm, thật ra con người nàng cũng ngại tiếp xúc với nhiều người, nhất là ở nơi hoàn toàn xa lạ với những người không giống như mình, nàng cũng không muốn dây dưa, chỉ cần ở lại phủ này cùng Trúc và Y Lâm trải qua những ngày tháng yên bình đẹp đẽ là quá đủ với nàng. Nhắc đến Y Lâm hẳn là bây giờ đang bận bịu lắm, không biết có gây ra chuyện gì không, khẽ cười nàng bước đến xích đu gần ao sen nhỏ, dưới ánh trăng bạc, thân ảnh nhỏ bé trong sa y trắng mỏng manh như tiên nữ thoát trần đứng đưa trong gió đêm.

“Vượt qua những hồng trần thế gian

Có chàng bên cạnh cùng nhau phiêu bạt

Vượt qua khắp núi xanh hoang dã nguyên sơ

Giấc mộng có chàng cùng hương hoa bay lượn

Kiếp này vì chàng mà trở nên si mê

Tình yêu này trên đời chỉ có một

Bóng gươm lấp lánh sóng nước

Chỉ là thoáng qua

Kiếp này vì chàng mà trở nên si mê

Tìm yêu này trên đời chỉ có một
Nếu vẫn còn đồng tâm cùng nhau phiêu bạt
Nhan sắc có hao mòn cũng khó quên”

(trích bài “Thiên hạ vô song”)

Nàng nhắm mắt, tận hưởng gió đêm, thả hồn vào từng câu hát, phải nếu được xin cho nàng cả đời này đồng tâm phiêu bạt cùng n am nhân nàng yêu thương, chẳng màng chi giàu sang phú quý, không phải trong những phim cô trang nàng hay xem, chỉ cần còn sống, còn khỏe mạnh dù đi đến nơi nào cũng sẽ sống hạnh phúc và vui vẻ sao...

Tà áo trắng bay trong gió che mờ đôi mắt đỏ rực âm u thâm trầm trong bóng tối. Hấn...sao lại lạc bước đến đây, sao lại nhìn thấy t hân ảnh n hỏ bé này, sao lại nghe những lời hát này... đã muốn quên, đã muốn chìm sâu, thế mà bây giờ nỗi đau lại trào lên, phơi bày hết thấy...

Hấn quắc mắt nhìn đến hướng tiểu cô nương trên xích đu...sao nàng biết bài hát này, trên đời này chỉ có một người hát cho hấn nghe, mà nữ nhân xa lạ này lại cất tiếng đầy da diết yêu thương như thế kia làm tâm hấn đau như dao cắt, còn đau hơn ngày ấy. Không, hấn căm ghét nữ nhân loài người, bọn họ ti tiện chỉ biết dùng nhan sắc và tiếng hát của mình ní non mê hoặc nam nhân, hấn căm ghét, không phải chỉ là ghét mà là hận thù khôn nguôi...Lão Thiên gia đã già nhưng cũng có mắt, đã đưa nàng đến đây chọc giận hấn!

Tiếng cười băng lãnh phát ra như muốn đông cứng vạn vật, Vũ Đồng ngừng lại, quay đầu tìm kiếm. Một thân hắc bào lỏng lẩy phát ra những tia sáng bạc đang tà nghệ đứng nhìn nàng, nụ cười tà mị câu dẫn hồn người nhưng biểu hiện khuôn mặt chỉ muốn ăn tươi nuốt sống người trước mặt hấn. Huyết mâu sâu thẳm khó lường bắn ra những tia nhìn lạnh lẽo làm người khác không khỏi run rẩy, bạc thần nhếch lên những nét khinh người, nhưng đôi mày lại hết sức bình thản, mái tóc dài thả buông từng lọn mượt mà xuống vai, hình ảnh của hấn thật sự làm người khác không thể di chuyển ánh nhìn, chỉ có thể mở to mắt nhìn, lồng ngực bị chèn ép không thể thở nổi, quá sức đẹp, quá sức tuấn lãng, nhưng đó là một cái đẹp nguy hiểm chết người.

Vũ Đồng định hỏi nhưng tiếng nói của nàng như bị ai đó lấy mất, môi mấp má mãi không thể phát ra một thứ âm thanh nào, đầu lưỡi khô khốc, nàng chỉ cảm thấy sợ, rất sợ, không gian đặc sệt một mùi chết chóc âm hàn

-Sao thế? Sao lại im lặng, hát tiếp đi chứ! Cổ Nghịch Hàn từ từ tiến lại gần, như mãnh thú dồn ép Vũ Đồng tiến sát vào gốc cây. Tiếng nói không hiểu sao không thoát ra được khỏi cổ họng

-Ngày đó người giả câm giả điếc là đợi ngày bước chân vào phủ Tướng Quân sao? Đôi mắt hấn nheo lại, trên môi mang ý cười khinh miệt, mạnh mẽ xoáy thẳng vào nàng

-Người đã hoàn thành được bao nhiêu phần trong kế hoạch câu dẫn rồi? Vân t iếp tục công kích khi đôi chân nàng ra run lấy bấy k hông đứng vững

-Nói cho Bốn Vương nghe, ai dạy người bài hát vừa rồi để đi câu dẫn nam nhân! Một tiếng quát lớn phát ra, Vũ Đồng khụy xuống nền đất, hai tay ôm lấy thân hình nhỏ bé, bắt đầu run rẩy, nhưng đôi mắt vẫn mở lớn hướng về phía Hắc bào nam nhân.

-Đại Vương, người ở đây?

Tiếng nam tử gọi giắt đằng sau, gương mặt Trúc hiện ra đầy lo lắng, hấn bước nhanh về phía Vũ Đồng, quỳ xuống kính cẩn thưa:

-Đại Vương, Vũ Đồng chưa được mặt tướng chỉ dạy lễ nghĩa cung quy, nếu có điều chi đắc tội, mong Đại Vương mở lòng từ bi mà tha cho, mặt tướng sẽ hết sức dạy dỗ nàng, sẽ không bao giờ tái phạm...

Đôi Huyết mâu bắn ra những tia quỷ dị về phía thân ảnh nhỏ nhắn đang nép sau lưng Trúc, môi nhếch lên một nụ cười thoáng qua rồi vụt tắt, hấn phát tay áo rời đi, buông thõng một câu:

-Ta còn hứng thú không hết...

Trúc nhẹ nhàng ôm Vũ Đồng, bàn tay vỗ về trên lưng xoa dịu:

-Đừng sợ, có ta ở đây sẽ không có ai tổn thương được nàng

Đôi con ngươi đem thăm nhìn thẳng vào nàng dạn dò

-Mai một nếu Vương có giá đáo, tốt nhất ngươi cứ tránh mặt đi, đừng để Vương nhìn thấy, Vương rất ghét nữ nhân loài người.

-Ừm.. ta biết rồi, ta cũng không muốn đối mặt với tên nam nhân lúc này, hẳn thật đáng sợ

-Y Lâm đưa tiểu thư về nghỉ ngơi đi

11. Chương 11: Đối Diện

Đêm đã khuya, bóng trăng in rõ dáng người nhàn nhã trên ngai vàng, những ngón tay thon dài vuốt ve chiếc ly rượu bạc, bất chợt từng khớp ngón tay co cứng lại, các khớp trắng bệch nổi đầy gân xanh. “Choang”... Tiếng rơi thanh thủy vang lên trong đêm khuya vắng lặng, tiếng bước chân huỳnh huỵch xuất hiện, cả một đoàn người đổ mồ hôi lạnh, xiêm y xộc xệch nhất tề quỳ xuống dập đầu, cơ mặt co quắp.

-Đại Vương... Đại Vương bớt giận.... Đại Vương bớt giận....

-Các người lui ra đi.

Tiếng nói nhẹ nhàng thánh thót cất lên như nhắc bóng tảng đá trên người của bọn họ, quay lưng lại, một trang phục y lộng lẫy đỏ rực thướt tha lướt tới, một cái phất tay ngơ ngẩn lòng người, tất cả biết ý đồng loạt lui ra.

-Đêm đã khuya, không biết có điều gì làm Đại Vương không vui?

Hàn mi nhíu lại trong chốc lát, Cổ Nghịch Hàn mới cất tiếng

-Nàng chưa ngủ sao?

Đôi cánh tay trắng nõn, bàn tay như búp sen bò lên vai, lướt qua tấm lưng rộng rãi rắn chắc, hồi thổ như lan vương vãi quanh gương mặt băng lãnh của hắn. Môi hắn nhếch lên một nụ cười hàm tiếu, trực tiếp ấn mỹ nhân xuống long sàng.

-Mẫu Đơn à, nàng đúng là có tài câu dẫn người khác.

Tiếng cười thanh thúy gọi tình vang lên, hai bóng người quấn lấy nhau tràn đầy dự vọng. Trong màn sa trường rủ, những đường cong tuyệt mỹ mê hoặc chúng sinh hiện ra dần dần sau lớp xiêm y đã được cởi bỏ, làn da trắng hồng mịn màng, hai bầu ngực no đầy căng mọng phập phồng, đôi mông tròn nâng lên hạ xuống nhịp nhàng làm người đổ mồ hôi chân run.

Trời chuyển dần về sáng, thân hình cao lớn hoàn mỹ như được điêu khắc bước xuống, lạnh lùng rời khỏi, không thèm quay đầu nhìn lại hình ảnh mỹ nhân đang ngủ. Trong đôi Huyết mâu vẫn nồng đậm sự khó chịu bực bội như cũ.

Hộ Vệ Tướng Phủ

-Tiểu thư ơi, Tiểu thư....

-Y Lâm, ta ở đây!

-Tiểu thư ơi, nguy rồi, tiểu thư ơi...Y Lâm hốt hển chân nam đá chân chiêu làm Vũ Đồng bật cười. Nàng đi ra đỡ lấy Y Lâm cười chọc ghẹo:

-Y Lâm à, trời đã sập đâu mà ngươi cuống cuống lên vậy.

-Tiểu thư ơi, Tướng Quân vừa báo về, tối nay Đại Vương đại giá quang lâm đến phủ. Tiểu thư chịu khó lánh mặt đi một lúc, giờ em chạy đến báo tiểu thư và chuẩn bị sắp xếp....

-À ra thế....Vũ Đồng mông lung nhìn lên khoảng trời trước mặt. Trong tâm trí hiện tại lại hiện ra đôi Huyết Mâu dữ tợn khát máu và lạnh lẽo. Thật đáng sợ!

Thấy nàng run rẩy, Y lâm lo lắng ôm lấy đôi cánh tay, nhỏ giọng an ủi:

-Cái này... tiểu thư phải chịu ủy khuất rồi, thật ra Tướng Quân cũng chỉ là lo cho tiểu thư mà thôi, không muốn xảy ra bất trắc...như lần trước....

-Y Lâm, ta hiểu mà, người nói có việc phải lo mà, đi đi không cần bận tâm đến ta.

-Tiểu thư....

-Yên tâm đi, ta không nghĩ gì đâu, chỉ là gió thổi qua thấy hơi lạnh, ta muốn về phòng...

-Dạ, để em đưa tiểu thư về phòng, tối nay tiểu thư chịu khó dùng bữa tối tại phòng a, đừng để Đại Vương nhìn thấy....

Vũ Đồng cười nhẹ, rời vườn hoa nhỏ, lòng thật sự không vui, chẳng lẽ nàng chưa thoát khỏi được khổ ải sao? Bây giờ lại phải trốn tránh như thế này. Nụ cười trên môi cũng từ từ chột tắt.

Tối nay, đèn hoa giăng kết sáng rực cả phủ Hộ Vệ Tướng. Vị Quân Vương danh chấn thiên hạ đường đường chính chính hạ chỉ viếng thăm, còn phải nói vinh hạnh đến nhường nào. Mục kích đáng vẻ tuần mỹ lạnh lùng, nụ cười nửa miệng, toàn bộ tỷ nữ trong Hộ Vệ Tướng Phủ không khỏi cảm thán, ai cũng tranh nhau để được phục vụ tại đại sảnh dù la lau dọn hay bưng bê bởi ai cũng muốn được chiêm ngưỡng long nhan gần hơn chút nữa.

Cổ Nghị Hàn phiên chán ngồi trên ghế chủ bộc da hổ giữa đại sảnh, tay mân mê ly rượu bạc. Bạc mi liếc hết thấy bốn phía, không tìm thấy thân ảnh mình cần, lại nhắm mắt, thưởng thức rượu ngon. Bên cạnh, Trúc có vẻ ngồi không yên, chốc chốc lại có một tỷ nữ chạy đến nói thầm, hẩn cười trong lòng. Dưới sảnh, những mỹ nữ được tuyển chọn kỹ càng đang uốn éo thân hình rắn nước câu hồn toàn bộ vị khách. Đột ngột, Cổ Nghị Hàn phát tay, đứng dậy, chúng thần ngơ ngác, rồi dập đầu quỳ xuống nhất loạt. Hẩn phiên tảo phát tay, bỏ lại sau lưng một câu:

-Trẫm muốn ra ngoài tản bộ cho khuây khỏa, các người ở đây cứ tiếp tục. Không cần theo Trẫm!

Men theo dãy hành lang gấp khúc, Cổ Nghị Hàn nheo mắt nhìn theo bóng người phía trước, chính là tỷ nữ lúc nãy thì thầm to nhỏ bên tai Trúc. Mắt ưng trong đêm lóe sáng...

“Cộc.. cộc.. cộc”

-Tiểu thư ơi, Y lâm đây, em mang cho tiểu thư bữa tối đây.

Vũ Đồng đứng dậy mở cửa, ở hoài trong phòng cũng thật là buồn. Bên biệt viện phía Tây truyền qua tiếng cười huyên náo làm nàng thật sự ớn ào mà.

-Tiểu thư buồn phiền phải không, ăn mấy món này là hết ngay, là Tướng Quân đặc biệt dặn dò làm riêng cho tiểu thư đó.

-Được rồi người cứ đi đi, ta chịu được mà, để đó lát nữa ta sẽ ăn!

-Dạ, tiểu thư chịu khó, hôm nay khách khứa nhiều quá....Nói xong, Y Lâm nhẹ nhàng quay ra đóng cửa rồi trở về khu đại tiệc.

Vũ Đồng tiến về phía cửa sổ ban công, nhìn lên ánh trăng tròn vành vạnh, cả người như nhách cỏ đứng đưa trước gió đêm, nàng cảm thán dựa người vào lan can cất tiếng thở dài. Trong đêm, tiếng hát nhỏ lại ngân nga: “Trúc, ta thực sự chỉ muốn bên cạnh chàng bình yên mãi mãi, làm ơn, đừng để xảy ra thêm bất cứ chuyện gì nữa, ta không muốn phải lưu luyến, phải chịu khổ sở, trên hết, ta không muốn xa bờ vai vững chãi này, vòng tay ấm áp này, đôi mắt đen thẳm trong veo hay nhíu lại vì ta lo lắng, làm ơn... làm ơn....”

Biết đâu bất ngờ đôi ta chợt rời xa nhau,

Ai còn đứng dưới mưa ngân nga câu ru tình..

Và môi hôn rất ướt, dư âm giấu trong mưa.

Cơn mưa kéo dài...

Sẽ là dối lòng khi em chẳng ngại âu lo,

Lo em sẽ mất anh trong lúc yêu thương nhất.

Vì tình yêu mong manh, tay em quá yếu mềm..

Người yêu ơi, anh có biết?

Em yêu anh hơn thế, nhiều hơn lời em vẫn nói.

Để bên anh em đánh đổi tất cả bình yên

Đêm buồn xuôi vì cô đơn, còn riêng em cứ ngẩn ngơ

Có khi nào ta xa rời...

Anh đưa em theo với, cầm tay em và đưa lối,

Đến nơi đâu em có thể bên anh trọn đời,

Nơi thương yêu không phai, được bên nhau mỗi sớm mai.

Quá xa xôi không, anh ơi...

Nơi thương yêu không phai, được bên nhau mỗi sớm mai.

Biết không anh, em yêu anh!

Đôi mắt nâu trong trẻo chuyển thành đôi Huyết Mâu băng lãnh. “Nghịch Hàn, em yêu anh... yêu anh...!”. “Nghịch Hàn, thiếp không muốn xa chàng, không đâu, không đâu....!”. “Nghịch Hàn, thiếp muốn đi với chàng đến cùng trời cuối đất... đi với chàng... đến cùng trời cuối đất...!”. “Nghịch Hàn, chúng ta sẽ bên nhau trọn đời trọn kiếp... trọn đời trọn kiếp...”. “Nghịch Hàn.... Nghịch Hàn...”

Tiếng nói ngân nga vang vọng trong trí óc của hắn, tiếng cười, tiếng hát quanh quất đâu đây. Hắn không muốn nghe, hắn không muốn nghe

“Nghịch Hàn, có khi nào ta rời xa....?”. “Nghịch Hàn, thiếp xin lỗi....”...!

Em yêu anh hơn thế, nhiều hơn lời em vẫn nói.

Để bên anh em đánh đổi tất cả bình yên

Đêm buồn xuôi vì cô đơn, còn riêng em cứ ngẩn ngơ

Có khi nào ta xa rời...

Anh đưa em theo với, cầm tay em và đưa lối,

Đến nơi đâu em có thể bên anh trọn đời,

Nơi thương yêu không phai, được bên nhau mỗi sớm mai.

Quá xa xôi không, anh ơi...

Bóng trắng quét qua rồi hiện lên trước mắt, trong phút giây ấy, nàng có cảm giác nàng đang đứng trước Hỏa Diệm Điện còn trước mặt nàng là Tu La Thần khát máu tàn ác. Đôi Huyết mâu đỏ như máu, gương mặt hắn trắng bệch, méo mó vì tức giận và có cả đau lòng, hắc bào thêu rồng bay phấp phật trong gió, tóc hắn xòa dài rủ xuống từng lọn, từng lọn. Hắn nhìn nàng, chỉ còn lại căm hận và đau lòng. Đôi tay vươn ra, những móng nhọn hoắt không biết xuất hiện từ khi nào, cắm vào da thịt, chảy từng mảng máu đỏ thẫm.

-Không...Nàng hét lên thất thanh, muốn tháo chạy nhưng hai chân như dính chặt tại mặt đất. Hắn cười khùng khục, tiếng cười phát ra từ cuống họng bao vây lấy nàng, trên khuôn mặt hắn đã giãn ra, nhưng cảm giác lạnh lẽo và tàn độc vẫn không thuyên giảm. bực môi phát ra tiếng khinh thị: “Muốn chạy sao.... người chạy được sao, con người bé nhỏ, ta sẽ không để bất cứ một tên Người nào chạy thoát, người cứ tin tưởng ta đi...”

-Người này bị điên rồi, cứu tôi với... Nàng có gắng hét thật to nhưng vô lực.

-Chỉ biết dựa dẫm vào người khác thôi sao, các người là loài sinh vật hèn hạ bậc nhất. Các người trước mắt thì nói lời yêu thương, khó lóc, cầu xin, sau lưng thì phản bội... Sao? Muốn ai cứu người, cả thế gian này, ai dám cứu người...!

-Người đang nói lảm nhảm gì đó tên điên kia. Ta đã làm gì mà người sỉ nhục ta như thế.

Vũ Đồng tức giận mắng mỗ

-Còn không phải sao? Các người mở miệng ra nói yêu thương, nói không xa rời, thế nhưng cũng chỉ được đến thế thôi, tất cả đều là nói dối, cái gì là yêu, cái gì là trọn đời trọn kiếp, xem ta bóp nát chúng ra cho người xem....

Cổ Nghịch Hàn gần giọng từng tiếng một, mỗi lúc một xiết mạnh.

-Người đã từng yêu chưa mà có thể nói như vậy. Yêu và được yêu là điều quý giá nhất thế gian. Vì tình yêu đẹp thật sự sẽ giúp trái tim rộng mở. Nó hoàn toàn là thuần khiết. Có thể sẽ có những tình yêu đơn hoa kết trái, nhưng cũng có những tình yêu bị đứt đoạn giữa đường. Chỉ cần yêu hết lòng, đừng so đo ta sẽ nhận được gì, người sẽ nhận được gì. Nếu chỉ do người nói mà tất cả những người có tình yêu đều hèn hạ như vậy, thì chính người còn hèn hạ hơn họ bởi vì người không có tình yêu, trong lòng người chỉ chất chứa hận thù.

Bàn tay đang bóp chặt đột nhiên khựng lại. “Nghịch Hàn, tình yêu cầu chúng ta là tình yêu đẹp nhất, chàng có thấy vậy không, thiếp mong muốn chúng ta cứ như vậy... mãi mãi... mãi mãi đẹp như vậy... mãi mãi...”. Đôi mày nhíu lại, hần nhìn thẳng đến khuôn mặt tái xanh, hô hấp không vững vàng nhưng đôi con người trong veo quyết đoán kia nhìn hần đầy kiêu hãnh. hần như chìm đắm, ngộp lặn mê man khi nhìn vào đó...

-Đại Vương khai ân.... Tiếng thét từ xa vang đến khiến hần tỉnh lại. Trúc sử dụng khinh công bay đến giữ tay hần lại, theo sau là nữ nô tỳ lúc nãy và các quan khách trong đại tiệc.

12. Chương 12: Có Biến

-Trúc... Vũ Đồng quay người lại giãy dụa, dường như có sức mạnh vô hình, nàng vùng ra khỏi bàn tay rắn chắc lao vào vòng ôm của vị tướng trẻ tuổi. Trúc lo lắng vuốt vuốt khuôn mặt, trên trán lấm tấm mồ hôi, vạt vàng kéo Vũ Đồng nép ra sau lưng mình. Khom lưng cung kính:

-Vương, nghĩa muội có gì thất lễ mong Vương bỏ qua, nàng còn nhỏ dại, lại lẹ nước lẹ cái, nếu có trách phạt, mặt tướng xin lĩnh thay.

Bàn tay trống rỗng, mùi hương thanh khiết biến mất, hần ngơ ngẩn nhìn sang, trong lòng càng tràn ngập tức giận hơn khi thấy nàng nép chặt đằng sau lưng cận vệ của mình, hai tai vòng qua nắm chặt lấy hông của y. Trước mắt hần lại chỉ còn nồng đậm mùi máu, mùi đao kiếm, mùi gió lạnh....

-Nghĩa muội của người sao? Sao ta không biết nhỉ? Hần nheo mắt lại, bắn những tia nguy hiểm về thân ảnh nhỏ bé đằng sau, thế nhưng trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười mỉm. Đôi mắt phượng dài híp lại làm lay động làn mi dài đen, tuy nhiên, vẻ đẹp này chỉ làm tăng thêm sự khát máu của hần.

-Mặt Tướng có lỗi, chưa báo với Đại Vương. Đây là Vũ Đồng, là nghĩa muội của hạ thần. Do không được hành lễ nghi nên đã phạm thượng. Mong Vương khai ân xá tội.

Hần híp mắt nhìn cả hai, lạnh lùng bước lại gần rồi lướt qua hai người không nói năng gì, đám người cun cút theo sau. Vũ Đồng vẫn còn run rẩy nhìn theo hướng hần rời đi, lúc đó nàng mới dám thở ra. Chưa kịp định thần, Cổ Nghịch Hàn đột nhiên quay lại, ánh mắt sắc bén quét lên người nàng. Sau đó phất tay khởi giá.

-Đừng sợ. Tiếng nói trầm thấp bên tai kéo nàng quay về hiện thực. “Ồi, Trúc...”. nàng òa khóc, ôm cổ Trúc, trong lòng tràn ngập sự lo lắng không yên.

Hỏa Vương Điện- nội điện

-Đại...Đại... Vương... đây là...là...

Vị quan nội thị run rẩy quỳ dưới điện, không dám ngẩng mặt, tay nâng niu cuộn vải sợi chỉ vàng thêu rồng đỏ rực.

-Người còn quỳ dưới đó làm gì, không cút đi nhanh cho Trẫm, hay không muốn giữ yên cái đầu trên cổ nữa? Cổ Nghịch Hàn nhân nhả tựa trên ngai Rồng, lườm biếng nhìn xuống dưới, giọng nói lạnh lùng vang lên.

-Dạ... hạ thần đi ngay... đi ngay! Hạ thần cáo lui!

Hộ Vệ Tướng Phủ

-Thánh chỉ đến, mau ra tiếp chỉ!

Vũ Đồng cùng Trúc đang ngồi thưởng trà ngoài hoa viên, nghe tiếng báo vội chạy ra sảnh. Nhất tề tất cả mọi người đều quỳ xuống cung kính lắng nghe.

-Phụng Thiên thừa vận, Dục Hỏa Chiến Vương chiếu lệnh, phong Vũ Đồng, nghĩa muội của Hộ Vệ Tướng Quân làm Vũ Phi, đứng hàng tam cấp, được hưởng mọi ân sủng như các phi tần khác, ban thưởng kèm theo là Thủy Linh Lâu cùng vàng bạc, châu báu và gấm vóc. Ngay lập tức thu xếp vào cung. Khâm thử.

Lệnh Vương như sét đánh ngang tai, Vũ Đồng như muốn ngất đi, nàng bám víu lấy chéo áo của Trúc, hô hấp khó khăn, Trúc đứng dậy, nắm chặt vai của Quan Nội thị, gắt gao hỏi:

-Tại sao lại có thánh chỉ này, có gì làm lẫn ở đây không?

-Tướng Quân, đây là do đích thân Vương phê lệnh, hạ thần chỉ có nhiệm vụ truyền chỉ. Có gì Ngài hãy đến gặp Vương hỏi cặn kẽ hơn. Còn bây giờ, xin mời nương nương nhanh chóng thu xếp hành trang vào cung.

Y Lâm khóc nức nở, ôm chặt lấy Vũ Đồng méo mào:

-Tiểu thư, tiểu thư phải xa em thật sao, em không chịu đâu, không chịu đâu....

Vũ Đồng bản thân đứng lên, hai bên tỷ nữ nâng nàng lên tiến về phòng mà nàng cứ như người mất hồn. “hết rồi, hạnh phúc, bình yên đã chấm dứt...”, trong mơ đôi huyết mâu đã ám ảnh nàng mấy đêm liền, bây giờ không phải là mơ nữa, là hiện thực, nàng đã bị trói buộc vào tên Vua ma quỷ đó. Nàng đột nhiên vùng chạy, nàng chạy rất nhanh, lên đến tầng cao nhất của Bắc viện.

-Các người không được đến gần, nếu bước đến, ta sẽ nhảy xuống đây. Ta đã nói là làm

-Nương Nương, có gì từ từ nói, bọn hạ thần chỉ phụng mệnh thôi, nếu nương nương có gì không thoải mái, cứ về Cung rồi nói sau...

-Im ngay, ta không muốn đến nơi đó...ta không đi, đừng ép ta...

-Vũ Đồng, đừng nhảy xuống, đợi ta, ta sẽ hỏi lại Vương, chắc có gì nhầm lẫn, nàng đừng làm liều...

-Trúc, ta không muốn rời xa người... Nàng khóc nức nở. bước chân lùi sát phía lan can.

-Trời ơi, biết bao nhiêu mỹ nữ trong thiên hạ muốn được một lần trèo lên long sàng của Đại Vương, nương nương lại... Ai nha...

-Người biết gì mà nói, ta không yêu hắn, không muốn sống trong cung điện của hắn, ta không muốn là cái gì phi đó, người về nói cho hắn biết đi...

-Có gì mà ồn ào quá đấy, ta kêu người đi về liền, thế mà người rời cung đã 2 canh giờ vẫn chưa trở về.

Bóng dáng hắc bào thêu rồng phương tiến vào làm đám người đang nhón nháo chột im bật. Vũ Đồng liếc về phía tiếng nói phát ra hét lên:

-Ta không muốn làm phi của người, đừng hòng ép ta, ta thà chết chứ không muốn sống với tên ma quỷ biến thái như người...

-Người dám...Bàn tay nắm lại nghe răng rắc, gân xanh chạy đầy mu bàn tay, Huyết Mâu lại xuất hiện, hẳn nhìn chăm chăm thân ảnh nhỏ bé lung lay trước gió.

13. Chương 13: Đánh Cuộc

- Đừng ép ta.... đừng ép ta...

-Tiểu Đồng....Trúc đứng đó nhìn nàng, trong đôi mắt chỉ còn là sự đau đớn và bất lực, hẳn đứng đó, đôi cánh như có như không đưa ra rồi rút về. Nàng đau lòng không thôi, hiểu rồi, tất cả hết rồi....

-Trúc... Những giọt nước mắt rơi lã chã trên gương mặt trắng nõn như búp bê, từng hạt rơi xuống như viên trân châu leng keng đâm vào tim người. Hẳn đứng đó, hai bàn tay nắm chặt, trong hai con ngươi ko có một chút tia ấm, nhìn thẳng vào tiểu nữ tử lung lay trên lan can... không một mảnh cảm xúc tồn đọng trong trái tim ấy... phải, hiện tại lòng hẳn không có một tia cảm xúc, đau đớn – không, lo lắng- không, nhưng bỏ mặc ư, cũng không phải, nó mờ mịt làm sao....Cổ Nghịch Hàn ơi là Cổ Nghịch Hàn!

Nàng quay người, hít một ngụm khí lạnh, chơ vơ đứng trên đỉnh, buông ta, thân mình bé nhỏ như chiếc lá rơi rụng trước làn gió mạnh. Nhắm mắt lại, có phải đã chưa chết bao giờ đâu, như thế này cũng chỉ giống như chết thêm một lần nữa mà thôi.

Một luồng khí cực mạnh rít lên trong gió, chỉ kịp thấy dải lụa gấm hoa vụt qua trước mặt, tiếp sau là một tiếng gầm rống vang trờ như trút hết tất cả sự phẫn nộ.....

Mọi người ngơ ngác! Quan nội thị và cung nữ run lẩy bẩy rạp xuống đất.

Một cái xiết thật mạnh ngay eo làm nàng mở mắt, thân mình vững chãi rơi vào một vòng ôm lạnh lẽo và mạnh mẽ. Trước mắt là đôi huyết mâu phóng đại nhìn chăm chăm vào nàng. Nàng rung mình vùng vạy. Nếu không chết bây giờ, nàng sẽ đau đớn khi nằm trong tay hắn!

Không một tiếng, Cổ Nghịch Hàn ôm Vũ Đồng vọt đi, để lại một đám nô tài tất tả kiệu hoa lẽ vật chạy về. Chỉ còn lại Trúc đứng nhìn theo, đôi mày mỗi lúc một nhíu lại, rồi gục đầu xuống, trời đã sang xuân mà sao lòng lại lạnh lẽo thế!

Dục Hỏa Tâm Điện – chính điện:

Vũ Đồng bị lôi vào một tòa điện nguy nga dát vàng trải thảm đỏ, hai bên là hàng dài những người mặc trang phục trang trọng đứng khoanh tay khom người, Cổ Nghịch Hàn lôi nàng đi đến đâu là bọn họ quỳ rạp đến đó. Quảng nàng ngã sóng soài tại thảm ngọc thêu chỉ vàng dưới bậc tam cấp đầu rồng phượng, hẳn lạnh lùng cuồng ngạo bước lên ngai vàng, uy nghiêm ngồi xuống sau tiếng hô vang vọng.

Hai nữ quan tiến đến sát hai bên sườn nàng, tay giữ chặt vai không cho nàng đứng dậy, hai đầu gối của nàng buộc khuyu xuống ra tư thế quỳ. Hai tai nàng ù đặc lại, đầu gối mỗi nhừ vì bị đè mạnh, bên tai chỉ còn loáng thoáng tiếng the the ẻo lả của quan thân cận đọc chiếu phong phi.

Đến lúc ngẩng đầu lên, chỉ thấy cái phất tay áo của tên bạo quân, rồi nàng nghiêng nhiên bị lôi đi. Sắc trời đã chuyển về chiều.

Đoàn người chậm chậm đi đến một nơi hiu quạnh vắng người, cây cối mọc hai bên che kín khoảng trời. Vén màn kiệu bước ra, Vũ Đồng ngược lên nhìn tầm biển có phần hơi cũ bằng gỗ mộc mạc: Đạm Tình Lâu

Đây là nơi vắng vẻ và đạm mạc nhất trong hoàng cung. Ngày xưa từng là lãnh cung của các phi tần đời trước, sau khi Cổ Nghịch Hàn từng bước đạp lên ngai vàng, các vị phi tần này một số thì tự sát, một số phát điên, một số xung vào quân kỹ, nơi này bị bỏ hoang cho đến giờ, thật là thê lương, mọi người tặc lưỡi, nhìn Vũ Đồng đầy thương hại, một nhân nhi non nớt, vừa bước chân vào cung đã bị dày ải đến nơi này.

Thế nhưng chẳng ai dám lên tiếng, vì họ hiểu rằng nữ tử này đã phạm thượng, chẳng ai dám gần gũi chỉ sợ vạ lây. Trong suy nghĩ mọi người, tiểu nhân nhi này chắc chắn sẽ chết già tại nơi này mà không được một lần sung hạnh.

Nàng cười đậm mạc, thôi, vậy là giống như xưa, khác chăng là có nơi trú mưa tránh nắng, có thêm chén cơm. Như vậy ít ra không tệ như trong suy nghĩ của nàng, còn hơn phải lấy thân xác phục vụ cho tên Ma Vương ấy.

Hoàng hôn buông xuống thê lương như chính cõi lòng hiện tại của Vũ Đồng. Một gói nhỏ bọc vài y phục nằm lẩn lóc trên bàn gỗ phủ bụi mà một tên nô tài mang đến, ngoài ra chẳng còn gì. Có tiếng bước chân làm nàng nhăn mày nhìn ra ngoài cửa, mô tiểu nữ tử mặc trang phục màu hồng đang run rẩy đứng trước cửa, nửa muốn bước vào, nửa muốn quay ra. Hốc mắt Vũ Đồng đỏ lên, thật là giống Y Lâm!

- Nô tỳ tham kiến Vũ Phi nương nương!

- Được rồi đứng lên đi, không cần nghi lễ làm gì. Nàng khoát tay, đỡ dậy.

- Nô tỳ là Hoa Nhi, được phân phó hầu hạ nương nương. Nương Nương có gì cứ sai bảo nô tỳ.

- Ở đây không có việc gì đâu, còn phải nhờ người giúp đỡ nữa mà....

Hoa Nhi tiến đến bắt đầu lấy khăn lau một loạt bàn ghế, Vũ Đồng nhìn thế cũng bắt đầu phụ dọn dẹp, Hoa Nhi nhìn theo sững sờ nhưng rồi cũng im lặng làm việc. Cứ thế hai thân ảnh nhỏ lẳng lẳng làm việc của mình.

Màn đêm bắt đầu buông xuống....

Trên phiến đá trước cửa lâu, một bóng trắng khe khẽ lay động. Trăng sáng soi tỏ một bên tường mặt xương xương nhỏ nhắn của nàng, đơn bạc vô cùng, đó là cảm giác mà người khác nhìn thấy.

Cảm thấy lưng lạnh toát, nàng quay ra đằng sau, đối diện là đôi mắt nâu trong suốt trầm tĩnh. Nàng quay mặt đi, lòng chợt run lên, sống mũi cay nồng, có tiếng thét quay cuồng trong lòng dâng lên, nắm tay nhỏ co chặt lại.

- Hải lòng với các ta bố trí cho người không, nhân nhi hèn mọn!

- Người thả ta ra được không....

Một tiếng cười lạnh phát ra từ mũi, không có tiếng trả lời. Nàng đứng dậy, quỳ xuống, không kiềm chế được tiếng nấc, tay níu chặt góc áo:

- Là nô tỳ không có mắt, đắc tội với Vương, cầu xin ngài thứ tội, cho nô tỳ trở về, cầu xin...Nói đến đây chỉ còn là tiếng khóc rầm rứt phát ra từ hai hàm răng cắn chặt.

- Người cho là ta có thể đáp ứng sao?

Hắn bóp chặt cằm của nàng, bắt nàng ngẩng mặt nhìn thẳng vào hắn, đôi mắt đỏ hoe, gương mặt tái nhợt vì gió lạnh, những giọt nước mắt thi nhau rơi xuống.

- Khóc to lên, ta muốn nghe tiếng người khóc đau đớn, người nói rất đúng, ta chính là một tên bạo quân biến thái, vậy nghĩ xem ta có thể đáp ứng cho người không. Vĩnh viễn cả đời héo mòn nơi đây đi!

- Không thể đối xử với ta như vậy, người lấy tư cách gì đối với ta như vậy, ta đã làm gì, hả?

- Dựa vào việc người là một nhân nhi hèn mọn cũng đủ để lãnh nhận những điều này, đừng mong ai có thể cứu được người, dưới gầm trời này không một ai dám đối đầu với ta. Nhớ kỹ lấy!

Nàng bật dậy, ánh mắt căm hận nhìn hắn.

- Không phục sao? Thử xem nhé! Ta cho người một cơ hội, trong 12 canh giờ ta để người tự do đi lại, nếu người chạy ra được khỏi cổng chính điện, ta sẽ cho người tự do. Sao, muốn thử không?

Nàng cắn môi, nhìn khuôn mặt mỉa mai của hắn, ánh mắt sắc lạnh của hắn làm nàng run mình ớn lạnh.

- Người nói thật? Trong 12 canh giờ chỉ cần đặt chân ra khỏi cổng chính điện người sẽ thả ta ra?

Hắn cười nửa miệng, sườn mặt dưới ánh trăng lộ ra vẻ ma mị khó tả.

- Đi thẳng con đường này, băng qua Vườn Thượng Uyển, khu đài các và hoàng lâu của phi tần, đi thẳng ra Dục Hoa Tâm Điện là đến cổng chính điện, chỉ cần người đặt một bàn chân ra ngoài cổng, người sẽ tự do! Sao, có muốn thử không?

- Người nói phải giữ lấy lời! Ta đánh cược với người!

- Lời nói của bậc quân Vương há có thể nuốt! Nhưng nhớ cho kỹ, phải tận dụng cơ hội này cho tốt, bởi nếu người không thể bước ra khỏi cổng, hậu quả sẽ rất khó lường....

Trông mắt nâu bắt đầu tràn ngập sát khí, chuyển dần thành đôi huyết mâu, bạc môi cong lên, trong con người như có tầng tầng mưa mô chồng chất tản mát trong đêm.

Vũ Đồng vụt chạy đi thật nhanh theo hước hấn đã chỉ, không dám ngoảnh đầu lại. Tiếng nói như có như không trong gió truyền đến!

- Chạy đi, để ta xem người có bản lĩnh đến đâu!

Gương mặt như hoa hiện ra trong đêm, tiếng cười cuồng ngạo vang vọng trong không gian thanh vắng:

- Người tưởng có thể thoát khỏi đây sao tiểu nhân nhi ngu ngốc! Thật buồn cười, sao người lại ngây thơ đến như vậy, lời nói là điều mà người ta dễ dàng vứt bỏ nhất!

- Người đâu, chặn hết tất cả các cổng lại, một con ruồi cũng không để lọt ra ngoài!

14. Chương 14: Đánh Cược (tiếp Theo)

Bịch... bịch...

-AAAAA

Vũ Đồng ngã sấp mặt xuống đất, không thể ngưng lại phút giây nào, trăng đã mờ dần mà con đường vẫn sâu hun hút không có bất kỳ bóng người. Ôm chặt hai cánh tay, nàng cắn răng chạy tiếp. Dù không dám nghỉ ngơi nhưng quả thật hoàng cung quá rộng lớn, những con đường lắt léo rậm rạp như nuốt chửng người làm nàng ớn lạnh.

Rầm....Bên tai là tiếng đất đá đổ ầm ầm. Cuống quýt chạy lên, trước mặt con đường đã bị một đồng gạch chặn ngang. Bóng dáng binh lính bên kia lạnh tanh nghiêm nghị không có một chút cảm xúc, quả thật không chút ý trợ giúp. Phải vòng lại thôi – Vũ Đồng cảm thán trong lòng!

Chạy ngược trở lại, đến sân đình, trước mặt là một tòa lầu gỗ đồ nguy nga, đang trong lúc quay cuồng không biết đi tiếp hướng nào, nàng đụng vào vai một thị nữ trong cung làm nàng ta đáng rơi chén trà một tiếng xoảng.

- Ai n ha, trời ơi, chén trà phỉ thúy của nương nương. tên nô tỳ này, người muốn chết...

Dứt lời một tiếng “ba” vang lên, sườn mặt Vũ Đồngbổng rât, 5 dấu tin hần rõ trên làn da trắng nõn.

Chưa hả cơn giận, nàng ta lấy chân đá vào bụng Vũ Đồng làm nàng chỉ biết giục xuống ôm bụng quằn quại. Thấy Vũ Đồng ngã sấp xuống đất rên lên, nàng ta mới hả hê bước đi. Lúc này đã là canh năm (5h sáng)

Hỏa Vương Điện- nội điện:

- Mọi chuyện sao rồi?

- Dạ ý Vương là? Tên quan nội thị run rẩy, lưỡi như bị ai cắt, ngọng nghịu hỏi lại

- Người không hiểu ý Trẫm?

- Nô tài không dám, ý Vương là Vũ Phi nương nương...

Cổ Nghịch Hàn p hất tay ra chiều tiếp tục.

- Dạ hiện tại nương nương vẫn loanh quanh tại khu lâu của nội cung của các phi tần, đảm bảo chưa tìm được đường ra.

Hắn cầm l ấy chén rượu bạc, xoay xoay trong những ngón tay thon dài ra chiều lơ đãng, khóe miệng nhếch lên cười cợt. “Để ta xem bản lĩnh ngươi đến đâu”

- Bẩm Hoàng Thượng, toàn bộ các cửa thông ra chính điện đều đã đóng lại.

- Tốt, lui ra.

- Bẩm Hoàng Thượng, hiện tại Vũ Phi nương nương đã ra gần đến Dục Hỏa Tâm Điện.... Lại một tên chạy vào bẩm báo.

Hắn nhíu mày, bóp chặt chén rượu trong tay, đôi mắt bắn ra tia sát khí lạnh người. “Không phải các người vừa nói đã đóng cửa toàn bộ đại điện và nàng ta vẫn còn loanh quang tại khu nội cung sao?”

- Hoàng thượng tha tội, do nàng ta đi theo một tiểu thái giám phụ trách việc châm trà tại đại điện nên....

Cổ Nghịch Hàn quát mắt, đôi mắt nâu chuyển thành màu đỏ tươi như máu, hắn phất áo đứng lên hướng về phía đại điện mà lướt đi

Mắt thấy tấm biển Dục Hỏa Tâm Điện, Vũ Đồng mừng như điên. Đường như hôm nay tên bạo quân không thiết triều, vậy càng tốt, nàng thẳng lưng băng qua đại điện ra ngoài. Bây giờ phỏng chừng đã hơn 8h sáng.

Đại điện này thật là quá rộng lớn, vừa đi nàng vừa cảm thán trong lòng. Đi mãi vẫn chỉ thấy những điều khác rỗng phượng chạm trở xung quanh, sân châu rộng còn rộng gấp mấy lần, những bóng cây cổ đại phủ rợp trên đầu khiến ọi thứ vẫn mát lạnh như ban chiều. Tìm đập thành t hịch, vẫn chưa thấy cổng đại điện....

Cho đến khi hai chân nàng mỏi nhừ, không còn sức, bỗng trước mắt t hấp thoảng tường thành và một đại môn đồ rực. Cổng đại điện, chính là cổng đại điện. Chỉ cần bước một bàn chân ra sẽ được tự do.

Vút...Phập...

Tiếng mũi tên xé gió lao trong không khí làm con n gười run sợ. Vũ Đồng hoảng hốt cong người lặn xuống đất tránh né!

Ngẩng đầu nhìn l ên, tên bạo quân đang ở trên đài cao tà nghệ nhìn xuống, bạc môi cong lên một nửa, đôi mắt tà tà nhìn xuống, tay chuẩn bị lấp thêm mũi tên thứ hai.

- Ngươi ... tiểu nhân vô sỉ... ngươi đã hứa cho ta tự do trong 12 canh giờ... sao bây giờ ngươi...

- Vô lễ, nói năng phạm thượng...- Tên quan cận thận chỉ tay xuống, vừa run vừa giận nói ko hết câu.

- Ta cho n gười tự do nhưng ta không có nói là ta không làm gì ngươi trong 12 canh giờ này. Giữ sức mà chạy tiếp đi con mồi bé nhỏ, không còn nhiều thời gian đâu! – Cổ Nghịch Hàn cười cuồng ngạo, giương cung bắn tiếp mũi tên thứ hai.

- AAAAAAAAAaaaa

Vũ Đồng Ngã sòng sào trên m ặt đất, một mũi tên lại một mũi tên phóng đến. Nhìn thấy đại môn trước mắt, ý chí sức mạnh từ đầu dồn vào, nàng bật người chạy như bay ra hướng cổng đại điện.

Vút... phập...Trước mắt mọi thứ dần nhòe nhoẹt... Đau quá..., máu trên vai thấm ướt đỏ một mảng áo lụa trắng. Nàng khụy chân xuống, đầu đập xuống đất. Bóng trường bào đen tuyền phất phơ trước mắt, ảo giác rồi sao, nàng nhìn thấy Trúc đứng trước Đại Môn giang vòng tay rộng chờ đón nàng. Vũ Đồngg gơ tay, gọi tên: “Trúc... chờ ta, ta về đây....”, cả người lết trên đất, cổ trườn ra cổng, máu tràn ra từng vệt ghê người.

Hự...một cảm giác đau nhói đâm vào người. Một mũi tên lại bắn tới, ghim thẳng v ào cánh tay đang gơ lên của Vũ Đồng. Cổ Nghịch Hàn như bị ai đâm một nhát vào tim. Tại sao ngày xưa nàng ấy không hết lòng v ới hắn như tiểu nhân n hi này. Tại sao ngày xưa nàng ấy không đủ mạnh mẽ ở lại bên hắn như con người b é nhỏ này? Tại sao, ngày xưa nàng ấy thà phản bội hắn chứ không đối xử thâm tình n hư thế này? Tại

sao? Đầu óc hắn quay cuồng, tức giận, phẫn nộ, đau lòng, tất cả dồn nén trong tim hắn, chỉ có đôi huyết mâu thăm thẳm sâu không đáy đang hướng về hình hài bé nhỏ đau đớn trên mặt đất.

Chợt hắn bừng tỉnh, nhìn thấy tay Vũ Đồng đã bầu được vào bậc cửa ra đại môn, Cổ Nghịch Hàn chợt hoàn hồn, không, hắn không cho phép con người này bỏ đi, hắn phải nắm giữ sinh mệnh này, cả thân tình này, hắn muốn tất cả phải chôn vùi tại đây....

Vọt từ đài cao xuống, thân thủ đáp xuống, từ từ tiến về phía thân ảnh nhỏ tại đại môn.

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Bàn tay to bầu chặt vào nơi mũi t ên đâm xuống, trên mặt đầy sát khí, hắn cúi sát xuống, nhìn thẳng vào gương mặt mơ hồ của Vũ Đồng gần từng tiếng: “Ta không cho phép...” rồi quay ra hét lên ” Đã hết thời hạn, Vũ Phi nương nương không hoàn thành được lời đánh cược, đưa về chờ xử phạt”

Một lực lớn từ đâu đập vào người hắn làm Cổ Nghịch Hàn hơi bất ngờ, Vũ Đồng vùng ra khỏi phạm vi của hắn, dùng toàn bộ sức lực còn lại lao ra ngoài bậc cửa.

“Rắc...” tiếng gãy vụn của xương khớp vang lên nghe lạnh người, chân phải của nàng bị giữ lấy, Cổ Nghịch Hàn lạnh lùng liếc về phía sau, nhẹ nhàng vặn tay, Vũ Đồng ngã sấp xuống đất, đau đến bất tỉnh nhân sự. Nàng hét to: “Trúc, cứu em...” rồi ngất lịm!

15. Chương 15: Oán Hận

Mở mắt ra, Vũ Đồng nhìn lên trần nhà chạm trổ hoa văn lạnh lẽo và u tối. Cảm giác bức bách tồn tại trong lòng cho nàng biết rằng mình đã không thể nào thoát được. Từng giọt từng giọt theo khóe mắt chảy ướt gòি thêu. Nàng nằm trên giường cả ngày, không buồn ăn uống. Cứ thế mà im lìm bất động như một xác chết.

Dục Hoa Tâm Điện – chính điện:

- Sao rồi, vẫn không thấy động tĩnh?

Hắn nhướng mày liếc nhìn về phía quan nội thị. Ngự y trong triều lật đật quỳ xuống biện bạch:

- Bẩm Vương, vết thương trên người của Vũ Phi nương nương quả thật không quá nặng, thần đã đáp thuốc và quần băng cần thận, cam đoan là không có vấn đề gì thương tổn đến tính mạng. Có thể là do nương nương mang tâm bệnh nên mới thành ra...

- Thôi đủ rồi, không cần người nói thêm!

Một tiếng nói vang lên trong đại điện: “Vũ Đồng làm sao....?”. Bóng trường bào đơn độc đứng sững lại. Cổ Nghịch Hàn cảm thấy khó chịu, phất tay cho tất cả lui ra, chỉ lưu lại mỗi vị Tướng Hộ Vệ trẻ tuổi.

- Mặt tướng xin Vương tha cho Vũ Đồng, nàng ấy không biết gì cả, nếu Vương thấy chương mắt, mặt tướng sẽ đưa Vũ Đồng đến một nơi chân trời góc bể, không để Vương chạm mặt.

- Người muốn dắt phi tần của Trẫm đi trốn sao? Có biết đó là tội phản nghịch không? Cổ Nghịch Hàn liếc đôi mắt sắc lạnh lên, nhìn xoáy vào thân ảnh to lớn quỳ dưới đại điện, trong lòng ẩn ẩn sự tức giận khó nói.

- Cầu xin Vương tha cho Vũ Đồng...!

- Im ngay, nàng ta giờ đã là Vũ Phi, không còn là Vũ Đồng của người nữa, ai cho phép người dám gọi tục danh của nàng ! Một tiếng quát lớn vang vọng khắp Dục Hỏa Tâm Điện. Trúc trầm mặc quỳ ở đó theo tư thế hành lễ không lên tiếng chịu đựng ánh mắt lạnh lẽo ác độc bắn ra từ Cổ Nghịch Hàn. Một lát sau, hai lính cận vệ đi tới đưa hắn ra ngoài, Cổ Nghịch Hàn hạ lệnh trục xuất hắn ra khỏi đại điện.

Đạm Tĩnh Lâu

Rầm....Một tiếng đá cửa vang lên

- Vương vạn tuế... vạn tuế...vạn vạn tuế...

- Đến bây giờ nường nường của người vẫn chưa có động tĩnh gì sao?

- Nô tỳ đáng chết, nhưng có làm thế nào nường nường cũng không động đây, cũng chẳng nói năng gì, chỉ nằm mãi trên giường....

Chưa nghe hết câu, thân ảnh cao lớn lạnh lẽo của hắn đã bước vào trong. Vũ Đồng nằm im trên giường, hai mắt mở to nhìn thẳng lên trần nhà, không buồn nhìn xem ai đang tiến vào.

Hắn nhìn vào gương mặt xanh xao của nàng, nhìn xuống thân hình gầy yếu mảnh khảnh đang nằm trên giường như không có sức sống, bàn tay bỗng nắm chặt một cái. Nhìn nàng như vậy không có một chút hứng thú. Hắn không muốn hành hạ một cái xác không hồn.

- Người mở miệng ra cho ra, nuốt cái này vào ngay!

Cổ Nghịch Hàn rống lên đầy tức giận. Hắn cầm lấy chén thuốc, tay bóp chặt miệng của Vũ Đồng, dút thẳng từng muỗng nước đắng nghét vào, nước thuốc tràn hết ra từ miệng và mũi của nàng, thấm ướt cả một mảng áo lụa trắng tinh. Nhưng không một giọt nào được nuốt xuống. Hắn phẫn nộ đập nát cái chén trên tay, cúi sát khuôn mặt tuấn mỹ xuống thở những hơi lạnh lẽo vào gương mặt tái mét không còn một hột máu của nàng, nhả ra từng chữ.

- Người cứ nằm như thế đi, không việc gì cả, ta rất vui được chơi trò này với người, nhưng trước hết, ta muốn người nhìn thấy cảnh này.

Nói đoạn, thân hình nhỏ nhắn đã nằm gọn trong áo bào rộng lớn. Hắn ôm lấy nàng nhẹ hẫng như bông. Cảm giác trong lòng truyền đến một làn hơi ấm áp, mềm mịn bất giác làm hắn khựng lại. Chưa bao giờ hắn nghĩ là nàng lại nhỏ bé và mong manh đến thế. Cảm giác ngày xưa cũng không thể nào giống như bây giờ. Nhìn thấy nàng run run, hai hàm răng cắn chặt vào nhau, hai cánh tay bấu chặt vào lối áo lụa, kiên quyết không bám vào hắn làm tim hắn bỗng nhiên đập lồi một nhịp. Hắn khó hiểu, đôi mắt nâu nheo lại, thâm trầm nhìn xuống gương mặt tái xanh trong lòng, tuấn nhan khẽ rung động.

Cổ Nghịch Hàn ôm Vũ Đồng đi không nhanh không chậm, một lát đã đến Dục Hỏa Tâm Điện. Nhưng khi gần đến nơi, hắn lại dừng lại, khẽ bóp mặt nàng, bắt nàng xoay ra. Đập vào mắt Vũ Đồng là hình ảnh cô độc của một bóng Hắc Phi Phi quỳ giữa sân. Bóng dáng thẳng, bất động, như đã ở đó từ rất lâu rồi đâm mạnh vào lòng nàng một nhát đau đớn. Nàng muốn lao ra gọi tên hắn, muốn ôm lấy, muốn trở về cùng hắn... nhưng tất cả chỉ là ảo mộng, hắn quỳ ở nơi đó, gần như vậy mà xa tận chân trời, không thể nào với đến nhau.

Cảm giác trong lòng mình run run, Cổ Nghịch Hàn nhìn xuống, nàng đang khóc, khóc rất nhiều. Hai vai run rẩy, đôi môi mím chặt như không muốn bật ra tiếng, hai bàn tay bấu chặt vào chéo áo. “Sao có lúc nàng quá yếu đuối, nhưng có lúc lại quá mạnh mẽ đến vậy...Quả thật, có thể khóc trước mặt hắn, có thể cầu xin hắn, nhưng không bao giờ để Trúc nhìn thấy cảnh tượng khổ sở và đau lòng này, chả lẽ đây mới là thứ mà người ta thường hay nói “sâu tận tâm can” của con người đây sao? Vậy chứ những lời nói, những cái ôm ngày xưa, những cái nắm tay của hắn ngày xưa.... là gì đây, sao không giống? Thật sự là không giống!

Hắn trầm mặc, nhìn tiểu nữ tử đang khóc trong lòng, đôi mày kiếm nhăn lại, sau cùng dứt khoát quay lại, ôm Vũ Đồng trở về Đạm Tinh Lâu

Lạnh lùng đặt nàng xuống giường, Cổ Nghịch Hàn nghịch nghịch gò má của nàng, phun lên nhưng tiếng trầm thấp: “Coi như mị lực người cũng khá, mê hoặc được cả cận thần của ta, vậy để ta xem hắn chịu đựng được bao lâu nhé, cứ tiếp tục đi, ta sẵn lòng chơi với người”

Vũ Đồng ngẩng mặt lên, đôi mắt ướt bao phủ một màn nước mắt, oán hận nhìn hắn. Cổ Nghịch Hàn liếc mắt, vung tay rời đi. Để lại mình nàng bó gối vùi mặt khóc thảm thiết. Nhưng tiếng nắc nhen từ ban này đến bây giờ trào ra thật thương tâm.

Vườn Thượng Uyển

Cổ Nghịch Hàn nằm dài trên Long ý, đã gần hết mùa xuân, những tia nắng vàng soi rọi mọi góc ngách trên khắp đại lục. Hai bên Long Ý là hàng ghế êm mềm mại dành cho cung tần mỹ nữ. Ngồi cạnh kề sát bên hắn

là 3 nữ tử chim sa cá lặn, sắc nước hương trời. Lan Phi nương nương một thân hồng y mỏng manh khiêu gọi, đôi chân thon trắng dài thẳng tắp lộ ra trong không khí, bộ ngực no đủ đong đưa theo từng cái ông ẹo lấp ló bên dưới tấm yếm đào đỏ thắm. Cúc Phi nương lại là một màu vàng rực giữa nắng, đôi mắt to sắc sảo lúng liếng theo từng cái chu môi, lắc đầu thật làm lòng người phấn khích. Nhưng rực rỡ nhất có lẽ phải kể đến vị đương nhiệm quý phi, nàng mặc một trang phục đỏ tươi như máu, trên đầu là trâm phượng chói mắt. Đôi đôi đỏ mở ra uy nghiêm biết bao, câu dẫn biết bao, sắc đẹp của nàng khiến ng khác đổi diện tim đập chân run, một lòng cảm thán sao ông trời lại tạo ra một thứ sinh vật hấp dẫn đến thế!

16. Chương 16: Oán Hận (tiếp Theo)

Cảnh tượng tại vườn Thượng Uyển như là bông lai tiên cảnh, hoa có hoa thơm, mỹ nhân cũng có mỹ nhân, quả thật là lòng người lay động.

Khóe miệng Cổ Nghịch Hàn nhếch khẽ tỏ vẻ hân cũng hài lòng với hình ảnh này. Ma trảo bá đạo lướt trên tấm lưng trần của 3 mỹ nhân đệ nhất của Dục Hỏa Quốc.

Đạm Tình Lâu

- Nương nương, người muốn đi đâu?

- Ta muốn ra ngoài khuây khỏa một chút... Người có thể đẩy ta ra ngoài được không Hoa Nhi?

Vũ Đồng nhìn qua tiểu thị nữ đang đứng cạnh bàn trà, đôi mắt trong suốt vô hồn xoáy sâu vào người đối diện. Bất giác Hoa Nhi không tự chủ được gật đầu khe khẽ.

Bởi vì chân còn bị thương chưa lành lặn, nàng thật vất vả để đi lại, cho nên ngự y trong cung đã cấp cho nàng một chiếc xe lăn bằng gỗ để tiện đi lại. Không hiểu sao, đã gần hết mùa xuân, chuẩn bị sang hạ mà sao khí lạnh vẫn như ẩn nấp đâu đây, có phải do nắng quá ít ỏi hay do tâm nàng đang mỗi ngày một lạnh hơn nên không cảm nhận được những tia sang mặt trời chói chang trên đỉnh đầu.

Tiếng đàn hát ngày một gần, không hiểu sao bất giác hai chủ tớ lại lạc bước sang đây, đôi mắt to đen láy của nàng nhìn ra xa xa... chạnh lòng!

Hắn- tên ma vương tàn bạo đang ngồi đấy, ung dung hưởng lạc còn nàng thì thê thảm biết bao. Đúng rồi, Trúc, không biết Trúc còn ở đấy không, đã 7 ngày 7 đêm trôi qua, nàng không được phép đặt chân ra ngoài phạm vi chính điện nửa bước, hoàn toàn không biết được chút tin tức nào từ người ấy.

- Nương nương, tuy Hoa Nhi chỉ là một thị nữ, nhưng đây là những lời thật tâm thật dạ mà nô tỳ muốn nói với nương nương...

Nàng nhìn sang Hoa Nhi, Hoa Nhi vẫn phóng tầm mắt đến vườn Thượng Uyển.

- Nương nương đừng chống đối Vương nữa, chỉ thiệt vào thân thôi, chi bằng sống lạc quan lên, vừa có tốt ỉnh, vừa bảo vệ được cho người thân....Hộ vệ Tướng Quân, mấy ngày nay vẫn quỳ ngoài chính điện không rời đi nửa bước, dù là sức “rồng nước, cọp rừng” cũng không chịu nổi đến 1 2 ngày nữa đâu nương nương à.

Vũ Đồng cắn chặt môi dưới, ngăn không cho những dòng nước mắt chảy xuống. Nàng cũng nghĩ thế, nhưng biết phải làm sao đây... Nàng như một con chim bị khóa chặt trong lồng sắt, chèn ép đến chết đi sống lại, sức cùng lực kiệt, nàng có thể làm gì được cho Trúc đây.

- Nương nương à, những thứ Vương đã muốn thì không thể thay đổi, chi bằng hãy thích ứng với hoàn cảnh, biết đâu, Vương sẽ không gây khó dễ cho nương nương nữa, chúng nô tỳ cũng dễ dàng hầu hạ nương nương hơn.

Hoa Nhi cả gan nhìn thẳng vào Vũ Đồng. Hai lòng bàn tay khẽ vuốt nhẹ vai nàng nhưng ánh mắt vô cùng kiên định....

- Vũ Phi nương nương tiến kiến!

Mọi người như không có chuyện gì vẫn tiếp tục ca múa huyền ảo, bóng trắng nhỏ bé liêu xiêu trên chiếc xe lăn lục cục từ từ lăn đến. Cổ Nghịch Hàn hứng thú ngược mắt lên nhìn, ngón tay miết nhẹ miệng ly rượu bạc. Đôi mắt phượng lạnh lẽo khóa chặt thân ảnh đơn bạc.

- Tiệp thiếp khấu kiến bệ hạ.

Hắn khá bất ngờ trước sự hành lễ của nàng. Im lặng một lúc lâu, cuối cùng hắn phát tay, ra ý cho bọn ca nữ lui ra.

- Vũ phi nương nương lại gây cho Trẫm bất ngờ rồi! Hắn cười nửa miệng chế giễu, hai cánh tay vẫn không ngừng bận rộn.

Vũ Đồng được Hoa Nhi đỡ vẫn nửa ngồi nửa quỳ dưới đất, nàng không tỏ ra một thái độ bất mãn nào, yên tĩnh như mặt hồ thu không chút gợn sóng.

- Sau thời gian đóng cửa sám hối ăn năn, tiệp thiếp đã nhận ra được lỗi lầm của mình, Mong Vương khai ân, tha thứ cho tiệp thiếp, tiệp thiếp vô cùng cảm tạ.

Bàn tay hắn ngưng lại, đôi mắt nâu trong suốt híp lại, mày kiếm khẽ nhíu ra chiều tư lự.

- Tiệp thiếp tự mình là đúng, ngang ngược, phạm phải điều úy kỵ của Vương, lại không biết sửa chữa sai lầm, quả là tội tày trời, mong Vương khai ân tha cho tiệp thiếp một con đường sống. Từ nay về sau mạng nhỏ này là của Vương tùy Vương định đoạt....

- Tiếp!

- Nhưng trước hết tiệp thiếp chỉ xin Vương cho tiệp thiếp ra gặp mặt Hộ Vệ Tướng Quân lần cuối để khuyên giải, như vậy Vương không mất đi một thân tín, mà Dục Hỏa Quốc cũng không mất đi một người tài...

- Cuối cùng ngươi cũng đã nói đến mục đích của mình rồi, vẫn là muốn gặp Trúc phải không. Cổ Nghịch Hàn nghe như có một tiếng gậy vụn trong lòng, hắn bóp mắt ly rượu trên tay, lạnh lùng đứng dậy tiến về phía nữ tử đang quỳ trước mắt.

- Nói, ngươi vì vậy mà chịu quỳ xuống hạ mình xưng tiệp thiếp với Trẫm sao? Gương mặt ma mị hút hồn của hắn tiến sát lại, đôi Huyết mâu xuất hiện báo hiệu hắn đang trong cơn tức giận. Bàn tay nắm chặt cái cằm nhỏ bé, từ từ bóp mạnh theo từng tiếng gằn của hắn. Vũ Đồng nhin đau, ngược lên nhìn thẳng vào hắn, giọng điệu vẫn nhỏ nhẹ và mềm mỏng.

- Vương đã hiểu lầm tiệp thiếp, trở thành phi của Vương là phúc đức cả đời của tiệp thiếp, chẳng qua, nhìn thấy Hộ Vệ Tướng Quân đang quỳ ngoài chính điện, lo rằng sẽ gây ảnh hưởng đến vị trung thần, lại không muốn Vương mang tiếng là ngược đãi trung lương nên mới mong muốn xin Vương ra ngoài khuyên bảo, từ nay về sau đoạn tuyệt ân nghĩa với trong ngoài Hộ Vệ Tướng Phủ.

- Hay cho câu đoạn tuyệt ân nghĩa của Vũ Phi, ta cũng muốn xem thử ngươi thực hiện bằng cách nào! Hắn bỏ nàng ra, phát tay quay người lại, ra lệnh:

- Người đâu, đưa Vũ Phi ra chính điện.

Dục Hỏa Tâm Điện

Vũ Đồng đi đến trước Chính Điện, Nhìn thấy bóng trường bào phát phơ từ xa, lòng nàng như rỉ máu, ngoài Trúc, nàng nhận ra được Y Lâm và lão Chu quản gia. Bọn họ cũng đang quỳ ở đó.

Nàng chống nạng gỗ, tự mình đi đến chỗ Trúc trên đôi chân xiêu vẹo.

Trúc bây giờ không còn là chàng trai bánh bao cương nghị như lần đầu nàng gặp. Đôi thâm quang trũng sâu vì không ngủ, hai cánh môi tím tái, bong tróc, nứt nẻ lộ ra những tia máu trông rợn người. Trúc nhìn thấy nàng, đôi mắt rục lên một niềm vui khó tả, hắn nhìn đàng say mê, hận mỗi nỗi không thể ôm lấy nàng cùng đi đến chân trời góc bể.

- Hộ Vệ Tướng Quân...

Niềm vui trong chốc lát như bị đóng băng, nàng gọi hắn cực kỳ xa lạ.

- Rất cảm ơn Tướng Quân thời gian qua đã chiếu cố cho ta, bây giờ ta đã trở thành nương nương, là Vũ Phi dưới 1 người trên vạn người, Người không cần lo lắng cho ta, ta ở đây rất tốt. Vương... rất sung sướng hạnh phúc ta, người không cần lo lắng nữa rồi, hãy trở về đi!

- Tiểu Đồng, nàng...

- Ta nghĩ người hiểu lời ta nói mà, Tướng Quân là cận thần của Vương, địa vị không phải là thấp kém, tuổi trẻ tài cao, há phải chịu thiệt thòi mà hành hạ bản thân như vậy. Người đã từng nói những gì, người đã ném mặt nằm gai thế nào để có ngày hôm nay, chẳng lẽ vì một tiểu nhân nhi tầm thường thấp kém mà vứt bỏ tất cả được sao?

- Nàng không thấp kém, nàng không hề thấp kém.... Vũ Đồng... Giọng Trúc run rẩy, hần như muốn ngã gục.

- Người ngay từ đầu đã không thể bảo vệ nàng được rồi, người nghĩ rằng khi nàng bước chân vào đây còn có thể trở về sao? Y Lâm, người đưa chủ tử người trở về đi. Nhớ chăm sóc Tướng Quân thật tốt đó.

- Vũ Đồng....

- Tiểu thư...

- Ta rất tốt, đừng lo lắng nữa, yên tâm trở về đi.

- Ta xin lỗi nàng, ta thành thật xin lỗi, là ta hại nàng.

- Ta tự chọn ình con đường này, sao lại nói là lỗi của người. Ta phải quay về thôi!

- Tiểu thư hãy bảo trọng.... Y Lâm hét to

Nàng quay người, một nụ cười héo hon nở trên đôi môi nhạt màu.

- Ta hứa sẽ sống tốt!....Không một giọt nước mắt, chỉ có nụ cười, như sương như mưa lại như gió.....Cuối cùng nàng cũng phải chấp nhận số phận này, Đau lòng làm sao! Nàng đã tự tay đẩy người mình thương ra xa, xa mãi, biết bao giờ có thể trở lại...như xưa!

17. Chương 17: Động Tâm

Đạm Tình Lâu

- Nương nương.... nương nương....!

- Hử, sao thế Hoa Nhi? Vũ Đồng quay lại, nhướn miêng cười.

- Nương Nương đã thất thần lâu lắm rồi, trà cũng nguội hết rồi.....! Hoa Nhi nhìn Vũ Đồng cười gượng.

- A, ta xin lỗi....

- Nương nương sao lại đi xin lỗi phận nô tỳ.... để nô tỳ thay trà cho nương nương nha! Hoa Nhi quay người đi.

- Nương nương, người rất dũng cảm, nô tỳ bội phục vô cùng! Hoa Nhi đột nhiên quay lại, nhỏ nhẹ nói, cười hiền...

Vũ Đồng ngồi ngây ra, sau đó là thở dài, chỉ là những lời nói vô tình cũng trở thành dũng cảm như thế sao. Từ ngày hôm đó, nàng quyết dứt đoạn mối tình chưa kịp hình thành kia, nghĩ lại thấy đúng là buồn cười. Không gặp lại Trúc, tên Bạo Vương kia cũng chẳng đả động gì đến nàng nữa. Cứ như vậy an mà an an ổn ổn, cho đến khi rời xa nơi này....

Nàng nhắm mắt lại, nằm dài trên chiếc võng mà nàng đã nhờ Hoa Nhi đặt làm. Nơi vắng vẻ ít người qua lại, thật là yên tĩnh, dưới bóng lá, những tia nắng vàng vọt chiếu không xuống hết tại ra những vệt sáng nhẹ nhàng phủ trên đầu. Nếu không gian cũng yên bình như vậy, cả đời nàng cũng không cần gì hơn. Mong

rằng thời gian sẽ làm lòng nàng yên bình như thế, chỉ ít cũng có thể lừa người, lừa mình, rằng sẽ qua nhanh thôi!

Ta đứng khuất xa nơi góc tối

Vờ như bản thân chỉ là khách qua đường

Trái tim ta giấu giữa thế gian

Không biết chúng ta lúc ấy có bao nhiêu phần chân tình

Nếu người không phải người

Mà ta cũng chẳng phải là ta

Thì hạnh phúc biết bao

Mặc kệ con đường ta đi có bao nhiêu đau khổ

Ta chỉ mong nhận được lời chúc phúc sau cùng

Ta không màng dù có bao nhiêu đau đớn lo sợ

Chỉ mong ta và người cùng thoát hết thủy mọi ràng buộc

Mặc kệ con đường ta đi có bao nhiêu đau khổ

Lau khô dòng lệ không cho phép bản thân mình được khóc

Ta không sợ người đời lên án tình yêu này là đúng hay sai

Chỉ cần người bên ta kiên quyết không buông tay

“Phải, ta không được khóc....chỉ cần như thế này, biết rằng ta và người đều sống tốt là đủ....tạm biệt, chúc người hạnh phúc....” Một giọt lệ lăn dài theo khóe mắt, đây sẽ là giọt lệ cuối cùng nàng tưởng niệm lại tháng ngày ấy.

Hoa Nhi nhẹ nhàng đặt ấm trà bên cạnh, Vũ Đồng lúc này đã nhắm mắt tĩnh lặng, chỉ có lồng ngực phập phồng báo hiệu sự tồn tại. Bóng người nhẹ nhàng rời khỏi sau tán cây mang theo hơi thở lạnh lẽo. Hắn đi đến chỗ này làm gì, để rồi lại chuốc sự khó chịu, nàng yên lặng như vậy cũng vì Trúc, nàng mạnh mẽ như vậy cũng là vì Trúc, hóa ra hắn chẳng là gì trong mắt nữ tử đó. Điều đó làm hắn khó chịu, cứ ngỡ sau những chuyện đã xảy ra, nàng sẽ nhận thức được rõ ràng vị trí của mình. Hóa ra tất cả cũng chỉ vì người khác. Lần thứ hai hắn chuốc lấy cảm giác thất bại, 10 năm trước, hắn đã rời khi biết mình không giữ lại được thứ quý giá nhất, thất bại cay đắng, còn bây giờ thì.... Hắn không muốn nghĩ thêm, dứt khoát quay về nội điện.

Đêm xuống, đèn đuốc của Hỏa Vương Điện vẫn sáng trưng, chứng tỏ chủ nhân của nó vẫn chưa nghỉ ngơi.

- Nàng mấy ngày nay sao rồi?

- Dạ... bẩm... ý Vương là.... Tổng quản nội thị run run, bàn tay mập mập trắng nõn lau lau mồ hôi lấm tấm trên trán, hắn không hiểu rõ lắm ý của Vương.

- Người không hiểu? Cổ Nghịch Hàn nhướn mày, đôi mắt phượng sắc bén như một mũi dao, bạc môi mân thành một đường thẳng, cánh môi hơi mím lại, khóe môi nhếch khe như châm biếm trên choker. Những lọn tóc dài đen nhánh khẽ rơi nhẹ trên đôi vai rộng và rắn chắc, hắn đẹp, nhưng là một vẻ nguy hiểm chết người làm người đối diện hít thở không thông. Tổng quản vội vàng quỳ xuống dập đầu:

- Tha cho nô tài ngu dốt, không biết được thiên ý....

- Hừm, đứng lên đi, ta đã lệnh cho người phải theo sát động tĩnh của Vũ Phi, người chắc không quên đấy chứ! Hắn phát tay, lại tiếp tục cắm cúi vào chong tẩu thư.

- Dạ Vũ Phi cũng không có gì khác lạ, nương nương vẫn có thói quen nằm nghỉ yên tĩnh trên cái mà nàng gọi là võng. Chân nương nương cũng đã khỏi được 8 9 phần, có điều thái y đã dặn nếu nương nương không chịu khó tập đi lại, sức chân sẽ yếu hơn xưa rất nhiều, do lần trước là... bị tổn thương xương cốt.

- Lệnh thêm vài thị nữ đến Đạm Tinh Lâu, hầu hạ nương nương đi đứng.

Nói đoạn hần ngược mắt lên, trông mắt nâu luân chuyển, nhìn xoáy vào người đối diện, đôi mắt sâu thăm thẳm hút hồn, sau đó nhẹ giọng:

- Nàng đã nghỉ chưa?

- Dạ nương nương vẫn chưa nghỉ.....Vương...

- Người đi ra ngoài, trầm muốn yên tĩnh. Cổ Nghịch Hàn phát tay, đuổi hết đám nô tài ra ngoài.

Đạm Tinh Lâu

Bóng hắc bào đơn bạc ngồi trên nhánh cây to lớn, đôi mắt thâm thúy nhìn xuống dưới, vẫn một thân ảnh nhỏ nhắn nắm xoa mái tóc dài, nàng cười, nàng nói chuyện, những tiếng nhỏ nhẹ động lòng người.

- Nương nương chưa ngủ sao, để Hoa Nhi chuẩn bị giường cho nương nương.

Gần vị Vũ Phi này chỉ một thời gian ngắn thôi, nhưng Hoa Nhi cảm thấy rất gần gũi, rất thân thiết, nàng ta rất dễ chịu, dịu dàng, không câu nệ, có điều là người quá nặng tình, khó mà yên ổn trong hậu cung.

- Không còn sớm mà, trước khi đến đây ta còn thức khuya hơn, thậm chí là đến sáng đấy. Vũ Đồng cười, quay lại nheo mắt với Hoa Nhi đang trong bộ dạng khó hiểu.

- Hoa Nhi nếu người mệt cứ vào trước, ta nằm đây một lát rồi sẽ vô sau. Nàng gọi với vào theo sau Hoa Nhi rồi tiếp tục trầm ngâm.

Vũ Đồng ngẩng đầu, ở thời cổ đại, trăng rất sáng, rất đẹp, rất thi vị, nàng còn nhớ ngày đó, hay lên lút đọc truyện tiểu thuyết tại các nhà sách, cũng từng mơ mộng cùng người yêu ngồi ngắm trăng uống rượu say sưa. Điều đó thật đẹp lắm sao!

- Hoa Nhi, người có cảm thấy trăng đêm nay đẹp lắm không? Nàng nhỏ giọng.

Trên tán cây cao, cũng có một bóng đen ngẩn người nhìn trăng. 10 năm trước, những đêm khuya như thế, hần cũng hay nhìn trăng, bên cạnh là hồng nhan tri kỷ, nàng mỏng manh như sương, e lệ như hoa, nép mình bên hần, dưới ánh trăng, hần thề sẽ bảo hộ nàng đến hơi thở cuối cùng. Lúc ấy, trong vòng tay hần lúc nào cũng là thân hình nhỏ nhắn của một tiểu nhân nhi, nàng khuynh quốc khuynh thành, khiến hần điên đảo, khiến hần đắm chìm. Thế mà, cũng vào một đêm trăng đẹp như vậy, nàng đâm hần một kiếm, rồi xa hần: “Xin lỗi Cổ Nghịch Hàn, thiếp không thể lựa chọn khác, thiếp không muốn rong ruổi mãi với chàng, thiếp muốn một cuộc sống yên lành đầy đủ, những gì thiếp muốn không thể cứ là những ngày tháng như vậy được....”

Nhìn xuống tiểu nữ tử đang nằm im, hần nhíu mày đáp xuống đến gần. Làn da trắng đối nghịch với lòng bàn tay đầy những vết chai, đôi lông mi nhẹ nhàng phủ xuống, mái tóc đen dài thả xuống, đôi môi đỏ mọng, hai cánh môi hơi mở, làm người ta phải khó khăn lắm mới kìm nén ham muốn cắn mút lên đó.

Đây là lần đầu tiên Cổ Nghịch Hàn quan sát kỹ Vũ Đồng, nàng rất khác, nàng khác nhiều so với những người con gái mà hần đã gặp. Vẻ đẹp của nàng rất thanh khiết và đơn thuần, hai khí chất mong manh và cứng rắn hòa quyện vào nhau làm người khác không biết làm sao để xuống tay. Hần còn nhớ đôi mắt trong veo ngập nước của nàng khi lần đầu tiên gặp hần, nàng sợ hãi, nhưng lúc nào cũng cố gắng tỏ ra mạnh mẽ. Thật khó hiểu, hần cứ tưởng loài người ai cũng giống nhau, thế nhưng bây giờ hần lại cảm thấy nàng khác lắm. Nàng hoàn toàn khác hần người ấy. Người ấy đẹp biết bao, phong tình biết bao, mong manh yếu đuối, chỉ cần một cái chớp mắt, biết bao người tình nguyện nhảy vào biển lửa.

Còn Vũ Đồng lại khác, nàng gây cho người khác cảm giác khó khăn, nàng tinh khiết quá khiến người khác chỉ dám đứng từ xa nhìn ngắm, lo sợ mình quá trần tục mà lỡ tay vấy bẩn nàng.

Có khi hần đã lầm lẫn rồi, tự gán ghép hai người khác nhau là 1.

Cổ nghịch Hàn suy nghĩ mông lung, bất giác ngón tay không kiềm chế mà vén lên những sợi tóc còn rơi xuống. Hần giật mình, rút tay về, nhưng mùi hương trên tóc cứ vương vất mãi trên những ngón tay làm tỉnh thần hần lung lay. Mùi hương hoa tự nhiên, không phải mùi son phấn mà mỗi ngày hần đều bắt gặp. Rất tự nhiên, rất tinh khiết. Cổ Nghịch Hàn khẽ vuốt lên khuôn mặt ngủ mơ của Vũ Đồng. Những ngón

tay lạnh lẽo chạm vào chột bùng lên một cảm giác ấm áp, lan tỏa khắp góc ngách trong cơ thể của hắn. Hắn tham lam muốn giữ mãi cảm giác ấy ỉn, không muốn dừng lại, khẽ khàng cúi đầu xuống, đặt đôi môi đang lạnh giá vì gió đêm lên đôi môi anh đào chúm chím hơi mở ra của nàng.

Một cảm giác tê liệt chạy ngang dọc trong toàn cơ thể, sự mềm mại ướt át khi hai cánh môi chạm vào nhau làm hắn run rẩy không thể ngừng. Đại não không còn giữ được sự tỉnh lặng ban đầu, hắn muốn hơn nữa. Sự đụng chạm khẽ khàng này không làm hắn thỏa mãn, hắn nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi liếm quanh đôi môi, rồi từ từ tiến vào, nhẹ nhàng thăm dò từ ngoài vào trong. Hắn như bùng nổ....

- Ừm... Vũ Đồng khẽ cự mình làm Cổ Nghịch Hàn như bật ra khỏi cơn mê. Hắn đứng thẳng dậy, quay người đi, tự trách bản thân sao lại có thể trầm luân, đây là lần đầu tiên hắn không kiềm chế được bản thân. Cho dù bên cạnh hắn đầy rẫy những đệ nhất mỹ nhân hầu hạ sẵn sàng thỏa mãn cho hắn nhưng chưa khi nào hắn cảm thấy thất vọng như thế này, thất vọng chỉ vì không thể đi xa hơn. Hắn dứt khoát quay người bỏ đi. Tiếng người con gái ngủ mê vang bên tai hắn.

- Trúc... đừng đi....

Hắn sống người, đôi mắt nâu chuyển dần thành màu máu, bàn tay nắm lại, những đường gân hắn lên rõ nét, Hắn quả thật đã nổi cơn thịnh nộ rồi!

18. Chương 18: Động Tâm (tiếp Theo)

Vũ Đồng tỉnh giấc, nghe tiếng Hoa Nhi gọi từ trong phòng. Cảm giác lành lạnh ẩm ướt trên môi vẫn chưa tan. Nàng lắc đầu, không nghĩ ngợi, bước vào phòng. Trăng đã lên đến đỉnh đầu....

Những ngày tháng sau này thật thanh thoi, Vũ Đồng lúc thì thơ thẩn đi dạo gần Đạm Tinh Lâu, lúc thì ngồi hóng gió, nhân tản luận thời tiết với Hoa Nhi. Thật sự đối với nàng, như thế này là quá tốt.

Hỏa Vương Điện

Cổ Nghịch Hàn vui mặt vào vào bộ ngực tròn đầy khiêu khích mà dấn vật làm nữ tử trên long sàng thở dốc rên rỉ.

- Vương... vương....

Những tiếng kiều diễm đập vào tai hắn làm sầu não buông ra, dứt khoát đứng dậy, khoác lại long bào. Nữ tử nhân nhẹ mày liễu, đứng lên nú kéo:

- Vương... cho thiếp ở lại đêm nay được không? Thiếp không muốn mỗi đêm phải chịu cảnh phòng không gối chiếc thế này!

- Phương An, đưa Mẫu Đơn về nghỉ ngơi.

Một lời lạnh lùng cất lên, căn bản không thèm quay lại nhìn mỹ nhân trên giường, trực tiếp tiễn khách, Mẫu Đơn cắn nhẹ đôi môi đỏ mọng, khoác thêm tấm áo lụa, không cam tâm lui ra, từ trước đến nay, dù Vương có lạnh lùng đến mức nào, nàng vẫn là người được sủng ái chiều chuộng nhất. Thế nên đâu phải vô cớ từ một Đệ Nhất Hoa Khôi của Kinh thành mà nàng tiến lên chức Hồng Quý Phi.

Tuy nhiên, dù đã cận kề long nhan qua 4 mùa, cho đến bây giờ, Mẫu Đơn vẫn chưa thể nào nắm rõ được người đàn ông anh tuấn trước mắt. Bậc đế vương cửu ngũ chí tôn nắm trong tay cả thiên hạ chưa bao giờ động tâm trước nàng, nàng cảm nhận rõ ràng, vị Dụng Hỏa Chiến Vương trước mắt chỉ xem nàng như một món trang sức thay thế bên mình. Dù vậy, nàng không oán thán, mong muốn kẻ cận bên hắn cả đời là ước nguyện của nàng, thời gian, chỉ cần cho nàng thời gian, nàng sẽ làm cho hắn động tâm. Đáng tiếc.....

Đây là đêm thứ mấy hắn đuổi nàng ngay giữa lúc đang hoan ái, nàng không biết lí do nhưng nàng biết hắn không còn giống như lúc trước. Từ trước đến nay, dù không yêu, nhưng Cổ Nghịch Hàn vẫn thị tẩm và

sủng ái nàng bình thường, chỉ duy hôn môi là không có, nhưng như vậy nàng cũng thỏa lòng rồi, còn hiện tại thì.....

- Sao rồi, lại đuổi người ta ra đi rồi à, nhìn bộ dáng nhẩn nhện của Hồng Quý Phi thật tội nghiệp! Một tiếng cười khê sau bức bình phong thật dễ nghe.

- Người cuối cùng cũng xuất hiện rồi sao, Mai? Cổ Nghịch Hàn không buồn ngược mắt, lưỡi biếng nằm dài trên Long ý. Vòm ngực rắn chắc đẹp dễ không hề che giấu lộ ra bên ngoài chiếc áo choàng rộng rãi. Những lọn tóc dài đen mượt rũ xuống khiến che lấp một phần sườn mặt càng làm hấn phong tình và bí ẩn.

- Ta được nghe một số chuyện hay ho nên cảm thấy cần phải trở về sớm.

Một nam tử tuấn mỹ, dung mạo nhẹ nhàng như nước chảy, thư thái như mây trôi hiện ra sau bức bình phong. Thân hình cao gầy, áo hoa màu tím nhạt đơn giản, thắt lưng lỏng lẻo, cổ áo mở rộng. Tuy nhiên gương mặt đã lộ vẻ phong trần, đuôi mắt đào hoa thể hiện con người hoa tâm đùa giỡn. Mày kiếm, đôi mắt dài xéch phía đuôi mắt, mũi cao, cánh mũi nhỏ, làn da như bạch ngọc, khuôn mặt dài dài xương xương, làn môi đầy, cánh môi dưới mỏng đỏ. Những ngón tay thon dài phe phẩy quạt giấy làm ta dường như tưởng ra tính cách tiêu điều tự tại không màng sự đời, nhưng ánh mắt đào hoa sắc bén thấu tận tâm can lại làm đối phương cảm thấy đây không phải con người đơn giản, có điều nụ cười thường trực trên môi sớm xưa tan cảm giác nguy hiểm của người này.

- Vương cao quý của chúng ta lại nổi giận vì một tiểu nhân nhi, hahahaha, không trước đây, ngài không bao giờ để ý đến chuyện nữ nhi sao, đã 5 năm rồi đấy nhỉ... không phải là Hồng Quý Phi không thể hoàn thành được trách nhiệm đấy chứ, dung mạo một chín một mười cơ mà.....

- Câm miệng, người tốt nhất cút ra cho ta!

Nụ cười trầm thấp trong cổ họng phát ra, Mai vẫy tay tươi cười, biến mất ngoài cửa, để Cổ Nghịch Hàn phiền táo trong đêm.

Đạm Tình Lâu

Bóng nắng chiếu trên đỉnh đầu, khí trời khá ẩm áp, cũng phải, vì mùa đông đã đi rồi, những bước ừa hè đang đến.

Vũ Đồng thanh thoi ngồi trên võng, nàng bạo gan cởi giày quăng qua một bên, tâm tình thoải mái, cùng với Hoa Nhi đùa giỡn. Không bị quấy rầy, Vũ Đồng trở lại con người vui vẻ hoạt bát, những buồn phiền thời gian qua, cuối cùng cũng đẩy lùi. Chỉ còn lại vết thương liên miết, đau âm ỉ khi trời về khuya. Trú à, ta đang cố gắng sống thật tốt, chàng cũng phải vậy đấy!

- Hoa Nhi à, người ở đây lâu chưa?

- Hoa Nhi ở đây lúc còn bé xíu tuổi, sơ sơ cũng được 150 năm rồi nương nương à?

- Oa oa oa, 150 năm, vậy thì ta phải kêu người là lão bà bà rồi!

- Đây là điều bình thường ở đây mà, nương nương là người thường nên thấy lạ thôi. Tính ra, Hoa Nhi chỉ là một tiểu yêu còn côi mà thôi, Vương mới là vĩ đại nhất. Chính ngài đã hợp nhất toàn bộ Ma Tộc trong trận Huyết chiến.....

- Thôi Hoa Nhi, ta không muốn nghe chuyện về con người đó.

- Uhm... Hoa Nhi lỡ lời rồi!

- Hoa Nhi nè, người chắc cũng biết làm phép chứ nhỉ?

- Cũng sơ sơ à.... Hoa Nhi bèn lên giấu mặt.

- Vậy người làm ta xem thử xem? Vũ Đồng mở to hai mắt, hào hứng đứng lên, quên cả mang giày vào.

- Hi hi, Hoa Nhi tài phép không bằng ai, nhưng cũng biểu diễn cho nương nương xem thử.

Tức thì, Hoa Nhi lùi lại ba bước, vận sức lên ngón tay, đôi mắt Hoa Nhi ánh lên màu xanh lá cây ma mị, tiếp đó, theo hướng ánh mắt và cử động của ngón tay, trái lê trên đĩa bắt đầu di chuyển, lăn tròn, sau đó nhảy tung lên, rồi bay lên cao.

Vũ Đồng nhất thời cao hứng, nhảy lên chụp lấy quả lê, Hoa Nhi cười khanh khách, ra hiệu cho trái lê bay lên rồi xuống tránh ma quỷ của Vũ Đồng. Cả hai mãi mê rượt đuổi, không hề để ý đến động tĩnh xung quanh, bất ngờ trước mặt Vũ Đồng là một bức tường thịt rắn chắc, nàng không kịp thắng lại, cuối cùng đâm sầm vào, cả hai cùng té ngã ra. Tiếng kêu nhẹ nhàng trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu của Vũ Đồng làm nàng không kịp được ngăn đầu lên. Trước mặt là nam tử mày liễu đôi mắt hẹp dài, đôi môi mỏng, cánh môi dưới đầy đặn đỏ mọng, da dẻ trắng muốt, tay chân thon dài, đang ngồi dưới đất. Hắn tà tứ cười cười, tay vẫn không quên giữ lấy cái quạt giấy. Chỉ có đôi mày hơi nhăn nhăn ra hiệu nàng vừa đụng trúng hân.

Vũ Đồng cảm thán, ở nơi này cũng có thể gặp mỹ nam a, lại có vẻ chừng chạc, lớn tuổi!

19. Chương 19: Mai...

-Ai da.... tiểu cô nương đụng trúng người ta rồi! Tên nam tử phe phẩy quạt giấy trong tay, hấp háy mắt cười với Vũ Đồng. Lúc này nàng mới sực tỉnh, cuống quýt cúi đầu tạ lỗi.

- Tiểu cô nương nhỏ nhắn, cũng may không làm tại hạ nội thương! Có thể cho tại hạ an tọa nghỉ chân tại đây được không? Hắn lễ phép cúi đầu đáp lại. Hoa Nhi đứng sau im lặng, môi mấp máy, mãi cũng không nói lời nào.

Vũ Đồng ngượng ngùng, sau đó quay đầu lại, vươn tay mời ngồi. Sau đó ra hiệu cho Hoa Nhi rót trà mời khách. Không khí ngượng ngùng bao trùm cả ba người, cuối cùng, tử y nam tử hắng giọng lên tiếng.

- Cô nương ở đây có một mình, hình như là người mới đến phải không?

- À, vâng, ta vừa đến đây, cũng được 3 tháng! Vũ Đồng cúi xuống, đan tay, đôi chân cọ cọ xuống đất.

- Xin hỏi cao danh quý tánh của cô nương? Hắn nhẹ nhàng lễ nghĩa hỏi thăm.

- Người gọi ta Vũ Đồng là được!

- Hóa ra là Vũ phi nương nương. Tại hạ thất kính. Nương nương gọi hạ thần là Mai, hiện giữ chức quốc sư của Dục Hỏa Quốc. Tử y nam tử đứng lên, khom lưng hành lễ

- Mai...à... không sao, ta sao dám nhận lễ này của người, chỉ là phận của một phi tần bị vứt bỏ, có tư cách gì nhận lễ của quốc sư. Nàng ảm đạm nói, ngược lên nhìn thẳng vào mắt hắn.

Sâu thẳm trong đôi mắt to tròn trong veo như nước hồ thu ấy là những nỗi niềm chất chứa, tim Mai trật một nhịp, sau khi điều chỉnh lại, hắn lại tà tứ cười, quạt giấy lại tiếp tục lay động.

- Nương nương nói quá, dù gì người cũng ngồi ở vị trí cao quý, dưới 1 người, trên vạn người. Điều đó không tốt sao? Biết bao người mơ không được! Nương nương lại cho nó thật thấp hèn?

- Phải, ta cảm thấy vị trí này thật là thấp hèn, nằm dưới thân một người, quỳ dưới chân một người, lấy lòng hắn, vuốt ve hắn, ta cảm thấy mình thật hèn mọn, còn không bằng một binh sĩ đang chiến đấu ngoài sa trường. Người thấy như vậy là sung sướng sao? Huống chi, trái tim mình lại hướng về người khác? Giọng nàng mỗi lúc nhỏ dần, đến câu cuối cùng, thì chỉ còn giống như đang thì thầm với chính mình.

Mai tuy không nghe rõ nhưng hắn hiểu được nàng đang nói gì, khóe miệng khẽ cong lên một đường. Hắn đứng dậy, mục đích đến xem vị nương nương loài người kì lạ này cũng đã xong, hắn nghĩ có lẽ nên trở về cung.

- Ý nương nương là người không hề muốn có những thứ này, rất thú vị. Hắn gấp quạt lại, nhìn thẳng vào Vũ Đồng, đôi mắt hoa đào không còn vẻ bồn chồn cười cười, mà là một ánh mắt sắc lạnh đâm thẳng vào đối

phương, tròng mắt xám xoay chuyển trước mắt như thôi miên người khác, Vũ Đồng cảm thấy có sự áp bức vô hình, dứt khoát cắn răng, đứng dậy, đáp lại:

- Phải, thực tâm ta không muốn trở thành phi gì cả, người có thể về nói với tất cả mọi người, rồi để họ kéo đến đây dựng hình với ta cũng được. Đã nói được ra, ta há phải sợ nữa chứ.

- Ha,ha,ha... nương nương có vẻ phản ứng thái quá rồi, thần làm sao có năng lực đến thế, chỉ muốn nghe nương nương khẳng định thôi. Đã không còn sớm, thần xin phép cáo lui, hẹn gặp lại nương nương vào một ngày đẹp trời khác.

Đôi mắt hoa đào khôi phục vẻ cười đùa như ban đầu, hần thu quạt vào ống tay áo rồi quay lưng rời đi. Đợi đến khi bóng hần đã khuất hẳn, Vũ Đồng mới quay sang hỏi Hoa Nhi:

- Hoa Nhi biết hần là ai không?

Hoa nhi cắn môi một hồi mới gật đầu, sau đó vội lắc lắc, lấp bắp:

- Hoa Nhi cũng chỉ biết đây là quốc sư trong những lần thượng triều chứ không rõ lắm....

- Ừm ta biết rồi, ta cũng không muốn quan tâm hần. Vũ Đồng khoát tay đi vào. Ánh mắt hần thoát biến đổi làm nàng cũng hơi lo lắng, đây là người không đơn giản.

Vô Thanh Các

- Chủ nhân! Tiếng nữ nhỏ giọng

- Ta nhớ người từ đồng tro tàn của những cuộc chiến phân chia lãnh thổ, bằng một thời gian không gặp, người đã trưởng thành không ít. Tiếng nam tử ôn nhu vang vọng.

- Ngài đã trở về, nô tỳ không biết, không kịp ngênh đón...

- Không sao, ta chỉ đi thăm thú vài nơi. Nói đoạn, bóng đàn ông cao lớn phủ lên đầu nữ tử. Trong bóng đêm, nụ cười như ẩn như hiện càng thêm quỷ dị.

- Nói cho ta biết, công việc mới của người có tốt không?

- Thật sự không như người ta đã từng tưởng tượng. Với những kí ức về ngày xưa, người này hoàn toàn khác hẳn, có mạnh mẽ, có quyết tâm, nhưng có sự dịu dàng, cam chịu. Thứ làm nô tỳ cảm động nhất là trái tim ấm nóng của người ấy. Không ngờ, vì Trúc, nàng ta đã chịu đựng đến bây giờ. Mọi người đều cho nàng vô hình, nhưng riêng nô tỳ nghĩ, nàng ấy hoàn toàn là một người tồn tại và thú vị, làm ng ta bất ngờ.

- Tốt lắm Hoa Nhi à, người nhận xét rất đúng ý của ta. Ban ngày, ra đã dùng chú Ngôn Tinh, nhưng nàng ta rất dứt khoát, rất hay.

- Chủ nhân tính tao ln thế nào?

- Người cứ ở bên cạnh nàng, ta nghĩ có lẽ Nghịch Hàn cũng có ý nên mới sắp xếp người bên cạnh nàng ta. Trở về đi, cũng sắp sáng rồi!

- Tuân lệnh chủ nhân!

Đạm Tinh Lâu

- Hôm nay thần xin phép quấy rầy nương nương được không?

Tiếng cười vang lên nhẹ nhàng, Vũ Đồng quay lại, vẫn là tên nam tử mắt hoa đào hôm qua. Hần mặc một bộ trang phục màu bạc mỏng. Trên tay vẫn là cây quạt giấy.

- Dù muốn dù không, thần đã đến rồi, nương nương chắc không nỡ để thần đứng đợi mãi chứ. Thấy Vũ Đồng còn chần chừ, Mai lên tiếng đánh gãy những suy nghĩ trong lòng nàng.

Vũ Đồng bất đắc dĩ mời hần an tọa. Hôm qua, cảm thấy có lỗi khi đắc tội với nương nương, hôm nay Mia muốn đến thỉnh tội. Nàng nhũm mày, tất nhiên ai chả biết đó chỉ là cái cớ.

- Tại hạ mới gặp Trúc Tường quân.

Mới nghe đến đó, Vũ Đồng quay phắt người lại, mắt mở to, môi mấp máy, nửa muốn nói, nửa lại không. Mai cười, hơi dữa người ra gốc cây đằng sau, liếc nhìn thái độ của nàng, hắng giọng.

- Nương nương đừng lo, thần biết cái gì nên nói, cái gì không nên. Trúc Tướng Quân hiện tại đang bị quản chế, không thể vào cung được. Thần đã qua phủ thăm hỏi. Có vẻ do không chú ý chăm lo sức khỏe nên cơ thể và tinh thần khá sa sút.

- Ta cũng nghĩ vậy. Giọng nói đậm mạc vang lên nghe buồn rười rượi. Hi vọng chàng sẽ khá hơn, trong thời gian tới, thời gian sẽ làm lành mọi vết thương.

- Nương nương nghĩ vậy sao?

- Ta không biết...

- Vậy còn nương nương....

- Ta không biết....

- Nếu vậy hẳn là thời gian đã làm lành vết thương lòng của nương nương rồi, vậy để ta đi báo lại cho Trúc vậy. Hẳn đứng dậy, làm bộ dạng muốn đi, nàng chộp lấy góc áo, kéo hẳn lại.

- Trúc kêu người đến đây?

- Cũng không hẳn, chỉ gửi gắm, nhờ ta để ý chăm nom một phi tần mới vào cung, thần đoán là nương nương.

- Trúc vẫn còn nhớ đến ta sao? Đôi mắt ướt ướt, nhưng miện vẫn nhoẻn cười, hẳn là nàng cũng vui lắm.

- Còn nương nương?

- Ta..., ta không muốn liên lụy ai hết, chỉ cần biết được như vậy là đủ, ta dù có ra sao cũng được.

- Nương nương thật tốt, nhưng thần đã cân nhắc kỹ càng mới đến đây và nói cho nương nương biết. Người yên tâm! Cũng đành phải từ biệt rồi, ngay sau thần lại ghé.

Cứ va65ym mỗi ngày, Mai lại đến hàn huyên với Vũ Đồng, khi thì kể cho nàng nghe những chuyện bên ngoài cung, khi thì về tình hình củ Trúc, từ từ, cảm giác đè phòng của nàng cũng rơi ra. Dù người đàn ông trước mặt này không phải đơn giản, nhưng nàng biết, hẳn không có ý xấu với mình.

- Nương nương, hôm nay tại hạ không thể bồi nương nương nói chuyện được rồi, thần có vài việc cần chuẩn bị.

- Được rồi không sao?

- Tuy nhiên thần cũng muốn báo cho nương nương một tin, sắp tới, các quan thần trong triều sẽ có buổi lễ, tất cả phải có mặt đông đủ, vì đây là ngày quan trọng, các quan đại thần sẽ thiết triều cùng hoàng thượng và đưa ra những ý tưởng cho ngày tiếp đón long trọng đoàn sứ thần của tứ quốc sắp yết kiến, chuẩn bị ký vào thỏa thuận cống nạp hằng năm cho Dục Hỏa quốc.

- Ý người là...

- Nương nương tự hiểu mà... thần cáo lui!

Vũ Đồng ngơ ngẩn đứng giữa sân đình, mắt đã nhòe lệ!

Cảnh báo: Chương sau có cảnh Hot, mọi người chuẩn bị bông băng đi nhé!

20. Chương 20: Chịu Nhục (1)

Vô Thanh Các...

- Thứ cho nô tỳ ngu muội, không rõ ý của chủ nhân, tại sao chủ nhân đang nói điều này với Vũ Phi?

- Không có gì, người đang nghi ngờ ta có ý xấu với nàng ta?
- Nô tỳ chưa bao giờ nghĩ vậy, chỉ là không hiểu ý chủ nhân....
- Ta không quan tâm Vũ Phi là ai, cái ta quan tâm là điều khác cơ. Hoa Nhi, hãy giúp đỡ Vũ Phi gặp hần, ta hi vọng suy nghĩ của mình là chính xác!
- Ý ngài là....
- Hoa Nhi, ta sống đến gần đây này, cái gì cũng đã nhìn thấy, chỉ duy tình yêu là chưa nếm trải bao giờ.... Hoa Nhi có thể không?
- Nô tỳ không dám...
- Sao lại không dám....Ai nha, tất cả mọi việc ta làm đều là vì Dục Hỏa Quốc, lời hứa trăm năm, phải ngàn năm mới thực hiện được, có điều, dù đã thực hiện thì sẽ thế nào đây, mong ước gìn giữ ... ta muốn được nhìn thấy!
- Chủ nhân....
- Trước khi người kia trở về... ta muốn xác định lại , Hoa Nhi hiểu ý ta không?
- Người kia sẽ quay lại Dục Hỏa Quốc sao?

Nam tử quay lại, đôi mắt hoa đào nho lại, đôi mắt thanh mảnh nhướng lên, một nụ cười nhợt nhạt trên khóe miệng, bóng lưng cao cao tại thượng càng trở nên cô độc. Hần không nói tiếp, chỉ lẳng lặng gặt đầu, ra hiệu cho nàng trở về.

Đạm Tình Lâu

- Nương nương...
- Hoa Nhi lật đật chạy vào phòng, tay ôm một đồng các y phục, nàng đã cố gắng lắm rồi mới moi móc được từ đám quan nội thị, trong hậu cung, ai ai cũng biết, Vũ Phi không được lòng Vương, nghịch thiên ý, sau khi tổ lòng ăn năn, quý xuống tha thứ, đã bị vứt bỏ, ngay từ đầu đã không được sủng ái, về sau này lại càng bị ghẻ lạnh. Vương chưa bao giờ truyền thị tẩm cũng như ngự giá quang lâm đến Đạm Tình Lâu.
- Nương nương à, mau mau chuẩn bị thay y phục và trang điểm lại, giờ chầu ban sáng đã kết thúc từ lâu, mọi người đã chuẩn bị sau cho yến tiệc tối nay, nương nương phải nhanh lên không kéo trễ.
 - Hoa Nhi, người nghĩ ta có nên đi không? Đột nhiên Vũ Đồng quay người lại, nhìn Hoa Nhi, nghiêm giọng
 - Sao nương nương hỏi Hoa Nhi chuyện này?
 - Dù có đi, cũng sẽ thay đổi được gì, nhìn nhau, lướt qua nhau, coi nhau như người xa lạ, đúng là ta rất vui khi có thể được gặp lại huynh ấy, nhưng suy nghĩ kĩ lại thì gặp xong cũng chẳng để làm gì, Hoa Nhi, ta.....không muốn đến yến tiệc tối nay!
- Vũ Đồng nghiêng đầu, thở dài, tay vịn vào ché áo, nhìn Hoa Nhi gương mặt nói ra mấy lời cuối:
- Nương Nương, việc này không phải nô tỳ ép uống gì nương nương, đây là ý chỉ của Vương, yêu cầu các phi tần đều phải có mặt.
 - Lỡ như ý của hần chỉ nói mấy phi tần khác, không có ta, từ trước đến giờ, hần cũng có coi ta là phi tần đâu? Nàng nhỏ giọng phản bác
 - Sao nương nương biết được, quan trọng bây giờ là giữ đầu trên cổ, tránh làm Vương tức giận, đây cũng là cơ hội nương nương có thể nhìn được Tướng Quân, không phải ngồi đây than vắn thở dài mỗi ngày tưởng tượng về ngài ấy. Thôi nào nương nương, nghe lời nô tỳ lần này đi.
 - Ai nha, được rồi, được rồi, ta hiểu ý Hoa Nhi, nhưng cho ta xin kiều khoản trang điểm đi, cứ như bình thường là được, ta nghĩ chỉ đến một lát rồi len lén trở về.
 - Chỉ ít thì nương nương cũng nên thay y phục đi chứ. Hoa Nhi cười tươi chỉ vào một đồng váy áo trên tay rồi kéo Vũ Đồng vào sau tấm bình phong thay trang phục.

Mặt trời khuất núi, cả cung điện sáng rực một màu vàng từ các ánh đèn lồng, những hàng thị nữ tấp nập ra ra vào vào, bên cạnh những tiểu quan vội vàng vàng chạy tới chạy lui, tiếng cười nói huyên náo cả một đại điện, các quan lại phục sức trang trọng, những vị tiểu thư khuê các thẹn thùng khép nép, chớp mắt phượng, che miệng đào càng làm cho khung cảnh thêm sống động. Đường như hôm nay ai cũng muốn phô ra hết vẻ long lẫy của mình để mọi người trầm trồ khen ngợi.

Trên đài, các phi tần mỹ nữ ngồi theo thứ tự cấp bậc, càng ngồi gần long ngai, chứng tỏ địa vị càng cao và sủng ái càng nhiều, chính vì thế, có rất nhiều người đẹp ngăm ganh tỵ và cạnh tranh nhau. Nhưng nhìn qua, ai cũng phải công nhận 3 vị quý phi của Dục Hỏa Chiến Vương đều thuộc hàng khuynh quốc khuynh thành, khó ai sánh được.

Lan quý phi vẫn vô cùng gợi tình, hấp dẫn mọi ánh nhìn với y phục tử sa lụa là mỏng mảnh. Bộ ngực tròn đầy lấp ló sau làn vải như chực chờ xô ra càng khiến nam thử thềm thường. Trái ngược với hình ảnh phong lưu ấy là Cúc quý phi ngây thơ, đôi mắt xé to tròn lóng lánh nước, đôi môi nhỏ với hai cánh môi đầy đặn đôi hờn làm người ta muốn cắn mút. Hai vẻ đẹp đối nghịch nhau nhưng làm bừng lên sắc thái của yến tiệc.

Nhưng hấp dẫn ánh nhìn của mọi người trong đại điện nhất vẫn là vị trí kề cận Dục Hỏa Chiến Vương. Danh tiếng Hồng Quý Phi không ai là không nghe qua. Không chỉ bởi sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành mà còn vì quyền lực lớn lao và sự sủng ái đặc biệt mà Vương dành cho nàng. Đó chính là lí do toàn bộ các con mắt của khách quan đều đổ dồn về phía long ngai. Đường như cảm nhận được sức hút của mình, hồng y nữ tử cười khê, đôi môi đỏ mọng nhếch lên duyên dáng, làm mi dài rung rung như cánh bướm. Làn da bạch ngọc nổi bật trên nền đỏ của y phục. những cái nhấc tay càng toát lên sự quyền uy nhưng không kém phần yếu điệu. Mẫu Đơn đặc ý vô cùng, đệ nhất hoa khôi tứ quốc há là danh hão sao?

Trong khung cảnh hào hứng sôi nổi đó, chẳng ai thèm để ý đến một bóng trắng nhỏ bé, lên lời sau hàng cung nữ bận rộn ngồi vào một chỗ trong góc khuất. Đây là lần đầu tiên, nàng có dịp tham gia vào một buổi yến tiệc lớn như thế này, ngỡ ngàng là biểu hiện đầu tiên mà nàng có được. Nàng đến hơi trễ, đảo mắt một vòng quanh, bắt gặp bóng hình ngày đêm lo lắng, hai đầu mày hơi nhíu lại. Dù vậy, nàng vẫn ra vẻ bình thản, yên vị trong góc quan sát những hình ảnh mà có lẽ, cả đời nàng cũng không nghĩ mình sẽ được chứng kiến.

Trúc gầy hơn xưa, đó là thứ đầu tiên hiện hữu trong suy nghĩ của Vũ Đồng. hần ngồi đó, yên lặng hoàn toàn so với khung cảnh cười nói ồn ào xung quanh. vẫn bộ hắc bào quen thuộc, nhưng trên gương mặt của Trúc chỉ còn lại sự ảm đạm thờ ơ thay cho ánh mắt sáng và nghiêm nghị lúc trước. Nàng vẫn về chéo áo, cúi mặt nhìn ly trà đã nguội lạnh, lòng bất giác cũng cảm thấy lạnh lẽo hơn. Đã qua rồi những ngày xưa ấy, làm sao để trở về đây, nàng không biết!

Tiếng hét the thé kéo tâm trạng mọi người quay trở lại, mọi con mắt đổ dồn hướng về phía chính môn của đại điện. Long bào đỏ rực lướt trên mặt đất, mọi người quỳ rạp xuống cung nghênh vị chủ nhân chí tôn chí thượng. Tiếng hô vạn tuế vang to hơn sấm. Thân ảnh cao lớn tiến dần lên long ngai quyền lực đầy kiêu hãnh.

Cổ Nghịch Hàn ngồi xuống, quét đôi mắt phượng một vòng, những tia lạnh lẽo bắt thẳng vào tất cả mọi người, đại điện im phăng phắc, bắt đầu lấm tấm mồ hôi, rất khó để biết được cảm xúc của vị chúa thượng mà họ đang bám theo.

Hắn phất tay, mọi người thở phào nhẹ nhõm, lục tục đứng dậy. Hắn trầm giọng, nụ cười nhếch bên khóe môi, đôi môi mỏng đỏ hồng mở ra, lộ hàm răng bạch ngọc đều tăm tắp, hàng mi dài cong như cánh bướm hạ thấp, như thờ ơ, như lạnh nhạt, mang theo hương vị bất c6an2 và khinh thường mọi thứ.

- Các khanh gia bình thân, hôm nay Trẫm ban yến tiệc, cứ thoải mái, không cần lo lắng.

Sau đó hắn ngả người, nằm dài ra ngai, phàn y bào rộng cổ hé mở lộ ra vòm ngực rắn chắc làm cho các nữ tử từ phi tần, tiểu thư khuê các đến cung nữ đều phải đỏ mặt. Quả thật, Vương của họ chính là đại mỹ nam tử có một không hai, tuy nhiên, chính vì vẻ lạnh lùng, bất cần cùng tâm tính hỷ nộ thất thường và sự tàn bạo làm cho các nàng vừa thềm muốn được nhào vào lòng cầu mong sự sủng ái, vừa lo sợ bất cần mà mất mạng trước vẻ đẹp độc được nguy hiểm chết người.

Vũ Đồng không muốn ngẩng đầu nhìn thấy hắn, nàng cầm cúi xuống chén trà, nhưng chưa kịp cúi xuống,

nàng nhìn thấy hình ảnh của người đi bên cạnh Cổ Nghịch Hàn. Chính là Mai, lúc này, hấn không còn ăn mặc bình thường tao nhã và phong tình như nàng hay gặp. Trên người hấn là một tấm y bào quá sức trang trọng, màu đen và màu đỏ hòa quyện vào nhau, ngọc quan đỉnh đá quý xanh thẳm nổi bật trên mái tóc ánh kim của hấn. Nàng cười khỏ, sao lại quên, hấn chính là quốc sư kẻ cận Vương của Dục Hỏa Quốc chứ.

Uống thêm một hớp trà, nàng quyết định, không muốn ở lại yến tiệc nữa mà sẽ về sớm, nhìn cũng đã nhìn rồi, thấy cũng đã thấy rồi, tin tưởng, Trúc sẽ tốt hơn trong thời gian tới, âu đó cũng là điều nàng tâm nguyện nhất.

21. Chương 21: Chịu Nhục (2)

Chương 21: Chịu nhục (2)

Lý do buổi yến tiệc ngày hôm nay là để ban tặng cho quần thần sau những ngày cống hiến sức mình để chuẩn bị cho ngày tiếp đón đoàn sứ giả của các nước thân cận. Chính vì thế, không khí ngày hôm nay thật phần vui vẻ và thoải mái.

Nhưng riêng có một người thì thật sự lãnh đạm và lạc loài khỏi bức tranh sinh động và đẹp đẽ này. Nàng chỉ ngồi một góc, cúi mặt nhìn chung trà được khắc họa tỉ mỉ.

Để lấy lòng vị đế vương cường hãn, tất cả quan quân đều nghĩ đủ trò hay để dâng hiến. Những vị tiểu thư, danh khôi đệ nhất kinh thành, được tập hợp lại, ban đầu còn đang ngại ngùng vì sự xuất hiện của 3 vị quý phi khuynh quốc khuynh thành, thì lúc này thật sự là rạo rực và háo hức muốn lên trình diễn để có thể thu được dù chỉ là một ánh mắt hờ hững của bậc quân vương tuần mý tà mị đang nằm ngả trên long ý trên đài.

Tiếng nhạc tiếp nối không dứt, rượu liên tục được rót ra, rốt cục không thể chịu nổi, Vũ Đồng dứt khoát đứng dậy. Nàng nhẹ nhàng , lùi về sau hưởng ngự thiện phòng dâng đồ ăn, sau đó quay lưng rời đi. Không một ai để ý đến, trong góc có một thân ảnh trắng nhỏ bé lặng lẽ rời đi.

Hương mẫu đơn tràn ngập khoang mũi, Vũ Đồng thả bộ trên con đường lát đá nhẵn nhụi. Nhìn lên bầu trời đêm tối, trăng đã nhô cao, nàng thoải mái sải bước đến một tiểu đình cạnh ngự hoa viên thư giãn.

Hương đêm thuần khiết tràn ngập phổi, đã lâu rồi, nàng chưa có khoảng thời gian tự do như bây giờ. Lúc này mới có dịp nhìn lại khu vực ngự hoa viên rộng lớn cùng với đủ loại hoa khoe sắc, một hồ sen rộng lớn được thấp sáng bởi hàng trăm hàng ngàn ngọn đèn lồng, trong đêm tối có thể thấy thấp thoáng trên mặt hồ là những đàn cá chép bơi chậm rãi. Có thể thấy rằng, ngự hoa viên đã hoa tón khá nhiều tâm trí và tiền của. Chưa kể những chiếc cầu sơn son thếp vàng, với những hình điêu khắc rồng phượng đẹp mắt uốn lượn bắc ngang qua hồ. Thật là một kiến trúc động lòng người. Nếu không phải đang trong hoàn cảnh nhót trong lòng vàng này, nàng sẽ tận lực vui vẻ mà thưởng thức cảnh sắc đẹp đẽ này.

Tiếng bước chân dẫm trên lá khô loạt xoạt làm nàng thức tỉnh, quay đầu lại, bóng hắc bào quen thuộc đập thẳng vào mắt nàng, nàng nheo nheo mắt lại, cố nhắm lại mở ra mấy lần để lừa gạt mình rằng đây là mộng, nhưng bóng đen ấy vẫn lừng lững đứng trước mặt nàng, nửa vui mừng, nửa đau thương.....

Ánh mắt Trúc dừng lại trước thân ảnh trắng nhợt nhạt đứng trước mặt, nàng không chút son phấn, mộc mạc, yếu ớt, đứng đó, run rẩy trước mắt hấn. Thân hấn cứng như đá, đã biết bao đêm, hấn mơ ước được nhìn thấy nàng, được ôm lấy nàng, xoa đầu nàng như những ngày trước, thế mà giờ đây gặp lại nàng, hấn lại bất động tại chỗ. Nàng nhìn hấn, vừa oán trách, vừa yêu thương làm hấn đau lòng không thôi...

- Tiểu Đồng....

Nàng vẫn im lặng nhìn hấn...

- Nàng...khỏe không..?

Nàng quay lưng lại, mắt nhìn đắm đắm vào hồ sen, mãi một hồi lâu mới cất tiếng....

- Tướng quân, ta rất mạnh khỏe, ta là Vũ phi, ai dám đối với ta phi lễ chứ!

- Tiểu Đồng.... nàng rất gầy...!

Hắn ngưng lại nhìn nàng, rồi lắc đầu: “Như vậy, hẳn là nàng đã chịu khổ không ít....!”

- Điều này tướng quân nói ra, không sợ khi quân phạm thượng sao?

- Nàng đang trách ta ...phải không?

- Sao Tướng Quân lại hỏi ta, có hay không, giờ đã không còn quan trọng...Nàng nhủ thầm ,quả thật đã không còn quan trọng.

Nói xong, nàng quay lại, đôi mắt trong suốt nhìn thẳng vào nam nhân trước mặt, chỉ còn sự đau thương cuộn cuộn dâng lên nơi hốc mắt. Ánh nhìn như đâm thẳng một dao vào tim hắn. Hắn run rẩy như muốn khụy xuống, tha thiết, khẩn cầu, đau đớn, hối hận:

- Ta sai rồi, xin lỗi.... xin lỗi...nàng....

Một Tướng quân oai phong lẫm liệt trên chiến trường, nổi danh khắp tứ quốc, thế mà giờ đây, khuôn mặt đã nhợt nhạt, gầy rộc hẳn, viền mắt đỏ lên, đôi chân đạp gió cười mây run rẩy, Trúc như muốn ngã xuống, vẫn tận lực đứng đó, khàn giọng nức nở...

- Ta đã không thể thực hiện được lời hứa với nàng, là ta không bảo vệ được nàng, để nàng chịu khổ, Tiểu Đồng....ta đã không thể, không thể....

Giờ đây trước mặt nàng không còn là vị tướng oai hùng nghiêm nghị, chỉ còn một nam tử đau khổ tự trách bản thân. Hắn đứng đó, thân hình lung lay trong gió, hắc bào tung bay phần phật trong gió, càng thêm phần cô đơn và đau thương gấp bội...Nàng bật khóc thành tiếng, quá muộn rồi, những lời này, bây giờ nói với nàng còn tác dụng gì đâu, nàng hiểu, ngay chính bản thân hắn, dù muốn cũng không thể ngăn cản, còn trách cứ gì nhau được nữa....Nàng đau lòng không thôi, nước mắt rơi xuống như mưa, nàng bước vội lại, đỡ lấy thân hình sắp gục đổ của Trúc, ôm lấy gương mặt xương xương của hắn, lúc này đây, nàng không còn muốn để ý gì nữa, không còn muốn suy nghĩ gì nữa, nàng chỉ muốn sưởi ấm trái tim đau thương và cô đơn của hắn và cũng như của chính mình...

- Ta không trách chàng Trúc à, ta hiểu... ta hiểu mà....đừng như vậy...

- Tiểu Đồng, là tại ta... tại ta.....Hai vai hắn rung lên từng hồi, những lọn tóc buông lơ che giấu gương mặt tiêu tụy....

- Đừng, đừng nói như vậy, ta chấp nhận hết thấy, vì vậy, chàng hãy tiếp sức cho ta, để ta sống tốt hơn, hiểu không Trúc, nếu ta còn nhìn thấy chàng như vậy, ta làm sao mà sống nổi đây hả Trúc, đừng như vậy nữa, mạnh mẽ lên, hai chúng ta sẽ sống tốt mà....

Trúc nhìn vào đôi mắt đầm lệ của nàng, những kim nén trước đây như dâng trào, hai cánh tay mạnh mẽ vòng lấy, bao trọn thân hình nhỏ nhắn cô độc ấy, gắt gao ôm lấy, không muốn rời xa, chỉ muốn hòa tan làm một. Cơ thể nàng run nhẹ, hai cánh tay nhỏ bé, cũng ôm chặt lấy thân hình cao lớn của hắn, chỉ một phút này thôi, hãy cho nàng dựa vào nam nhân đã vì nàng mà rơi lệ này....

- Các người đang làm gì ?

Một tiếng hét rống giận vang xé toạc bầu trời đêm, trường bào màu đỏ tung bay trong gió mang theo nồng đậm mùi sát khí, đôi Huyết Mâu rực lửa trong đêm, mỗi lúc một đỏ, như màu máu tươi. Hắn đứng sững tại đây, bàn tay bóp vụn đầu rồng chạm trở tại thành hồ, gân xanh nổi lên từng đường dài ghê rợn, mơ hồ thấy những móng vuốt đỏ nhô ra. Hắn đứng đấy, tựa như ác quỷ địa ngục, nhìn chăm chăm vào hai thân ảnh đang ôm lấy nhau trong đêm!

22. Chương 22: Chịu Nhục (3)

Vũ Đồng giật nảy mình, ngược mắt lên nhìn về phía trường bào mà đổ tía. Hắn lại xuất hiện, phá vỡ những giấc mộng đẹp dễ của nàng. Trúc vẫn không quay lại, vòng tay vẫn siết lại như cũ. Hắn không muốn mở mắt, không muốn thoát khỏi cảm giác được ôm thân thể của nàng vào lòng.

- Các ngươi vẫn muốn làm trò trước mắt Trẫm? Cổ Nghịch Hàn trào phúng mở miệng, khoe miệng nhếch lên một nụ cười ma mị, gương mặt như hàn băng ngàn năm.

Vũ Đồng khá lo lắng, nàng vỗ vỗ vào vai Trúc, nhẹ mím cười với hắn, rồi rời ra, tiến lên phía trước, che chắn cho hắn, sau đó muốn quỳ xuống hành lễ.

Trúc thấy vậy quay người lại, khó khăn khuỵu chân, tung hô vạn tuế. Cổ Nghịch Hàn mắt lạnh nhìn thấy hết thấy, hắn không hề có bất kỳ độc thái nào cho biết sẽ miễn lễ hai con người quỳ trước mặt. Bạc môi phun ra những lời lạnh lẽo:

- Trẫm đang nhìn thấy cái gì đây? Phi tử sủng ái và Tướng Quân trung thành của mình đan díu nhau sao.

Trúc nhúm mày, hắn tính mở miệng, chợt nghe bên tai tiếng nói như sét đánh

- Là ta, không liên quan đến Tướng Quân, ta tâm si vọng tướng....

Cổ Nghịch Hàn bắn những tia mắt sắc bén về phía thân hình nhỏ gầy trước mặt, khoe miệng mỗi lúc một cong lên. Một đường cong quỷ dị trên gương mặt quá đối đẹp dễ và thập phần nguy hiểm của hắn.

- Tướng Quân lúc nào cũng trung thành với Dực Hổ quốc. Làm sao có gan qua mặt Vương. Do ta tâm si vọng tướng Tướng Quân trẻ tuổi tài cao, nên không nhịn được, muốn câu dẫn hắn..... Vũ Đồng ngược lên, đôi mắt trong vắt nhìn thẳng vào Cổ Nghịch Hàn, một sự kiên định lóa lên trong đáy mắt.

Nhất thời nghe xong lời nói này cả hai nam tử đều giật mình. Trúc nắm tay Vũ Đồng, hắn lắc đầu, miệng thốt lên từng tiếng:

- Khôngkhông phải... không phải như vậy...!

Vũ Đồng khoát tay hắn ra, nàng quay lại nhìn hắn mím cười nhẹ nhàng: “Tướng Quân anh tuổi trẻ tuổi, người gặp người thích, điều đó là đương nhiên” đoạn nàng quay người lại, dập đầu: “Xin Vương tha mạng, là phi tử của Vương làm sai, xin lãnh nhận mọi hình phạt....!”

Một tràng cười cuồng tiếu vang vọng khắp đình, đôi huyết mâu mở trừng trừng nhìn nàng, ẩn giấu một cỗ lửa giận không nói nên lời

- Giải cho Vũ Phi, hay cho Vũ Phi. Nếu đã vậy, Trẫm không thể không thành toàn cho ngươi.

Cổ Nghịch Hàn thô bạo kéo tay Vũ Đồng rời đi, Trúc đứng dậy toan ngăn lại, đã bị một kinh lực rất mạnh hất văng xa. Máu miệng hắn đã chảy xuống từ lúc nào, loạng choạng đứng lên một cách khó khăn sau cú hất...

- Không... dừng tay....ta đi theo ngươi....dừng ra tay với Trúc! Vũ Đồng mặt tái xanh, giữ lấy tay của Cổ Nghịch Hàn, thần sắc đã có chút hoảng hốt. Hắn không nói không rằng, nắm lấy eo nào rồi đi như cơn gió, để lại Trúc đang chống đỡ khổ sở trên mặt đất.

Hỏa Vương Điện

“Oành”. cửa điện vang lên một tiếng thật to, quan nội thị và cung nữ quáng quàng chạy ra ngoài sau tiếng gầm của bậc đế vương bọn họ.

Vũ Đồng bị Cổ Nghịch Hàn ném xuống sàn nhà, từ trên cao nhìn xuống nàng, cái nhìn tàn độc vô cùng....

- Ngươi là gì, ở thế giới này của ta, hiện nay ngươi là gì?

Vũ Đồng im lặng, mắt nhìn xuống đất, không trả lời. Hắn bóp cằm nàng, cơ hồ như muốn bẻ gãy, bắt nàng nhìn thẳng vào mắt hắn

- Có phải ta để cho ngươi tự do lâu quá rồi nên ngươi quên mất thân phận của mình?

Lực đạo trên tay hắn càng mạnh hơn, nàng nghe đầu dây có tiếng vụn vỡ của xương hàm. Khó khăn lắm mở miệng:

- Từ trước đến nay, chưa bao giờ ta coi mình là phi tử của người, tên bạo quân khát máu nhà ngươi, không xứng! Người cảm thấy hành hạ ta vui lắm hả? Thế thì ta không ngại đâu!

Nói xong, nàng quay đầu đi, nhưng do cằm vẫn bị hắn nắm giữ nên không cách nàng lại phải nhìn thẳng vào mặt hắn.

- Đúng, trong mắt ngươi ta là bạo quân khát máu còn Trúc là anh hùng hiệp nghĩa của ngươi?

Vũ Đồng nhìn hắn cười khẩy, giọng đanh lại:

- Người không bằng một móng chân của Trúc mà đòi mang ra so sánh với chàng sao, đừng nói lời thừa này với ta.....!

“Bốp”, một tiếng vang lên thanh thúy, một nửa mặt nàng nóng bỏng, khoe mỗi chảy ra từng giọt máu rơi trên sàn nhà. Nàng ngược mắt lên nhìn hắn, trông hắn giờ đây mới đáng sợ. Đôi mắt rực lên một màu đỏ, đôi tay hắn nổi đầy những đường gân đen thẫm, toàn thân hắn phát ra một cỗ nộ khí nguy hiểm, Vũ Đồng cảm thấy toàn thân dựng đứng lông tơ, muốn nói thêm nhưng vội nuốt vào bụng, hắn bây giờ còn đáng sợ hơn Tu La địa ngục, nàng lùi lại, lùi lại, đến tận góc bàn, hắn vẫn đứng đó nhìn nàng,, nhưng móng vuốt đỏ lúc ẩn lúc hiện trên những ngón tay thon dài.

Nhân lúc hắn chưa di chuyển, nàng quay người lại chui xuống gầm bàn, nhưng không thể, một sức hút cực đại lôi kéo nàng từ phía sau, nàng bay về phía sau, đầu đập mạnh một cái xuống đất, trên trán xuất hiện vết máu, nàng xây xẩm mặt mày, muốn bò ra tránh đi hắn, nhưng không thể.

Cổ Nghịch Hàn giẫm vào chân nàng đè mạnh gấu vảy lựa đến rách bươm, đôi mắt long lên sòng sọc:

- Muốn chạy?

Nàng cơ bản đến lúc này đã cảm thấy sợ hãi tột cùng, hét lớn

- Buông ra, buông ta ra, cứu tôi với, người đâu cứu tôi....Nàng gượng dậy lấy tay đấm chân hắn ra, nhưng căn bản chân hắn như tảng núi đè lên, không cách nào nhúc nhích, nàng khóc lên thất thanh, bất chấp tất cả:

- Trúc ơi, Trúc ơi cứu em....

“Rắc” một tiếng, theo sau là tiếng hét đến tê tâm phế liệt của nữ nhân, chân nàng một lần nữa bị gãy, do hắn...

Dường như không cảm nhận được sự đau đớn của nàng, dường như nộ khí hắn tăng lên cao hơn, dường như hắn phát điên, hắn giơ tay, giật mạnh mái tóc dài xoa rữa rụi của nàng, thanh âm trầm thấp đáng sợ:

- Kêu đi, để xem tên Trúc của ngươi có cứu được ngươi không?

Mỗi một lần hắn nói, là lực đạo trên tay hắn lại tăng lên thêm, da đầu nàng như muốn bong ra, nàng cố gắng giãy dụa, không còn kiên đề gì nữa, nàng chửi loạn xạ:

-Buông ra, tên khốn khiếp này, bắt nạt phụ nữ hay lắm sao, buông ra, tên hỗn đản, ngươi không có quyền đối xử ta như vậy, buông ra.... buông raaaaaaaaaaaaaa!

- Được, có lẽ ngươi vẫn chưa nhận thức rõ được, để ta cho ngươi biết, ta có quyền như thế nào...Hắn dứt khoát buông tóc nàng ra, do bị kéo mạnh, lại buông ra quá đột ngột, một nửa bên má đập mạnh xuống sàn nhà trải thảm. Chưa kịp định thần lại, đã thấy một tiếng vải bị xé rách vang lên, nàng quay đầu lại, hóa ra, y phục trên người nàng, đang bị tên bạo quân hung hăng xé nát.

Vũ Đồng hoảng hồn dùng tay giữ lại, nhưng không, ngoại bào bị xé nát thành miếng vải vụn, rơi trên nền đất, bên trong nàng chỉ còn mỗi trung y trắng như tuyết, thời này không có đồ lót, vì thể hiện tại trên người nàng chỉ còn mỗi thứ này là che chắn cơ thể.

Khi nhìn thấy trung y hiện a trước mắt, hấn chỉ sững lại vài giây, ngay lúc đó, Vũ Đồng liều mạng nhào người ra ngoài, cổ chân bị nắm một cái, lại bị tụt về, tay áo bị rơi ra theo theo xé toạc. Bả vai trắng nõn lộ ra trong không khí. Cổ Nghịch Hàn lúc này, không có dấu hiệu ngừng tay lại.

Bây giờ Vũ Đồng mới cảm thấy hối hận, nàng khóc rưng rức cầu xin:

- Van người, tha cho ta, ta sai rồi, cầu Vương tha cho ta.... tha cho ta....!

Hấn nheo đôi mắt đã đỏ một màu máu, vươn bàn tay vuốt nhẹ trên gò má sưng đỏ của nàng, cúi đầu thở nhẹ bên tai:

- Đã muộn rồi....

Lời nói vừa dứt, trung y theo đó đã mở ra, nàng hiện tại đã lóa thể trên mặt đất. Cơ thể Vũ Đồng run lên, hai tay quơ quào trên mặt đất, Cổ Nghịch Hàn không chút lo ngại, một tay giữ chặt nàng, một tay nhanh nhẹn cởi ngoại bào. Trường bào vừa rơi xuống cũng là lúc khuôn mặt tuần mỹ của hấn ập xuống.

Trận mưa hôn rơi tới tấp trên mặt nàng, trên cổ nàng, nàng liều mạng giãy dụa nhưng vô phương, trong lúc đang muốn mở miệng chửi mắng, một đôi môi đẹp dễ mềm mại phóng đại trước mắt, không chút dịu dàng tàn phá trên cánh môi hoa đào của nàng. Không chỉ hôn, mà còn là những vết cắn không nhẹ, đầy dọa dẫm đôi môi của nàng, một lúc sau, chợt một lực đạo từ đâu, bóp mạnh cằm, theo lực đó, miệng và hàm của Vũ Đồng mở ra, cảm giác cái lưỡi của nàng bị cuốn lại, như có một con rắn cuốn trong khoang miệng, dây dưa tàn sát. Cảm giác không thoải mãn làm hấn cứ hút vào từng đợt nước bọt trong khoang miệng của nàng.

Trong đầu Cổ Nghịch Hàn hiện tại không còn nghĩ ngợi gì nữa, hấn chỉ còn lại khoái cảm hưởng thụ kích thích tình này. Đúng là hồi nãy, hấn vô cùng tức giận, một cỗ nộ khí không biết từ đâu sôi trào trong ngực hấn, khi nghe nàng chửi hấn, khi nghe nàng kêu tên Trúc, khi nàng so sánh hấn với người khác, khi nàngnhưng trong người hấn hiện tại chỉ còn là những đợt sóng kích thích, dục hỏa cuộn cuộn lên theo từng cái giãy dụa, hấn cảm thấy vô cùng kinh ngạc, chỉ là hôn nàng thôi mà mang lại cho hấn một cảm giác hưng phấn đến vậy. Lần trước cũng vậy....

Hấn cảm thấy vẫn còn chưa đủ, tay hấn lần lên eo của nàng, dò dẫm từng đường cong trên cơ thể, cảm nhận từng đợt run rẩy của thân hình nhỏ bé dưới thân. Thấy hấn còn muốn tiến thêm, nàng sợ hãi tột độ, nhưng cơ thể đàn ông mạnh mẽ mãnh liệt kèm chặt nàng không sao thoát ra được, đang loay hoay, đột nhiên một cảm giác ướt át trên ngực nàng truyền lại làm nàng giật bắn người. Hấn- tên bạo quân đang cúi đầu chăm chú liếm láp trên hai đầu nhũ hoa hồng hào của nàng. Không được! Trong đầu nàng đang gào thét từng hồi, nhưng vô ích, hấn vẫn tàn sát bữa bãi trên cơ thể đã không còn mảnh vải che thân.

Lực đạo xoa bóp trên tay hấn vẫn không giảm, cảm giác no đủ tràn đầy trong lòng bàn tay làm cho Cổ Nghịch Hàn sung sướng tột độ. Phần hạ thân theo từng động tác mà mỗi lúc một căng cứng lên. Hấn tiện tay cởi nốt những thứ vải vóc vướng víu trên người, lộ ra một thân hình hoàn mỹ như điêu khắc mà thập phần rắn chắc, lồng ngực theo đó phập phồng từng đợt. Bất chấp người dưới thân la hét, van xin, nức nở, khóc lóc, hấn mặc kệ tất cả, chỉ muốn hưởng dụng thật nhiều.

Cho đến khi hai đầu nhũ đã dựng đứng và đỉnh đầy nước bọt, hấn mới hài lòng mà rời đi, lần xuống dưới, lướt qua mông bụng thon thả nhắn nhui của Vũ Đồng, vuốt ve phía đùi trong non mềm. Phần hạ phúc bên dưới, bắt đầu đau nhức, cứng rắn cọ lên bụng nàng cho nàng cảm nhận rõ sự tình đang biến hóa đến mức nào, mà tay hấn đã lần đến nơi tư mật nhất của nữ giới....

23. Chương 23: Chịu Nhục (4)

Khe nhỏ chật hẹp đến khó chịu, khi ngón tay thon dài của hấn đưa vào, nàng đau đến cong người lại, trên trán là từng tầng mồ hôi thấm ướt một mảng tóc mai. Cổ Nghịch Hàn cười tà, đôi con ngươi ẩn ẩn lửa giận.

- Đau sao, người còn muốn giả bộ đến bao giờ?

Nàng cắn môi quay mặt đi, chịu đựng sự khiêu khích lẫn khinh thị của hắn. Hắn gia tăng lực tay, ngón tay tiếp tục đi vào thêm một đốt, chỉ như vậy mà nàng để cảm thấy như rách da rách thịt. Nàng trừng to mắt, há miệng hấp thụ từng đợt không khí những mong giảm nhẹ cảm giác kinh khủng này lại.

- Trúc đã chạm qua chỗ này chưa, đã từng làm như thế này ... với người....?

- Chỉ có loại cầm thú như ngươi mới nghĩ đến việc đó! Nàng quay mặt lại phun nước bọt vào mặt hắn kèm theo tiếng quát lớn.

Hắn chẳng những không để ý, còn cười đến mị hoặc: “Ta cầm thú... vậy ngươi có biết cầm thú sẽ làm gì tiếp theo không?”

Nàng danh mặt, vẫn giữ thái độ im lặng mặc định. Hắn nhẹ nhàng thở bên tai nàng: “Nếu bây giờ ngươi thành thật cho ta biết, có lẽ ta sẽ chán ghét mà tha cho ngươi”. Sau đó ngồi thẳng dậy, nắm cầm cái cầm nhỏ của nàng, một ngón tay vẫn để nguyên bên trong khe hẹp ẩm ướt, con mắt nhìn thân hình nàng lồ lộ trong không khí, từng tác da thịt đã đổ lên sau những va chạm vừa rồi.

Bàn tay hắn lướt theo những đường cong tuyệt đẹp của cơ thể nàng, ẩn giấu sự khát vọng và đam mê, những cái vuốt ve mang lại cho hắn khoái cảm cực độ, phần hạ thân phình to theo từng động tác. Hắn nhẹ nhàng nâng gáy nàng lên, để nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, nhếch miệng: “Ta không thích những thứ đã từng bị chạm qua, nữ nhân đã bị qua tay người khác đối với ta không khác gì món đồ bỏ, ngươi hãy thành thật một chút, chỉ ít ta sẽ niệm tình mà ban cho ngươi nơi chốn khác....”

- Cầm miệng, ngươi có thể khinh khi xuất thân và hoàn cảnh của ta nhưng không được chà đạp nhân cách và lòng tự tôn của ta. ta với Trúc là trong sạch. Ngươi nói đúng ý ta, để một tên cầm thú như ngươi chạm vào ta, chính bản thân ta cũng cảm thấy mình bị ô uế.

Nói đoạn nàng vùng ta khỏi tay hắn, đập mạnh đầu xuống đất, gằn một tiếng: “Ta cũng mong muốn lần đầu tiên của mình là dành cho ngươi ta yêu, chứ không phải tên ngựa giống chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới như ngươi....”

“Bốp”....”A...” Hai tiếng liên tiếp vang lên làm người nghe sợ hãi. 5 dấu tay hắn in một bên má của Vũ Đồng. tên ấy, hắn lại đánh nàng thêm một lần nữa. Nàng nhìn hắn, đôi mắt ánh lên màu đỏ ma mị thâm u khủng khiếp. Hắn bắn những tia nhìn lạnh lẽo pha lẫn sự tức giận không thể kiềm chế về phía nàng. “Soạt” một tiếng quần áo trên người hắn tan thành những mảnh vụn li ti trên đất. Hắn đè sát thân hình vào người nàng, cất tiếng như ma quỷ địa ngục: “Được, đã vậy ta muốn xem xem ngươi sẽ làm gì sau khi nằm dưới thân ta, ta cho ngươi mở mắt cầm thú là như thế nào, để ngươi biết cảm giác bị cầm thú làm nhục....”

Nói đoạn, hắn rút ngón tay ra, không một dấu hiệu báo trước, đâm mạnh mẽ vào khe hẹp nữ nhân, đào sâu vào....Nàng đau đến tê tâm phế liệt, máu miệng đã trào ra nghẹn họng, chỉ còn nước mắt đọng trên gương mặt tái nhợt. Không để cho nàng kịp thích ứng, hắn đã bắt đầu luật động. Dòng máu đỏ tràn ra theo từng nhịp đong đưa của hắn trên cơ thể nàng. Dấu hiệu xử nữ đã mất. Nàng đau đớn nhưng trên hết là nổi căm hận, phần nộ không thể bộc phát, chỉ có thể lẳng lặng nằm đó chịu đựng hết thấy những nhục hình mà hắn đang thực hiện.

Cổ Nghịch Hàn không thể nhìn thấy những biến hóa trên gương mặt nàng, bởi hắn đang bận tâm đến cảm thụ sung sướng của bản thân. Hắn không nghĩ cơ thể của nàng lại quá tốt, quá đẹp, quá mê người như vậy, hắn dần dần trầm luân vào những đụng chạm thân mật. “Tiểu Đồng, của ngươi... chặt quá....” Hắn như đắm chìm vào những cảm giác quá thần kỳ, khoái cảm như những con sóng lớn đánh úp con thuyền hắn đang lênh lỏi mà không để ý đến sự đau đớn của nữ nhân nhỏ bé dưới thân do vật to lớn của hắn gây ra.

Chưa bao giờ hắn cảm thấy cảm xúc bị đan xen vào xáo trộn như thế này, vừa sung sướng, vừa thống khổ, mảy mảy nhẩn lại, rồi giãn ra theo từng nhịp độ vận động. Không thể kiềm chế, hắn cúi người tìm kiếm đôi môi non mềm của nàng mà ngấu nghiến. Bàn tay xoa nắm hoa bầu tuyết lê mịn màng của nàng trong khi phần em vẫn ra vào nhịp nhàng không có dấu hiệu dừng lại. Nàng nắm chặt hai tay, cắn mạnh nhưng dường như không làm cho đối phương để tâm lắm. Thậm chí nó chỉ làm cho Cổ Nghịch Hàn thêm kích thích hơn. Hắn vùi sâu phần thân vào cơ thể nàng, như muốn hấp thụ hết. Nàng vô lực xuôi tay không giãy dụa để mặc hắn rong ruổi trên thân mình. Cho đến khi nàng chịu không nổi nữa, cơ thể chuyển biến kỳ lạ, nàng

như bị đẩy xuống vực thẳm sâu vạn trượng, nàng nắm chặt rẩy hai vai của hắn, cắn thật mạnh xuống, lấp bập mấy tiếng: “Ta . hận. Người”....

Ánh nắng chói chang len lỏi xuyên vào từng ổ cửa giấy, Vũ Đồng hấp háy đôi mắt, muốn mở ra nhưng thật sự quá mệt mỏi, nàng sờ soạng xung quanh, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường thật lớn, trải thảm lông chồn, gối thêu chỉ bằng vàng. Đây nhất định là giường của tên cầm thú kia, hắn đã dẫm nát dạng, thể cũng tốt, đỡ cho nàng phải đối mặt với hắn, nàng nhủ thầm rồi nằm lại. Sự đau đớn, mệt mỏi xâm chiếm khắp cơ thể và giác quan của nàng. Đêm qua là một đêm kinh hoàng nhất mà nàng từng trải qua, từ trên sàn, đến bàn, long ý, rồi lôi kéo lên giường, cả một đêm nàng bị hành hạ mà hắn dường như không có dấu hiệu ngừng nghỉ, hắn ép buộc nàng, muốn nàng cả đêm, cho đến lúc vì quá sức mà nàng ngất đi. Đến bây giờ, nàng không thể cử động được nữa chứ huống chi là đứng dậy và rời khỏi. Nàng quyết định nằm nghỉ lại, không muốn dậy nữa. Mà có vẻ như đám quan nội thị và cung nữ cũng không dám làm phiền, chỉ thấy lâu lâu có một vài ánh mắt ghé vào, thấy nàng còn nằm lại vội vã rút ra.

Cổ Nghịch Hàn sáng sớm đã thức dậy, hắn xoay người qua, thấy có người đang nằm trên long sàng của mình thì vô cùng ngạc nhiên. Từ trước đến nay, chưa có một phi tử nào có thể qua đê tại Hỏa Vương Điện chứ đừng nói đến việc nằm ngủ trên long sàng của hắn thế như nữ nhân nhỏ bé này lại có thể. Đây là một trường hợp ngoại lệ chưa từng xảy ra. Nhìn người nằm bên cạnh đã mệt mỏi cả một đêm, đôi mày liễu nhíu chặt lại, hắn cảm thấy đêm qua chính mình cũng đã quá điên cuồng chiếm đoạt. Hắn quyết định để không gọi nàng dậy mà để nàng tiếp tục nằm ngủ. Vuốt tóc nàng vài cái, hắn mới rời đi. Cảm giác tốt đẹp mà nàng mang lại cho hắn vẫn vương vất đâu đây làm hắn sáng khoái vô cùng. Chưa bao giờ hắn trải qua một đêm điên cuồng như thế dù rằng hậu cung mỹ nữ phi tần như hoa nhiều vô số, nhưng chưa bao giờ làm hắn thỏa mãn được như đêm qua, có chăng chỉ là phát tiết theo nhu cầu sinh lý.

Nghĩ đến đây hắn chợt cau mày bực dọc, hắn không muốn để ý quá nhiều đến đứa con gái nhân tộc kia. Dứt khoát không nghĩ đến nữa.

Mẫu Đơn Các

- Người không nhìn nhầm, Vũ Phi đang ngủ tại Hỏa Vương Điện, trên long sàng....? Nữ nhân mặc một thân váy lụa đỏ rực, đôi mắt phong tình trũng lên những ánh nhìn ngoan độc.
- Nô tài không dám nói dối nữa lời, chính mắt nô tài nhìn thấy....!
- Được rồi, người lui xuống đi! Hồng quý phi phát tay, sau đó ngồi xuống chiếc ghế dài, cắn môi bực dọc, nàng hầu hạ Vương bao nhiêu năm, chưa một lần được bước vào Hỏa Vương Điện chứ đừng nói là ngủ lại qua đêm, sao con tiện nhân đó lại được.....

Lan Uyển

- Lan quý phi, người nghĩ thế nào? Cô gái mặc y phục màu vàng chói lóa, đôi mắt xéch nheo lại, cười nhẹ nhàng
- Ta không rõ, Vương là trời là đất của ta, theo người vào sinh ra tử bao nhiêu năm, nhưng chưa bao giờ hiểu được người....Cô gái mặc tử y quay lại thở dài.
- Không ghen tức sao? Cúc quý phi che miệng cười
- Người phải tự hỏi lòng của người, Cúc quý phi.....!
- Ta mong muốn Vương mãi mãi lạnh lùng cao ngạo và lãnh khốc, ta nguyện ý ở bên người như vậy, cũng không muốn Vương động tâm với bất kỳ ai, vì đến lúc đó, ta biết mình không có cơ hội ở bên cạnh hầu hạ người....

Lan quý phi nắm tay, ngược mắt nhìn trời, giọng đành lại: “Cứ từ từ, cô ta không ở yên sau chuyện này đâu....”.

24. Chương 24: Thỏa Hiệp

Trưa hôm ấy, Cổ Nghịch Hàn cho người mang ngọc thiện vào, nhưng nàng vẫn nhất mực nằm yên trên long sàng, không có dấu hiệu rời khỏi, quan nội thị đành phải để lại trên bàn và lui ra. Nhân được tin báo, may mắn kẻ chau lại một chút nhưng tuyệt nhiên không có thêm động thái nào.

Cơn đau đã vơi đi nhiều, Vũ Đồng khẽ lắc người, cảm giác xé rách dưới thân vẫn còn âm ỉ, phải rồi, hẳn muốn nàng cả 1 đêm cơ mà. Nàng cười khổ, nhìn vào vết hoa đỏ tươi. Bàn tay nhỏ nắm chặt lại, đôi mắt ráo hoảnh. Nàng khóc quá nhiều rồi, van xin cũng quá nhiều rồi, còn sức lực đâu cơ chứ.

Thu dọn mảnh quần áo bị xé rách nham nhở, nàng cột chặt lại, sau đó dứt khoát kéo tấm trải trên long sàng, cuộn lại rồi ôm đi ra ngoài. Trở về nơi của nàng thôi!

Nàng không muốn hắn nhìn thấy, thật sự không muốn, bởi điều này chỉ làm hắn khẳng định thêm rằng, hắn đã đoạt được nàng, và rồi hắn lần gười đầu tiên, và từ nay nàng phải lệ thuộc vào hắn. Không, không muốn!

Chiều hôm đấy, Cổ Nghịch Hàn trở về nội điện, trên sàn sạch sẽ như chưa từng xảy ra trận diên cuồng nào. Hắn bước về phía giường, nàng đã không còn nằm ở đó. Ngay cả tấm trải giường cũng biến mất, mùi hương của nàng, vết tích của nàng, dấu vết chứng tỏ nàng đã trở thành người của hắn cũng không còn ở đây. Nàng cảm hận đến nỗi một chút cũng không lưu lại cho hắn. Ánh mắt hắn lóe lên trong thoáng chốc rồi trở về thâm trầm như cũ. “Vũ Đồng, người tưởng người là ai mà dám cao ngạo bỏ đi như vậy?”

Từ ngày được Cổ Nghịch Hàn lâm hạnh tại Hỏa Vương Điện, ánh nhìn của chúng nô tài đối với Vũ Đồng cũng thay đổi. Họ kính cẩn hơn nhưng cũng dò xét hơn.

Trước kia, Vũ Đồng là người vô hình, nàng chỉ như cái bóng quanh quần Đạm Tình Lâu mà thôi... đúng là quyền lực vương giả có khác.

Nhưng chuyện đó thì có ảnh hưởng gì đến nàng? Chẳng liên quan gì? nàng vẫn như trước tha thẩn bên góc vườn bỏ hoang cũ kỹ.

- Tại sao Vũ Phi vẫn ở tại Đạm Tình Lâu, cái nơi rách nát ấy chứ?
- Thật kỳ lạ, Cương đã thị tẩm nàng ta, thế mà vẫn không có gì thay đổi trong thân phận và địa vị, ít ra cũng phải lên được hàng quý phi chứ?
- Không ban cho cung điện lớn hơn thì cũng phải truyền lệnh sửa sang lại nơi này chứ, thật là....
- Nhưng mà, từ lần đó đến nay đã được một tuần trăng rồi nhưng không thấy Vương truyền thị tẩm nữa...
- Chắc chắn là phụng bồi không chu đáo nên bị thất sủng rồi....
- Đúng là vậy rồi, nhìn xem, chẳng có chút gì gọi là hấp dẫn phong tình, như chúng mình còn chả bằng, sao dám so sánh với hàng quý phi chứ...

Những cung nữ thì thâm to nhỏ mỗi khi đi ngang qua đây, nhưng mặc kệ, nàng coi như gió thoảng bên tai. Chỉ chăm chăm nhìn lên trời. Sau ngày ấy, nàng không còn nghĩ đến nhiều, nỗi đau thể xác đã nguôi ngoai. Mỗi ngày nàng đều đếm đủ thời gian trôi. Được một tháng rồi, Mai không đến, Trúc cũng ko còn xuất hiện....

Mới nói đến đây, sau lưng có tiếng chân người dẫm trên lá, nàng hồ hững quay đầu lại. Là mái tóc đen ấy, nó vẫn bay trong gió, trong mắt nàng, đó là hình ảnh rất đẹp....

- Sao... sao Tướng Quân lại đến được nơi này?
 - Nàng không cần lo lắng, ta sẽ đi ngay thôi... Chỉ là....
- Nàng nghiêng đầu cười nhẹ: “Chỉ là gì?”
- Muốn nhìn thấy người đã tuột khỏi tay.....Trúc nhẹ giọng.

Nước mắt lại rơi nữa rồi, chỉ duy nhất có một người có thể làm nàng rơi lệ như vậy. Và hắn đang đứng trước mặt nàng, cười với nàng, quan tâm nàng. Nàng muốn chạy lại ôm hắn, vuốt tóc hắn, nói với hắn rằng

“Không sao đâu”. Nhưng hình ảnh kia như cuốn phim tua lại những hình ảnh khủng khiếp ấy. Nàng khựng lại, chưa xót nhìn hấn:

- Nhìn rồi thì có thể trở về....

- Ta không để ý...

- Hả? Nàng ngẩng đầu mở to đôi mắt nhìn về phía nơi vừa phát ra tiếng nói

- Ta tình nguyện không để ý đến... Trong mắt ta, nàng vẫn đẹp, vẹn nguyên như thế.... Tiểu Đồng? Trúc nhìn nàng mỉm cười dịu dàng, dáng người hấn đã gầy hơn trước nhiều, gò má xương xương lộ ra trong không khí, làn da khá nhợt nhạt nhưng mà cảm giác ấm áp hấn mang lại cho nàng chưa bao giờ thay đổi.

Hai con người đứng đối diện nhau, không nói thêm nhưng chắc hấn trong lòng họ hiểu rõ suy nghĩ của đối phương. Chỉ nhẹ nhàng một cái vuốt tóc, chỉ nhẹ nhàng một cái chạm tay hay là một cái nắm vai chặt chẽ, thế thôi mà sao khỏe mắt nóng hổi. Chỉ có thể gục đầu vào lồng ngực người đó mà khóc cho thỏa hết những cơn hận trong lòng. Nàng biết, hấn là người đầu tiên mà nàng có thể dựa vào và khóc ngon lành như thế.

- Chủ nhân, ngài đưa Tướng Quân vào đây là có ý gì?

- Ta chỉ muốn cho hấn xác định lại thôi...

- Hấn... hấn nào?

- Rồi ngươi sẽ biết....

Xuân đã tàn, hoa rơi lả tả trên nền đất, dưới cái nắng vàng vọt đầu hè, sắc tím càng nổi bật hơn trên nền hoa bạch mai trắng muốt. Mái tóc trắng xóa tung bay, đôi môi hồng tím vẽ một đường cong trên gương mặt. “Hãy đẩy nhanh tiến độ... sắp đến rồi....”

Đạm Tinh Lâu

Trăng đã lên cao, Hoa Nhi nửa tỉnh nửa mê nằm gian ngoài. Rầm một tiếng cánh cửa bị đẩy bung ra, nàng hoảng hồn ngồi dậy, trước mắt là ánh sáng lóa mắt của những ngọn lửa bập bùng.

Nàng chưa kịp lên tiếng, cả người bị lực ép vô hình phải quỳ xuống. Người có áp lực lớn như thế ngoài chủ nhân ra chỉ có thể là một người cao cao tại thượng tại đây: Vương.

Cổ Nghịch Hàn từ trên cao lạnh lùng nhìn xuống thân hình run rẩy đang quỳ dưới chân. Hấn hỏi một câu băng quơ: “Ồ đâu”

Hoa Nhi như bị ai bóp nghẹt họng, ú ớ, sau khi hấn mở lời, cổ họng chột thanh lại, nàng lắp bắp: “Vũ phi đang ngủ ở trong”

Đôi mắt long lên một màu đỏ tươi đáng sợ, chúng nô tài rét run, kiếm có lùi ra, Hoa Nhi sợ hãi không sao nhắc thân lên được. Hấn phát tay hạ lệnh: “Đưa ra ngoài đợi hình phạt”. Hoa Nhi bị lôi xềnh xệch trên sàn nhà, nháy mắt hiểu được hết tất cả mọi chuyện. Không lẽ... Vương...” Xin tha cho nô tỳ, cầu Vương tha cho nô tỳ, nô tỳ hoàn toàn không biết chuyện gì....” Hoa Nhi chột khóc lớn đánh thức Vũ Đồng đang ngủ. Cổ Nghịch Hàn im lặng ngồi ngoài sảnh.

Vũ Đồng không kịp thay y phục, chạy rất nhanh ra ngoài, nhìn hết thấy cảnh đang diễn ra, kinh hồn bạt vía muốn khụy xuống. Hoa Nhi vẫn khóc lớn: “Nương nương cứu nô tỳ, nô tỳ hoàn toàn không biết gì hết...”. Vũ Đồng đến gần đánh giọng: “Vương. Hoa Nhi đã làm sai điều gì mà bị trói phạt như thế”

- Phận nô tỳ mà không chăm lo tốt cho chủ nhân, có phải là tội nặng? Hấn chậm rãi nhả từng chữ

- Hoa Nhi hầu hạ ta rất tốt, chưa làm sai điều gì cả.... Nàng run giọng trấn định âm thanh

- Hầu hạ rất tốt, kể cả việc sắp đặt cho phi tần của vua gặp gỡ nhân tình. Hấn quát mắt nhìn Vũ Đồng, đôi mắt màu đỏ như nhìn xuyên qua nàng. Thân mình nàng run lấy bầy, lắp bắp nói không nên lời: “người... người...”

- Hoa Nhi không có, thật sự Hoa Nhi không biết gì hết, cầu Vương khai ân.... Hoa Nhi nghe đến đây, dập đầu xuống đất đến nứt toác ra, khóc thê thảm.

Vũ Đồng đứng chết trân tại chỗ nhìn hấn. mãi sau, nhìn thấy trên mặt Hoa Nhi toàn là máu, mà Cổ Nghịch Hàn không có ý định buông tha, đứng lên đi về phía Hoa Nhi, giơ tay đặt lên đầu, mặt Hoa Nhi đã tái nhợt. Vũ Đồng kịp định thần hét lớn:

- Thả Hoa Nhi ra, cầu Vương thả Hoa Nhi ra, tất cả lỗi là tại thiếp... thỉnh Vương trách phạt thiếp mà tha cho Hoa Nhi một con đường sống...! Vũ Đồng quỳ xuống dưới chân Cổ Nghịch Hàn, nắm lấy gấu hắc bào, đôi mắt rừng rừng, đầu dập sát xuống đất....

- Đưa nô tỳ này ra ngoài, snag1 mai trẫm sẽ xử sau. Hấn lạnh giọng truyền lệnh

Tất cả những tên nô tài có mặt nhanh chóng lùi Hoa Nhi ra, không dám dừng tay nửa khắc.

Toàn bộ mọi người đã rút ra ngoài cnah giữ, hấn vẫn đứng đấy, từ trên cao nhìn xuống Vũ Đồng đang dập đầu dưới đất. Một lực mạnh bất chợt kèm chặt cái cấn của nàng. “Vui vẻ lắm sao...?”

Vũ Đồng im lặng, quay mặt đi, hấn thì thâm bên tai nàng: “Người văn học không ngoan, phải không?”

- Thật sự là không có gì xảy ra....

- Thật là không có gì xảy ra sao, nhưng ta lại thấy có đấy....

Cổ Nghịch Hàn xốc nàng đứng dậy, tay nắm lấy lọn tóc dài, tay khác ép chặt người nàng vào hấn không còn kẽ hở, bắt nàng ngẩng đầu lên nhìn hấn:

- Nói... các người đã làm gì sau lưng ta?

- Không... không có....

- Hấn làm thế này với người? tay Cổ Nghịch Hàn lần đến eo của nàng bấu chặt. Vũ Đồng lắc đầu quỳ quạy...

- Hay thế này? Bàn tay đã bò lên trên vùng nẫy nở êm ái của nàng, bóp mạnh, những ngón tay vẫn vân vê hai nụ hoa bên ngoài lớp áo ngủ mỏng. “Nói...”

- Không có... thật sự là không có, ta với Trúc không hề xảy ra chuyện gì, đừng bôi nhọ danh dự của ta? Vũ Đồng nhìn vào mắt hấn, khẩn khoản, van xin...

- Vậy thì, thực hiện nghĩa vụ của người đi, để ta xem trên cơ thể người còn lưu lại vết tích nào không? Hấn cười tà, thổi hơi nóng vào tai nàng. Nàng khiếp sợ, những hình ảnh kia vẫn chưa thoát đi làm nàng sợ hãi vô cùng, bây giờ.... lại muốn tiếp tục sao?

- Không làm ơn, đừng đối xử với tôi như vậy, Vương có thể dụng hình với tôi nhưng làm ơn đừng đối xử với tôi như vậy....!

- Được, vậy thì ngày mai nhặt xác của con bé cung nữ kia nhé?

Hấn thả nàng ra, nhìn thẳng vào mắt nàng, bạc môi vẽ lên một đường cong gợi tình chết người trên gương mặt quá đỗi tuấn mỹ kia. Hấn xoay bước., rời đi.

- Khoan đã....!

25. Chương 25: Có Biến

Cổ Nghịch Hàn nhíu mày quay lại, trên gương mặt khẽ nhếch lên một nụ cười thâm kín. Hấn ngồi xuống, thổi thổi chén trà nóng, rồi quay lại giọng điệu bốn cột:

- Ái phi của ta muốn gì nào?

- Xin Vương đừng đi....

- Ái phi nói gì trẫm nghe không rõ....! Hần vẫn ngồi im, gương mặt không nhấc lên như đang rất chăm chú uống trà.

- Xin Vương đừng đi....! Vũ Đồng vẫn quỳ ở dưới, đầu không ngẩng lên, hai vai đã bắt đầu run run.

Căn phòng nhỏ trong biệt viện vẫn là một không khí tĩnh lặng, chỉ có tiếng ly tách va đập nhẹ nhàng. Một lúc lâu, Cổ Nghịch Hàn tao nhã đứng dậy, phất áo bước ra ngoài, Vũ Đồng nhào tới, chộp góc chéo áo, ngăn gương mặt đã tái đi vì lạnh, hướng đôi mắt ầng ậng nước, dùng hết sức níu lấy, miệng lắp bắp: “Vương, xin Vương, hãy ở lại đêm nay....”

Cổ Nghịch Hàn quay lại, nhìn xuống những giọt nước châu chực rơi khoeo mắt, ngón tay ngọc thon dài nâng nhẹ cằm nàng, thì thầm hỏi:

- Người đang cầu ta sao?

Nàng chưa kịp định thần trước câu hỏi đó, đã bị một lực quật mạnh xuống dưới nền: “Người cầu ta ở lại đêm nay bằng thái độ này sao, tiểu Vũ Phi?”. Hần nổi cơn thịnh nộ, quét thẳng những thứ trên bàn xuống đất, tiếng vỡ choang vang lên trong đêm khiến người nghe giật mình. Nhìn thấy những giọt nước mắt của nàng bây giờ, nhìn thấy nụ cười trước đó của nàng, trong lòng hần như có ngọn lửa mang tên tức giận thiêu đốt. Đối với hần, nàng chỉ có thể có duy nhất thái độ này thôi sao? Lòng tự tôn của hần thật sự bị tổn thương nặng nề.

Vũ Đồng cắn cắn môi, nàng đứng dậy, nhìn thẳng vào đôi huyết mâu của nam tử trước mặt, chậm rãi thả từng chữ: “Đã là phi của Vua, cuối cùng ngày này cũng đến, dùng thái độ gì đi nữa cũng giống nhau thôi”. Cổ Nghịch Hàn nhìn nàng, hần đã khôi phục lại sự lạnh lùng và điềm tĩnh thường ngày nhưng đôi huyết mâu vẫn như đang cháy trong lửa. Không để ý đến hần đang trong cơn giận dữ, nàng nhẹ nhàng giương lên một nụ cười mỉm: “Đêm đã khuya rồi, thiếp hầu hạ Vương ngủ lại....” Nói xong nàng tiến đến, thu dọn ly tách, run run cởi khoác bào trên vai Cổ Nghịch Hàn xuống đi vào phòng trong để mặc hần đứng tại sảnh. Đạm Tình Lâu khôi phục lại sự yên tĩnh ban đầu.

Khi Cổ Nghịch Hàn bước vào trong, mọi thứ đã được chuẩn bị xong. Vũ Đồng đang ngồi trước giường ngơ ngẩn, cửa sổ được mở ra từ lúc nào. Ánh trăng sáng soi tỏ một góc phòng. Hình ảnh ấy hút lấy đôi mắt hần từ lúc nào. Bóng bạch y nhảy múa dưới trăng quanh quẩn trong lòng hần: “Nghịch Hàn... Nghịch Hàn...chàng nói thiếp mặc y phục trắng rất đẹp phải không?”....” Nghịch Hàn, thiếp không muốn chỉ là tiểu nhân nhi của chàng, thiếp không muốn cứ phải khoác lên người những mảnh lụa trắng đằm bạc này, Nghịch Hàn....thiếp muốn hơn nữa, thiếp muốn chúng ta phải đạt được nhiều hơn nữa....thứ lỗi cho thiếp phải rời xa chàng....”

Hần lại nghĩ đến chuyện xưa nữa rồi? Nhưng quả thật, nữ tử trước mặt hần thật thanh thoát gợi lên rất nhiều suy nghĩ trong lòng hần, như cơn sóng nhỏ cứ dạt dào dạt dào, nàng có một cốt khí khác hẳn mọi người và càng không giống với vẻ mị hoặc yêu kiều của người ấy. Trên người Vũ Đồng chỉ có hơi thở thanh khiết và trong trẻo dịu nhẹ mà thôi. Cái cảm giác thần nhiên ấy khiến đối phương hoàn toàn buông lỏng bản thân để hồn phách phiêu diêu tự tại.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng bắn về phía mình, Vũ Đồng quay lại, nhẹ nhàng đứng lên, bày ra tư thế chuẩn bị sẵn sàng làm hần chau mày, mới đây thôi còn quyết liệt lắm cơ mà, sự sống chết của cung nữ đối với kia quan trọng đến thế sao? Hần tiến về phía giường, giang tay cởi ngoại bào. Nàng cũng rất phối hợp cầm lấy. Đây là lần đầu tiên hần tự tay làm việc này, bởi vì hần biết trông chờ vào tiểu nữ tử này chắc chắn là không thể.

Đạm Tình Lâu

Đêm đã khuya, có hai bóng người nhẹ nhàng nằm lên giường, nữ tử gầy nhỏ nằm sát trong góc, quay lưng lại. Nhìn thấy nàng không thèm quay lại ôm ấp âu yếm mình như những nữ nhân khác, Cổ Nghịch Hàn trong lòng hơi giận. Hần vươn cánh tay dài, thô lỗ kéo nàng lại, bàn tay đặt lên eo nhẹ nhàng nhéo nhéo. Nàng hơi giật mình, người cứng đờ, theo bản năng muốn đẩy ra, nhưng hần nhẹ nhàng thổi vào tai nàng: “Người lại học không ngoan nữa rồi...!”. Vũ Đồng quay lại, đối diện với đôi huyết mâu thăm thẳm, động tác dừng lại, rồi yên lặng.

- Nghe lời có phải tốt hơn không?

Hắn nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, ngón tay lướt qua những đường nét trên gương mặt nàng như thể muốn vẽ lại một cách hoàn hảo. Hắn cứ yên lặng như vậy cho đến khi cơ thể nàng run lên vì lạnh, hắn kéo nàng vào lòng, ôm chặt, đôi môi lướt qua vành tai nhỏ của nàng khiến nó nóng lên, ửng đỏ.

Thân thể của hắn rất ấm làm nàng thấy lo lắng. Nàng chưa bao giờ gần gũi với nam nhân nào như thế. Dù lần trước đã từng dây dưa trên giường bao nhiêu lần nhưng lần đó là hắn điên cuồng chiếm đoạt, nàng đau đến mức không thể cảm nhận được bất cứ thứ gì đang diễn ra nên coi như không tính. Nhưng lần này hắn lại quá dịu dàng làm nàng lo lắng, đứng hơn là sợ hãi. Nàng sợ mình không cưỡng lại được cảm giác ấm áp bên cạnh mà cứ chui rúc vào.

Thấy nàng cứng đờ như khúc gỗ, hắn lướt tay lên thân hình của nàng, vuốt ve xoa bóp. Cảm giác như có lửa truyền đến từng bộ phận cơ thể hắn làm hắn không kìm được mà hôn lên đôi môi nhợt nhạt của nàng. Trong lòng nàng nổ bùng một cái, theo bản năng muốn trốn chạy nhưng lại bị kềm chặt. Không có đau đớn, không day nghiêng, không có cả hương vị trừng phạt, chỉ nhẹ nhàng, ẩm ướt và nâng niu. Đây cũng là lần đầu tiên hắn cư xử như vậy với nữ nhân trên giường. Tự dưng hắn muốn đối xử với nàng khác đi, tự dưng hắn nghĩ nghĩ muốn mang lại cho nàng một khoái cảm tốt đẹp, mong muốn hiện tại trong não bộ của hắn là bằng cách nào cũng phải xóa mờ đi những ám ảnh đau đớn mà hắn gây ra cho nàng vào lần trước.

Trung y trắng muốt nhẹ nhàng rơi xuống theo từng dấu hôn chi chít mà hắn để lại trên cơ thể nàng. Nàng muốn vùng ra cũng không thể, nàng hiểu là mình không nên làm trái ý nam nhân trên người mình, và thật sự, nàng cũng không thể cưỡng lại những cảm giác lạ lẫm mà hắn mang đến ỉn. Nàng lo lắng, khổ sở, giãy dụa, bất lực và một chút chờ mong.... Phải, nàng giật mình vì nàng nhận ra rằng, mình đang chờ mong những cử chỉ ôm ấp và thân mật của hắn. Cho đến khi, hắn khổ sở, từ từ đi vào thân thể nàng, nàng mới nhận ra, cơ thể mình đã mềm nhũn từ lúc nào. Cái đau rất thức tỉnh con người đang trầm mê, nhưng giọng nói nỉ non, dịu dàng tha thiết văng vẳng bên tai nàng làm nàng dịu lại: “Ngoan Tiểu Đồng... từ từ... ta sẽ làm từ từ thôi...sẽ cố gắng không để nàng đau... ráng chịu một chút”. Hắn cứ thối từng làn hơi nóng ấm lên gương mặt của nàng, bàn tay vẫn xoa nắn nhịp nhàng trên cơ thể nàng, nhưng sao nó quá dịu ả lẫm, nàng chưa bao giờ thấy vẻ mặt cam chịu khổ sở mà sung sướng này của hắn, cũng chưa bao giờ thấy hắn ôn nhu như thế. Có phải như vậy mà cảm giác đau đớn ở hạ thân đã bắt đầu tiêu tan theo từng tiếng rên rỉ nỉ non dỗ dành của hắn. Nàng không biết, chỉ biết rằng, nàng đã rơi rồi, rơi xuống vực thẳm hoan ái của nam nữ....

Đêm khuya vắng lặng, ở một góc phòng giam, bóng người cao lớn đứng tựa vào khung cửa.

- Hoa nhi, người chịu thiệt thòi rồi!

- Không sao thưa chủ nhân, chút đau đớn này thấm tháp vào đâu, Hoa Nhi chịu được....

- Nếu không có Vũ Phi, e là người đã phải đi đầu thai rồi. Mà ta lúc đó cũng khó lòng bảo vệ cho người! Hắn cười nhẹ nhàng

- Thưa chủ nhân, Hoa Nhi có điều muốn hỏi....Tiểu nữ tử lo lắng ngẩng đầu

- Ta hiểu ý người, nếu ta không làm thế làm sao nhìn thấy được diễn biến này.....Hắn gấp quạt lại, đứng thẳng người

- Nhưng tại sao?

- Từ từ người sẽ biết. Cố gắng chăm sóc cho Vũ phi.

- Nô tỳ tuân lệnh....

Hắn rời đi lặng lẽ bất chợt như khi hắn đến, ánh trắng sáng soi tỏ nụ cười khê khàng trên gương mặt hoa đào: “Cuối cùng cũng xuất hiện, ta có thể tin tưởng được rồi, Vương của ta....!”

26. Chương 26: Đêm Dài

Đêm nay là một đêm rất dài, Cổ Nghịch Hàn nhìn từ tức trắng nhú đầu trên cửa sổ cho đến lúc treo trên đỉnh đầu. Quay đầu lại, thân hình mảnh dẻ của Vũ Đồng đang hô hấp đều đặn, hẳn đến giường kéo tấm chăn lên ột chút, bàn tay vô thức vuốt nhẹ lên gương mặt.

“Nghịch Hàn, chàng yêu thiếp không?”. Tiếng nam tử trầm thấp vang lên: “Ta yêu nàng... yêu nàng...”. “Nhớ, chàng nói là yêu thiếp... nhớ... chỉ yêu thiếp thôi...yêu thiếp mà thôi...”. Tiếng nữ nhân thở dốc, cảnh tượng hiện ra thật phong tình diễm lệ.

Mỗi khi gần gũi những nữ nhân khác, trong đầu hắn luôn hiện lên một màn kịch tình giăng xé, càng rõ ràng càng làm hắn đau đớn, tức giận để rồi chỉ còn cách chà đạp, phát tiết dữ dội dành cho người đang hầu hạ dưới thân.

Nhưng đêm nay thật kỳ lạ, mỗi một nụ hôn hắn đặt lên người tiểu nhân nhi này là một lần những hình kia như bị đẩy lùi, xóa nhòa, cho đến giờ chỉ còn là những hình ảnh mờ ảo vằng vặc những câu được câu mất không còn rõ ràng từng chi tiết nữa. Chỉ còn lưu lại ánh mắt mê ly của nàng nhìn hắn, nhưng tiếng thở dài nhịp nhàng nhẹ nhàng và những dấu móng tay in hằn trên lưng hắn biểu hiện cho những lần cao trào mà đôi phương đạt được.

Nhìn vào gương mặt đang say ngủ, hắn mê man nhớ lại những cảm giác tốt đẹp mà nàng đã mang lại. Hai cánh môi mát lạnh như dòng suối trong lành rót từng ngụm ngọt ngào vào miệng hắn. Làn da mềm mịn như tấm nệm êm ái cho hắn ôm lấy.....Tất cả đều làm hắn lưu luyến không rời. Không còn những hình ảnh tiếc hận đau thương của 5 năm trước, chỉ còn lại cảm giác ngọt ngào dâng tràn đến tứ chi. Hắn mỉm cười, hài lòng dựa sát vào nàng, cánh tay chặt che ôm lấy thắt lưng nàng, nhắm mắt lại.

Tăng sáng, Vũ Đồng khẽ hấp háy đôi mắt, nàng đã ngủ quên rồi, không biết....Giật mình, Cổ Nghịch Hàn đêm qua có ghé qua đây. Nghĩ đến đây, nàng tỉnh táo hẳn. Cảm thấy thân hình bị đè nặng, một cánh tay rắn chắc đang đè lên mình, gian nan quay lại, gương mặt tuấn mỹ, đẹp như tượng thần với mái tóc đen xỏa dài như dòng suối mực. Hắn đang nhắm mắt ngủ. Đây là lần đầu tiên nàng có thể nhìn ngắm hắn một cách trực diện, rõ ràng và lâu đến vậy. Bình thường hắn đều là một bộ dạng cao cao tại thượng, khi thì lạnh lùng ngạo mạn, khi thì nổi cơn thịnh nộ một cách dữ dội và khủng khiếp. Vũ Đồng hiểu, trong cái tòa thành to lớn nguy nga này, chẳng ai dám đối mặt với vị vua ác ma này. Nhưng sao bây giờ, nhìn hắn ngủ, lại có cảm giác hiền lành đến lạ, có phải hắn không sử dụng đôi mắt dài xéch và sắc lạnh để quét những cái nhìn soi mói và ác ý lên người khác? Hay vì hai phiến môi mỏng màu hoa đào gợi cảm hơi hé mở không nói ra những lời tàn độc với mình? Nên tất cả con người hắn hôm nay lại quá đối hiền lành tự nhiên đến mức chân thật. Bàn tay vô thức giơ lên, muốn vuốt những lọn tóc đang che phủ đôi hàng mi cong dài run run như cánh bướm trên gương mặt qua sức đẹp ấy.

“Rắc”, tiếng bàn tay bị bóp chặt vang lên tiếp khớp xương va chạm vào nhau. Vũ Đồng hoảng hồn, cảm giác đau trên tay khiến nàng nghẹn lời. Đối diện là đôi huyết mâu đang tiến đến gần sát mình, bắt ra những tia băng lãnh. “Người đang làm gì?”. Vũ Đồng rùng mình, cắn chặt đôi môi nhợt nhạt, lắc đầu, không dám hó hé. Cổ Nghịch Hàn nhìn đến bàn tay nhỏ bé đang giơ trên không bị tay hắn bóp chặt, bàn tay nhỏ gầy không cầm bất cứ thứ gì, nhẹ cau mày, buông ra: “Ta cứ tưởng....”.

Vũ Đồng xoa xoa, quay mặt đi, khó khăn cất lời: “Chỉ muốn vén tóc cho Vương...”. Chưa nói hết câu đã nghẹn lời vì vừa đau vừa tủi. Mới có một chút cảm giác tốt đẹp khác lạ đã bắt đầu quên đi những đau khổ mà hắn gây ra, rồi thì sao, hắn không giống nàng, hắn là một tên ma vương không biết tốt xấu. Nàng cúi gằm mặt, muốn xuống giường, không muốn để hắn thấy bộ dạng chật vật của mình.

- Xin lỗi....!

Hai chữ thốt ra nhanh đến mức Cổ Nghịch Hàn không kịp nhận ra mình vừa nói gì. Chỉ nhìn thấy đôi mắt mở to của Vũ Đồng chiếu thẳng về mình. Hắn không ngẩng đầu, phiến táo vuốt vuốt lọn tóc rồi muốn nằm xuống.

- Người xin lỗi vì cái gì?

Vũ Đồng dừng lại, nhìn thẳng vào hắn, chăm chú, mở miệng hỏi. Câu hỏi khiến hắn khó khăn để trả lời,

hắn biết ngay từ đầu hắn đã đối xử không tốt với nàng, hành hạ nàng. Bây giờ nói lời xin lỗi vì cái gì thì chỉ có thể là vì tất cả. Hắn nhìn lên gương mặt chờ mong của nàng: “Xin lỗi là xin lỗi....!”.

Vũ Đồng ngồi trở lại giường, nhẹ giọng: “Lời xin lỗi của người hôm nay, có thể tin được không?”. Hắn nhắm mắt, âm ỉ không muốn trả lời. “Ta cũng không còn sức để trách móc ai, chỉ mong Vương hãy cho ta khả năng... để có thể bảo vệ được những người ở bên cạnh ta....”.

Cổ Nghịch Hàn mở mắt, đôi huyết mâu không có tiêu cự nhìn lên trần nhà trạm trổ: “Người muốn khả năng bảo vệ ai?”

Vũ Đồng im lặng, đột nhiên hắn vùng dậy, bóp chặt hai vai nàng, cười lạnh: “Muốn bảo vệ Trúc à?”. Vũ Đồng mở mắt nhìn hắn bắt đầu lên cơn điên cuồng: “Con người nhỏ bé yếu đuối như người mà muốn bảo vệ ột vị tướng dũng mãnh của Dục Hỏa Quốc à, nực cười!”. “Không, không phải...”. Hắn á khẩu, nâng gương mặt nhỏ nhắn đang cúi gằm, nhìn nàng hoang mang. “Trúc à, hắn mạnh mẽ đến nỗi ta không giữ nổi, lấy tư cách gì muốn bảo vệ hắn...!”. Vậy ý của nàng là?. “Ta muốn có khả năng để bảo vệ bản thân và Hoa Nhi, ta không muốn tổn thương đến người đã ở bên cạnh và chăm sóc cho ta, ta không muốn có người sẽ phải nằm xuống vì mình...”. Nói đoạn nàng ngẩng mặt lên, hai tay đặt lên cánh tay đang từ từ thả lỏng hai vai của nàng ra, mỉm cười trả lời: “Ta là phi tử của người, ta sẽ gắn bó đời mình ở đây, không phải sao, cho nên ta muốn mình sẽ sống tốt, tại đây, bên cạnh người!” (nghe như câu tỏ tình ý nhị, nhưng hiện nay Tiểu Đồng nhà ta chưa bị mê hoặc đâu).

Người hắn cứng đờ, hai tay buông thõng nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nàng, nhỏ giọng thì thầm: “Ta sẽ không để nàng hối hận với quyết định này...”

Trưa hôm ấy, một đoàn nô tài và cung nữ chân thấp chân cao chạy đến Đạm Tình Lâu, tay chân nhanh nhẹn thu dọn lại đồ đạc. Hoa Nhi cũng được thả ra, ào ào chạy đến ôm lấy Vũ Đồng mà khóc bù lu bù loa. Lần đầu tiên, Đạm Tình Lâu náo nhiệt như hôm nay.

Theo ý chỉ của Cổ Nghịch Hàn, Vũ Phi do hầu hạ tốt, được ban tẩm cung mới trong nội điện gần với Hỏa Vương Điện gây xôn xao cả hậu cung. Mọi người thì thầm về công phu trên giường của Vũ Đồng, rằng Vũ Phi thâm tàng bất lộ, thả dây dài câu cá lớn, trước giờ bày ra bộ dạng phản kháng chỉ muốn hấp thu lực chú ý của Vương, bây giờ đã thành công, còn được phong tẩm cung mới....Vũ Đồng chỉ cười, nhẹ nhàng dắt tay Hoa Nhi rời Đạm Tình Lâu.

Tại Lan Uyển, hai đệ nhất mỹ nhân đang trò chuyện, cung nữ cho lui ra đằng sau, đề tài câu chuyện cũng không còn gì mới mẻ, xoay quanh tin tức được truyền đi hôm nay

- Cúc, không khó chịu sao?

- Còn người? Cô gái mặc y phục màu vàng hoa lệ đang ngồi trên dựa vào bàn đá, đôi mắt xéch to tròn liếc qua giễu cợt.

- Nói không khó chịu là nói dối! Tử y nữ tử lưỡi biếng ngả ngưỡng trên nhuyển thác.

- Nhưng ta đang nghĩ, có vẻ như Vương vẫn còn day dứt những chuyện trước đây, trong một thoáng không tìm được mối đến với con bé ấy, không có gì hơn...

- Người có vẻ chắc chắn nhỉ?

- So về tướng mạo, trừ người ấy ra, ta và người được coi là đệ nhất mỹ nhân của Tứ Quốc. Còn cái gì mà Vũ Phi kia, thật chẳng nhìn ra được ưu điểm nào....Cúc phi chu mỗi chế giễu.

- Nhưng sao ta vẫn cảm giác bất an, không giống như lúc Hồng Mẫu Đơn tiến cung....

- Nếu nói con tiện nhân ấy thu hút được Vương ta còn tin tương, còn về Vũ Phi kia thì....Cúc Phi cười nhẹ.

- Đừng khinh địch quá thế chứ...! Lan phi ngồi thẳng lưng, nhìn thẳng vào gương mặt xinh xắn nòn nà của Cúc Phi.

- Yên tâm, chưa đến lượt chúng ta ra tay đây, nếu cảm thấy bị đe dọa, tiện nhân kia chẳng lẽ ngồi yên sao? Cúc phi liếc mắt nhìn.

- Làm gì thì làm cũng không được để ảnh hưởng đến Vương, nếu ta biết được thì.....Nói đến đó, cây quạt lông vũ trên tay Lan Phi biến thành nắm bột phấn, tan vào không trung.

Đã bao nhiêu năm rồi, Lan tự hỏi, nàng đã đi theo hầu Vương bao nhiêu năm rồi, khi con người ấy rời bỏ nơi này, những tường cơ hội sẽ đến, nhưng không, Vương cứ thờ ơ như thế, lần đầu tiên nằm trên giường với người, nàng run bần bật, vì hạnh phúc. Nhưng trong đáy mắt hắn, ngoài dục vọng, chẳng có gì hết. Đau lòng là thế nhưng nàng quyết không nhụt chí, trừ bỏ thân phận phi tử, nàng còn là một trong tứ đại hộ vệ, được ở bên người, hầu hạ người là nguyện vọng cả một kiếp sống của nàng.

Hồng Hoa Cung

“Choang...”

- Xin nương nương bớt giận

Nữ nhân mặc một trường bào đỏ rực, đầu cài kim châu xa hoa lộng lẫy, gương mặt vì giận dữ mà trở nên méo mó. Giọng nói cực kỳ đẽ nén: “Người nói, cả đêm Vương ngủ tại đó, rồi còn ban thưởng cho nó tắm cung mới sát bên Hỏa Vương Điện...”

- Vâng...! Cung nữ dập đầu run sợ dưới đất trả lời

- Hóa ra cũng là một con hồ ly tinh, quyết liệt phản kháng, cũng chỉ là một kẻ của con ả này, ta cứ tưởng nó thanh cao lắm, hóa ra cũng chỉ muốn nhắm đến Vương...

- Nương Nương, giờ sao....?

- Từ từ, để ta xem xem tiện nhân kia lợi hại cỡ nào!

Bàn tay nắm chặt, đôi mắt sắc lạnh đáng sợ, Mẫu Đơn lạnh băng trong miệng: “Vương phải là của ta...!”

Được phong danh hiệu hoa khôi đệ nhất, nàng được nâng niu ca ngợi không thua kém ai. Lần đầu tiên nhìn thấy Vương, trong lòng Mẫu Đơn đã vang lên tiếng thúc giục: “Phải có được nam nhân xuất chúng...”

Khi biết được thân phận vương giả của Cổ Nghịch Hàn, nàng càng điên cuồng hơn trong con đường chinh phục. Ngày được Cổ Nghịch Hàn rước vào cung, nàng cao ngạo ngẩng đầu, hài lòng mình đã chiến thắng. Nhưng dù đã bước vào cung, được phong tước quý phi, nàng vẫn cảm thấy mình như người mò kim đáy biển, không sao nắm bắt được lòng của hắn. Hắn đối với nàng, hình như không bao hàm tình yêu trong đó. Càng ngày nàng càng nhận rõ điều đó, nhưng nàng vẫn mù quáng, nàng tin với diện mạo của mình, một ngày nào đó, hắn sẽ động tâm, cho dù đã nghe một số người nói rằng nàng chỉ là bản sao thể thân ột nữ tử ngày xưa, nhưng nàng mặc kệ, dù sao đi nữa, trong chốn thâm cung này, nàng vẫn là thứ nhất.

Nhưng sao, sao bây giờ lại lòi ra một Vũ Phi tầm thường đạm bạc kia? Để cho Vương được sủng hạnh ả? Nàng không hề muốn, không cam tâm? Dù có là thể thân thì cũng chẳng sao, bởi Vương vẫn sẽ chú ý đến nàng, nhưng nếu Vương còn có trái tim, còn có tình cảm, và dành cho người khác mà không phải nàng, nàng đau đớn, ganh tỵ, ghen tuông đến chết mất. Nên đừng, đừng cho Vương động tâm với ai, hãy chỉ tưởng niệm hình bóng kia, và cho nàng thêm cơ hội nữa để bước vào lòng hắn....

27. Chương 27: Muốn Ra Tay

Vũ Đồng chuyển đến Bạch Viên đã được hơn nửa tháng. Nàng vẫn giữ đúng nếp sống như còn ở Đạm Tinh Lâu. Thời gian ngồi ngơ ngẩn còn dài hơn thời gian ăn uống nghỉ ngơi. Mới đầu mấy người hầu kẻ hạ còn thấy lạ, về sau cũng thành quen, cứ thế vậy, thật ra Vũ Phi của họ cũng hiền lành, không đòi hỏi, cũng chẳng hành hạ hạ nhân, họ phục vụ nàng cũng thoải mái lắm. Có điều do cơ thể nàng gầy yếu quá, nên lâu lâu cũng làm cho Vương nổi giận một chút, việc hiện tại đầu tiên nhất là làm cho nương nương mình có da có thịt một chút.

Từ ngày nàng chuyển cung, các phi tần hạ nhân cấp thấp cũng biết lựa gió mà theo, những ngày đầu cũng tranh thủ ghé qua thăm hỏi, sau thấy nàng cứ ngồi ngơ ngẩn trên xích đu, hỏi chuyện một hồi mà đối phương cứ như người trên mây thế là chán nản ra về, duy chỉ có 3 vị quý phi được sủng ái nhất vẫn chưa có ghé qua Bạch Viên. Sở dĩ nơi đây tên Bạch Viên vì trước sân của tòa viện này là rừng trắng xóa của những cây mận, hoa mận trắng rơi đầy trong sân, thơm ngào ngạt, nó khiến nàng nhớ đến ngày còn ở cô nhi viện cũng tên là Bạch Viên, một tòa nhà cũ màu trắng nằm trong đất của một tu viện cổ.

Chuyển đến đây rồi, Cổ Nghịch Hàn cũng thường xuyên lui tới hơn so với trước, vẫn giữ gương mặt lạnh lẽo, tàn bạo ấy, nhưng không còn sự nổi giận, thay vào đó là một sự trầm tĩnh lạ thường. Tuy nhiên, sự đối xử của hắn vẫn chưa quá rõ ràng thiên vị đến mức gây ra sóng gió. Chỉ là, một số người cũng bắt đầu khó chịu....

Sự xuất hiện của Cúc quý phi như một điềm báo. Hoàng y nam ngọc sáng thướt tha nổi bật trong nền trắng xóa của hoa mận. Nhìn chủ nhân của nơi này đang nằm trên võng tre ngủ trưa bình thản đến thế không giấu khỏi sự mỉa mai chế giễu. Nàng phẩy tay cho gọi chúng nô tài, tìm mọi cách đánh thức Vũ Đồng dậy.

Mở mắt, trước mặt là một màu vàng chói lóa khiến Vũ Đồng ngơ ngác, bên tai nghe tiếng cười thánh thót như chuông đồng. Trước mặt là một cô gái có làn da trắng ngần, đôi mắt xéch cong cong như vàng trắng non, mái tóc đen mượt xòa dài sau lưng, đang nằm dài lười biếng nhìn mình.

- Cô....

- Chà, chiếu theo lệ, ta vẫn hơn ngươi một bậc, gặp ta không quỳ, có tội....!

Mọi người im lặng, Cúc quý phi không chỉ là quý phi, còn là một trong 3 người được Vương nhất mực sủng ái, đi đâu cũng dẫn theo, không ai dám cãi lời nàng

- Nhưng Vũ phi cũng coi như là người lạ, lần này ta không để tâm, chỉ muốn đến đây hàn huyên với ngươi mà thôi!

Vũ Đồng gật đầu, cất giọng gọi Hoa Nhi châm trà, rồi phẩy tay cho những hạ nhân lui xuống. Đoạn nàng ngẩng đầu hỏi: “Có vẻ như Cúc quý phi đây cũng đã biết đến ta, vậy thì không cần phải tự giới thiệu làm gì...!”

- Biết thì có biết sơ sơ nhưng rõ thì chưa đúng, hôm nay là đến biết rõ...! Cúc nhẹ nhàng nâng ly trà nóng lên nhắm một ngụm.

- Ở đây đã quen chưa?

- Cũng bình thường...

- Đạo gần đây Vũ phi rất được ganh tỵ, Vương ghé đến đây có vẻ như thường xuyên nhất.

- Cũng bình thường....

- To gan, được Vương sủng ái là vinh hạnh của tất cả con dân Dục Hỏa quốc, giọng điệu của ngươi có phải là khi quân phạm thượng?

Bàn tay nhỏ nhắn ngọc ngà đập mạnh xuống bàn đá vỡ ra những mảnh nhỏ trên bề mặt, đôi mắt như trắng non biến mất thay bằng cái trợn trừng.

Vũ Đồng nhìn vào đồng cát bụi rơi lả tả, hóa ra nữ nhân này cũng không vừa, hồi tưởng lại, nàng nhớ ra đây là một trong hai nữ tử bên cạnh Cổ Nghịch Hàn trên đường trở về kinh thành, nàng cười lạnh, giờ tay phải lớp bụi đi, thản nhiên đáp:

- Có lẽ Cúc quý phi hiểu lầm ý của ta, ta nào dám khoe khoang sự sủng hạnh của Vương với ngươi, trong cung ai ai mà chẳng biết Cúc quý phi là một trong 3 nữ nhân được Vương hết mực sủng ái, ồ, ta có tước cao cũng phải biết lượng sức mình chứ...có chẳng...!

Nói đến đây nàng ngừng lại, chậm rãi hớp một ngụm trà, bình tĩnh phun ra những câu lạnh lẽo: “Có chẳng là mục đích thực sự Cúc quý phi hôm nay đến đây là muốn điều vô dương oai, đánh đòn phủ đầu trước....?”

- Người công kích bốn cung à? Với thân phận của ta, muốn giết người như giết một con kiến, cần gì phí sức đến đây hàn huyên với người hử?

Cúc trợn mắt, hai hàm răng nghiến chặt. Tức giận đứng lên phất áo bỏ đi, không quên thông lại câu cảnh báo: “Người cứ chờ đấy...!”

Hoa Nhi chạy ra, đứng kế bên Vũ Đồng, nhíu mi tính toán: “Cúc quý phi cũng là một trong tam đại phi tần, đụng vào nàng ta không đơn giản, huống chi nương nương mới hòa hợp được hậu cung một thời gian ngắn, e là sẽ xảy ra phong ba...”

- Ta cứ tưởng những thứ này chỉ có trong tưởng tượng, hóa ra là thật, tuy nhiên, người đừng lo lắng cho ta, ta chỉ lo người vì ta mà liên lụy, ta sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ cho người, hần cũng đã hứa....!

- Nương nương...có muốn nghe một chút về họ?

- Cũng rảnh, nghe một chút thêm hiểu biết cũng hay chứ! Nói rồi Vũ Đồng vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh ý chỉ Hoa Nhi ngồi xuống.

“Cúc quý phi là thuộc tộc tinh linh, được dâng tặng cho Vương trong lễ mừng sinh nhật cách đây khá lâu. Có thể nói, Cúc quý phi yêu Vương ngay từ cái nhìn đầu tiên. Một phần nhan sắc của Cúc quý phi quá sức tuyệt đẹp, một phần do thanh âm êm ái của nàng ấy giống với một cổ tri của Vương nên được sủng ái lắm, ngay sau đó, Cúc quý phi được chọn vào hàng ngũ 4 thân cận nhất của Vương bao gồm Mai, Lan, Cúc, Trúc...”

- Vậy Trúc là người vào sau cùng?

- Vâng, Vương nhất được Trúc trên chiến trường, khi đó cả gia đình đã bị chết trận, nô tỳ nghe nói, sợ dĩ Trúc Tướng Quân gây sự chú ý cho Vương là bỏ xung quanh toàn thân người nhưng tuyệt nhiên ngài ấy không cất tiếng khóc, chỉ im lặng, chạy đi lật từng xác người một để nhận mặt...”

Vũ Đồng im lặng, mỗi người một hoàn cảnh, có lẽ chính vì vậy mà Trúc đồng ý cứu mang mình trong những ngày trước sao?

“...Sau đó, Vương mang Trúc về, huấn luyện cho Trúc những kỹ năng chiến trận, và xếp Trúc vào đội hình 4 cận vệ thân cận nhất của mình...”

- Vậy là Vương có ơn lớn với Trúc lắm?

- Vâng ạ, vừa như phụ mẫu, vừa như sư phụ, cho nên....!

- Cho nên ta không nên làm rạn nứt mối quan hệ của hai người họ...!

- Hoa Nhi nghĩ nương nương hiểu...

- Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng dừng thì sao đây? Nàng thở dài, lặng lẽ nhìn bầu trời đang dần tắt nắng.

Lan Uyển

- Người đừng khóc nữa, ta nhức đầu quá....!

- Oa lần đầu tiên ta bị mất mặt như vậy đó, không thể chịu được...!

- Người còn khóc nữa ta tống người về Cúc Bảo Lâu đó. Đôi mắt hoa đào liếc về bên cạnh cái nhìn sắc bén.

- Người... không an ủi ta?

- Từ lúc nào ta và người cùng chiến tuyến nhỉ?

Cúc quý phi héch mặt lên, nhìn tử y nữ tử trước mặt, nhếch miệng cười: “Người nghĩ sao?”

“Người tự rước nhục vào thân, chạy đến đó làm gì?” Lan quý phi quay đầu đi, lười biếng ngựa người ra ghế, những đường cong quyến rũ lấp ló sau làn váy mỏng khiến hạ nhân bóng mắt.

- Ta chỉ muốn nhìn kỹ người đó mà thôi... oa... oa! Mà người thật không lo lắng? Cúc mở to đôi mắt nhìn Lan chăm chăm, từ ngày tiến cung, Cúc hiểu, Lan đối với Vương như thế nào, nếu nói người có tình yêu

sâu đậm nhất, vĩnh cửu nhất, sùng bái nhất và hi sinh nhất chính là nàng ta, điều này không phải là Cúc không yêu Vương, nàng từng tỏ ra ganh ghét và tranh giành ra mặt, Vương của Dục Hoa Quốc, khí thế bất phàm, nàng đã yêu hắn ngay từ cái nhìn đầu tiên, và khẩn khoản cầu xin được đưa về làm lẽ vật, như vậy cũng đủ thấy tình yêu của nàng đối với hắn chung thủy sâu đậm như thế nào, nhưng so với Lan, nàng không dám tự xưng là hơn.

- Ta chưa chắc chắn, ta chưa tin tưởng, ta còn hoang mang....Lăn cấn móng ta màu tím, trầm tư...
- Ta cũng chưa tin, nhưng ta muốn diệt trừ tận gốc, bởi nó là người!
- Người ấy cũng là người....
- Ta lo lắng Lan à, ta sợ chuyện cũ sẽ lặp lại, ta cảm thấy không yên trong lòng!
- Cúc, nếu ngươi đã nhìn thấy người ấy, chắc chắn ngươi sẽ vững vàng như ta, bởi vì căn bản nó không thể sánh được với người ấy. Lan lạnh lùng cất tiếng đánh gãy lời Cúc đang nói. Bàn tay khẽ nắm chặt giấu trong tay áo.

Hồng Hoa Cung

- Sao Cúc quý phi đã đến rồi à, tốt, thế là có người đã muốn bắt đầu rồi. Quá lợi cho bốn cung rồi!
- Một tên thái giám khom lưng cúi người, tay nhét nhanh một đỉnh bạc lớn vào ống tay áo, đi lùi ra xong trong khi vẫn nở nụ cười nịnh nọt khi nhìn thấy vẻ mặt thỏa mãn của Hồng quý phi.
- Mẫu Đơn ngồi vắt vẻo trên ghế dài, bàn tay vuốt ve ly bạc: “vậy cũng đã đến lúc ta nên ra mặt rồi!”
- Đêm đó, Cổ Nghịch Hàn không đến Bạch Viên, chỉ biết có người thấy hắn biến như cơn gió theo hướng mặt phủ của Quốc sự đương triều, Hậu cung im ắng thêm một đêm nữa trước khi bước vào cơn phong ba bão táp chính thức.

28. Chương 28: Kể Lại

Từ lúc trở về đến nay, mọi người nhận ra, Vương có vẻ vô cùng đè nén. Bề ngoài vẫn là núi băng im ỉm ngàn năm, nhưng bên trong là dung nham sôi sục, chỉ một động tác nhỏ có thể phun trào nhấn chìm mọi thứ. Điều này khiến ai cũng nơm nớp lo sợ, không biết phong ba bão táp nổi lên lúc nào, tính mạng nhỏ nhỏ mà bảo đảm an toàn.

Điều này đồng nghĩa với việc Vũ Đồng khó mà an ổn.

Có những lúc, hắn nhìn nàng chăm chú, đôi mắt như có lửa, bạc môi mím chặt, những đường gân xanh từ từ nổi lên, khi nàng ngừng đầu nhìn lại, không xu nịnh, không sợ hãi, chỉ là cái nhìn tò mò đơn thuần, hắn lại quay phắt đi....

Cũng có lúc hắn làm lơ, như thể nàng không hề tồn tại....

Vũ Đồng cũng khó nghĩ, thà rằng hắn cứ kiêu hỷ nộ vô thường mà chửi mắng nàng, im lặng ra vẻ chịu đựng thế này làm nàng cũng bất an.

Nhưng thái độ này của hắn lại rất được các phi tần trong cung hoan nghênh. Họ bắt đầu nói ra nói vào rằng Vũ Phi cũng chỉ đến thế, cuối cùng vẫn không giữ chân nổi vị Vương đầy quyền lực này.

Đêm nay hắn không đến....!

Hoa Nhi chiều nay có nói qua rằng, hình như tối nay Hồng Hoa Cung tổ chức tiệc long trọng lắm, Vương sẽ ở lại đó.

Nàng cười trừ....mặc kệ họ đi....!

Gió đêm từng đột lạnh kéo về, Vũ Đồng rung mình một cái, khẽ co cánh tay, trên vai xuất hiện một tấm áo choàng. Quay lại, là đôi mắt hoa đào màu tím đang nhìn mình nửa cười nửa không.

- Mai....lâu rồi không gặp!

- A ha, đúng là lâu rồi không gặp.

Trường bào màu tím bay phấp phất trong gió đêm, mái tóc trắng của hắn nổi bật trên bức màn màu đen của thiên nhiên, hắn như một vị thần tiên, cao ngạo, tiêu diêu và bí hiểm.

- Muốn đi ngắm cảnh đêm không?

Chưa kịp trả lời, dưới chân đã là hư không, hắn ôm ngang eo nàng, bay lên rất cao, vượt qua những tán lá dày, vượt qua những mái ngói vàng son cao vút, để nhìn xuống thấp thoáng xa xa là những ánh sáng đỏ vàng của đèn lồng từ những khu phố sầm uất ban sáng bên ngoài bức tường thành ngất ngưỡng.

Đây là lần đầu tiên Vũ Đồng được nhìn thấy một cách rõ ràng cảnh vật bên ngoài, thật lạ lẫm, nó làm tim nàng dấy lên cảm giác đau xót đến nao lòng. Nàng thành con chim trong lồng từ bao giờ không biết, chỉ biết rằng, niềm hạnh phúc được thoát ra bầu trời rộng ngoài kia chỉ là giấc mộng hão huyền, nó biến mất rồi, từ ngày nàng bước chân vào tòa thành rộng lớn xa hoa mà lạnh lẽo đó!

Mai nhìn qua một bên sườn mặt nàng đang phát sáng lấp lánh, thở dài rồi đặt cả hai xuống mái nhà của một góc lầu cao.

- Thích không?

Nàng hơi ngần người rồi gật gật đầu, khẽ cười vì mình ngô nghê quá.

Mai quàng tay lên vai nàng rất tự nhiên, tựa đầu nàng lên vai hắn. Không hốt hoảng, không ngại ngần, Vũ Đồng thoải mái nép vào người hắn, mùi hương của mai rừng vẳng vất bên mũi. cảm giác rất thư thái. Nàng không kì thị Mai, trái lại cảm thấy rất an tâm và ấm lòng, cứ như Mai là một bậc tiền bối trong gia đình, không nồng nàn rung động như Trúc, không quyết liệt mạnh mẽ như Cổ Nghịch Hàn, chỉ nhẹ nhàng như dòng nước mùa thu, chút lẩn tẩn gợi sóng.

Mai cười khẽ, vuốt vuốt những sợi tóc mái che mắt nửa khuôn mặt của Vũ Đồng: “Không sợ sao?”

- Có gì phải sợ, sống không thẹn với mình, sợ chi người đời chê trách....

Mai cười to: “Không, ý ta là nường nường không sợ bị Vương bắt gặp sao? Tội này ta gánh không nổi đâu!”

- Quả thật ta không cảm thấy có gì phải sợ, 1 nường nường nhỏ bé như ta, làm chi phải khiến cho hai vị hao tổn tâm tư...!

- Vậy là nường nường vẫn chưa nhận ra....

- Nhận ra gì cơ?

Mai nhìn nàng, khóe mắt nheo lại hình trăng non, kéo cao tấm áo choàng, hắn mở miệng: “Nường nường cảm thấy Vương thế nào?”

- Tàn bạo, độc ác, chuyên quyền, tính khí thất thường....

- Nhiều vậy sao, còn gì nữa không?

- Ừm, để xem, chừng đó chắc đủ rồi!

- Theo ta thấy thì còn thiếu một thứ rất quan trọng, mà hình như không ai nhận ra cả...

Vũ Đồng im lặng, nhìn lên bầu trời đầy sao. Tiếng Mai phảng phất bên tai: “Còn cả si tình nữa...!”

Mai nhẹ hỏi: “Sao không hỏi?”. “Mỗi một chuyện xảy ra đều có nguyên nhân của nó không phải sao?”.

- Ta biết, nường nường từ thế giới khác đến đây....! Đây là đâu, là nơi tồn tại của yêu, ma, thần, tiên, quái, thú.... nhưng chắc chắn không có con người, bởi không ai tồn tại được ở đây mà không có sức mạnh, và con người chính là sinh vật yếu ớt nhất so với những thứ ở đây...!

- Thế nhưng ta phải chịu đựng những thứ mà đáng ra không nên có!

- Có muốn biết vì sao không?

Vũ Đồng ngược mắt, , nhíu lại gần hơn, lựa một tư thế thoải mái, nàng mở lời: “Tư thế chuẩn bị đã sẵn sàng, Quốc sư cứ nói!”

“Ở đây tồn tại một quy luật muôn đời, mạnh làm Vua, thua làm giặc. Hắn cũng vậy, dù được mang danh là con của Ma Vương Sư nắm trong tay hết thảy nhưng hắn chưa bao giờ được danh chính ngôn thuận bước vào hàng ngũ vương tôn công tử ấy. Hắn rất ngây thơ, cứ nghĩ rằng, khi hắn không có dã tâm, cuộc sống sẽ cứ bình lặng mà trôi qua như thế.

Ta nhìn thấy hắn lần đầu tiên khi hắn đang lang thang ngơ ngẩn trên Băng Phong Huyền Lĩnh. Hắn ngây thơ nhờ ta chỉ đường đến Rừng Tiên Linh mà không hề hỏi xem thân phận của mình là ai. Người thấy hắn khờ khạo không?

- Nếu là ta cũng vậy.

- Hai người cũng giống nhau nhỉ? Mai cười to.

“...Không biết lúc đó ma xui quỷ khiến thế nào, ta lại giúp hắn, rồi từ đó, ta rảnh rỗi cũng chạy đến biệt viện của hắn. Chỉ đơn giản là muốn nhìn thấy tên tiểu tử ấy sống có tốt không...!”

“...Rồi một ngày, hắn ngập ngừng và khá nghiêm túc khi dắt một cô gái đứng trước mặt ta. Ta khá sửng sốt vì đó là một con người. Hahaha tên tiểu tử đó đúng là không giống ai. Hắn nuôi một con người trong biệt viện của hắn....Tuy nhiên phải nói là, hắn đã nhặt về được một cực phẩm....”

Vũ Đồng nhíu mày, Mai vẫn thoải mái, duỗi tay chân nằm ngửa trên mái nhà mông lung nhớ lại. “Đó là một mỹ nhân, rất đẹp, ta đã đi khắp thế gian nhưng chưa từng thấy vẻ đẹp nào như thế, như mẹ như say, như rượu Nữ Nhi Hồng ủ lâu năm, nàng không có vẻ lạnh lẽo như yêu hồ nhưng cái chất đa tình thì gấp mấy lần, nàng không có vẻ trong sáng ngây thơ như tinh linh và hoa yêu nhưng nét quyến rũ sang trọng thì bội phần, nói chung là rất tuyệt diệu, hắn say mê nàng từ cái nhìn đầu tiên, say mê một con người...”

“... Hắn lén lút giấu nàng khỏi mọi người trong tộc, mỗi ngày đều bên cạnh nàng, cùng nàng ngao du khắp nơi trong Dục Hỏa Quốc, một vài biến cố nhỏ xảy ra trên đường đi làm hắn lo lắng, hắn cầu cứu ta giúp hắn trở nên mạnh mẽ đôi chút để có thể bảo vệ nàng...”

“...Nực cười ở chỗ, đứa con bị vứt bỏ hóa ra lại chính là hoán kiếp của Ma Vương ngàn năm, ngày xưa vì chán ngán cuộc sống bất diệt đã tự tay tiêu hủy chính thân xác của mình...”

“...Hắn thoát kén trở nên mạnh mẽ từng ngày, nhưng chính vì vậy cũng kéo theo bao phong ba khi hắn đe dọa ngôi vị của nhiều người, mỹ nhân bên cạnh hắn mỗi ngày một thêm lo lắng và bất an. Một ngày, nàng ta đã khóc trước mặt ta và hắn, nàng ta e sợ chúng ta sẽ bị tiêu diệt. Nàng ấy mong muốn hắn hãy ra tay trước, giành lại những thứ thuộc về mình, để cho chúng sinh linh nể phục và không còn ai có thể hăm dọa đến họ...”

- Hắn đồng ý phải không?

- Không, hắn từ chối, hắn muốn thực hiện lời hứa của hắn và nàng ta: Nắm tay nhau du ngoạn khắp thế gian.

- Nhưng nàng ta là người, phải không?

- Phải, đó là khoảng thời gian đau lòng nhất, cô gái héo hon dần, vì đau buồn. Cho đến một ngày, nữ tử ấy chạy đến, kiên quyết yêu cầu hắn phải ra tay, giành lấy ngôi vị và sức mạnh cũng như quyền lực của một vị đế vương, nàng ta không muốn chui rúc trong xó xỉnh nữa, cô ấy muốn thoát ra, đường hoàng và cao quý... và nhiều thứ hơn nữa, cuộc sống vương giả, sức mạnh, quyền lực và sự bất diệt....”

- Rồi sau đó?

- Hắn chưa kịp trả lời nàng ta, hắn mong nàng ta suy nghĩ lại, và cho hắn thêm thời gian. Nhưng không, đêm đó, nữ nhân mang đầy tham vọng đã đâm hắn một nhát, không phải vết thương chí mạng, nhưng là

đã đứt tình đoạn nghĩa. Nàng ta bỏ đi, tìm kiếm cuộc sống mình mong muốn, sau đó, nội chiến nổi ra, hấn như hồi sinh từ địa ngục, trở lại giành lấy Vương Quyền...!

- Nhưng không phải bây giờ hấn trở thành Đế vương rồi sao, cô gái ấy có quay lại không?
- Không, bởi vì cô ấy đã tìm được những gì mình cần, quyền lực, xa hoa, cao quý, tôn trọng, e sợ, tất cả đã có trong tay....
- Sao người biết...
- Vì ta là người đi khắp thế gian...
- Người kể cho ta nghe có ích gì...?
- Để cho người hiểu rằng Vương si tình đến cỡ nào...
- Si tình, có phải ý người nói rằng vì chuyện ấy mà hấn ghét ta không?
- Có lẽ thế, nhưng chưa chắc là thế, mọi sự đều có thể thay đổi....
- thay đổi nếu hấn thay đổi...
- Nương nương có lẽ cũng sẽ thay đổi...

Vũ Đồng nhún vai, vươn vai ngáp dài. Mai biết ý, ôm nàng bay trở về. Trước khi đóng cửa, nàng quay lưng lại, nhẹ giọng cười: “Cảm ơn ơn tối nay ...”

- Nương nương ngủ ngon! hấn khom lưng cúi chào hành lễ theo đúng quy củ.

Mấy chương hiện tại có vẻ hơi chán vì sự việc chưa đâu vào đâu. Chờ chap sau trở đi sẽ hấp dẫn nhé!

29. Chương 29: Ko Bao Giờ Rời Bỏ

Vũ Đồng nhún vai, vươn vai ngáp dài. Mai biết ý, ôm nàng bay trở về. Trước khi đóng cửa, nàng quay lưng lại, nhẹ giọng cười: “Cảm ơn ơn tối nay ...”

- Nương nương ngủ ngon! hấn khom lưng cúi chào hành lễ theo đúng quy củ.

-Người vừa đi đâu về? Vũ phi của ta....

Tiếng đàn ông trầm thấp lạnh lùng vang lên trong phòng trống. Vũ Đồng giật mình quay lại, Cổ Nghịch Hàn đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế dài, tay vẫn trút xuống từng ly rượu, cổ áo phanh ra để lộ cả một vòm ngực màu đồng rắn chắc. Hấn nghiêng đầu, ánh mắt bắn thẳng về phía người đang đứng đó.

Nàng run lên một cái, thân hình hơi lung lay, không biết nên đi hay ở. Hấn cao giọng lần nữa, chực đứng lên.

- Ta... ta mới ra ngoài đi nhà xí...

- Vậy à....!

Cổ Nghịch hàn cười nửa miệng, tự tay rót một ly rượu, lão đảo đứng lên, đi đến gần Vũ Đồng, múi rượu nồng nàn vượt vạt quanh mũi theo mỗi chuyển động của hấn.

Khi chỉ còn cách gang tay, hấn bỗng dừng lại. Cánh giờ lên khe vuốt lên đầu nàng, đôi môi mỗi lúc một cong lên nhưng đôi mắt chỉ càng ngày càng lạnh lẽo và tối lại.

Cho đến lúc màu máu hiện lên thay thế àu nâu thường thấy, nàng cả người đã run lấy bầy....

- Không biết Vũ phi đi nhà xí mãi tận đâu.....?

Một vài bông hoa khô li ti rơi xuống đất theo từng cái vuốt của hấn. Vũ Đồng tái mặt...

- Tôi...tôi....

- Vũ phi của ta, không phải nàng có bệnh mộng du, đi lang thang ra ngoài đấy chứ?

Nàng cắn môi, cúi đầu không biết phải nói làm sao. Chợt sau đầu nhói lên một cảm giác đau rát, Cổ Nghịch Hàn túm tóc từ đằng sau, giật mạnh, bắt nàng ngẩng mặt lên nhìn hắn.

- Có gì mà làm cho Vũ Phi của ta lúng búng như gà mắc tóc thế kia?

- Không... không có gì cả...!

- Có một mùi lạ trên người ngươi, mùi khí tức của nam nhân...! Dù chỉ rất nhẹ, nhưng hắn vẫn ngửi ra được, một mùi rất quen thuộc.

- Nói ngươi vừa đi đâu, gặp ai!

Vũ Đồng bắt đầu tức giận, cái thể giới quái quỷ gì đây, hắn mấy ngàn phi tần, nữ tử vây quanh, mỗi ngày đổi một người, thế mà con can dự vào chuyện của nàng làm chi chứ. Nàng hất đầu, vì đau quá mà nhăn mặt

- Không liên quan đến ngươi!

-Hình như ngươi quên mất thân phận của mình rồi thì phải?

- Ta chưa bao giờ quên thân phận hèn mọn của mình, bị chà đạp dưới chân của ngươi, bị hành hạ thê thảm, ta rõ hơn hết thấy!

- Tốt, ngươi vẫn còn nhớ được đấy...

- Chính vì nhớ, không phải ta vẫn trở về, đứng đây, và chuẩn bị chịu đựng những nhục hình mà ngươi đưa ra sao?

Hắn sững lại, nàng trước mặt hắn, sao lúc nào cũng cao ngạo và bất khuất như thế. Nàng nói gì? nàng nói rằng biết là sẽ phải chịu đựng những nhục hình của hắn, nhưng vẫn trở về, đứng trước mặt hắn đây.

- Vậy ra ngươi đã trốn thoát ra ngoài? Ngươi đã bỏ ra ngoài trong đêm khuya thế này! Hắn dí sát mặt hắn vào gương mặt nàng, đôi mắt long lên, đau khổ ẩn ẩn trong tầng lớp lớp của sự giận dữ cùng cực. Hóa ra nàng cũng tỉnh rồi bỏ hắn, sao những nữ tử này lại giống nhau như vậy, khi đã chui được vào lòng hắn, thì ngay lập tức quay phắt lại, rồi đi, rồi xa hắn....

Tay hắn không tự chủ được mà nắm càng ngày càng chặt, nàng đau cắn môi cắn răng, hét lên: “Đau quá, buông ra!”

Hắn như không nghe thấy, tay vẫn tăng thêm lực đạo, gương mặt tràn ngập thịnh nộ đến thất thần, lời xềnh xệch nàng về phía giường ngủ mặc kệ tiếng hét thất thanh của nàng.

Hoa Nhi ngủ phòng bên nghe tiếng chạy qua, thấy Vương đang ngồi, lo sợ không dám bước vô, cứ đứng lẫn quẩn trước cửa, cắn nắm tay, cuối cùng quyết định chạy đi tìm viện trợ.

Cổ Nghịch Hàn vẫn chưa thoát được trạng thái mơ ảo, hắn ngồi trên giường, giữ chặt lấy mái tóc của Vũ Đồng vẫn đang nằm rạp dưới đất. Hai Mắt long lên, đỏ như máu: “Hóa ra, ngươi vẫn âm mưu bỏ trốn, ngươi muốn phản bội ta....”

- Ngươi điên rồi, Cổ Nghịch Hàn, ngươi buông ta ra, ngươi điên rồi!

- Ngươi muốn phản bội ta, sau khi chui vào lòng ta rồi ngươi lại muốn rời bỏ, các ngươi.... các ngươi thật giống nhau, ti tiện giống nhau...!

Hắn gào lên, trong tiếng hét thê lương, có tầng tầng lớp lớp là sự đau đớn thống khổ, âm thanh ghen ngào bội phần vang vọng cả một khu biệt viện. Mọi người nhanh chóng tập trung trước sân vườn mặt trắng, run rẩy không dám bước vào. Lan quý phi và Cúc quý phi đã đi theo Vương nhiều năm hiểu được Vương đang thịnh nộ, có chuyện chẳng lành xảy ra, tuy nhiên cũng không dám can ngăn, quả thực là không muốn. Dù gì ả tiện nhân kia cũng đã đụng chạm gì đó đến Vương, hai nàng không cần phải lo lắng. Bên cạnh Hồng quý phi gương mặt lộ ra chút vụn vụn. Vương từ chỗ nàng chạy vội đi, là để trở về đây sao? Nàng đã tốn

hết tâm tư chuẩn bị thịnh soạn, thế mà, những tưởng sẽ đạt được một đêm tuyệt vời, không nghĩ, hân vừa ôm nàng đặt dưới thân, bỗng nhiên quay đầu khó chịu, rồi rời đi thẳng thừng....Cứ thế mỗi người một tâm trạng đứng lơ lửng bên ngoài, không ai dám bước vào, Hoa Nhi thì vẫn chưa thấy trở về, để mặc Vũ Đồng đối diện với một tên Ma Vương đang cuồng nộ.

Vũ Đồng nắm chặt gương mặt của hân mặc kệ cái đau đang chiếm hữu cả thân thể, nhìn thẳng và mặt hân, nói chắc từng chữ:

- Ta đang ở đây, với ngươi, không đi đâu cả...

Hân cúi xuống nhìn nàng, gương mặt mông lung....

- Ta chẳng phản bội ai cả, bao gồm cả ngươi!

- Ngươi....!

- Nhìn cho kỹ, ta, Vũ Đồng, là Vũ phi của ngươi, đang ở đây, trước mặt ngươi, không hề rời bỏ ngươi....

Nàng vừa nói, vừa ôm ghì gương mặt hân, muốn làm hân tỉnh táo lại. Cổ Nghịch Hàn vẫn còn ngơ ngác, nhưng đã dịu lại, miệng, lẩm bẩm: “Vũ Đồng... không rời bỏ ta... không phản bội ta....!”. Những lời nói đứt quãng, ngắt đoạn, như có như không tin tưởng...!

- Ta ở đây, Cổ Nghịch Hàn, ta ở đây...!

Nàng cảm thấy hân cũng khá đáng thương, vết thương lòng quá sâu khiến hân trở nên một vị Vua tàn bạo khát máu và không tin tưởng ai. Rốt cục thì nữ tử ấy là ai mà có thể gây ra cho hân sự ám ảnh kinh khủng như thế này.

Cổ Nghịch hàn lúc này ngược mắt lên, nhìn vào gương mặt hơi tái tái của Vũ Đồng, nhìn thấy đôi đồng tử trong suốt của nàng nhìn mình, nhìn đôi mày đang nhíu lại, nhìn bàn tay nhỏ gầy tê lạnh đang ôm lấy gương mặt mình, chậm rãi thả ra từng chữ hỏi: “Ngươi sẽ không như vậy, phải không?”

Vũ Đồng nghe vậy, mạnh mẽ gạt đầu, chỉ sợ không gạt nhanh cho 1ng, hân sẽ bóp chết nàng và cái biệt viện này mất.

Cổ Nghịch Hàn nhìn thấy, nhẹ nhàng buông tay, rồi lại chuyển xuống ôm chặt lấy cái eo nhỏ của nàng, nâng lên, đặt lên giường. Một mỗi tìm kiếm bờ môi của nàng như muốn giữ lấy một sự chắc chắn cho bản thân hân. Vũ Đồng im lặng, nhắm mắt, để mặc hân. nàng cũng chỉ muốn yên ổn mà thôi. Nếu hân đã bình tâm, âu cũng là tránh được một kiếp.

Bên trong rốt cục đã im ắng, ánh nến chớm tắt. Mọi người lại bắt đầu im lặng, nội tài thái giám chuẩn bị rời đi, như muốn bỏ lại ba thân ảnh kiều sa kiều diễm đứng chờ dẫn trong sân vườn trắng xóa hoa mặt trắng....đau khổ, giận dữ, ganh tỵ...!

Hoa Nhi dùng hết mức khinh công có thể, chạy đến nơi báo cáo, chỉ sợ không có thời gian. Ấy mà, chủ tử của na2ngo1 về rất ung dung bình thản.

- Hân có vẻ rất giận dữ à, tốt!

- Chủ nhân, người...

-Nếu qua được đêm nay, mọi chuyện có thể sẽ thay đổi...

- Nhưng Vũ Phi...

- Phải có lòng tin Hoa Nhi, ta tin, cho nên ngươi phải tin....!

Hoa Nhi lặng yên nhìn một bên sườn mặt hân trong ánh nến lập lờ, mái tóc trắng buông rủ che phủ cả một khoảng thân thể. Trong đêm, nghe tiếng nam tử trầm thấp lẩm bẩm: “Sắp đến rồi, cố gắng lên, Vương của ta!”

Đây là lần thứ 2 Mai nói câu này nhỉ. Các nàng có gì góp ý cho ta nhé, tai lần đầu ra tay, nên có nhiều sai sót lắm ý!

30. Chương 30: Nhận Ra

Như thường lệ, sáng dậy, bên cạnh đã lạnh lẽo từ bao giờ.

Hóa ra mình còn giữ được cái mạng này.

Vũ Đồng sờ lên trái tim vẫn còn đập bình bịch trong lồng ngực nóng hổi.

Nhớ lại đêm qua, nàng thở dài. Vì cái gì, hắn lại trở thành như thế, người đó là người con gái như thế nào? nàng ấy rất đẹp phải không nào? Và chắc là phải là người rất quan trọng với hắn? hắn yêu cô gái ấy lắm sao? Hắn đau khổ, giận dữ, căm hận lắm sao?... Hàng loạt câu hỏi nhảy múa trong đầu nàng.

Bộ ngực nàng cười phì, mình lo lắng những chuyện này làm gì nhỉ? Bước xuống giường, sửa soạn đi ngắm hoa thôi, cây mận khi nào sẽ kết trái đây? Cũng như nàng khi nào tim sẽ nở hoa?

Bạch Viên

Bóng áo tím thướt tha đi tới, đuôi mắt phượng khẽ híp lại, từ từ...từ từ, vai chạm vào người Vũ Đồng, nhìn bình thường mà sao lực lại lớn như vậy. Nàng ngã nhoài ra đất, ngược lên gương mặt lạnh lẽo ngạo nghễ kia:

- Người yếu đuối sao tồn tại được nơi đây? Cuốn xéo đi!

Vũ Đồng đứng dậy, phỉu bụi, mắt không nhìn người vừa nói. thản nhiên trả lời: “Ta cũng muốn mà không được đấy!”

- Người... con tiện nhận này cũng mồm mép thật!

Lan trừng đôi mắt đẹp lên nhìn cô gái nhỏ trước mặt, trong lòng khó chịu đến đỉnh điểm

- Người hôm qua đã làm gì? Nghĩa vụ hầu hạ không lo, lại còn chọc tức Vương, đáng lẽ phải đem người lăng trì từ lâu rồi, sao để loại thấp hèn này ung dung tự tại!

- Thật tình ta cũng không muốn ung dung tự tại ở đây để hầu hạ Vương, bởi ta biết năng lực mình không đủ, phải để những mỹ nhân như hoa như ngọc đây mới xứng đáng...!

- Người...!

- Nếu không có việc gì, xin Lan Quý Phi nhường đường! Nói rồi nàng bước đi thẳng, để Lan đứng ngẩn ngơ trong rừng hoa trắng: ” Nàng ấy, không yêu Vương thượng, một chút cũng không có....!” Đến lúc này thì quả là vậy!

- Người đứng đây làm gì thế? Cô gái mặc hoàng y cảm sa đến gần, hòng trêu chọc. Xoay người lại, đôi mắt Lan lấp lánh nước, vẻ phong tình thay bằng một nét gì đó chất chứa đau lòng và tuyệt vọng: “Nó không thương Vương...Cúc, không yêu....!”

- Lan, sao vậy? Có chuyện gì?

Lan quý phi chỉ lắc đầu, những giọt nước mắt đã rơi xuống như những hạt trân châu tí tách từng giọt trên nền đất còn thấm đẫm hơi lạnh của vụn tuyết vừa tan.

- Vũ phi, cô ta... không yêu Vương, ta nhìn thấy điều đấy trong ánh mắt của nàng ấy!

- Thì sao chứ, càng tốt chứ sao? Vậy thì chúng ta sẽ tranh thủ giành lại!

Lan cười mỉa mai, nhìn Cúc, ánh mắt sâu như biển: “Có muốn tranh giành cũng phải nhìn xem, món đồ ấy đã thuộc về ai chưa?”

- Hả?

- Người làm sao giành được khi nó đã thuộc về người khác!

- Người khóc chỉ vì tranh không được một món đồ, ôi... đây có phải Lan Quý Phi cao ngạo đầy kiêu hãnh của chúng ta ko?

- Những giọt nước mắt này cũng đáng! Bởi vì đó là món mà ta yêu ngàn năm!

- Người ... này giờ ta không hiểu!

Lan lau sạch những giọt nước còn đọng lại trên khóa mắt, nhẹ nhàng, tươi tỉnh, lặng lẽ cười: “Cô ta không yêu Vương, người hiểu không?”

- Ủa, ta đã nghe người nói rồi! Mà sao?

Lan càng cười ngặt nghẽo: “Mà Vương lại ở lại nàng ta, để cho nàng ta nhìn thấy hình dáng của mình như thế, vòng ôm của người đã dành cho nàng ta, ánh mắt bờ môi đã dành cho nàng ta, ngay cả những giấc ngủ và nỗi ám ảnh đau thương cũng giành cho nàng ta, nhưng căn bản Vũ phi không yêu Vương...!”

- Hả!

- Có nghĩa là Vương đã động lòng rồi, Vương lại lần thứ 2 động lòng với một con người thấp hèn yếu đuối!

Nói đến đây, Lan ghen ngào, gục mặt xuống nức nở: “Bỏ qua tình yêu ngàn năm của ta, bỏ qua địa vị lợi ích của tình Linh Tộc mà người mang đến, bỏ qua cả sắc đẹp nghiêng thành của Mẫu Đơn... mà động lòng với nó...! Tình yêu ngàn năm của ta, cứ ngỡ chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi sẽ có ngày được đáp lại, bây giờ đã tan hết rồi, ngay cả hạnh phúc nhỏ nhoi được nhìn thấy Vương gối đầu trên đùi ta nhắm mắt yên lặng cũng đã không còn nữa....!”

Cúc quý phi đứng yên lặng, để mặc Lan dựa hẳn vào người mình, vô lực chống đỡ nỗi đau tình gánh trên vai suốt cả ngàn năm.

Tối đó, hắc- Cổ Nghịch Hàn đến Bạch Viên sớm hơn thường lệ. Tự nhiên như chủ, hắc ngồi trên sàng, lồng ngực mở rộng trầm ngâm uống rượu. Những giọt rượu cay nồng rơi theo khóe miệng, làm nên một bức tranh mỹ nam diễm lệ.

Vũ Đồng ngồi một bên tư lự, coi như không nhìn thấy, không để ý, cứ thế ngẩn ngơ nhìn trăng, chắc hôm nay Mai không đến! Nàng nhớ đêm đêm qua, lần đầu tiên được ôm bay lên không trung, cảm giác vừa sợ vừa thích thú, nó chắc hẳn khác hẳn cảm giác ngồi trong cái lồng sắt mà bay lên như thời hiện đại rồi. Lúc đó, chỉ muốn giang tay, biến thành chim muông để bay đi, thật cao... thật xa....chỉ cần được tự do, có thể cùng người mình yêu thương đi đến tận chân trời góc bể:

Đừng để thời gian làm mệt mỏi con tim đang chờ đợi

Thế giới của em theo anh đến nơi chân trời xa xăm

Ánh đèn trước cửa lúc này chợt tắt đi

Tim em nhẹ nhẹ dò xét khuôn mặt trong như nước của anh

Nụ cười của anh vẫn đẹp như ngày nào

Bóng dáng của anh là tình yêu mà em gìn giữ

Cho dù chốn phồn hoa biến thành nơi lá rụng

Lời hứa mãi mãi không bằng nhớ lại thời khắc hôm nay

Khi em và anh xa cách nhau, nhân thế lặng lẽ thay đổi

Trải qua trăm sông ngàn núi, phải chăng có cùng một tấm lòng

Không cầu đời đời kiếp kiếp, chẳng mong sớm sớm chiều chiều

Chỉ cần thật bình dị dắt tay nhau du ngoạn chốn nhân gian

Ai nói quần quít nhau là quấy nhiễu lòng người

Ai nói biển người chìm nổi khó có tình duyên vững bền

Cho dù hợp rồi lại tan

Chỉ mong thật bình yên dặt tay nhau du ngoạn chốn nhân gian.

“cách” tiếng ly rượu ngọc rơi xuống bàn, không khí ngưng đọng, mọi thứ thật qua sức im lặng, chỉ còn vang lên những lời ca nhẹ nhàng, như muốn vượt qua những bức tường cao dày, và bay lên không gian rộng lớn ngoài kia....

“Chỉ mong thật bình yên dặt tay nhau du ngoạn chốn nhân gian...”- Tiếng ai đó lầm nhảm!...

31. Chương 31: Nhận Ra (tt)

Cổ Nghịch Hàn ngược mắt lên, trông mắt nâu nhàn nhã: “Sao người biết được những lời hát này?”

Vũ Đồng quay lại, nhìn hấn: “Người hỏi ta?”

-Ở đây chỉ có ta và người, vậy người nghĩ sao, ta đang nói với ai?

- Ồ!

Nàng nhàn nhạt trả lời: “Ở thế giới của ta, những bài hát này rất phổ biến, nó nổi tiếng đến mức ai cũng biết...!”

Hấn nhìn vào màu rượu trong suốt sáng trong ly ngọc: “Rất phổ biến.... ai cũng biết!”...

“Nghịch Hàn, thiếp hát hay ko?”

” Bài này là thiếp dành riêng cho chàng, chỉ hai chúng ta thôi, cùng nhau đi khắp thế gian này... làm chủ thế gian này!”

” Chàng không được quên thiếp, cả đời này thiếp chỉ dành cho chàng thôi...!”

” Nghịch Hàn...Nghịch Hàn....thiếp không muốn ở bên chàng... chàng quá yếu đuối... chàng không thể cho thiếp những thứ thiếp muốn...!”

” Nghịch Hàn...thiếp chỉ yêu chàng.... cũng như chàng yêu thiếp....đời đời kiếp kiếp không được quên...!”

Hình bóng cô gái mặc bạch y hiện lên lúc tỏ lúc mờ cứ chập chờn trong tâm trí hấn. “Này, người không sao chứ?”

Bàn tay bé nhỏ hươu hươu trước mắt hấn, theo bản năng, hấn giờ tay nắm lấy, giữ chặt trong tay. Ngơ ngẩn....

-Vậy còn bài hát lần trước? Khi ta nhìn thấy người ở hậu viện phủ Tướng Quân....

- À, đó là bài hát trong một bộ phim ta từng xem qua, người thích bài ấy à? Lần đầu tiên, nàng ngồi nói chuyện với hấn, thoải mái và tự nhiên như thế, tuy vậy, nàng vẫn không ngồi gần, cảm giác cách ra một khoảng vẫn là an toàn ỉnh.

Hấn nhìn nàng, nhưng ánh mắt xa xăm như nhìn về khoảng không đằng sau, nàng thở dài, hấn nhìn ai, có phải là người con gái ấy? Hấn quả thật si tình, quá mức si tình khiến người khác đau lòng....

“Vượt qua những hồng trần thế gian

Có chàng bên cạnh cùng nhau phiêu bạt

Vượt qua khắp núi xanh hoang dã nguyên sơ

Giấc mộng có chàng cùng hương hoa bay lượn

Kiếp này vì chàng mà trở nên si mê

Tình yêu này trên đời chỉ có một

Bóng gương lấp lánh sóng nước

Chỉ là thoáng qua

Kiếp này vì chàng mà trở nên si mê

Tim yêu này trên đời chỉ có một

Nếu vẫn còn đồng tâm cùng nhau phiêu bạt

Nhan sắc có hao mòn cũng khó quên”

(trích bài “Thiên hạ vô song”)

Hình bóng người con gái bạch y càng rõ ràng, nàng cười, tiếng cười thanh thúy, nhưng sao không giống, không giống ngày xưa, tiếng hát trong veo, cao vút, không giống như những lời nỉ non năm ấy rót vào tai hắn, hắn muốn nhìn thấy rõ ràng hơn, nữ tử ấy lúc nào cũng quán quýt trong giấc mộng của hắn. Phải nàng không?

Kiếp này vì chàng mà trở nên si mê

Tim yêu này trên đời chỉ có một

Nếu vẫn còn đồng tâm cùng nhau phiêu bạt

Nhan sắc có hao mòn cũng khó quên

Bạch y nữ tử quay lại, nụ cười cũng trong veo như giọng hát, và đôi mắt to tròn, ngập nước, những giọt nước sóng sánh rơi ra, gương mặt trắng hơi tái, hai phiến môi nhạt, duy có đôi mắt sáng ngời. Sao không phải là nàng? Là người khác rồi?

- Vũ Đồng? Hắn hốt hoảng gọi như hỏi... Vũ Đồng?

- Ta đây? Nàng giết mình, tiếng hát im bặt, hắn lại biến hóa gì nữa đây?

- Vũ Đồng? Sao lại là nàng?

- Không phải là ta thì là ai, chỉ có mỗi ta và ngươi ở đây. Nàng cười khở, nâng tay vén mớ tóc mai, muốn làm mất quỷ dọa hắn.

- Vũ Đồng, là nàng rồi...là nàng...!

Hắn thì thào, rót hết chén rượu vào miệng. Vũ Đồng khó hiểu, quay lưng hít khí trời, bàn tay bị kéo lại, gương mặt hắn cúi xuống, ánh nến trong gian phòng lớn khộng đủ để chiếu rọi khắp mọi góc ngách. Chỉ ánh lên một nửa sườn mặt hắn, trầm ngâm, u tối không mất đi vẻ bi thương: “Đừng đi... ở lại đây...”

- Hả?

- Thật tốt, khi hiện giờ, trong giấc mơ ta nhìn thấy nàng, và tỉnh lại, người trước mặt ta vẫn là nàng, mà không phải ai khác!

Nàng đứng sững, bàn tay chưa kịp rút ra, một cơn khó chịu trào dâng lên cổ họng, ai có thể làm cho hắn si tình đến vậy. Nàng bắt đầu muốn biết, muốn tìm hiểu, muốn nhìn thấy....

Hoa ra tình yêu có thể làm ột người mạnh mẽ trở nên yếu đuối và ngược lại.

Nàng thì sao?

32. Chương 32: Muốn Giết Nàng

Từ ngày đó trở đi, dứt khoát đêm nào cần ngủ, hắn đều đến Bạch Viên.

Vũ Đồng lâu dần cũng nhận ra, nhờ vào đôi lần giật mình thức dậy trong đêm, có đôi tay dài rần chắc quanh eo mình. Cười khổ, hóa ra hẳn không đùa.

“Thật tốt, khi hiện giờ, trong giấc mơ ta nhìn thấy nàng, và tỉnh lại, người trước mặt ta vẫn là nàng, mà không phải ai khác!”

Lúc đó, nếu không phải hẳn gọi tên nàng một cách rõ ràng, nàng còn tưởng hẳn đang chìm trong mộng寐 ngày xưa.

Nhưng chỉ thế, không hơn, hai người chỉ yên lặng nằm cạnh nhau mà thôi....giống như người xa lạ cùng đồng hành trên chuyến tàu vô định, chỉ vì chuyến hành trình quá dài và buồn chán, quyết định dựa vào nhau để có thêm sức lực đi tiếp!

Lan Uyển

- Người đứng là nghe như vậy?

- Vâng thưa nương nương, chính tai nô tỳ đã nghe!

- Được rồi lui ra!

Một áo hoa vàng nhật bước ra từ màn sa, nụ cười mím trên môi, đôi mắt to liếc về phía người chạy ra, bĩu môi: “Con tiện nhân kia đã không thể kiên nhẫn được rồi!”

“Hừm....nó còn có thể ko ra tay ư?” Lan gầm gừ trong cổ họng, phất ống tay áo ngồi xuống ghế đệm.

“Sắp có kịch vui coi rồi, chúng nó cứ trai cò đánh nhau, ta ngư ông đắc lợi hahaha!” Cúc phá lên cười. Lan cắn móng tay, trầm tư suy nghĩ.

Hồng Hoa Cung

- Các người đã chuẩn bị hết chưa?

- Thưa nương nương, chúng nô tài đã bố trí hết thấy, đảm bảo, chỉ cần lọt vào, có trời cũng khó cứu nó...!

Mẫu Đơn quắc mắt nhìn tên nô tài đang quỳ ở dưới: “Ai cho cứu nó, mệnh nó phải chết, không thể thoát được!”

Bạch Viên

Trời ngả về chiều, Hoa Nhi lui cui dọn dẹp chần mền, nàng ta biết, Vương khá kỹ tính và sạch sẽ, dạo này đêm nào cũng ở lại, nên cứ đến gần chiều, nàng phải dọn dẹp để chuẩn bị giấc ngủ cho vị Đế Vương khó tính kia.

- Nương Nương, ngồi đây đợi Hoa Nhi một chút, Hoa Nhi ghé Ngự Thiện Phòng mang điểm tâm cho nương nương!

Vũ Đồng ngáp dài, phất tay ý bảo cứ đi đi, còn nàng thì vẫn ko động đây, lười biếng nằm đung đưa trên võng.

Tiếng gọi nhỏ nhẹ truyền đến tai: “Vũ Phi nương nương....Vũ phi nương nương”

Trước mắt là một tỳ nữ còn nhỏ, dáng người tương đương mấy cô bé 12t ở thế giới của mình, gương mặt lạ hoặc, đôi mày đang hơi nhăn nhăn tỏ vẻ lo lắng. Vũ Đồng hơi hơi lạ, hỏi: “Có chuyện gì?”

- Nương nương...! Nàng ta chia ra miếng ngọc bội, trên có khắc hình lá trúc nổi bật, Vũ Đồng giật mình ngồi thẳng dậy, cầm vội lấy, hỏi nhanh: “Cái này của Trúc?”

- Nương nương, Tướng Quân thời gian gần đây suy yếu cực độ, ngài ko màng đến sức khỏe, chỉ một mực khóa mình trong phủ, nô tỳ lo lắng, liệu mình đến đây thỉnh nương nương...! Nói đoạn cô bé bật khóc nức nở...

- Y Lâm đâu, sao ko chăm sóc cho tướng quân!

- Y Lâm tỳ vô cùng lo lắng, nhưng cũng vì nhớ thương nương nương nên cũng sinh bệnh....Nương nương, cầu nương nương đi với nô tỳ một chuyến, Trúc tướng quân...!

Nói đoạn nàng lại ô ô khóc, Vũ Đồng thương tâm, vội vàng kéo dậy, giục đi nhanh. Để tránh người khác nhìn thấy, hai người họ đi vòng vèo đường tắt, đến một khúc vắng, Vũ Đồng sinh nghi hỏi, đường này dẫn ra đâu thì đột nhiên bị người đằng sau xuống tay, quang cảnh tối sầm, nàng ngã gục xuống đất...

Trong góc tối, hai thân ảnh nhẹ nhàng lướt theo, cười khê: “Hừm, đã muốn ra tay, sao không diệt cho gọn, bày mưu tính kế!”

- Người ko rõ Vương sao? Nếu giả sử bây giờ, nó xuống tay ngay, một chưởng, tất nhiên, tiểu nhân nhi kia sẽ mất mạng ngay, nhưng chắc chắn, Vương sẽ nhận ra được thủ pháp của ai, người tinh thông hết thấy, giác quan lại nhanh nhạy, huống chi, Mẫu Đơn yêu đã ra tay ắt lưu lại mùi hương, ko muốn chết, nhất định phải tính cách gọn gàng, qua mắt được tất cả mọi người. Sai khiến người khác là một kẻ hay, ko ai có thể trách tội nó dù sự việc có bị phát hiện.

- Có ai nói là Lan quý phi thật là thông minh chưa? Cúc búng tay tán thưởng

- Đi, về thôi, mạng Vũ quý phi có lẽ chỉ đến đây thôi, chúng ta tiễn cô ta đến đây là đủ, rồi trở về để tránh dị nghị!

Hai bóng người vận khinh công, bay vút qua, biến mất.

Tỉnh lại, Vũ Đồng thấy mình đang nằm trong một ngôi nhà gỗ nhỏ. Trời bên ngoài đã bắt đầu tối, có lẽ mình ngất xỉu ko bao lâu. Cười khổ, bị trúng kế rồi!

Hai tay nàng bị trói, cổ tay bị nhét vào trong hai vòng xiềng xích, sợi dây xích kéo dài, quấn vào cột ngay giữa nhà, coi như ko thể thoát.

Vũ Đồng yên lặng nhìn quanh. Rơm rạ chất đống quanh nhà. Một mùi hôi dầu bốc lên. Nàng bắt đầu lo lắng. Trong góc nhà, một chậu nước được đặt trên một cán gỗ, cán gỗ dài làm thành một cái bập bênh, đầu kia chất một đống đá và rơm rạ. có một khe nhỏ đục xuyên vách gỗ, vớt cái ống tre dẫn nước vào, đổ từ từ vào chậu nước. Theo như tính toán, đến khi chậu nước đầy, cán gỗ sẽ lệch về phía chậu nước, đẩy đầu kia lên cao, thanh gỗ nảy lên, đập va chạm với một tấm ván mỏng được gắn tạm bợ, hất toàn bộ các đèn dầu cùng ngọn đang đang thấp cháy xuống đất. Với đám rơm rạ xung quanh và toàn bộ ngôi nhà được tấm dầu, e rằng, số kiếp bị thiêu cháy của nàng là khó tránh khỏi mà muốn kiếm ra hung thủ cũng khó bởi chẳng cần ai nhúng tay, căn nhà này cũng bốc cháy

Nãy giờ nàng ngất xỉu, chậu nước đã gần được một nửa, trời đã tối hẳn lại, có người sắp đặt cái bẫy tình vi này, hẳn là đây cũng là nơi thanh vắng ko người qua lại. Kêu cứu là bằng thừa, nếu ko muốn chết chỉ có thể tự cứu mình.

Dây xích rất nặng, quấn rất nhiều vòng, muốn dứt ra, e là lên trời còn khó hơn, sau nhiều lần vật lộn cùng nó, nàng bỏ cuộc, ko thể làm làm suy yếu sợi dây dù là chút ít.

Hơi nóng của những ngọn nến bắt đầu tỏa ra, lại thêm sự cố gắng ra sức hồi nãy, Vũ Đồng bắt đầu đổ mồ hôi, chậu nước đã gần được 2/3.

Nếu ko giựt được xích, chi bằng nhỏ luôn cọc gỗ, nhìn căn nhà ọp ẹp, có lẽ ko chắc chắn lắm, Vũ Đồng liều mình, dùng sức hất người về phía trước, nhưng vô dụng. Cây cột vẫn trơ trơ, lúc này, nàng đã bắt đầu cảm thấy sợ, mạng mình kết thúc tại đây sao?

Cổ Nghị Hàn đã sắp xếp xong, sang tháng, sẽ có một đại yến tiệc chiêu đãi các sứ giả và đàm luận về việc phân chia lãnh thổ, cống phẩm cho Dục Hỏa Quốc và hòa thân, hẳn cả tháng nay phải tất bật chuẩn bị. Đến nay vừa vặn là xong xuôi.

Bãi giá, ra lệnh về thẳng Bạch Viên, khoảng thời gian này, hẳn ko muốn để ý thêm nhiều chuyện, chỉ muốn thoải mái, mà cảm giác ấy chỉ có thể có được khi hẳn ở bên cạnh tiểu nữ tử loài người ấy. Sau ngày trầm luân trong men rượu và mộng mị, hẳn phát hiện ra, chỉ cần ở bên cạnh Vũ Đồng, tức khắc hẳn sẽ quên hết, hình ảnh đó, quá khứ đó, nỗi đau đó đều tan biến, trước mắt hẳn chỉ còn một nữ tử áo trắng dịu dàng đằm đằm. Giơ tay có thể ôm lấy vào trong lòng. Nàng ko nháo, ko đòi hỏi hẳn cái gì, cũng chẳng cầu dẫn mị hoặc hay ra sức lấy lòng hẳn, chỉ có ngồi đó nhìn hẳn, đôi lúc thất thần, đôi lúc lại mở miệng nói chuyện, rất bình thản, rất thoải mái. Cứ thế, hẳn chỉ muốn chìm vào khoảng ko gian tĩnh lặng thanh thanh nhàn nhàn ấy của nàng.

Bạch Viên đêm nay có vẻ khá hỗn loạn, từ lúc hấn đặt chân đến, ko có ai phát hiện ra, cung nhân hốt hoảng chạy khắp nơi, hấn cau mày, túm lấy một nô tài đang mặt xanh mày xám chạy tới chạy lui, the thé giọng kêu la, nhân ra Vương cao quý của mình, hấn ầm một tiếng quỳ mọp xuống đập đầu: “Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết”, nước mắt lã chã rơi đầy mặt. Cổ Nghịch Hàn khó chịu, phất tà lướt qua, lạnh giọng: “Bạch Viên hôm nay sao lại thế này, còn ra thể thống gì?”

Hoa Nhi nghe tiếng khóc thét ngoài sân viện, chạy ra, nhìn thấy Cổ Nghịch Hàn, hai mắt đỏ hoe, dập đầu quỳ xuống: “Vương, Hoa Nhi đáng chết, xin Vương trừng phạt...!” Nói đoạn, cả Hoa Nhi cũng bắt đầu khóc nức, hấn cũng thấy kỳ lạ, Hoa Nhi bình thường là tâm phúc của Vũ Đồng, tuy chưa đạt mức trưởng thành nhưng hành sự cẩn thận, bình tĩnh, lễ nghi có thừa, sao hôm nay....

Hấn cảm thấy chột dạ, hỏi: “Vũ Phi đâu?”

Hoa Nhi rấm rứt khóc ko ra hơi: “Chiều nay, nô tỳ đến ngự thiện phòng lấy điểm tâm cho nương nương, lúc quay lại, nương nương đang nằm trên võng bỗng ko thấy đâu, nô tỳ đã tìm kiếm suốt cả buổi chiều đến giờ ko thấy, trong Bạch Viên, cũng ko ai biết tung tích của nương nương...” Vừa nói xong, lại ô ô khóc, chúng nô tỳ trong viện thấy Hoa Nhi khóc, lại thêm gương gương mặt u ám của Cổ Nghịch Hàn càng sợ hãi, bắt đầu khóc thét lên.

- Người thân là nô tỳ mà chủ tử đi đâu cũng ko biết sao? Hấn rống lên, cơn giận ập tới, Vũ Đồng biến mất, tin này như sét đánh bên tai hấn, đêm qua nàng còn nằm cạnh hấn, hấn còn ôm nàng trong vòng tay, còn ngửi thấy mùi thơm trên tóc nàng, còn sờ lên làn da nhẵn nhụi của nàng....

Hoa Nhi bình tĩnh lại: “Mạng nô tỳ ko đáng, xin Vương cho nô tỳ đi tìm kiếm nương nương, chỉ cần nhìn thấy nương nương vô sự, nô tỳ xin lĩnh nguyên cái chết ko hối tiếc, Vũ Phi nương nương ko thông thạo đường đi nước bước trong cung, ắt hẳn phải có người dẫn dụ...”

- Còn ko mau đi, nhanh tìm cho ra nương nương, bằng ko, cả Bạch Viên này đừng mong ai còn sống sót! Hấn hét lớn, nộ khí bùng phát, gân xanh nổi trên hai cánh tay, trông vô cùng đáng sợ, khí tức phát ra của hấn, làm một số tên nô tài đứng gần áp lực chạy máu mũi và máu tai, sợ hãi cuống cuồng, tản ra tìm kiếm mà chính hấn sau đó cũng biến mất thân ảnh thoắt ẩn thoắt hiện, tiếng hấn vọng lại bên tai hết thảy mọi người trong cung, xa cả ngàn trượng vẫn còn cảm nhận được cơn thịnh nộ của hấn: “Tất cả chia nhau đi tìm Vũ phi nương nương ngay lập tức”

- Đã phát hiện ra rồi à, giờ này có kiếm ra cũng chỉ có nhật xác nó thôi!

Nước vẫn đều đều chảy vào chậu, mồ hôi nhễ nhại đầm đìa, cây cột ko mấy may di chuyển, trái lại, hai tay nàng từ cổ tay đến cánh tay trĩu xuống chằng chịt, máu ứa ra ngoài. Chậu nước đã được 3/4, cán gỗ đã nghiêng, những đầu bên kia lên cao dần dần.

Đau rát hai cổ tay, ngoái đầu nhìn lại, máu ứa ra ướt đầm một mảng, nàng xoay xoay cổ tay, cổ tay trượt ra một chút xịu, cái vòng xiềng xích được nới lỏng, ko còn thít lại như ban đầu. Xoay coay lại lần nữa, hóa ra, do mồ hôi và máu hòa vào, làm chất bôi trơn, cổ tay nàng trượt được từ từ.

Mững rờ với phát hiện này, Vũ Đồng ra sức xoay xoay cổ tay, nhưng chất bôi trơn ko đủ, vướng những khớp ngón tay, loay hoay mãi ko được. Chậu nước được hơn 3/4.

Quyết tâm ko thể chết, cắn răng, Vũ Đồng miết hai bàn tay vào cạnh sắc cho đến khi chảy máu, máu ứa ra từ từ, tâm trạng đang có phần căng thẳng, ko hài lòng, quyết định cửa mạnh hơn nữa. Hai bàn tay lúc này bết máu, dường như có mảng da dính vào, rơi lủng lẳng...Đau đớn tràn ngập, nhưng mắt nhìn thấy chậu nước nhích lên từng chút một, nàng cắn răng, rút tay ra, đến lúc cán gỗ nhấc lên hết cỡ, đèn dầu rơi xuống, vỡ toang kéo theo những ngọn nến, ngọn lửa bắt hơi dầu bốc lên, Vũ Đồng cũng rút tay ra khỏi vòng xiềng xích.

Nhưng lúc này đây, lửa đã lan khắp căn nhà, gỗ bén lửa, kêu răng rắc, cơ hồ muốn sập xuống. Vũ Đồng thâm than, chẳng lẽ mình phải chết ở đây thật sao?

Lửa cháy hừng hực, hơi nóng bốc lên làm nàng ho sặc sụa, ko thể chịu đựng nổi, nhìn đến chậu nước trong kê bên, quyết định làm liều, cởi tấm áo choàng bên ngoài, lộ ra yếm lụa trắng bên trong, trèo lên đầu, Vũ Đồng ôm chậu nước, lao ra vòng lửa, nước trong chậu đổ ướt sũng toàn thân thể, tránh bớt được tia lửa

bám lên người, nàng rút cục lao được ngoài, quần quai dập tắt lửa cháy xém vào quần áo và tóc. Trên người đầy thương tích, lão đảo tìm đường trở về Bạch Viên.

Chống cự mãi mới ra được con đường lớn lát đá, thấp thoáng phía xa có những ngọn đuốc, nàng gọi lớn, hi vọng có người chú ý. Trong khi lướt qua toàn bộ khu vực vắng vẻ trong cung, bên tai thoáng nghe được tiếng gọi quen thuộc, hấn giật mình, hốt hoảng tìm kiếm. Đến khi quân lính chú ý, rầm rập chạy về hướng tiếng gọi, đèn đuốc sáng rực, thì Vũ Đồng đã chịu ko nổi, như muốn gục xuống.

Mơ hồ trước mặt là bóng dáng cao ngất, khoác hắc bào thêu chỉ vàng, tóc dài bay rối tung trong gió, chân mày nhíu lại, huyết mâu mở to, phát ra tia sáng đỏ quạch. Cánh tay run run, nổi đầy gân xanh, giơ lên, tiến lại gần, nàng nhắm mắt, hô nhỏ: " Hàn..." rồi gục xuống!

Hấn ko tin nổi, trước mặt mình, Vũ Đồng một thân đầy máu, đen đúa và nóng hổi do hơi lửa, hai bàn tay bê bết màu đỏ tươi, khớp bàn tay mềm nhũn, những miếng da còn dính lại một mảng, lộ ra màu thịt tươi. Cả người bị cháy xém, quần áo tả tơi, trên người chỉ còn khoác độc một tấm áo yếm và quần trung y trắng.

Cảm giác sợ hãi với bất phần nào. Phải! hấn lại sợ hãi, cảm giác này đã ngủ yên rất lâu trong người hấn. Giờ lại bùng lên vì sự mất tích của tiểu nữ tử trong lòng. Hấn run rẩy thật sự, đầu gối như muốn khuỵu xuống khi nhìn thấy nàng trước mắt.

Và giờ đây, hấn đau lòng, hấn phẫn nộ, có rất nhiều cảm xúc quẩn chặt lấy, khiến Cổ Nghịch Hàn cơ hồ muốn phát điên. Sao nàng mỏng manh và dễ bị thương tổn đến ngần này.

Khoác hắc bào lên người, hấn lạnh lẽo lướt về Bạch Viên, bắt đầu một cơn sóng ngầm lớn trong hoàng cung. Chúng nô tài sợ hãi, lùi ra ngoài hết thấy, ko ái dám lảng vảng gần vị Đế Vương tàn bạo hỷ nộ vô thường này khi hấn ôm Vũ phi nương nương mình đầy thương tích trở lại.

33. Chương 33: Hứa

Trở về Bạch Viên...

Cổ Nghịch Hàn đặt Vũ Đồng lên giường, bây giờ, nàng đã bất tỉnh nhân sự, những thầy thuốc Yêu Y trong cung được phái đến đang đứng run rẩy bên ngoài, bởi nàng bị cháy xém hết y phục, hiện tại trên người chỉ còn độc một chiếc yếm trắng. Do vậy, Cổ Nghịch Hàn nhất quyết ko cho ai bước vô, chỉ được xem bệnh trang bên ngoài mà chẩn trị và cho thuốc. Mà nàng lại là thuộc nhân tộc, thành ra, những phương pháp trị liệu như hút linh khí, uống máu, vận công đều vô phương. Điều này càng làm cho đám Yêu Y bên ngoài lo sốt vó.

Cổ Nghịch Hàn ở bên trong cũng biết rõ tình thế này, rất là sâu não. Dứt khoát đuổi hết đám Yêu Y đang loạn xạ tranh cãi bên ngoài, khóa cửa, nằm lên giường ôm lấy Vũ Đồng. Nhìn hai bàn tay trắng xóa, hấn cảm thấy tâm như bị ai cứa xé dày vò, hóa ra, cảm giác đau lòng này chưa bao giờ biến mất trong hấn. Nhẹ nhàng vuốt vuốt đôi mi nhắm nhíu chặt vì đau của nàng, hấn ấn nhẹ hai phiến bạc môi xuống. Một dòng linh khí đỏ tươi rót vào miệng nàng, lan tỏa, nàng khẽ khàng than nhỏ, rồi giãn người, nằm ngủ say trở lại như chưa hề bị cơn đau đốn hành hạ từ nãy giờ.

Hồng Hoa Cung

Rầm.. loảng xoảng... bang...

- Chết tiệt, sao nó lại còn sống, sao nó ko bị thiêu rụi trong lửa đi chứ...aaaaaaaaaaaa!

- Nương nương bớt giận! Nương nương bớt giận!

Nữ tử đôi mắt sáng quắc, liếc cái nhìn sắc bén về phía cung nhân đang quỳ, gương mặt xinh đẹp vạn vẻ biến dạng, hàng răng trắng loáng cắn chặt môi dưới đến lấm tẩm máu. Móng tay đỏ chót vươn ra, túm lấy tóc một tỷ nữ, ném thẳng vào cột cung không nương tay, cơ hồ nghe thấy tiếng xương gãy răng rắc, tiểu nữ tử học một ngụm máu, nằm bất động tại chỗ.

- Nó mạng lớn, thoát được lần này, có thể thoát được lần tiếp theo ko? Ta chờ nó, đến khi nó tỉnh lại, cũng thoát ko được số chết!

Nói rồi, mỹ nữ tử cười lạnh, bàn tay nắm chặt, một luồng âm hàn chạy dọc sống lưng những người quỳ ở đây....

Lan Uyển

- Ha ha, mạng Vũ phi cũng lớn quá đấy, thế mà có thể thoát thân!

- Sao người phiền phức quá thế, Cúc Bảo Lâu ko về, cứ qua đây quấy rầy ra? Lan phiền nhiều di di mày ngoài.

- Ta sợ người ko cam tâm lại làm ra chuyện đáng tiếc mà thôi!

- Có gì mà ko cam tâm?

- Vũ phi ko chết!

- Ko lần này thì cũng lần khác, với thể chất yếu đuối thế kia, người nghĩ Vũ Phi có thể tồn tại được ở thế giới này, ngay tại đây? Lan liếc mắt khinh thường Cúc.

- Vậy thì ta phải chờ xem còn chuyện hay ho nào sắp diễn ra nữa nhỉ? Cúc bẽn lẽn cười, trong mắt lên tia giảo hoạt!

Hôm mê 1 ngày một đêm, Vũ Đồng rốt cục tỉnh lại, nhìn hai bàn tay trắng xóa ko thể cử động, nàng thở dài. Tuy nhiên cảm giác đau rát đã biến mất, trong người có một luồng sinh khí mạnh mẽ luân chuyển, làm nàng cảm thấy khoan khoái vô cùng, quyết định rời giường ra ngoài.

- Nương nương, nương nương tỉnh rồi, Hoa Nhi lo quá!

Từ xa Hoa Nhi nhìn thấy nàng hô to chạy lại, rồi bùm một tiếng quỳ xuống dập đầu khóc: “Nô tỳ ko tốt, ko chăm sóc nương nương, để nương nương chịu khổ, nô tỳ tình nguyện chịu phạt”

Vũ Đồng khó nhọc chạy lại đỡ Hoa Nhi lên thì bên tai nghe thấy một âm thanh sắc lạnh: “Phải, người đáng tội chết, còn nhớ đến tội của mình ư? ”

Cổ Nghịch Hàn xuất hiện tại cổng Bạch Viên từ lúc nào, Huyết bào tung bay trong gió chiều, thần thái lãnh đạm, trào phúng, nhìn về phía thân ảnh hai chủ tớ họ.

- Hoa Nhi, người đã tự biết tội trạng của mình như vậy, ta giảm nhẹ hình phạt cho người, ban cho người ân huệ cuối cùng, tự hủy diệt nội đan, phá bỏ 300 trăm tu luyện, trở lại hình hài nguyên thủy, làm lại từ đầu!

Vừa nghe đến đó, cả một mảnh bạch Viên im lặng đáng sợ, mọi người quay lại nhìn Hoa Nhi đang quỳ bằng ánh mắt thương cảm, như vậy khác nào hủy diệt kiếp sống hình người của nàng, có tiếng khóc rầm rứt vang lên, thể hiện sự đau thương của một số người có mặt.

Vũ Đồng dù nghe ko hiểu, nhưng cũng loáng thoáng đoán được phần nào tình hình nghiêm trọng này, tiến lên trước che chắn Hoa Nhi, đánh giọng.

- Hoa Nhi ko làm gì sai hết, nàng ấy rất tốt với ta, có gì lại chịu phạt

Hoa Nhi lắc đầu, nước mắt như mưa: “Ko, nương nương ,Hoa Nhi biết tội của mình, nương nương ko cần...”

- Im ngay Hoa Nhi, người là người thân của ta, ngay cả việc bảo vệ người còn ko được thì ta làm được gì.

Nói đoạn nàng quay lại đối mặt Cổ Nghịch Hàn: “Ngày trước, người đã đáp ứng ta, cho ta quyền hạn để bảo vệ bản thân và người thân thiết của mình, bây giờ ta muốn người thực hiện lời hứa đó!”

- Nhưng lần này, vì sự tặc trách của Hoa Nhi mà người mới ra nông nổi này, ko trừng phạt ko được! Cổ Nghịch Hàn mặt lạnh phát tay áo bước ngang qua tiến vào trong.

“Vụt”, cánh tay áo bị người giữ lại, bàn tay trắng xóa đột nhiên có lực, nắm lấy ống tay áo của hắn, giọng nàng vang lên gọn gàng như đóng đinh: “Người ko thể trừng phạt Hoa Nhi, nếu người muốn trừng phạt nàng ấy, phải vượt qua được ta”.

Cổ Nghịch Hàn cười khùng khục, một tia châm biếm hiện trên môi, nhếch khẽ: “Vượt qua người, người nghĩ người có bản lĩnh gì để khuất phục ta”

- Bằng chính bản thân ta! Nếu như người tha cho Hoa Nhi, ta vẫn tồn tại, cùng với người, nơi này. Còn nếu Hoa Nhi rời xa, người cũng ko có được ta. Vũ Đồng ánh mắt kiên định, cười mỉm, nụ cười tràn đầy tự tin, như khẳng định với đối phương điều mình nói.

Cổ Nghịch Hàn buồn bực, đi vào, bỏ lại sau lưng câu bực dọc: “Tất cả lui xuống!”

Vũ Đồng nghiêng người đỡ Hoa Nhi, vỗ vai ra vẻ trấn an rồi bước vào bên trong đóng cửa lại.

Cổ Nghịch Hàn đã ngồi vững vàng trên ghế nằm, nhìn chăm chăm vào thân ảnh trước mặt, sau đó nhấp một ngụm trà, lời nói buông lơ: “Giả như người cũng biết trân quý những người khác như Hoa Nhi...”. Vũ Đồng chậm hiểu, cười trừ: “Hoa Nhi là người đầu tiên trong cung của Vương đối xử với thần thiếp rất tốt”.

- Ngoài nàng ta người cảm thấy ko còn ai tốt với người sao?

Vũ Đồng khựng lại, nhú mào, ra chiều suy nghĩ. Hắn mệt mỏi khoát tay: “Thôi được rồi, ngồi xuống đây, người đang bị thương, ko nên đi lại nhiều...”

Vũ Đồng ngoan ngoãn tiến lại gần, hắn với tay, ôm lấy eo của nàng, đặt nàng ngồi trong lòng hắn, trên chiếc ghế vương giả.

Vén lọn tóc buông rơi, hắn trầm giọng: “Hiện tại vẫn chưa tra ra người muốn ám hại người, bởi cơ bản tại khu vực này ko phát hiện có bàn tay người nào nhúng vào...”. Nàng cười khổ, có người dụng tâm như vậy, sao có thể phát hiện ra, ngay từ đầu nàng đã dự tính chuyện này rồi.

- Vì sao người lại rời khỏi Bạch Viên, bình thường rất ít khi người ra ngoài?

Vũ Đồng gượng gạo cười trừ, ko muốn trả lời. Nhìn sắc mặt của nàng, hắn sinh nghi, nâng cằm nàng ép nhìn thẳng vào mắt hắn gần giọng: “Nói!”

Vũ Đồng biết ko thể tránh, liền giơ tay, với lên trên bàn trang điểm, lấy ra một miếng ngọc bội. Trên mặt ngọc bội là hình lá trúc nổi được chạm khắc tinh tế.

Hắn cau mày, trừng mắt nhìn nàng: “Hóa ra Vũ Phi là vì nhớ thương tình lang nên mới bị lừa vào tròng”.

Nàng nhìn hắn, đoán biết một cơn thịnh nộ kéo đến, ko lẫn tránh, chỉ nói: “Ta là lo lắng...”

Hắn tức giận, hất nàng ra, ném ngọc bội xuống đất vỡ tan tành, từng bước tiến đến thân thể ngã dúi xuống sàn của Vũ Đồng. Vũ Đồng bị lực ném lớn, đau điếng người, ko chịu nổi mà học ra một ngụm máu tươi, nhìn rất chói mắt.

Cổ Nghịch Hàn nhìn thấy, áp lực với đi, vừa đau vừa tức, chỉ có thể phát tiết với đồ vật bên cạnh. Vũ Đồng thấy hắn lại muốn phát điên, gượng dậy nắm tay hắn

- Người muốn phán tội ta, trước đó để ta nói hết!

Đoạn nàng kể lại câu chuyện cho Cổ Nghịch Hàn nghe, hắn vẫn cau có như cũ: “Vì nhớ thương hắn mà người rời Bạch Viên...khi nào thì người mới thôi tơ tưởng đến hắn, khi nào đây?” Hắn gào lên phần nộ

- Hàn! Vũ Đồng nhẹ giọng: “Ta ko nhớ thương hắn, ta là lo lắng cho sức khỏe của hắn, cũng như người lo lắng sức khỏe cho bằng hữu!”

Nghe tiếng gọi dịu nhẹ của nàng, hắn ngưng lại, lần đó trước khi nàng ngắt đi cũng gọi hắn một tiếng như vậy.

- Hắn là Tướng Quân, nghe tin sức khỏe suy yếu, lại là ân nhân, thêm phần cố nhân, người nghĩ xem ta làm sao có thể xem nhẹ!

- Hiện tại bây giờ người chỉ xem hắn là ân nhân cùng cố nhân!

- Mọi chuyện đã qua rồi, người cứ mãi để trong lòng ko khó chịu sao?

Cổ Nghịch Hàn im lặng: “Ta ko cho phép người phản bội ta!”

- Ta ko biết hiện tại bây giờ người đối với ta là gì nhưng ta hứa với người là ta sẽ ko phản bội người, ta sẽ ko để người trải qua thêm một lần bị cô phụ nữa...ta hứa!
 - Nếu như bây giờ ta cũng suy yếu như Trúc, người có...! Nói đến đây hấn ngưng trệ, nhìn ra cửa sổ bên ngoài, thắc thỏm, hồi hộp!
 - Nếu người xảy ra chuyện, ta sẽ chạy đến bên người ngay lập tức bất kể thế nào đi nữa! Vũ Đồng cười nhẹ, nhìn hấn, bàn tay mang băng trắng nắm lấy vạt áo của hấn.
 - Người...Cổ Nghịch Hàn như vỡ òa, hấn quay lại, sững sờ, rồi ôm chặt lấy thân ảnh trước mặt, như sợ rằng đây chỉ là giấc mơ, phút chốc sẽ tan biến, như những cơn mộng mị mà hấn đã từng ném trải.
- Vũ Đồng nhắm mắt lại, hai tay ko biết từ khi nào đã quàng qua lưng hấn, nhẹ nhàng siết lại.

34. Chương 34: Thăm Dò

Bởi vậy mọi chuyện được gác qua một bên, hấn yên lặng ôm lấy nàng say sưa, một cảm giác hân hoan cứ nhẹ nhàng đánh lên đại não. Do thương thế Vũ Đồng chưa tốt, ko dám cử động mạnh, hấn lại càng nhẹ nhàng như đối xử với trân bảo.

Hôm sau, như thường lệ, Cổ Nghịch Hàn rời đi khá sớm. Vũ Đồng trở mình đã thấy một bên giường lạnh ngắt, nhẹ nhàng ngồi dậy, khoác áo đi mở cửa ra ngoài.

- Nương nương! Hoa Nhi dậy sớm, nghe tiếng động, nhanh nhẹn chạy lại, từ ngày Vũ Đồng xảy ra chuyện, Hoa Nhi một tắc ko rời, chỉ sợ chuyện cũ lặp lại.
- Để Hoa Nhi hầu hạ nương nương rửa mặt.
- Được rồi, người cứ để đấy, ta tự làm là được mà. Rồi nàng nhẹ nhàng đi vào, ko để bất kỳ ai hầu hạ.

Giữa trưa, một nhóm quan nội thị đi vào, tuyên lệnh trừng phạt Hoa Nhi, do thấy Hoa Nhi hết lòng đối xử với chủ nhân, cũng chỉ vì lo lắng mới lơ là việc bảo vệ, nay xét công và tội ngang nhau, chừa ột đường sống, nhưng phải chịu nhục hình đánh roi.

Nói đánh roi đơn giản nhưng kỳ thật vô cùng công phu, Do thân thể của yêu ma mạnh mẽ hơn người thường rất nhiều, tốc độ hồi phục cũng rất nhanh, nên roi đánh ko phải roi thường. Đó là một ngọn roi dài bằng gai đen xì, ngọn roi được tẩm ướt trong dầu nóng phát ra tiếng xì xì, cứ một lần đánh xong lại nhúng một lần vào. Chính vì vậy thương tổn gây ra trên mình yêu ma là vô cùng đau đớn và miệng vết thương cũng rất lâu mới phục hồi.

Vũ Đồng nhìn thấy Hoa Nhi nằm sà giữa chính điện, khóc thét, tâm đau nhói, nhưng biết đây là giới hạn nhượng bộ cuối cùng của hấn, ko dám can thiệp, dù sao cũng chỉ là đánh roi, còn tốt hơn là phá hủy nội đan, trở lại kiếp yêu ko hồi phục. Nàng cắn răng, quay mặt đi, ko dám nhìn nữa!

Hoa Nhi khó nhọc, lê người về Bạch Viên, nhìn Vũ Đồng cười: “Đa tạ nương nương đã bảo vệ Hoa Nhi”. Vũ Đồng đau quá, rưng rưng mắt, quay đi: “Người về nghỉ đi Hoa Nhi, hôm nay vậy là đủ rồi, ta cũng tính đi nghỉ sớm”

Cổ Nghịch Hàn phiến tảo xoa xoa thái dương, ko biết giờ này Vũ Đồng như thế nào, nhưng việc trách phạt Hoa Nhi phải diễn ra, đó là luật bất hành văn.

- Hồng quý phi xin được cầu kiến, Một quan nội thị chạy vào, len lén ngược lên nhìn long nhan.
- Tuyên vào...hấn đáp ngắn gọn

Một thân áo gấm đỏ rực bước vô, mùi hương hoa tràn ngập Hỏa Vương Điện. Nữ tử xinh đẹp diễm lệ, đôi mắt dài, lông mi đen dày phủ xuống, hai phiến môi mọng đỏ hơi hồng mở, nhân trung rõ ràng, hé ra hàm

răng ngọc đều tăm tắp. Mũi cao thẳng nhỏ nhắn như được nghệ nhân cao tay tạo ra đặt trên gương mặt nhỏ nhắn vô cùng vừa vặn.

Mẫu Đơn mỉm cười, chưa bao giờ Cổ Nghịch Hàn từ chối nàng cả. Theo thói quen, nàng vòng qua bàn, tiến đến sau lưng, hai cánh tay trắng nõn như rắn nước quấn lấy cổ hắn, rồi trượt xuống vùng ngực mở rộng.

- Được rồi! Một bàn tay to rắn chắc đột ngột giữ tay nàng lại, Giọng nói rõ ràng, đanh gọn.

Mẫu Đơn vẫn dựa vào lưng hắn: “Sao thế, Vương đang khó chịu gì Mẫu Đơn?”

Hắn nhăn mi, quay lại, gỡ mỹ nhân dán sát người mình ra, xoa xoa thái dương, không vui mở lời: “Không phải, nàng đến đây có chuyện gì?”

Mẫu Đơn đứng thẳng lên, mỉm cười nụ cười khuynh thành với đối phương, dịu dàng: “Dạo này ko thấy Vương ghé, chắc công việc bề bộn lắm?”

- Ừm... Hắn lãnh đạm trả lời, ko buồn liếc mắt.

Biết rõ tâm tính lạnh lùng hỷ nộ thất thường của hắn, Mẫu Đơn không thấy gì là khó chịu, vẫn tiếp tục dán vào lưng hắn thả thính: “Mẫu Đơn biết nên ko dám quấy rầy Vương, nhưng Vương chú ý sức khỏe, Mẫu Đơn rất lo lắng...”

Hắn dịu lại, chung quy cũng chỉ vì nữ tử này đối xử với hắn cũng là tình sâu, tâm quá si, không thể trách. Hắn im lặng, dù sao, đối diện với gương mặt ấy, hắn cũng ko quá ngoan tuyệt.

- Có cần Mẫu Đơn giúp gì ko, gần đây có vụ cháy ảnh hưởng đến Vũ Phi, chắc là Vương cũng mệt mỏi?

Hắn ngưng bút, liếc về đằng sau, nhẹ giọng thả ra một hơi: “Chuyện ấy chẳng là gì cả, qua rồi thì thôi, Vũ Phi cũng chưa chết, nàng ko cần phải lo quá”

Mẫu Đơn nhẹ nhàng xoa bóp bả vai của hắn: “Nhưng có người làm loạn trong cung, ắt phải điều tra cho rõ căn cơ để nghiêm trị, Mẫu Đơn ko muốn ai chịu thiệt, công tư phân minh, công bằng minh bạch”

- Nàng ko cần phải phiền não về chuyện này, trẫm đã cho người giải quyết xong xuôi....Hắn nhàn nhạt trả lời, giữa đầu ra hưởng thụ sự phục vụ của mỹ nữ tử.

Mà Mẫu Đơn khi đó, khóe miệng vương một nụ cười thỏa mãn, Vương ko thèm truy cứu, vậy có nghĩa là Ngài cũng ko quá quan tâm đến con tiện nhân kia. Nhớ lại ngày trước, nàng bị một vài phi tần vào trước, vì khinh thường xuất thân của nàng, cho rằng nàng ko cao quý, đã cố ý hãm hại nàng, ép nàng uống “Phá Không Yêu” nhằm đánh tan yêu lực của nàng, rồi còn cho cung nhân dìm đầu nàng vào vạc nước sôi. Lúc đó, phát hiện ra, Vương nổi trận lôi đình, ôm nàng về Hồng Hoa cung, sau đó đánh tan nội đan yêu lực của 2 phi tần nọ, đưa cho nàng bồi bổ, ko quên bắt đám cung nhân hòa theo đẩy hết vào vạc dầu sôi. Mẫu Đơn lúc đó rất cảm kích.

Thế mà với Vũ phi, chỉ là qua loa dọn dẹp rồi bỏ qua, thật đáng thương! Lại thầm nghĩ những hành động mà Cổ Nghịch Hàn đã làm, đắc ý cười. Đối với Vương, mình vẫn là người được coi trọng nhất.

Mẫu Đơn mang tâm trạng vui vẻ khi đạt được câu trả lời như mình mong muốn, hớn hờ quần quýt bên Cổ Nghịch Hàn ko rời, Hắn phải kêu tổng quản nội thị tiễn nàng về Hồng Hoa Cung mới thoát. Cau mày, mắt lạnh nhìn về hướng thân hình đỏ rực uyển chuyển rời đi.

Lúc này dứt khoát cõi ngoại bào, kêu người vớt đi. Chỉ bỏ lại một câu gọn lỏn: “Mùi nồng quá!”

Say đó, bả giá về Bạch Viên thăm Vũ Đồng!

35. Chương 35: Thị Uy

“Chưa ngủ à?” Âm sắc lạnh lẽo quen thuộc vang lên, Vũ Đồng quay người lại, lúi húi nhét vào tủ, đứng lên, nhìn Cổ Nghịch Hàn đang tiến lại gần.

- Đang làm gì thế? Hắn lách qua người nàng, kéo ra, một đồng chai lọ nhỏ, những loại thuốc quý hiếm hắn sai người tìm khắp nơi để chữa cho đôi bàn tay của nàng được xếp lộn xộn. Hắn nhìn thấu suy nghĩ của nàng, vươn tay ôm lấy eo Vũ Đồng, tiến về phía ghế, ngồi xuống: “Mai ta sẽ kê đơn y đem thêm thuốc sang, nhớ chiếu cố bản thân mình trước đã, thuốc hẵng còn nhiều, cần dùng cứ nói” Vũ Đồng gật gù đầu, thả lỏng tư thế.

Đột nhiên hắn ôm ghì lấy nàng, khuôn mặt áp vào mái tóc dài mềm mại, tiếng nói bên tai nhẹ như gió thoảng: “Tiểu Đồng, nàng có hận ko?”

Vũ Đồng mờ mịt khó hiểu: “Hận gì cơ?”. “Không muốn tra ra là ai hại nàng à?”. “Đã qua rồi, không phải Vương đã nói, ko có manh mối sao?”

Hắn xoay nàng lại đối mặt hắn: “Dù rất sạch sẽ nhưng vẫn phải có sơ hở, có điều ta chưa chắc chắn cho lắm”

Vũ Đồng lắc đầu: “Nếu đã ko chắc chắn, đừng nghi oan người tốt, lại tránh thêm bứt dây động rừng, rất khó về sau”. Thở dài, đoạn hắn nhỏ giọng:

- Ta hứa sẽ ko để cho nàng xảy ra chuyện gì nữa?

Nghe hắn nói, một cảm giác khác lạ lan truyền khắp tứ chi, đột nhiên, nàng muốn nói cho rõ ràng:

- Vì sao? Vì sao lại hứa với ta điều đó?

Cổ Nghịch Hàn hơi nhú mi, sao tự nhiên Vũ Đồng lại hỏi vì sao: “Vì muốn người ở bên cạnh ta...”

- Vì sao phải là ta ở bên cạnh người? Nàng tiếp tục truy vấn

“Không biết”. Nàng hơi sững người nghe hắn trả lời vậy, trong lòng tự như rơi xuống, khóe mắt khẽ động.

“Chỉ biết là muốn ở bên cạnh nàng, nhìn thấy nàng, chạm vào nàng. Những lúc trở về, ko nhìn thấy nàng đâu, ta cơ hồ là hoảng hốt, trong lòng có cảm giác rất lạ, không thể diễn tả như thế nào, ngày ấy, nhìn thấy nàng bị thương tổn, ta cảm thấy giận dữ vô cùng, những thứ này là gì ta chưa nắm rõ, nhưng hiện thời ta biết rằng, ta cần nàng ở bên cạnh ta....Tiểu Đồng”

Nàng ngồi trong lòng hắn, nở nụ cười nhỏ, siết bàn tay lại: “Ta hứa với Vương rồi mà, ta hứa sẽ ở bên người....!”

Hắn mạnh mẽ ôm nàng lên, đặt xuống giường êm, đôi môi lạnh lẽo áp xuống nhanh chóng mà chiếm lấy mật ngọt của nàng, bàn tay run run với vào y phục, ôm trọn lấy thân thể nhỏ bé mềm mại ấy, để hai hai cùng trầm luân trong biển khoái hoạt.

1 tuần sau, Hoa Nhi đã hồi phục hoàn toàn, Vũ Đồng cũng đã được mở băng ở tay, cả hai sung sướng cười vang. Đã hết thời gian cấm túc của Cổ Nghịch Hàn, ko vui sao được. Hoa Nhi lôi kéo Vũ Đồng ra ngoài ngắm cảnh. Tiết trời sắp vào thu se se lạnh, tàng cây chuyển màu rực rỡ đến mê người. Kim lòng không đặt, Vũ Đồng hăng hái theo chân Hoa Nhi cùng hai nô tài trong Bạch viên ra ngoài ngoạn cảnh.

Khu vực ngoạn cảnh mà Hoa Nhi dẫn đến rất rộng lớn, những tán cây to sừng sững mọc hai bên con đường lát đá, tán lá đã ngả vàng, có cây chuyển sang sắc đỏ, đỏ tía cực kỳ đẹp. Hoa cúc vàng trải dài thành những tấm thảm rực rỡ. Con đường lát đá uốn lượn quanh một cái hồ lớn, trên mặt hồ là từng búp sen tím e ấp vươn người chen chúc trong những bông súng trắng muốt. Rải rác quanh hồ là những mái đình cong sơn đỏ vương giả và xa hoa với những bộ ghế bằng đá cẩm thạch mát rượi. Vũ Đồng cảm khái trong lòng: “Quá sức phung phí, quá sức xa hoa, nhưng không thể không tán thưởng”.

Những cung nhân đang quét tước chăm sóc gần đó nhìn thấy Vũ Đồng cũng vội vàng hành lễ.

Xa xa vẳng lên tiếng cười đùa trong trẻo của nữ nhân: “Lan ơi, hoa cúc đã nở rồi đấy, người nhìn này, Vương đã tặng ta cả một dải hoa vàng rực này đó, ganh tỵ ko?” Bóng dáng nữ tử mặc y lụa vàng nhạt, bóng dáng thướt tha như cánh bướm chạy loanh quanh.

- Hừm, có gì mà ganh tỵ, trẻ con. Nữ tử áo tím bên cạnh, phong tình vạn chủng, liếc đôi mắt phượng, ko buồn ko vui mở miệng.

Hoa Nhi nhìn lại, là Cúc quý phi và Lan quý phi không khỏi do dự một hồi, Vũ Đồng mỉm cười hài hòa, thông dong tiến tới.

Bóng áo trắng đậm mặc từ xa, nàng đã nhìn thấy, coi như ko có gì vẫn hướng về mặt hồ trong xanh phẳng lặng, trong thâm tâm nàng vẫn thấy khó chịu. Vì sao? Vì nàng là người chiến bại. Lan trầm ngâm suy nghĩ.

- Không ngờ mọi người có mặt đầy đủ quá.

Mùi hương hoa nồng lướt đến, giọng nói cao vút, nhẹ nhàng nhưng thị uy vang lên, ko phải tiếng của Vũ Phi, Lan và Cúc quay đầu lại.

Vũ Đồng đang đứng một bên, nhìn ra mặt hồ, lặng lẽ, còn trước mặt hai nàng là một thân y phục gấm bào đỏ rực, trên đầu là châu ngọc kim quang, gương mặt đẹp đẽ, quý phái, đôi môi son đỏ mở ra những lời không thân thiện.

Hồng Mẫu Đơn!

Lan cảm thấy chán ghét, siết tay lại, Cúc hừ lạnh, bước lên trước, từ lần đầu nàng đã cảm thấy ko ưa gì nữ tử trước mặt, khó chịu còn hơn đối với tiểu nữ nhân tộc bên cạnh.

Vũ Đồng lại ko nhận ra được điều gì, chỉ mơ mơ hồ hồ nhìn về mặt hồ xanh thẳm trước mặt. Tuy nhiên, chính vì điều này lại làm cho nàng lâm vào tình huống xấu. Giọng nói ko to ko nhỏ vang lên, hướng về bên này:

- Ta không xứng để Vũ Phi quay lại chào hỏi một tiếng sao?

Hoa Nhi lật đật quay lại, lo lắng, quỳ xuống vấn an Hồng quý phi trước mặt, Vũ Đồng ko rõ ràng lắm, nhưng nhìn phục sức, cùng gương mặt nịnh bợ của đám quan nội thị thì cũng hiểu được người này ko nên đụng chạm đến, nhẹ nhàng khom người muốn tấn kiến, một bàn tay đưa ra, ngăn lại hành động của nàng:

- Vũ Phi nương nương, Vương có lệnh, Vũ Phi không cần quỳ vấn an bất cứ ai trong cung.

- Hả? Nàng mê man, không rõ ràng

Hoa Nhi đáp lời giải thích: “Từ sau khi nương nương bị hôn mê bất tỉnh do người khác hãm hại, Vương đã hạ lệnh cho Vũ Phi ko cần hành lễ với bất cứ ai! ” Mạnh mẽ và đanh gọn.

” Chát”...”Nơi này có chỗ cho người mở miệng sao, nô tài không biết phép tắc, lời nó ra vả miệng cho ta” Hồng Mẫu Đơn lạnh mặt, mắt quắc lên, ra lệnh đám cung nhân bên cạnh. cái gì mà ko cần quỳ, cái gì mà ko cần vấn an, đây là ý chỉ sự quan tâm đặc biệt của Vương sao, sao có thể như thế được. Mẫu Đơn ầm ầm tức giận, còn ra thể thống gì nữa chứ!

- Vậy ở đây cũng có người không cần cấp bậc mà lớn tiếng đó thôi. Cúc cười khê, nói trống không, càng làm cho cơn giận của Mẫu Đơn bộc phát, muốn ám chỉ nàng thân phận thấp hèn sao, bây giờ nàng ta đã là một quý phi dưới một người trên vạn người, quyền lực ko kể siết, ko trị được đám ô hợp này hay sao, thẳng tay lời Hoa Nhi dậy. Chưa kịp kéo lên, trên tay đã có người nắm chặt: “Xin lỗi Hồng quý phi, nhưng Hoa Nhi là người của ta, có trách có phạt chỉ có ta được quyền, mời người buông ra!”

- Vũ phi đây là muốn đối đầu với bốn cung sao?

Mẫu Đơn cười lạnh, khuôn mặt âm hiểm, đôi môi son đỏ nhếch lên: “Vậy thì ta phải chấn chỉnh lại cung quy, dạy cho Vũ Phi biết thêm phép tắc, ko thì Vương lại trách phạt”

- Người đâu, lời Vũ phi ra!

- Hồng quý phi, Vương đã có lệnh, Vũ Phi miễn hết các quy định trong cung và ko cần quỳ gối vấn an, nương nương làm vậy e chính là phạm vào Quân Lệnh. Hoa Nhi cứng rắn, ngẩng đầu lên, nàng làm sao có thể để cho người khác ăn hiếp Vũ Đồng chứ, cho dù ko phải lệnh của Vương, thâm tâm nàng cũng ko cho phép.

- Hồn xược, người có quyền lên tiếng ở đây à? Theo từng tiếng chữ bới là một loạt những cú tát tai nảy lửa. Vũ Đồng tức giận, tiến đến chặn lấy bàn tay ngọc ngà đang vung lên lần nữa, đánh giọng, nhìn thẳng vào gương mặt tức giận của Mẫu Đơn

- Vị Hồng quý phi này, ta đã nói, dù có sai phạm, Hoa Nhi là người của ta, có trách phạt cũng chỉ là ta trách phạt, có sao người lại ra tay nặng như vậy, ta quyết ko bỏ qua!

- Vũ Phi, người cấp bậc còn kém ta một bậc, lại dám lớn tiếng nói chuyện ngang hàng với ta sao? Không biết khi ta thỉnh Vương đến, người sẽ còn ra cái dạng gì? Người đâu, lời ả ra cho ta!

Cung nhân đứng quanh, co rúm sợ sệt, Vũ Phi thời gian này được Vương rất sủng ái, cũng khó mà gây chuyện với nàng, nhưng rõ ràng, hiện tại Hồng Quý Phi cấp bậc trong cung bây giờ là cao nhất, là sủng phi của Vương từ lâu, mọi chuyện đều do nàng định đoạt, ngoài Lan và Cúc ra, ko ai dám đắc tội với nàng, giờ Vũ Phi lại như vậy, làm phạm nô tài như bọn họ, chỉ có thể theo bên phe mạnh thôi.

Bọn nô tài lục tục bao vây Vũ Phi và Hoa Nhi, tách hai người ra, một tên tát bốp bốp vào mặt Hoa Nhi, còn Vũ Phi, tự tay Hồng Mẫu Đơn vả miệng trong sự khoan khoái đến tận cùng, rốt cục cũng bị nàng hành hạ. Lực đạo trên tay rất mạnh, sau mấy lần liên tiếp, khéo miệng Vũ Đồng cơ hồ là máu, mà bên cạnh, Hoa Nhi cùng hai cung nhân đi theo cũng không khá hơn, hài lòng thoải mái, dứt khoát đánh một chưởng lên đầu nàng, Vũ Đồng thân thể yếu ớt, văng mình ra xa.

Lúc đầu, nhìn kịch vui, Cúc và Lan ko tiện ngăn lại, nhưng mắt thấy Vũ Đồng bị một chưởng ko nhẹ bay lên, Lan hấp tấp lướt qua muốn đỡ lấy, tay chuẩn bị với đến kéo Vũ Đồng vào, thì một luồng khí nồng mùi hương hoa lao đến, bắn thẳng vào bả vai, làm nàng lệch tâm, choáng váng mất thăng bằng, thay vì đỡ Vũ Đồng, bản thân mình lại ngã về phía nàng, bởi một một lực, đẩy nàng bay xuống hồ lớn.

Thân thể ăn đau, bị lực tác động, Vũ Đồng ko có sức tựa quây bơi lên, dần dần chìm xuống.

Ở trên đám người Lan và Cúc cùng Hoa Nhi gọi khản cổ ko thấy tăm hơi của Vũ Đồng, đã lo quỳnh lên, một cung nhân khóc thét: “Làm sao đây, Vũ Phi rơi xuống đó rồi, chúng ta không thể cứu được, đây là Kính Hồ, ai có thể xuống với nương nương đây...”

Mọi người hốt nhiên im lặng, nhìn mặt hồ xanh trong sâu thẳm, sao có thể quên đây là Kính Hồ, tương truyền là nơi yên nghỉ của Ma Vương tiền nhiệm, bất cứ yêu ma tiên ở thế giới này, nếu rơi xuống hồ sẽ tan nát hình hài, linh hồn yêu khí bị buộc vĩnh viễn dưới lòng hồ để tiếp tục canh giữ giấc ngủ cho Ma Vương tiền nhiệm.

Hoa Nhi khóc thét, chạy ra lan can, ngồi thụp xuống, Lan và Cúc cũng bất động thanh sắc, nếu truy cứu, chính là Lan cũng có phần, chỉ riêng mỗi Hồng Mẫu Đơn nở nụ cười khóe miệng: “Tốt, chết đi, đừng bao giờ xuất hiện nữa”

36. Chương 36: Cổ Thỉnh Phong

Dục Hỏa Tâm Điện

Cổ Nghịch Hàn lãnh đạm ngồi trên ghế rồng trên cao, mắt lạnh nhìn xuống biểu tình sợ sệt của đám quần thần, khinh thường nhếch bạc môi, tùy ý hớp một ngụm trà nhạt.

“Rầm rập”, tiếng bước chân gấp gáp hướng vào trong điện, quan nội thị cận kề bên Cổ Nghịch Hàn và Thiên Tứ, xiêu vẹo chạy vào, ngã ngồi giữa điện, khuôn mặt xám ngoét.

Cổ Nghịch Hàn nhàn nhạt nhìn hần thở ko ra hơi, lấp ba lấp bắp, đám quan phục tùng dưới đất cũng liếc xéo, ra chiều khó chịu, đứng đưng chờ đợi hình phạt vô lễ mà Vương dành cho hần. Phải vài phút định thần xong, hần muốn ngã rầm cả người xuống sàn, mếu máo, co quắp: “Bẩm Vương, Vũ Phi... Vũ Phi nương nương ngã...ngã... xuống Kính Hồ.... rồi...” Nói chưa xong, hần lại òa khóc.

Hần nheo mắt, cất giọng lạnh lẽo, đối mắt từ từ ánh lên màu đỏ ma mị chứa đầy nguy hiểm: “Người...lặp lại!”

Thiên Tứ càng sợ hãi, khóc rống hơn, đập đầu xuống sàn: “Vũ phi nương nương rơi xuống Kính Hồ rồi, nô tài bất lực, chỉ có thể chạy về bẩm lại Vương!”

Cả đại diện im lặng, khí lạnh càn quét khắp sống lưng quần thần. Kính Hồ là nơi nào, rơi xuống đó, cách nào có thể đưa người lên?

Rộp...rộp...Một bên tay cầm của ghế rồng làm bằng vàng ròng và ngọc lục bảo vỡ nát. Cổ Nghịch Hàn đứng dậy, đôi mắt đỏ tươi như máu. Hắn lắc mái tóc một cái, thân thể mất hút ra bên ngoài, 1 giây sau, đám quan lại như ong vỡ tổ đuổi theo ra ngoài.

Kính Hồ

Một đám cung nhân vây quanh hồ, Hoa Nhi ngồi sững người, hai nô tỳ đi theo khóc sững mắt.

Hồng Mẫu Đơn ngồi chéo chân trên bàn đá, hai bên vẫn được hầu hạ trà nước.

Lan và Cúc đứng ngoài lan can, mắt nhìn về phía Kính Hồ im lặng.

Một trận gió mạnh quét qua. Trong cơn gió cơ hồ mang theo ngọn lửa nóng nẩy.

Lan và Cúc quay lại, nhìn đến con người tôn quý đang xuất hiện trước mặt. Hắc bào thêu chỉ vàng quét đất. Đầu vẫn đội mũ vàng rồng khảm hắc kim ngọc. Đôi mắt đỏ lạnh lẽo nhìn xoáy vào lòng hồ. Bạc môi mím chặt. Gương mặt đẹp như thần bây giờ chỉ tồn tại một cảm giác cuồng nộ.

Mẫu Đơn tiến về phía Cổ Nghịch Hàn hành lễ. Sau đó đứng dậy, nhẹ nhàng uyển chuyển cầm tay hắn, hỏi han: “Vương đã đến rồi, Mẫu Đơn bất lực, không thể ngăn được sự tình, đã để Vũ Phi rơi xuống Kính Hồ”

Cúc tức tối, chạy lại chỉ mặt Mẫu Đơn, quát mắng: “Người có thể đừng giả cái giọng đó ra ở đây được ko? Không phải người ra tay đánh Vũ Phi, tát vào mặt nàng, còn một chưởng đánh bay nàng xuống Kính Hồ sao?”

- Ta chỉ là dạy dỗ cung nhân, do Vũ Phi ko dạy được người, thân là Hoàng Phi trong cung, há có thể để người dưới làm loạn?

Mẫu Đơn hất cằm hướng về phía Cúc cao giọng.

Đột nhiên một bàn tay bóp mặt vào cổ Mẫu Đơn làm nàng ta ko kịp trở tay, cứ thế bị bóp nghẹn rồi nâng lên lơ lửng. Đối diện với nàng ta là một đội huyết mâu tràn ngập sự tức giận khủng bố tinh thần.

- Người... tát Vũ Đồng?

- Người...đánh nàng ấy rơi xuống hồ?

Mẫu Đơn tỏ vẻ lo lắng, trên mặt vẫn dịu dàng nhẹ nhàng nói, hai tay vòng qua ôm lấy bàn tay Cổ Nghịch Hàn vuốt ve: “Vương, thả thiếp xuống, Vương làm thiếp đau đó...”

- Nói, là người? Một tiếng rống giận dữ bộc phát làm tất cả những người có mặt điếng người. Mọi người im bật, một số tên nô tài nhát gan ngã ngay xuống đất.

Lúc này, Mẫu Đơn bắt đầu ý thức được thì ra Cổ Nghịch Hàn đang tức giận thực sự. Mặt cắt ko một giọt máu, run rẩy ôm tay, lắp bắp: “Vương, thiếp chỉ làm theo quy tắc, dạy dỗ lễ nghĩa cho các nàng, tuyệt ko có ý gì khác”

Hoa Nhi như biến thành một con người khác, nàng ta đứng bật dậy, chạy đến trước mặt Cổ Nghịch Hàn, bắt chấp sống chết, quỳ dập đầu, nghiêng răng nghiêng lợi, nức nở nói: “Cầu Vương, chính Hồng Quý Phi đã sai người giữ Vũ Phi lại để nàng ta vả miêng, sau đó, ra một chưởng đánh bay Vũ phi xuống Kính Hồ chỉ vì Vũ Phi ko chịu quỳ hành lễ. Thưa Vương, Vương đã từng nói với nô tỳ miễn hết tất cả các nghi lễ với Vũ Phi, cho nên nô tỳ làm theo lệnh, bảo vệ chủ nhân, nhưng Hồng quý phi cứ nhiên ra tay đánh người, ko phân phải trái...”

- Có chuyện đó nữa à? Cổ Nghịch Hàn lạnh giọng nhìn thẳng vào Hồng Mẫu Đơn đang giãy dụa trong tuyệt vọng.

- Bẩm Vương, đã lấy cây lao dài thăm dò dưới lòng nước nhưng vẫn ko thấy. Một tên lính cận vệ run rẩy chạy đến bẩm báo.

Cổ Nghịch Hàn buông Hồng Mầu Đơn ngã xuống đất trong sự ngỡ ngàng và sợ hãi. Hắn bước đến lan can bờ hồ, nhìn thẳng xuống lòng hồ. Đột nhiên Lan chạy đến, ôm ngang hông hắn hét lên: “Không Vương, người không thể xuống Kinh Hồ...”

- Lan, người có biết người đang làm gì ko?

Lan lắc đầu, tay vẫn quất chặt hông hắn, khàn giọng: “Vương, chỉ là một Vũ Phi, bỏ đi, nàng ta mệnh yếu, sao có thể để cho Vương bất chấp nguy hiểm lao xuống Kinh Hồ chứ, thiếp ko thể để cho Vương làm thế, Vũ Phi, nàng ta là cái gì, nàng ta chả là cái gì cả... thiếp ko đồng ý, Vương nghe lời thiếp...”

Hắn quay lại, nắm lấy cái cằm tinh tế của Lan, cười khẩy, tia lạnh cùng ẩn nhẫn sự giận dữ bắn ra tứ phía: “Sao người biết Vũ Đồng ko là cái gì, tất nhiên đối với người, nàng ta chả là cái gì hết, nhưng Trầm có thể bất chấp nguy hiểm để cứu nàng, vậy người nghĩ nàng ta sẽ là gì?”

Nói đoạn, phất tay, Lan liêu xiêu như ngọn cỏ, đổ rạp trong gió lớn, ngã trên mặt đất. Nước mắt không kiềm chế được mà rơi xuống, đầy đau đớn, đầy ưu thương.

Kính Hồ.

Vũ Đồng bị Mầu Đơn chưởng bay xuống hồ, do sức khỏe chưa hồi phục, nàng giãy dựa trời lên được mấy lần rồi để mặc bản thân trầm xuống đáy hồ.

Thế nhưng, cảm giác khó chịu vì ngộp nước qua đi rất nhanh. Đáy Kính Hồ hiện ra sáng sủa và thanh nhã. Cũng ko sâu lắm. Vũ Đồng nghĩ thầm trong bụng.

Dưới đáy Kính Hồ có thêm đá phẳng rất đẹp. Trên thêm đá có những hoa văn kỳ lạ.

Kính hồ nhìn bên ngoài thì có vẻ rộng nhưng thật ra là một lòng chảo. Đáy sau nhất Kính Hồ chính là thêm đá này, xung quanh có những phiến đá dựng đứng cũng có những hoa văn kỳ dị, có điều nó được gắn thêm một viên kính.

Cơ thể nhẹ bẫng, nàng chạm nhẹ chân vào tâm hoa văn, ánh sáng giữa cái viên kính bỗng vụt ra, chiếu vào tâm ngay chỗ nàng đang đứng. Từ trong ánh sáng bước ra một nam tử xa lạ.

Nam tử có mái tóc trắng. Dù ko lớn tuổi nhưng mang đậm nét trầm ổn của bậc tiền bối. Đôi mắt nhợt nhạt màu sắc. Làn da trắng gần như trong suốt. Mũi cao và thẳng. Bạch y cũng trắng xóa. Chỉ có đôi huyết mâu là nổi bật trên nền trắng đó.

Nam tử cười dịu dàng: “Đã lâu lắm rồi ta chưa có khách..”

Vũ Đồng mở miệng chào: “Xin chào tiền bối, tại hạ ko có ý quấy rầy ngài đâu”

- Ta biết mà! hắn hòa nhã mời nàng ngồi lên một phiến đá ân cần thăm hỏi: “Người tên là gì?”

- Tại hạ Vũ Đồng, nếu tại hạ đoán ko sai, ngài chắc hẳn là...?

- Phải, ta là Ma Vương tiền nhiệm, mà cũng ko phải, đây chỉ là linh khí của ta còn tồn tại tại thế giới này mà thôi. Người cứ gọi ta là Cổ Thỉnh Phong. Nơi này ta đã lập phong ấn, ko để cho bất cứ yêu ma nào đến gần được, người vậy... chắc là con người rồi!

- Cổ tiên sinh, làm phiền người, ko biết người có muốn thu nhận hồn ma vất vưởng như tại hạ. Nàng cười cười

Cổ Thỉnh Phong cười to: “Người chưa chết đâu, tất nhiên khi đến đây, ta đã lập kết giới rồi!”

Vũ Đồng ngượng ngùng, xoắn xoắn tóc, đột nhiên đối phương mở miệng hỏi: “Hắn sống có tốt ko?”

- Hả? Cũng ko tệ. Có hơi ngạc nhiên, nhưng Vũ đồng cũng thành thật trả lời.

- Ở vị trí đó, không phải dễ dàng, ta thật sự cũng không nghĩ sẽ bắt ai phải gánh những gánh nặng mà ta từng trải qua, nhưng ko thể, thế giới này cần một người mạnh mẽ như hắn, để nắm giữ trật tự thế giới này và thay đổi nó... Có hứng thú nghe ta kể chuyện ko, lâu quá rồi nhà ta ko có khách viếng thăm.

Vũ Đồng sửa lại tư thế, chăm chú nghe Cổ Thỉnh Phong, giọng hắn trầm bổng nhẹ nhàng rất êm tai, vẻ mặt lúc nào cũng cười dịu dàng như gió xuân vậy, nàng thực rất là chăm chú. Câu chuyện trải dài đa bao

nhieu năm ko rõ nữa, chỉ có hai người, một người im lặng gật đầu, một người nhập tâm vào những hồi ức của quá khứ như tiếc nuối, như uất hận, như đau lòng ko dứt ra được.

Kính Hồ.

- Cám ơn người đã lắng nghe ngày hôm nay, quả thực đã làm phiền người rồi! Cổ Thỉnh Phong một lần lại một lần dịu dàng như thế, tuyệt nhiên ko có cảm giác uy nghi đáng sợ như nàng nghĩ.

Vũ Đồng xoa tay: “Không sao, thực sự tại hạ cũng rất muốn chia sẻ tâm sự với tiền bối”

- Đến giờ rồi, chắc tên đó đang lo lắng lắm, ta tiễn người.

- Cảm tạ tiền bối. Nàng xoay lưng bước đi, chợi nghe tiếng gọi giạt lại.

- Người nhất quyết muốn sống như vậy sao? Con người ko phải muốn trường sinh bất lão như yêu ma, mấy mấy trăm năm, mấy ngàn năm sao? ta ko hiểu vì sao người lại từ chối. Với linh khí cuối cùng này, ta có thể cho người cuộc sống bất diệt tại nơi này.

- tại hạ ko cần cuộc sống bất diệt, tại hạ hoàn toàn hài lòng được làm một con người biết yêu biết hận, trăm năm đời người sống trên thế gian, trải qua những hỷ nộ ái ố, tại hạ cảm thấy là quá đủ, cần gì một cuộc sống bất diệt.

Nói đoạn nàng quay lại, nhìn Cổ Thỉnh Phong: “Chẳng phải chính tiền bối cũng như vậy nên nguyện ý giải phóng thân xác, nguyện làm linh khí tiêu điều trong hư không chứ ko muốn ném trải thêm cuộc sống bất tử và quyền lực của một Ma Vương sao?”

Cổ thỉnh Phong ngẩn người, rồi lại cười, hóa ra nữ tử này thấu hiểu được lòng hấn.

Nước rã ra, lộ ra một bầu trời xanh trong, có tiếng người gọi nàng, là Cổ Nghịch Hàn. Hấn có vẻ lo lắng lắm. Tiếng Cổ Thỉnh Phong thoảng bên tai, nàng cười nhẹ, cáo biệt, rồi vẫy tay hét to: “Cổ Nghịch Hàn, ta ở đây, có thể kéo ta lên ko?”

Cổ Nghịch Hàn ở trên bờ hồ, nóng lòng chờ đợi ko có kết quả, đang chuẩn bị lao xuống, chợi nghe tiếng của Vũ Đồng, vui mừng, tảng đá trong lòng đã được bỏ xuống, nhanh tay phóng một tầng dây lụa đen, quấn vào hông Vũ Đồng, Vút một tiếng kéo nàng lên bờ, rồi ôm chặt lấy thân hình nhỏ bé, siết lại, sợ nàng sẽ lần nữa biến mất. Nhưng người ở bên cạnh thức thời im lặng, chỉ còn là những mắt ganh tỵ, đố kỵ và cả đau đớn khi nhìn thấy nam tử cao quý đầy quyền lực lại chỉ nhất nhất nhìn đến đứa con gái nhân tộc yếu đuối hèn mọn!

37. Chương 37: Trừng Phạt

- Chúng ta trở về được rồi. Vũ Đồng đứng vững vàng trên mặt đất, thân hình ưỡn sững.

Cổ Nghịch Hàn vẫn nhìn nàng đắm đắm, hai bàn tay vẫn nắm chặt cánh tay của nàng không buông ra.

Vũ Đồng nhẹ nhàng bám vào tay hấn rồi quay lại kêu Hoa Nhi đang thất thần trở về.

Trên mặt đất, có hai nữ tử thần thờ nhìn theo bóng những người đang rời đi, một gương mặt lã chã nước mắt vì đau lòng, một gương mặt vạm vỡ đầy đố kỵ và căm ghét.

Bạch Viên

- Thật sự, nàng ko có vấn đề gì?

Cổ Nghịch Hàn vẫn ko buông tha, xoay tới xoay lui. Vũ Đồng bật cười, khoát tay ra hiệu ngừng lại: “Thật sự ko có chuyện gì, có người cứu ta!”

- Ai? Hấn nhú mày, hỏi lại.

- Rất thân thuộc với người.

Hắn buông tay, ngồi xuống, hơi hơi thả lỏng. Vũ Đồng ngồi xuống thăm, lau khô tóc.

- Ta cũng nghĩ là hắn nhưng ta chưa bao giờ nhìn thấy hắn thực sự....Tự nhiên một ngày, ta được phát hiện rằng trong người mình mang luồng sức mạnh của hắn.

Vũ Đồng ngừng lau tóc, nhẹ nhàng mở miệng: “Hắn biết ngươi rất rõ, nhờ ta gửi lời hỏi thăm ngươi!”

- Hắn ko thấy ta như thế nào sao?

- Vậy ngươi cho rằng hiện tại ko tốt?

- Không biết! Thật lạnh nhạt để trả lời.

Vũ Đồng quay lại, nhìn Cổ Nghị Hàn: “Hắn kể cho ta nghe rất nhiều, có cả chuyện của ngươi, cả chuyện của hắn...”

- Hắn kể gì về ta với nàng?

Vỗ vỗ tay vào chỗ bên cạnh: “Vậy ngươi ngồi xuống đây, ta kể cho nghe, cắt cái gương mặt cau có đó đi, ảnh hưởng không khí quá”

Hắn thoáng nét cười ko rõ ràng, thoải mái ngồi xuống thăm, như ngày xưa hắn đã từng như thế, rất lâu rồi, ko câu nệ, chẳng để ý, cứ thoải mái hành động như thế.

“Lần đầu hắn nhìn thấy ngươi là khi ngươi còn bé, ngươi còn nhớ ko, nhớ một con bạch mã nhỏ có sừng nằm bên cạnh Kính Hồ ko? Hắn nói là chắc ngươi nhớ!”

Cổ Nghị Hàn lắc đầu, ngón tay mân mê một lọn tóc còn ẩm ướt của nàng.

”Ừa, ngày đó, ngươi còn nhỏ xíu, nhưng hắn nhớ ngươi rất rõ, mỗi ngày, người đều đến chơi với hắn, vuốt ve chiếc sừng nhọn của hắn, còn đòi leo lên cưỡi nữa, ha, không ngờ ngươi cũng to gan thật”

”Căn bản là ta ko biết tiểu bạch mã là hắn...” Cổ Nghị Hàn thì thầm thay lời giải thích.

“Hắn kể với ta, ngày đó ngươi rất dễ thương, là một cậu nhóc dễ thương nhất, lúc nào ngươi cũng có thể cười rất tươi, dù là trời mưa, trời nắng, đông tuyết, lúc ngươi vui, lúc người buồn, khi ngươi té ngã....Hắn rất thích nhìn ngươi cười, ko vương bận bịu trần, hắn nói vì ngươi, hắn cũng muốn mình ko vương bận bịu trần!”

“Khi hắn nghe được ngươi muốn trở nên mạnh mẽ, hắn đã dồn toàn ma lực cho ngươi, coi như một món quà tặng cho ngươi, từ trước đến nay hắn cứ ngỡ là hắn làm đúng và ngươi hạnh phúc. Hắn nhờ ta hỏi ngươi, ngươi có hạnh phúc ko?”

Cổ Nghị Hàn im lặng, hắn chưa có câu trả lời, hiện tại thật sự là chưa.

Vũ Đồng vuốt lại nếp gấp trên tay áo, nói nhỏ: “Ta đã chấp nhận, một lời hứa với hắn, sẽ ở bên cạnh ngươi cho đến khi nào nhìn thấy ngươi hạnh phúc....Hàn, hắn hi vọng ngươi hạnh phúc!”

Hắn nhìn nàng, một sườn mặt chìm trong bóng tối khiến ko ai đoán được nội tâm bên trong, đôi mắt nâu sâu thẳm thẳm, bóng mũi che khuất một bên khóe miệng, hàng mi run run, như cánh bướm đập chồn trong đêm.

“Cả ta nữa!”

Nàng thở một hơi dài, ôm lấy mặt hắn: “Cuối cùng, ngươi đối với ta là gì, ta ko biết, nhưng ta hứa! ”

Hắn ghì lấy người nàng, vùi đầu vào hõm vai, mạnh mẽ cuồng nhiệt ghi ấn ký lên cơ thể nàng, nàng thở dài, bàn tay vô loạn máu tóc đen chảy dài như thác. Cứ thế hai người quấn chặt vào nhau, như muốn khảm đối phương và cơ thể mình.

Chưa bao giờ hắn có một giấc mơ lạ lùng như thế. Hắn như trở về thời xa xưa, gặp lại tiểu bạch mã một sừng. Hắn vuốt ve lưng nó, cưỡi lên lưng nó phóng như bay, nhìn thấy những ngày tháng còn nằm bên cạnh nó...

Hắn nghe thấy tiểu bạch mã nói với hắn: “Phải sống hạnh phúc!”

Hắn nhìn thấy tiểu bạch mã biến thành người, một nam tử trầm ổn, tóc trắng như thác nước, nhìn hắn và nói: “Phải sống hạnh phúc!”

...”Phải sống hạnh phúc!”...

Sáng tại Dục Hỏa Tâm Điện

Cổ Nghịch Hàn nhàn nhạt ngồi tựa đầu trên long ngai, phát tay: “Được rồi, đến đây thôi, những việc lại chẳng lẽ phải để trẫm nhúng tay vào?”

Đám quan thần lại bắt đầu run rẩy, hắn nhíu mi, dứt khoát đứng dậy: “Bãi giá, đến Hồng Hoa Cung!” đoạn quăng một đạo ánh mắt sắc lẹm đến: “Các người cũng đi theo”

Mọi người bắt đầu đoán già đoán non, xem Hồng Quý Phi sẽ được Vương ban tặng phẩm gì. Cho đến giờ, Hồng Quý Phi vẫn là sủng phi cao quý nhất, ai cũng ngầm ganh tỵ.

Hồng Hoa Cung

- Nương nương...Vương đang hướng về Hồng Hoa Cung

Mẫu Đơn phấn khích đứng lên, hôm qua trước mặt mọi người nạt nạng một trận, ẩm ức vô cùng, nay thấy sáng sớm, Vương đã bãi triều qua chỗ nàng, hẳn là muốn an ủi đây.

- Còn ngồi đó, chuẩn bị đón Vương nhanh lên!

Cổ Nghịch Hàn rất nhanh đi đến, mắt lạnh nhìn Mẫu Đơn một thân y phục đỏ tươi, thướt tha đi đến. Nàng nhẹ nhún người: “Tham kiến Vương”

Rồi nàng nện cần môi dưới ra chiều giận dữ.

Cổ Nghịch Hàn cười lạnh, ngồi xuống, kéo tay áo Mẫu Đơn, nhả giọng thối khí: “Ái phi của Trẫm hình như đang hờn trách gì Trẫm đấy nhỉ?”

Quan thần nhìn cảnh này, mỗi người cảm thán trong lòng, giá mà mình nắm trong tay mỹ nhân thể này thì mệnh quan này cũng được nhờ.

Mẫu Đơn hoan hỉ trong lòng, liếc mắt phượng: “Vương vẫn còn thương yêu ta lắm, người không bao giờ rời bỏ ta được”. Nàng nhẹ nhàng đi tới, ngồi vào lòng Cổ Nghịch Hàn.

- Vương hôm qua làm thiếp đau...Giọng nói ngọt ngào tràn đầy ủy khuất vang lên.

- Sao thế? Mẫu Đơn trách Trẫm chuyện đó sao, nào, ẩm ức trong lòng cái gì thì nói trẫm nghe để trẫm phân xử!

Đám quan đứng tại chỗ hít thở sâu, ko biết lát nữa giông bão gì sẽ nổi ra, ai sẽ bị lên đàn tể cho vị ái phi này đây.

- Vương, thiếp rất là ẩm ức, Vương vì một Vũ Phi nhỏ bé mà nạt nộ thiếp, làm thiếp đau lắm, Vương có biết ko?

Cổ Nghịch Hàn cười lạnh, tay vẫn miết lấy cái cầm nhọn của Mẫu Đơn.

- Thiếp hiện nay là đang giúp Vương chấn chỉnh lại hậu cung, Vũ Phi là cái gì mà gặp thiếp ko quỳ xuống hành lễ. Người hầu kẻ hạ của nó lại còn lên mặt với thiếp. Thiếp rất ẩm ức.

- Thế rồi ái phi của ta đã ra tay đánh Vũ Phi, hửm?

- Thiếp phải giáo huấn nàng ta, để nàng ta biết được ở đây ai là chủ, Vương thấy đúng ko nào? Mẫu Đơn biết Vương thương yêu Mẫu Đơn, nhưng mà Vương cứ qua Bạch Viên hoài người ta cũng rất là buồn. Vương khi nào thì chơi chán Vũ Phi đây, để thiếp biết đường sắp xếp cho nàng ta một kết thúc vẹn toàn.

- Ái phi của ta muốn sắp xếp thế nào?

- Vương muốn đẩy vào Lân Cung, hay đưa ra làm Quân Kỹ. Còn ko thì thiếp sẽ an bài một mệnh khác cho nàng tay nếu Vương vẫn chưa hài lòng với hai kết quả này.

Mẫu Đơn ôm lấy cổ hắn, nhẹ giọng thổi qua tai, thích thú cười.

- Nàng đã nói xong chưa?

Vừa dứt câu, hắn đứng dậy, quăng Mẫu Đơn xuống đất, trừng mắt nhìn nữ tử hiểm độc và tràn đầy đồ kị kia.

- Hình như ta đã dung túng ngươi quá lâu, phải ko Mẫu Đơn?

- Vương, vương làm gì vậy, thiếp đau lắm! Mẫu Đơn run rẩy, bày ra tư thế yếu đuối.

Hắn cười cuồng tiếu, nắm lấy cằm nàng ta, bóp mạnh, cơ hồ nghe tiếng xương vỡ: “Ngươi muốn làm chủ hậu cung, muốn diều võ giường oai ở đây à? Nơi này Trầm làm chủ, đâu đến lượt ngươi lên tiếng?”

- Người đâu, điểm tội trạng cho Hồng quý phi nghe cho rõ ràng!

Thiên Tứ run run, bước ra đọc một số tấu đồ chói: “Hồng Mẫu Đơn, thân là quý phi, lại ko biết chấn chỉnh hạ nhân, vi phạm cung quy, khi quân phạm thượng, sinh lòng đồ kị, hãm hại phi tần, dối trên lừa dưới, ko xứng với vị trí quý phi, nay tước phẩm vị, giáng cấp hạ nhân, chuyển về Lãm Cung sám hối”

- Không, Vương, thiếp ko có, ko có mà! Mẫu Đơn tái mặt, la hét loạn lên

- Không có, có cần ta mang người đối chất? Cổ Nghịch Hàn âm u nhìn lại

- Vương, sao nữ đối xử với thiếp như vậy, thiếp là Mẫu Đơn của người mà, toàn bộ đều là làm cho Vương, đều vì Vương mà! Nàng ta giàn dựa nước mắt, hi vọng lấy được một phân tình cảm.

-Ồ, thật ra ta cũng tiếc ngươi lắm Mẫu Đơn à, nên ta chừa lại cho ngươi một mạng trong Lãm Cung, ko thì cò lẽ, ngươi đã có một chân trong đội Quân Kỵ rồi! Hắn cười nhạt.

- Không, Mẫu Đơn biết lỗi rồi, Vương ta cho Mẫu Đơn lần này đi, thiếp hứa sẽ ngoan mà....Tiếng khóc vang vọng cả một góc cung điện.

- Các người, còn ko đưa đi hử? Hắn vì con nhìn đến gương mặt ấy, mới miễn cưỡng giảm nhẹ, nếu ko có lẽ giờ này nàng ta đã trở về cố kiếp.

Đám quân thần rùng mình, Vương của họ đúng là máu lạnh vô tình, cả sủng phi kẻ cận cũng có thể buông ra những lời vô tình như thế được. Mẫu Đơn ngồi thụp trên mặt đất, thần thờ như người mất hồn, ôm vai run rẩy, trời ơi, hóa ra, từ trước đến nay, nàng chẳng có được một chỗ nhỏ nhoi trong lòng bậc Đế Vương lạnh lùng vô cảm kia, để rồi đến hôm nay, vẫn rơi vào kết cục bị vứt bỏ ko thương tiếc.

Vũ Đồng, cái tên đáng ghét, nàng hận...nàng hận...nàng hận nó!

Lính thị vệ đến bên nàng, lôi nàng đứng dậy, ko nặng ko nhẹ kéo nàng đi, để lại một Hồng Hoa Cung đồ chói tiêu điều và lạnh lẽo sau những ngày huy hoàng nhất.

38. Chương 38: Hạnh Phúc

Vũ Đồng ngồi lặng trước thư án, không nghĩ là Cổ Nghịch Hàn lại đối xử với sủng phi Hồng Mẫu Đơn như vậy. Lại nghe nói nàng ta cơ hồ phát điên, luôn miệng nguyên rửa rêu gọi tên mình, Vũ Đồng có chút đau đầu mà bật lên tiếng cảm thán.

“Cộc...cộc”

Những ngón tay thon dài trắng nhợt xuất hiện trước mặt, đang làm động tác gõ gõ lên mặt bàn vang lên âm thanh đùng đục.

- Vũ phi có gì phiền não chẳng?

Đôi mắt hoa đào hẹp dài nhướng lên, nháy nháy mấy cái chọc cười. Một thân sắc tím nhàn nhả đứng trước thư án nhìn nàng vui vẻ.

- Chào quốc sư...

- Ta thấy mày của nường nường nhúu chặt, ko vui à?

- Ko có gì, đang n ghĩ đến quốc sư, lại thấy ngài có mặt ngay. Vũ Đồng cười cười, xóa đi k hông khí ngưng trọng ban nầy.

- A ha...nường nường đang n ghĩ đến tại hạ là có chuyện chi? Ngữ âm cao hơn, đôi mắt liếc một cái ý tứ. Vũ Đồng cười phụt một tiếng, thôi ko còn rầu rĩ, hướng đến Mai thoải mái đề nghị.

- Đột nhiên muốn ra ngoài ngắm phố xá, muốn mở lời cùng quốc sư đây.

- Hảo, cùng đi thôi!

Dứt lời, đã thấy thân mình nhẹ bẫng, một bên hông đã có cánh tay choàng qua, chặt chẽ ấm áp. Mai rất nhẹ nhàng ôm lấy Vũ Đồng điểm chân bay vút qua bức tường thành đỏ chót dưới nắng chiều.

Hai bóng người nhàn nhả nằm trên mái lầu cong cong, trong tay còn cầm đến mảnh lá sắc đỏ sắc vàng đung đưa trước mặt. Rất có hương vị mùa thu. Vũ Đồng nghĩ thầm trong bụng.

- Nường nường sức khỏe đã khá lên nhiều. Sắc mặt cũng tốt hơn trước, phỏng chừng Vương đối xử với Vũ Phi ko tệ.

- Ủm, mấy ngày nay cũng chỉ quanh quẩn Bạch Viên ăn rồi nằm, sức khỏe cũng khá lên nhiều, sắp thành h eo đến nơi. Nói đoạn nàng cười khẽ.

- Cũng may mắn là nường nường đại nạn ko chết... mà có khi vì đó chính là người nên thoát được kiếp này.... Mai nói ko rõ ràng càng đến cuối giọng còn n hỏ lại, cuối cùng như mất hút.

- Ủm, ta cũng ko biết...có lẽ kiếp trước tu thành chính quả, nên lần này thoát chết, còn có cơ hội gặp được người ấy....

- Ta cũng nghĩ là người hần sẽ gặp được hần....Cổ Thỉnh Phong!

Vũ Đồng đột nhiên quay lại, nhìn thẳng vào mắt Mai, chậm rãi dè dặt: “Hần có nhắc đến người...”

Mai ngưng lại, động tác xoay xoay phiến lá đỏ đình trệ, tuy nhiên, ánh mắt vẫn hướng lên bầu trời, hồ hững như ko hề để tâm. Mãi một lúc sau, mới cứng ngắc mở miệng: “Hần còn nhớ đến ta?”

- Ủm, hần chỉ nhắc đến 2 người, một là Cổ Nghịch Hàn, còn lại là quốc sư.

Mai im lặng, Vũ Đồng thấy thế, quyết định nói tiếp.

- Hần nhờ ta chuyển lời xin lỗi đến người vì hần đã phụ người, rồi bỏ người, để người ở lại. Hần mong người tha thứ cho hần. Còn nữa, h ần hi vọng người sống hạnh phúc.

- Hạnh phúc...hần nghĩ ta sẽ hạnh phúc sao?

Một câu hỏi đánh vào đại não của nàng, cũng giống như Cổ Nghịch Hàn đã từng nói: “Ta sẽ hạnh phúc sao?”

Mai trầm mặc nhìn Vũ Đồng đang ngẩn người, cười nhạt: “Người thấy một người sống cô độc trên đời này qua tháng tháng năm năm, trải dài suốt thiên niên kỷ thì có thể hạnh phúc hay ko?”

Ánh mắt xoáy thẳng vào Vũ Đồng làm nàng cứng đờ, mấp máy thì thầm: “Tháng tháng năm năm căn bản là ta ko thể nếm trải...”

- Phải, con người sống chỉ vài chục năm, cô độc mấy mươi năm trời ấy, còn thống khổ, huống chi là cả ngàn năm...

Mai thở dài, nhìn vào khoảng trống trước mặt: “Ta đã từng nghĩ, ước gì ta cũng là một con người bình thường như người Vũ Đồng, như thế có thể trải qua một kiếp người sinh lão bệnh tử, rồi xuống cầu Nại Hà, uống canh Mạnh Bà, quên hết ưu phiền và tiếp tục một kiếp mới, với n hững mối lương duyên mới...”

- Mỗi người có một số phận, cũng có biết bao người ham muốn cuộc sống bất sinh bất diệt như người, ko phải sao?

- Ta đã từng cảm thấy mình thật sự hơn nhiều người, cho đến khi hấn biến mất...

Mai cười khổ, trong ánh mắt lóe lên sự ưu thương khó phát hiện: “Người ko hiểu được sự cô độc nó đáng sợ đến đâu, điều kinh khủng nhất chính là người tồn tại trên đời nhưng xung quanh ko còn ai bên cạnh để chia sẻ...”

Nói đoạn, hấn cởi vạt áo ngoài ra, xoay lưng lại, trên nửa lưng có một vết sẹo dài đen thẫm như con rết khổng lồ. Trên nền da trắng nhợt mịn màng, con rết đen nổi bật và vô cùng bắt mắt, gây hoảng sợ cho người nhìn vào.

Vũ Đồng hít một ngụm khí lạnh, run run đưa tay ra, đột nhiên Mai xoay người lại: “Đừng có đụng vào!”

Sau đó lại cười thản nhiên như ko, thoải mái đứng dậy, ôm lấy Vũ Đồng nói: “Trễ rồi, về thôi!”

Ngày đã tắt nắng, hoàng hôn đã bao trùm, bóng dáng hai người vẫn lưng chừng trên mái lầu cao cao cong vút...

39. Chương 39: Trở Về

Nhẹ chân bước về Bạch Viên, hoàng hôn nhuộm một màu vàng đỏ trên đầu người đến mị hoặc, hóa ra, hấn chưa bao giờ đi đến được hoàng hôn của đời người.

Gian phòng âm u tối...

- Người lại trốn đi đâu thế?

Một mảnh chiều tà chiếu tia nắng heo hắt vào một góc phòng, bóng nam nhân cao lớn đứng chắn một góc ánh sáng. Vũ Đồng hơi giật mình, nhìn lại, dáng người cao ngất quen thuộc đến mức, dù sườn mặt hấn chìm trong bóng tối mờ, nàng vẫn nhận ra được đó là ai.

- Cổ Nghịch Hàn, người đến từ lúc nào thế?

Hấn nheo mắt lại, nguy hiểm phun lời: “Ta đang hỏi người, trả lời!”

- Đi dạo thôi...

- Với ai?

- Quốc Sư...

Hấn bước đến, gương mặt lộ ra trong ánh chiều tà, tỏa một bóng che phủ nửa bên mặt, một nửa còn lại ánh lên màu rắng chiều đỏ: “Người thích hấn, người rất hay đi chung với hấn?”

Nàng cười nhẹ: “Mai ư, ko, ta ko có ý gì với hấn, chỉ là có người nhờ ta chuyển lời với hấn...”

-Nhưng những lần trước...

- Quốc sư là người như thế nào, c hắc cả ta và người đều hiểu, chỉ là buồn chán, đi dạo lung tung thôi...

Hấn nhún mày: “Buồn chán, muốn đi dạo thì có thể nói với ta, ta sẽ đưa người đi”

- Thật sao, ta nghĩ người bận trăm công nghìn việc...

- Chỉ cần người nói, ta sẽ dẫn người đi, đến những nơi thật đẹp. Hấn nhìn xoáy vào nàng, gật đầu, cắt ngang lời nàng đang nói.

Nàng cười, một lời hứa ư, coi như là vậy đi, hấn đã cho nàng một lời hứa.

Thời điểm qua giữa năm, triều đình tất bật chuẩn bị đại lễ long trọng đón tiếp các sứ thần của lân bang, nói là sứ thần, cũng là những người đứng đầu các quốc gia còn lại cho nên ko thể sơ xuất.

Dù vậy, Cổ Nghịch Hàn vẫn cố gắng thu xếp, để thực hiện lời hứa của mình, điều này lại càng làm Vũ Đồng dở khóc dở cười, bởi nàng cũng biết sự tình sơ sơ, ko muốn hấn phân tâm. Biết nàng cũng suy nghĩ, hấn thôi, ko ép, mỗi ngày đều chú tâm xử lý ổn thỏa mới đến Bạch Viên.

Đêm nay trăng rất sáng, Vũ Đồng nhớ lại những gày trước kia liền kêu Hoa Nhi sắp xếp bàn ghế ngoài sân, làm bình trà, vài chiếc bánh ngọt. Vừa ngồi xuống chưa được bao lâu, nghe tiếng hô nhỏ của Hoa Nhi: “Vương vạn tuế”. Hấn đến rồi à.

Nhẹ nhàng ngồi đến chiếc ghế đá bên cạnh, hấn tự nhiên cầm chung trà, nhẹ xoay xoay, hỏi: “Hôm nay có hứng uống trà ngắm trăng?”

- Bỗng nhớ đến vài chuyện đã qua...

- Chuyện gì?

Nàng lè lưỡi, nhăn mặt: “Chuyện vụn vặt thôi, chẳng có gì là vui cả?”

- Vậy quên đi, chỉ nghĩ đến những chuyện vui hiện tại thôi. Hấn nhẹ lời.

“Ừm” tiếng nàng như tiếng gió.

- Lâu rồi ko nghe người hát, hát cho ta nghe đi.

“Hả” Vũ Đồng hơi ngạc nhiên, quay lại hỏi. “Nhưng đừng hát bài kia!” Hấn chỉ nhàn nhạt trả lời. Hiện tại, có lẽ chưa thể bình tâm để nghe lại một thời ấy.

“Đừng để thời gian làm mệt mỏi con tim đang chờ đợi

Thế giới của em theo anh đến nơi chân trời xa xăm

Ánh đèn trước cửa lúc này chợt tắt đi

Tim em nhẹ nhẹ dò xét khuôn mặt trong như nước của anh

Nụ cười của anh vẫn đẹp như ngày nào

Bóng dáng của anh là tình yêu mà em gìn giữ

Cho dù chốn phồn hoa biến thành nơi lá rụng

Lời hứa mãi mãi không bằng nhớ lại thời khắc hôm nay

Khi em và anh xa cách nhau, nhân thế lặng lẽ thay đổi

Trải qua trăm sông ngàn núi, phải chăng có cùng một tấm lòng

Không cầu đời đời kiếp kiếp, chẳng mong sớm sớm chiều chiều

Chỉ cần thật bình dị dắt tay nhau du ngoạn chốn nhân gian

Ai nói quán quít nhau là quấy nhiễu lòng người

Ai nói biển người chìm nổi khó có tình duyên vững bền

Cho dù hợp rồi lại tan

Chỉ mong thật bình yên dắt tay nhau du ngoạn chốn nhân gian.”

- Bài này đã nghe người hát một lần...Tiếng nói thật khẽ

- Ừ, ta cũng ko biết nhiều lắm, nàng cúi đầu vờ vờ tay áo

- Lần đầu ta gặp người, người cũng hát, một bài hát...

- Phải, đó là hai bài hát ta thích nhất, cảm thấy tình yêu thật đẹp đẽ, bỏ qua thế sự nhân gian, chỉ cần được ở bên nhau là tốt lắm....ko cần đời đời kiếp kiếp, chỉ cần bình bình an an nắm tay nhau du ngoạn nhân gian, có phải là hạnh phúc biết bao?

- Đẹp ư, mấy ai giữ được lời hứa này? Hấn cười khẩy, nhấp ngụm trà

- Từ từ, sẽ có người nguyện cùng người bỏ qua hết thảy sự đời, phiêu du tứ hải....

“Nghịch Hàn, thiếp hát hay ko?”

” Bài này là thiếp dành riêng cho chàng, chỉ hai chúng ta thôi, cùng nhau đi khắp thế gian này... làm chủ thế gian này!”

” Chàng không được quên thiếp, cả đời này thiếp chỉ dành cho chàng thôi....!”

” Nghịch Hàn...Nghịch Hàn....thiếp không muốn ở bên chàng... chàng quá yếu đuối... chàng không thể cho thiếp những thứ thiếp muốn...!”

” Nghịch Hàn...thiếp chỉ yêu chàng.... cũng như chàng yêu thiếp....đời đời kiếp kiếp không được quên...!”

Đã từng có người thề nguyện với hấn như thế, cuối cùng thì sao, tất cả đều là hư ảo. Vết sẹo bên ngực trái vẫn còn đau âm ỉ mỗi khi đông về, tin tưởng ư, còn có thể sao?

- Người có dám thề ko? Từ bỏ hết thảy, du ngoạn nhân gian? Hấn ngược mắt lên, hỏi.

- Ta chẳng có gì để mất, cũng chẳng màng t hế sự đổi thay, chỉ cần ở bên cạnh người ta yêu, cũng yêu ta hết mực, một lòng muốn phiêu du tứ hải, cầu gì hơn thế nữa? Với bậc đế vương như người, từ bỏ mới l à hai chữ khó khăn làm sao, người dám sao?

- Dám, nếu có người bên cạnh, ta dám, ý nghĩa gì với cả ngàn năm cô độc, có là bậc đế vương cũng chẳng qua chỉ ôm một khối giang sơn cơ đồ, trong lòng trống rỗng, thì có thể hạnh phúc ko? Hấn khẳng khái trả lời

Vũ Đồng quay l ại nhìn, hấn nằm ngửa, tay vói lên, ngắt một cành mạn trắng sà xuống, vắn vè trong tay, đôi mắt xa xăm, dáng người trầm ngâm tư lự.

- Nếu người muốn, chắc chắn sẽ được....

Nếu người muốn, chắc chắn sẽ được....

Một ngày tháng 9

Huyết thành một màu đỏ tươi, cổng thành cắm đầy hoa và cờ. Con dân Dục Hỏa Quốc đổ ra đường trong sắc đỏ của y phục, một đoàn người ăn v ân trang trọng, trang sức quý giá cười trên n hững bảo mã chậm chậm tiến vào trong tiếng hò reo của tất cả mọi người.

Dục Hoa Vương Điện tràn ngập đèn lồng, quần thần y phục long trọng, phi tần xúng xính váy hoa, theo cấp bậc nhất tề đủ mặt trên đại điện, đôi mắt mong chờ nhìn vào những vật cống phẩm kỳ lạ và quý hiếm phía dưới.

Đoàn người sứ thần tiến vào theo vị trí, Cổ Nghịch Hàn một thân long bào đỏ rực, bên ngoài là phi phong đen tuyền, đầu đội ngọc mào chỉ vàng. Đôi mắt đỏ quết xuống một đường, yên lặng ngồi xuống ghế rồng. Quốc sư đi đến bên cạnh, bắt đầu một màn dâng lễ.

Thiên Lang Quốc, đi đầu là một nam tử cao to vạm vỡ, khoác giáp bằng vàng óng ánh, quần trên mình là một bộ lông xám mượt mà, đôi mắt xanh ngọc, gương mặt góc cạnh, sáng sủa, những ko kém phần dũng mãnh, bước lên một bước, cúi đầu chào n gười trên cao, đoạn phát tay, 5 hòm sắt được khiêng đến trước mặt, lần lượt là những tấm khoác lông chồn ngàn năm, mắt cáo đỏ phát sáng, bao tay vuốt Gấu trắng quý hiếm, đều là những thứ cực phẩm tượng trưng cho vùng đất băng giá phía Bắc.

Yêu tộc là một đôi phụ tử, cha thấp người, mập mập, đôi mắt xé, mũi to, nhưng không toát lên sự độc ác, nữ tử nhỏ gầy, eo thon, tay chân nhỏ nhắn, đôi mắt long lanh của loài hồ ly còn non tuổi, mũi hơi nhọn, nhưng rất thanh tú động lòng người, do Yêu Tộc đã hàng phục Ma Tộc nên lần này cũng không phải là cống phẩm xa hoa.

Tinh Linh Giới bước lên, mọi người tò mò rất nhiều, lần này đại diện cho Tinh Linh là tân nữ vương cùng quốc sư. Người tộc Tinh Linh được cho là mê hoặc nhất đại lục, ai cũng không muốn bỏ, vị tân nữ vương này là ai, có thể hàng phục trái tim của quốc vương Tinh Linh Giới, giao toàn bộ quyền hành cho nàng.

Một tay sờ cằm mình mang trắng muốt phát ra ánh sáng bạc bước lên, nữ tử có thân hình đồng hồ cát quyến rũ chết người cúi đầu, ngón tay thon dài trắng nõn từ từ vén tầng sa lụa mỏng giắt bên mang tai xinh xắn. Cả một đại diện im lặng, tiếng hít thở không ngừng tự, nàng quá đẹp, đôi mắt to, đuôi mắt dài, cái mũi cao thẳng, khuôn miệng đỏ son, chún chún, hơi hơi mở như câu dẫn người khác, để lộ một hàng răng trắng đều như bắp. Làn da phấn nộn không tỳ vết, trắng như bạch ngọc, chờ chờ người đến âu yếm yêu thương, sẽ bùng lên màu hồng yêu mị. Mái tóc hạt dẻ dài, hơi xoắn xoắn, bồng bồng được kéo về một bên, giữ lại bằng những thứ trâm ngọc cao quý, để lộ ra cái gáy bóng loáng. Nàng khẽ cười, đôi mắt hơi cong hình trăng non, hàng mi dày chớp nhẹ như đôi bướm đậu hờ hững. Nàng phong tình vạn chủng biết bao, nàng quyến rũ động lòng người biết bao, nàng mị hoặc nam nhân biết bao, nàng cao sang quý phái biết bao. Người ta ngỡ ngàng, tất cả đều rơi vào đôi mắt nước hồ thu trong vắt của nàng, long lanh, dao động...

- Cách...Tiếng chén trà màu xanh ngọc rơi xuống, vỡ tan, Cổ Nghị Hàn- vị Vương cao cao tại thượng, gương mặt xám lại, đôi mắt trũng lên, màu máu đỏ tươi hiện hữu trong đôi mắt phương cực kỳ yêu dị, bàn tay nắm lại, gân xanh nổi lên, cơ thể thấy mạch máu chảy rần rật, một góc long ngai bằng ngọc thạch đen huyền bí bị nát vụn.

Quốc sư đứng bên cạnh, liếc mắt xuống đài, đôi mày khẽ nhíu, buông ra một ánh mắt lạnh lẽo, hững hờ.

Đám người trong đại diện nhất thời sửng sốt, im lặng...

40. Chương 40: Diệt Cơ

Không khí trở nên nặng nề kinh khủng. Mọi người im thin thít dõi theo từng động thái của bậc đế vương.

Quốc sư vẫn nhàn nhạt cười, phát tay cho người dọn dẹp mảnh vỡ, nhẹ giọng truyền: “Mời sứ thần Tinh Linh Giới trưng cống phẩm”.

Đến lúc này, mọi người mới khẽ thở, rồi quay đầu tiếp tục si mê vẻ đẹp hoàn mỹ của tân nữ vương Tinh Linh Giới.

Đại lễ tiếp tục cho đến lúc kết thúc...

Bạch Viên

Vũ Đồng thở một hơi thật dài, do là một ngày đặc biệt, Cổ Nghị Hàn cũng có ý muốn nàng tham gia, cho nên từ sớm đã phải sửa soạn, và ngồi yên vị tại chính điện suốt mấy giờ, người đã sớm mệt mỏi rồi. Hoa Nhi biết ý, vội vàng lo nước ấm cho nàng tắm rửa, tẩy trang và thư giãn.

Chỗ ngồi vừa nóng, tiếng Hoa Nhi đã kêu ngoài cửa. Vươn vai đứng dậy, Vũ Đồng theo thói quen hỗ trợ Hoa Nhi đổ nước vào bồn rồi cho người lui ra vì nàng không có thói quen được hầu hạ quá kỹ.

Nước rất vừa, không quá nóng, Vũ Đồng nhẹ nhàng cởi y phục, bước vào bồn ngâm mình, nàng thực sự bị mệt chết bởi một mớ các lễ nghi hoàng cung rồi.

“cách”

Tiếng mở cửa khẽ khàng, tiếng bước chân, Vũ Đồng cảnh giác, ôm lấy xiêm y đang treo trên bức vách, dợm đứng lên, sau bình phong, gương mặt tuấn lãng mỹ hoặc của Cổ Nghịch Hàn hé ra làm nàng yên tâm phần nào, nhưng vẫn cảm thấy không đúng: “Sao lại vào đây, ra ngoài chờ chút, xong ngay đây...”

Hắn vẫn đứng im như thế, đôi mắt nhìn chăm chăm về hướng nàng như thu lại mọi hình ảnh, cuối cùng, hắn bước lên, giơ tay ra, kéo mạnh nàng đứng lên, rồi đột ngột ôm chầm lấy, tiếng hắn rất nhỏ, như là thì thầm tự nói với chính mình: “Đây rồi, ở đây...”

Vũ Đồng hơi bất ngờ, người nàng ướt rượt, nước nhỏ tí tách rơi trên sàn, nhưng mặc kệ, hắn vẫn ôm nàng rất chặt, siết lấy thân hình của nàng, vùi mặt vào hõm cổ nàng hít hà đắm đuối. Nàng khe khẽ quàng tay ôm lấy cổ hắn, cuối cùng là ghì chặt, như kiểu dỗ dành, như kiểu bảo vệ, lại không kém phần yêu thương. Thì ra là cảm giác ôm hết sức một người vào lòng là như thế, đã bao lâu rồi chưa từng ôm như thế này? Không nhớ nữa, chỉ mong có thể ôm nhau đến hết đời.

Cổ Nghịch Hàn giao lại tất cả quyền chủ trì những ngày mừng đại lễ với các sứ thần cho quốc sư đảm nhiệm. Hắn thời gian này chỉ ở thư phòng và Bạch Viên. Do biết tính bậc đế vương hỷ nộ vô thường, không ai có ý kiến gì cả, mà Mai lại sốt sắng hẳn, hắn ít khi nào lộ mặt bàn chuyện quốc sự thế mà giờ đây ra tay lưu loát gọn gàng, rất có phong thái của một nhà chiến lược tài ba.

Từ ngày ra mắt trên đại điện, đây là lần thứ 3, sứ thần Tinh Linh Giới xin cầu kiến Hỏa Vương Dục Hỏa Quốc. Nhưng Cổ Nghịch Hàn không để cho đối phương một phen mặt mũi, phẩy tay không tiếp. Sau khi phê duyệt hết công văn, trực tiếp đi ngang qua chỗ sứ thần đang chờ, hướng về Bạch Viên. Đám quan nội thị rót mồ hôi cũng không dám hó hé, chỉ cảm thấy Vương mình thật là cao ngạo quá sức, đến mức không coi sứ thần nước khác ra gì.

Vũ Đồng mơ hồ cảm thấy có những huyện đang trở nên khác, nhưng mấu chốt nằm ở đâu lại không biết, thở dài đánh thượt, nhẹ nhàng bày ra ly chén cùng thưởng trà ngắm trăng.

Cổ Nghịch Hàn thời gian này như hình vẽ với bóng với nàng, rước lấy bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ, thèm thuồng và ganh tỵ, biết sao được, nàng cũng chẳng làm gì cả mà. Nhưng trong vô vàn những ánh mắt giống nhau như một, riêng có Lan quý phi lại khác, nàng ta nhìn nàng, nửa đau thương, nửa lo lắng, lại thêm phần ghen ghét thương hại. Có chuyện, nhất định là có chuyện.

Y hèn, bóng hắc bào lướt qua như gió, đứng đằng sau lưng, khẽ ôm lấy hai vai nhỏ của Vũ Đồng, nàng hơi giật mình, quay lại, là cái nhũ mày của Cổ Nghịch Hàn như muốn hỏi nàng đang làm gì, Vũ Đồng cười, vươn tay vỗ vào bàn tay hắn một cái: “Đã xong rồi sao, hôm nay cũng không có gì chứ?”

- Ừm...không có. Hắn gác cằm lên trán nàng, ậm ừ trả lời.

Nàng cũng không hỏi thêm, kéo tay hắn xuống ghế đá, hôm nay Hoa Nhi theo lời kể của nàng, làm ra một loại bánh ở chỗ nàng hay ăn tên là bánh trung thu, tính ra, thời điểm hiện tại cũng đã là trung thu rồi thì phải. Hắn nhón một miếng, chậm rãi cắn, chậm rãi nhai, rồi lại gật gù, có vẻ là hợp khẩu vị. Thật ra cũng không giống bánh trung thu hiện đại lắm vì thiếu một số nguyên liệu, nhưng nướng lên vẫn thơm lừng và ngon miệng lắm.

Hắn ngồi một bên, uống trà ăn bánh, hỏi han nàng vài chuyện trong Bạch Viên, rồi lại hỏi nàng có thích mấy món cống phẩm không, đây không biết là lần thứ mấy hắn hỏi nàng câu này, mấy ngày qua đều xoay quanh chuyện này, Vũ Đồng làm mặt nghiêm túc: “Trông ta giống người ham mê mấy thứ đó sao?”

Hắn ngó người, rồi lại ngừng lại, bỗng nhiên: “Ta muốn đem tất cả những thứ quý giá nhất cho nàng mà thôi...”

- Ta cũng chưa bao giờ nói là cần những thứ đó...

- Nữ nhân không phải luôn thích sao?

- Ta đích thực là nữ nhân nhưng mà ta không thích..

Hắn trầm ngâm, đoạn quay sang nhìn nàng, đôi mắt sâu thẳm, mơ hồ xa xăm.

Chợt hắn quay đầu, đôi mắt mở to, tròn mắt phiếm đỏ, đứng dậy, ngăn người. Hoa Nhi đứng bên cạnh cũng giật mình, úc lắc đầu, sau lại quay lại nhìn nàng kỳ lạ. Vũ Đồng không nhận ra được bất kỳ sự dị thường nào xung quanh, cuối cùng đành quay đầu, liếc mắt ý hỏi Hoa Nhi. Nàng ta nhìn nàng lạ lùng, lộ ra vẻ khó tin lại kèm thêm phần lúng túng: “Có tiếng hát đâu đây...”

- Ai hát, sao ta không nghe thấy?

Hoa Nhi nhắm mắt nhìn ta, lại nhìn về hướng Cổ Nghịch Hàn ngăn người bất động, trên trời nhìn nàng buột miệng: “Có tiếng hát, nhưng chính là tiếng nương nương đang hát....”.

“Rắc”, chén trà thanh ngọc vỡ vụn, Cổ Nghịch Hàn quay đầu bỏ đi, Vũ Đồng ngỡ ngàng, bị Hoa Nhi kéo tay chạy theo một đường phía sau, thẳng đến Lưu Ly các. Vũ Đồng tò mò, chỉ thấy Hoa Nhi ngăn người, sắc mặt rất kém: “Đây là đâu thế?”

- Nơi nghỉ chân của sứ thần Tinh Linh Giới....

Hình ảnh trước mặt cũng đã kịp trả lời cho nàng hay. Thân hình cao lớn của Cổ Nghịch Hàn đứng sừng sững lại tại chỗ, huyết mâu lạnh lẽo bắn thẳng về phía trước, nơi ẩn hiện hình bóng mơ hồ của tuyệt sắc giai nhân. Nàng ta mặc một thân lụa trắng thần tiên, mái tóc xõa dài, đỉnh đầu búi lược đơn giản, cất tiếng hát trong trẻo, đến gần Vũ Đồng mới nghe rõ ràng, chợt giật mình, không hiểu chính là giọng hát của mình đây sao, không khác một ly nào, mà bài hát mỹ nhân cất tiếng, cũng chính là khúc ca mà nàng vẫn thường hát cho Cổ Nghịch Hàn nghe trước đây, sau này hắn yêu cầu nàng hát bài khác, không hát bài này nữa, nàng mới thôi, không tiếp tục.

Tiếng ca dừng lại, mỹ nhân không nhận ra có người, quay đầu, nở nụ cười khuyên thành không huynh thủy, đôi môi đào tươi mở ra, nhẹ nhàng thổi một lời trong gió:

- Cuối cùng chàng cũng đã chịu tới đây, ta biết chàng không quên....Nàng ấy quay lại, bước đến gần hơn, gương mặt snag ngồi dưới trăng đọng lại một vẻ chân tình ngàn năm một thuở, mái tóc nàng âu lo nhẹ nhàng ôm lấy hai vai, nàng ngược lên, đôi mắt trong như nước hồ thu lấp lánh ý cười mãn nguyện. Cổ Nghịch Hàn đứng đó, hai bàn tay gắt gao nắm lại, khó nhọc buông ra hai tiếng: “Diện.. Cơ!”

Mà Vũ Đồng và Hoa Nhi, giờ đây giống như người xem tuồng, đứng một bên, cảm nín, cảm nhận mình chính là người thừa thãi trong bức tranh tuyệt sắc khuyên thiên của tuấn nam mỹ nữ động lòng xuân.

Bạch Viên

Theo lời Cổ Nghịch Hàn, Hoa Nhi nặng nề đưa Vũ Đồng trở về nghỉ sớm, còn hắn vẫn đứng tại chỗ đối diện với nữ tử Diện Cơ

Hoa Nhi liếc mắt nhìn nàng, thở dài: “Nương nương cũng không biết nàng ta, nô tỳ cũng không biết, thế sao Vương có vẻ rất đối thân thuộc...”

Nàng vẫn yên lặng, thấy thế Hoa Nhi cũng không nói nữa, lặng lẽ đóng cửa.

Gió đêm thổi mạnh, cánh cửa đập đập nghe kéo kẹt, Vũ Đồng chợt bật dậy, mở cửa sổ, đôi mắt hoa đào như cười như không hiện ra trước mắt. Mai!

Hắn từ tốn không hề nhận mở lời: “không biết nương nương đã ngủ chưa, có phải tại hạ đã quấy rầy?”

Vũ Đồng cười cười trả lời: “Đêm nay khó ngủ”

Hắn nheo mắt cười, đoạn nói một câu không đầu không đuôi: “Đã gặp rồi?”

Nàng nhìn ngăn người một hồi lâu, rồi mới lẩm bẩm: “Là người đó?”

Trời lạnh, trên tay hắn vẫn là chiếc quạt, hắn phe phẩy, mái tóc trắng nổi bật trong đêm, nhẹ nhàng dựa vào thành cửa sổ nói: “Ta đã từng kể cho người nghe, về một nữ tử khuyên quốc khuyên thành, cuối cùng vì không cam chịu kiếp sống ngao du tứ hải, là một kẻ tự do tâm thường, mong muốn trở thành bậc mẫu nghi

thiên hạ, đã phản bội nam nhân yêu mình sâu sắc, một kiếm đâm xuống, chặt đứt một đoạn tình yêu đẹp đẽ, quay lưng bỏ hần mà đi...”

Vũ Đồng cắn môi, khóc nhọc lên tiếng: “Chẳng lẽ là...”

Mai quay lại, đôi mắt hoa đào lạnh như hầm băng: “Phải, phần k ý ức đáng quên nhất của Cổ Nghịch Hàn chính là Diệm Cơ, tân nữ vương của Tinh Linh Giới, nàng ta đã trở lại...”

41. Chương 41: Thế Thân

“Phần ký ức đáng quên nhất của Cổ Nghịch Hàn chính là Diệm Cơ...”

Phần ký ức đáng quên nhất của Cổ Nghịch Hàn chính là Diệm Cơ...

Hóa ra, đây mới chân chính là tuyệt sắc giai nhân. Đến bản thân mình cũng còn cảm thấy thẹn với trời cao khi nhìn vào người ấy.

Nhớ đến mẫu Đơn, giờ đã lưu đầy tại lãnh cung, thấy thương sao, rờn rã bao nhiêu năm, mãi mãi cuối cùng cũng chỉ là cái bóng của người khác.

Vậy còn mình thì sao?

Ngày hôm sau, Cổ Nghịch Hàn vẫn trở lại Bạch Viên như cũ, ko có gì khác lạ. Hần vẫn trầm ngâm ngồi uống trà như hết thấy đều chưa có gì xảy ra. Vũ Đồng cũng im lặng, nàng ko mở miệng, cũng chẳng muốn m ở miệng, coi như gió thoảng mây trôi.

Một lúc sau, Hoa Nhi bên cạnh lại ngắt người, lẩm bẩm: “Tiếng hát của nương nương...”

Cổ Nghịch Hàn bên cạnh quay đầu lại, sóng mắt lưu chuyển khe khẽ: “Tiểu Đồng, nàng hát cho ta nghe đi!”

Vũ Đồng nhăn mày, nhếch miệng, bây giờ lại chỉ mong rằng mình bị câm, ko còn có thể cất tiếng được nữa, trong lòng dâng trào vị chua xót.

“Vượt qua những hồng trần thế gian

Có chàng bên cạnh cùng nhau phiêu bạt

Vượt qua khắp núi xanh hoang dã nguyên sơ

Giấc mộng có chàng cùng hương hoa bay lượn

Kiếp này vì chàng mà trở nên si mê

Tình yêu này trên đời chỉ có một...”

- Không phải, ko phải bài này, hát bài khác đi...! Cổ Nghịch Hàn chầm rãi lắc đầu, nâng lên ly trà, ngửa đầu uống cạn.

Vũ Đồng ngừng lại, quay đầu nhìn hần ngồi bên cạnh, sườn mặt chìm trong ánh trăng nửa tối nửa sáng.

” Hát đi, nàng hát đi...!” Hần vẫn tiếp tục lẩm bẩm.

- Hôm nay ta thật sự chỉ muốn hát bài này thôi....! Nói đoạn nàng lại cất tiếng.

“Vượt qua những hồng trần thế gian

Có chàng bên cạnh cùng nhau phiêu bạt

Vượt qua khắp núi xanh hoang dã nguyên sơ
Giấc mộng có chàng cùng hương hoa bay lượn
Kiếp này vì chàng mà trở nên si mê
Tình yêu này trên đời chỉ có một
Bóng gương lấp lánh sóng nước
Chỉ là thoáng qua
Kiếp này vì chàng mà trở nên si mê
Tình yêu này trên đời chỉ có một
Nếu vẫn còn đồng tâm cùng nhau phiêu bạt
Nhan sắc có hao mòn cũng khó quên”

Hắn nhíu mày, che lại miệng nàng, nhàn nhạt buông lời: “Ta ko thích bài này, bài khác đi, bài lần trước ấy...”

Vũ Đồng ko nhìn mặt hắn, gạt tay ra, giọng lạnh lẽo: “Ko phải thích sao, ko phải vì quá thích, quá nhớ, quá mong chờ nên mới để ta ở đây sao?”

Hắn giật mình, xoay người nàng lại đối diện hắn, khẽ khàng gọi: “Tiểu Đồng, nàng... sao...?”

- Giống phải ko?

Nàng nhếch miệng cười thê lương: “Vì quá giống nên mới an bài hết thầy cho ta ở bên cạnh người như vậy...phải ko?”

Hắn vòng tay ôm lấy nàng, chôn đầu vào mái tóc đen dài thơm mùi hoa mạn trắng: “Giống hay ko giống gì chứ, nàng đừng nghĩ ngợi lung tung...”

Sao, cho đến bây giờ sao vẫn ko thừa nhận, hết thầy đều chứng minh, vậy mà hắn vẫn ko dám đối diện với sự thật trong lòng mình sao, Mẫu Đơn thì sao, nàng thì sao, ko phải tất cả đều in dấu bóng hình của Diệm Cơ sao? Hương sắc của Mẫu Đơn ko phải 8 9 phần là giống nàng ấy sao, còn giọng nói và tiếng hát của nàng ko phải trọn vẹn 10 phần như nàng ấy sao? Nói trắng ra, cuối cùng chỉ là thể thân, ột người mà hắn ngày đêm tưởng nhớ! Nực cười chưa?

- Cổ Nghịch Hàn, ta thật buồn cho người, người là bậc đế vương quyền khuynh thiên hạ, nắm trong tay sự sinh tử của cả một góc nhân gian, vậy mà cuối cùng lại chẳng bằng một nữ nhân, ko dám đối diện với lòng mình ư? Ko dám thẳng thắn một lần ư? Ta hiểu một lần rần rần, mười năm sợ dây thừng, nhưng ko phải người ta đã trở về và đang đứng trước mặt người sao? Ko phải người cũng ngày đêm hoài niệm nàng ấy sao, sống thật một lần khó khăn lắm sao, hay cảm thấy ko đủ dũng khí đối diện, chỉ có thể dùng thể thân để người ngoại, người thật đáng buồn Cổ Nghịch Hàn ơi là Cổ Nghịch Hàn!

Lần đầu tiên, nàng cảm thấy đau khi chỉ trích một người khác. Thật đáng buồn cho hắn, mà cũng đáng buồn cho nàng, rốt cục là ai đáng buồn hơn, ai đáng bị chỉ trích hơn đây. Nàng gỡ tay hắn ra, đứng dậy, giọng nói chua xót nghèn nghẹn: ” Cổ Nghịch Hàn, chẳng ai vui sướng khi phát hiện mình là thể thân của người khác...”

Hắn ngồi bất động trên ghế, ko quay đầu, ko nín kéo....

Tiếng chân vang lên, mùi lan xộc vào mũi, Vũ Đồng ngơ ngẩn, trở mình, đôi mắt khê mở.

Trước mắt là một thân màu hồng tươi rực rỡ, đích thực là Lan Quý Phi đang đứng trước mặt mình. Nàng ấy ko chút biểu hiện gì, lặng lẽ ngồi xuống, thấy vậy Vũ Đồng cũng tự nhích sang một bên.

- Người cũng đã thấy Diệm Cơ?

- Ủm! Vũ Đồng âm ừ

- Ta nghĩ người cũng đã biết được câu chuyện...!

- Ủm! Vũ Đồng vẫn tiếp tục yên lặng

- Vậy mà người có thể nói Vương như thế!

Đến lúc này, Lan cũng quay lại, trừng đôi mắt phong tình nhìn nàng. Nụ cười, chẳng lẽ nói như thế là sai? Kêu một người đối diện với tình cảm thật của mình là ko đúng à?

- Ta nghĩ ta ko nói gì sai, Lan Quý Phi!

- Sao người có thể khuyên Vương đi gặp Diệm Cơ, người có hiểu điều đó là gì ko hả Vũ Đồng? Lan gắt gao nắm chặt hai tay.

- Vậy thì phải làm sao, nhìn hấn đề nén, còn mình thì cứ vui vẻ khoe khoang về thân phận thể thân của mình thì đúng sao Lan Quý Phi. Lan, có thể cả đời này, ta sẽ ko gặp được nam nhân thuộc về mình, nhưng ít ra, ta muốn yêu một người và người đó yêu ta vì chính thân phận của ta, ko phải là thể thân cho người khác.

- Vũ Đồng, như vậy, ko phải vẫn tốt sao, Vương thật sự sủng người mà...? Lan thì thầm

- Vật thay thế cuối cùng kết cục vẫn là bị vứt bỏ, còn nếu may mắn hơn, ko bị vứt bỏ, thì cả đời cũng chỉ vật vờ như cái bóng sau lưng chính chủ, cái đó là hạnh phúc sao? Ta đã hứa với một người, ta sẽ sống hạnh phúc và hấn cũng sẽ hạnh phúc, ta mong hấn hạnh phúc, hạnh phúc nhất là được ở cùng người mình yêu!

- Vậy người có yêu Vương ko?

- Thứ ta ko thể trả lời câu hỏi này!

- Vậy người nghĩ ở bên Diệm Cơ, Vương sẽ hạnh phúc!

- Phải, hạnh phúc nhất là khi mình yêu một người, mà người ấy cũng yêu mình như thế....Cả hai sẽ hạnh phúc!

-Vũ Đồng, có phải đơn giản như vậy ko? Lan thở dài, đứng dậy, rời đi. Sân Bạch Viên tiêu điều một màn hoa mạn rơi trắng xóa.

Dục Hỏa Vương Điện

Truyền chỉ của Hỏa Vương, truyền sứ thần Tinh Linh Giới hội kiến long nhan.

Một màn trân phẩm được mang về Lưu Ly các tổ lòng yêu mến.

Ngự Thiên Phòng cuối ngày vang lên tiếng bận rộn chuẩn bị cho buổi tiệc rượu thân mật dành cho sứ thần Tinh Linh Giới Diệm Cơ

Dưới ánh trăng, Diệm Cơ tinh xảo, khéo léo, rung động lòng người nhẹ nhàng một thân bạch y uyển chuyển ngồi xuống, đôi mắt đẹp nhu tình chăm chú nhìn lên sườn mặt của nam tử tuần mỹ đã xa cách bao lâu. Hóa ra, cả đời nàng cũng ko thể quên được hấn, may thay, cho đến lúc này, lòng hấn vẫn hướng về nàng, vậy thì, bắt đầu lại, cũng chẳng quá muộn màng.

Vũ Đồng ngây ngốc nhìn ánh trăng, cuối cùng đã tháo gỡ được lòng hấn, chợt bàng hoàng nhận ra, còn lòng nàng thì sao, ai sẽ mở nút thắt này đây. Một giọt nước mắt yên lặng chảy ngược vào trong.

Từ nay thôi ko hát nữa....

Từ nay thôi ko mặc bạch y nữa....

Từ nay thôi ko vấn tóc nữa....

Thể thân, đã qua rồi những ngày ấy.

” Người có yêu Vương ko?”

Yêu thì sao mà ko yêu thì sao, hết thấy đã tan theo khói mây, giấc mộng cuối cùng cũng dừng lại. Mà nàng, giờ phải rời xa...

42. Chương 42: Cám Ôn Nàng

Sự xuất hiện của Diệm Cơ trên đại diện làm một người phải hít thở ko thông. Con người ta bắt đầu cảm thán, vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành khó trách sao ko giữ được trái tim của bậc đế vương. Một số quần thần nhận ra nét đẹp của Diệm Cơ rất giống cữu sủng phi Mẫu Đơn, ko thật ra, Mẫu Đơn mới chính là bản sao của Diệm Cơ, bởi nếu so sánh, Mẫu Đơn vẫn phải kém 3 phần. Thở dài, hóa ra là vậy. Thương thay phận thể thân...

Và trong số những người hâm mộ, ko ít ánh mắt ghen tỵ, mà trước mắt vị bạo quân cao cao tại thượng, e dè ko dám bắn phá ra.

Vân triều....

Kính Hồ lấp lánh như trải một lớp kim tuyến trên mặt hồ. Bóng liễu rủ xuống trải dài thành một hàng thẳng tắp. Thoang thoang những đợt gió vuốt ve sườn mặt, như vỗ về, như an ủi, hình như là biết nàng bị thương, càng ra sức quần quít.

Có tiếng bước chân người. Ko cần quay lại cũng biết người đến là ai.

- Vũ phi....

Dường như dạo này, dù là vô tình hay là cố ý, Lan cũng thường hay xuất hiện trước mặt nàng. Bây giờ cũng vậy, ánh mắt Lan như sắc bén, nửa trách móc, nửa đau thương.

- Hôm nay trên đại diện, vị trí của Diệm Cơ...

- Ta thấy, Lan quý phi ko cần nói thêm!

Cúc đến gần liếng thoảng: “Hmmm, đẹp đấy, nhưng nếu mà dám có ý độc chiếm Vương, ta sẽ cho ả biết tay, hihi...”

Vẫn hồn nhiên và vô tư, có lẽ vì vậy, nàng có một vị trí ko thể thiếu trong hoàng cung rộng lớn này.

Lan nhỏ giọng: “Vũ Đồng, ngày ấy, ta đã hao tâm tổn sức, để len lỏi vào dù chỉ một một góc ngách nhỏ trong tim Vương, nhưng vô dụng, ta cũng từng nghĩ, nếu vậy, hy vọng đời này kiếp này, Vương sẽ ko bao giờ động lòng với ai nữa là cách tốt nhất để ta ko bị tổn thương. Đến khi n gười bước chân vào đây, nỗi sợ của ta bùng phát, ta nhìn thấy Vương để ý, thấy hấn nổi giận, thấy hấn lo lắng, ta biết là hấn đã có sự chuyển b iến, dù ko muốn nói ra, nhưng ta cuối cùng cũng phải thừa nhận, tất cả đều là sự xuất hiện của người...”

- Không phải cả người, cả Mẫu Đơn cũng đều nhận được sự sủng ái của hấn sao, bao năm làm hộ vệ của hấn, trong lòng hấn phải có người mới để người ở bên cạnh hấn lâu đến thế...

- Đáng buồn là vị trí của ta cũng chỉ đến thế, còn Mẫu Đơn, cô ta từ đầu đến cuối thực chỉ là cái bóng vật vờ đến tội nghiệp của Diệm Cơ, đó là lí do ta chưa bao giờ để ả ta trong mắt mình, ko có sự uy hiếp, vậy để ý làm gì...

- Ta chẳng phải cũng chỉ là thứ để hấn tưởng niệm đến người xưa thôi sao? Vũ Đồng cụp mắt...

- Sai rồi, người chẳng có chỗ nào giống với Diệm Cơ. Giọng nói giống nhau thì sao, hát hay thì sao, căn bản hai người là hoàn toàn khác nhau. Tin tưởng t a, Vũ Đồng người ko hề là cái bóng của Diệm Cơ, chỉ bằng cảm nhận của ta là đủ, ta cảm hận Diệm Cơ, nhưng với người thì ko....

Vũ Đồng xoay người lại, nhìn vào gương mặt tĩnh như mặt Kính Hồ của Lan, muốn nói gì đó nhưng ko thể mở lời.

- Thì ra mọi người đang ở đây! Tiếng nói trong trẻo lạnh lút vang lên, thật là quen thuộc làm sao, như nghe thấy tiếng của chính mình.

4 người nhất t thời yên lặng, nhìn về hướng cất tiếng. Diệm Cơ một thân lụa trắng tao nhã động lòng người, nhẹ nhàng cười hòa ái. Mái tóc xoăn gọn sóng màu nâu được búi lên giữ lại bằng một trâm ngọc đỏ tươi. Đôi đồng tử đen huyền trong veo chớp chớp dưới làn mi cong vút rậm rạp. Khuôn miệng hơi mỏng khê cong cong, cả người nàng ấy toát ra vẻ kiều diễm khiến người đối diện chỉ muốn lập tức nhào ra ôm lấy hảo hảo bảo hộ và yêu thương. Vẻ đẹp của nàng ấy, hoàn toàn ko gây sự căm ghét cho Vũ Đồng.

Vậy mà Lan và Cúc đứng bên cạnh vẫn ko giảm xuống một phân sự phòng vệ. Diệm Cơ càng đến gần, bàn tay cả hai lại càng nắm chặt, dường như chỉ cần một cử động nhỏ sẽ xuất ra toàn bộ sức lực.

Trái lại, Diệm Cơ vẫn rất nhẹ nhàng lướt đến, đôi mắt do cười nên cong cong như vầng trăng non, ko hề có ý xấu. Diệm Cơ rất lễ phép, chào hỏi cả ba người, đoạn quay lại, có vẻ cảm kích mà mở lời: “Đây chắc hẳn là Vũ Phi rồi, ngày ấy, ta rất cảm ơn Vũ Phi, dù ko trực tiếp, nhưng ta biết, nhờ nàng mà Cổ Nghịch Hàn mới trở nên thông suốt mà cho cả hai chúng ta một cơ hội trở lại....”

Nàng ấy còn muốn tiến lên bắt tay Vũ Đồng nhưng đã bị Lan gạt ra, trừng mắt nhìn, Diệm Cơ hơi bất ngờ, nàng rũ mắt xuống, bà n tay ngưng lại trong không trung, bối rối ngượng ngùng một lúc rồi mới rút về, nhẹ giọng: “Xin lỗi, là ta cao hứng...”

Sự xuất hiện của một cung nữ đánh tan bầu không khí ngột ngạt, Diệm Cơ vội vàng quay người chào cả ba người, xin phép về Lưu Ly các vì có quan nội thị đang chờ. Từ đầu đến cuối, Vũ Đồng vẫn bảo trì trạng thái trầm mặc. Lan và Cúc cũng chuẩn bị đi, lướt qua bên tai là giọng nói lạnh băng của Lan: “Người tự hỏi xem người đối với Vương là gì, người nghĩ là Vương sẽ hạnh phúc bên Diệm Cơ sao, đừng lầm lẫn ngoại hình xinh đẹp với nội tâm rắn độc của ả...”

Kính Hồ nhạt nhòa nắng, đã thôi ko còn tiếng người riu rít nữa rồi....

- Hoa Nhi, Vương đang ở đâu?

Hoa Nhi hơi giật mình, quay sang nhanh nhẩu trả lời kèm nụ cười tươi như hoa, lần đầu tiên nương nương chủ động hỏi về Vương nha.

-Bẩm nương nương, Vương giờ đây hẳn là đang ở Nội Điện.

- Ừm... Nói đoạn nàng nâng người dậy, đi ra ngoài.

Từ Bạch Viên đến Nội Điện cũng ko xa, ngoằn ngoèo vài con đường cũng đã đến nơi.

Thiên Tứ ngạc nhiên vô cùng, đây là lần đầu tiên vị quý phi đạm mạc này cầu kiến Vương. A ha chắc hẳn cảm thấy vị trí của mình bị đe dọa, cho nên thức tỉnh, chạy đến dành ân sủng đây mà. Tuy vậy, hẳn cũng ko dám làm càn, khom lưng hành lễ rồi chạy vào báo. Cổ Nghịch Hàn nghe thông báo, dừng bút, ngẩng đầu truyền vào.

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy kỹ càng Họa Vương Nội Điện của hắn. Rộng lớn xa hoa vô cùng, tất cả đều thông với nhau, chắc là dễ dàng hơn khi làm việc và nghỉ ngơi.

Hắn vẫn còn giữ trạng thái kinh ngạc khi nhìn thấy Vũ Đồng đến đây, khóe môi vẫn còn khê mơ hồ cong cong.

Vũ Đồng đứng giữa sảnh, im lặng quét mắt 4 phía, rồi nhìn lên người đang ngồi trước mắt, hắn vẫn lạnh lùng như thế. Nàng nhẹ nhàng tiến lại, nhỏ giọng: “Chưa từng lần ghé qua, cũng nên một lần ...”

Hắn tự tiểu phi tiểu nhìn nàng mở miệng: “Cũng ko phải lần đầu tiên nàng đến đây...!”

Nàng ngẩn người: “Hả?”

- Hóa ra là nàng ko còn nhớ đêm ấy, lẫn lộn kịch liệt như vậy, thế mà lại ko động lại được chút gì, ta cũng hơi hối hận đấy...!

Nàng tỉnh người, nghĩ đến lúc ấy, mặt bắt đầu đỏ lên, nhưng tính lại, đó ko phải là một kỷ ức đẹp, đêm đó, là hấn cường bạo nàng, ko có ôn nhu cùng yêu thương, chỉ là sự tức giận cùng phát tiết.

Nhìn biểu tình đỏ mặt của nàng, sau lại hấn mảy, cắn môi, cúi đầu, hấn sức nhớ đến, đêm đó cũng chẳng phải là tuyệt vời. Nàng đã rất đau mà hấn thì quá tàn bạo khi chiếm đoạt nàng. Haizz, hình như hấn ko nên nhắc lại.

- Tiểu Đồng...

- Cổ Nghịch Hàn...

Cả hai lên tiếng cùng một lúc, nhất thời lại nghẹn giọng đối phương. Hấn phát tay, bước xuống chỗ nàng: “Nàng có gì muốn nói?”

- Cổ Nghịch...

- Nghịch Hàn!

Lần này là một giọng nữ cắt ngang, cứ như thế là giọng nàng cắt lên hai lần liên tiếp. Ko cần quay lại cũng biết là ai. Cổ Nghịch Hàn ngẩng đầu, bước chân đang tiến đến chỗ nàng chuẩn bị dừng lại, rồi lại cắt bước, ngang qua nàng, lướt đến vị trí đằng sau. Nàng cứ đứng vậy, nhìn về thân ảnh trước mặt, lướt qua, đôi mắt giờ là đối diện với khoảng không vô tận cùng...

- Sao nàng lại đến đây, ko ở Lưu Ly các nghỉ ngơi...

- Thiếp vui lắm, ko ngủ được, sợ tỉnh dậy, chỉ là giấc mơ mà mình chờ đợi bao năm, thiếp muốn ở bên cạnh chàng, bù đắp lại khoảng xưa bị thiếu hụt...

Tiếng nữ tử vang lên thánh t hót, trong veo, như tiếng chuông gió đing đing đang đang. Thế mà giờ trong lòng Vũ Đồng ko khác gì tiếng búa tạ, mỗi nhát đóng xuống, là một lần chảy máu.

Cổ Nghịch Hàn quay lưng lại phía nàng, tay đưa tóc vuốt lấy vai áo Diệm Cơ, giọng nói mềm mại thanh thanh, mà nàng nghĩ, chắc cả đời này, hấn sẽ ko bao giờ có thể nói với ai khác như thế: “Diệm Cơ, ta biết rồi, nhưng sức khỏe nàng ko tốt, ko phải sao, trở về nghỉ ngơi, xong việc ta sẽ ghé Lưu Ly các với nàng được ko?”

Diệm Cơ nhẹ nhàng ậm ừ, như luyến tiếc, lúc này trước khi xoay lưng, như chợt nhận ra sự có mặt của nàng, vội vã tiến lên hành lễ: “Vũ phi, hóa ra cô cũng ở đây, thất lễ quá, tôi vội đến gặp Nghịch Hàn, thật là ko để ý xung quanh...”

- Ko sao, tôi cũng mới đến...!

- Dù gì đi nữa, tôi vẫn phải cảm ơn cô đã giúp cho tôi và Nghịch Hàn giải tỏa khúc mắc, đối diện với nhau một lần nữa để nhận ra tình yêu của nhau nhiều đến nhường nào, lần này tôi sẽ ko bao giờ buông tay chàng nữa...thật sự cảm ơn cô...

Giọng nói nàng ấy nghẹn ngào, thân hình như muốn quỳ sụp xuống, Cổ Nghịch Hàn đứng một bên, bất động, đột nhiên đưa tay đỡ lấy, nhỏ giọng: “Được rồi, sức khỏe nàng ko tốt, ta đã nói nàng ko cần hành lễ, trở về nghỉ ngơi đợi ta!”

Diệm Cơ nấn ná một lúc rồi m ới xoay người đi, mà Vũ Đồng trước sau như một vẫn đứng quay lưng nhìn về phía chiếc ghế chạm đầu long lân trống rỗng. Ủ phải, nhờ nàng đã thông hấn, mà bây giờ hai người trở về với nhau ko phải sao, cảm tạ nàng cũng ko sai biệt lắm.

Lúc này Cổ Nghịch hàn tiến đến, nắm lấy vai nàng, hỏi: “Nàng hồi nãy có chuyện muốn nói phải ko?”

- Ko, cũng ko có gì, tùy tiện đến n ơi này nên vào tham quan thôi...!

Vũ Đồng quay lại, nụ cười phảng phất bên môi, gương mặt vẫn tĩnh lặng như nước, đôi mắt hấn khóa lại hết thấy đường nét của nàng. Đúng vậy, chẳng có nét gì là giống Diệm Cơ cả, cả hai hoàn toàn khác nhau. Diệm Cơ như cây anh túc gây nghiện thu hút ngay lần đầu tiên và khó dứt bỏ, còn nàng nhả nhận, thanh thuần, như hoa mạn trắng, nở rồi tàn, nép mình bên những tán cây, vẫn là mang lại sự khoan khoái thư

thái cho người bắt g ập chùm hoa nở rộ. Hai loài hoa ấy có gì giống nhau? Hẳn như có chút vui mừng nhận ra điều này trong lòng mình....Cả hai... Chẳng có gì giống nhau cả...

Nàng lẳng lẳng bước qua người hấn, tiến ra ngoài, đột nhiên bật cười, xác định thì sao, ko xác định thì sao, cuối cùng kết cục vẫn là như vậy mà thôi.

Đôi chim đã liền cánh liệu có thể nhẩn tâm chia rẽ uyên ương?

Những lời hấn nói, hết thấy đều rót vào tai nàng rất rõ ràng, chắc hẳn hiện tại cũng đang cảm kích mình lắm đây, mà cảm kích nàng được bao lâu: 1 tháng, 2 tháng, 1 năm, 2 năm....?

Cảm kích cuối cùng chỉ là cảm kích mà thôi, ko có chỗ cho tình yêu chen vào.

Ngày ấy chủ nhân ko về, vật thay thế như nàng mới được vinh hạnh hưởng ân sủng của chủ.

Giờ chính chủ đã về, có phải hết thấy sẽ thu lại ko, nàng có phải nên cảm ơn Diệm cơ ko, nhờ nàng ấy mà nàng có được một thời gian vinh quy vô tận, đứng trên đài cao, vạn người quỳ dưới?

Có phải, bây giờ nàng nên trao trả lại mọi thứ, vinh quang, ân sủng, và cả người nam nhân này cho Diệm Cơ ko?

Đến bây giờ mới cảm thấy bản thân mình đáng thương như vậy, cuối cùng là nàng thuộc về nơi nào đây, hay thật sự, nàng gây ra tội nghiệp lớn lao đến nỗi giờ này ko còn nơi dung túng...

Kết cục của thể thân cuối cùng là bị vứt bỏ và bị thay thế! Nàng cũng cần chuẩn bị một chút chứ nhỉ?

43. Chương 43: Đau Đến Tê Tâm Phế Liệt

Nghe nói, sức khỏe của sứ thần Tinh Linh Giới ko được tốt, Vương tất bật túc trực bên cạnh...

Lai nghe nói, Vũ Phi hưởng thụ chưa được bao lâu, nay đã bị thất sủng, ngầy ngốc như người khờ ở sân đình Bạch Viên mỗi ngày chờ đợi nhưng cuối cùng vẫn là vô ích...

Đúng là phận người thay đổi chóng mặt....

- Hoa Nhi, ta muốn đi dạo....

Quay lại, thấy Hoa Nhi đã tắt bật títt đằng xa, Vũ Đồng cười cười, tự mình đứng lên đi loanh quanh, cũng biết miệng người nói ra những lời chẳng tốt lành, nhưng nàng mắc kẹ, thực ra hiện tại đúng là nàng thất sủng mà, cười trong lòng thôi.

Xuyên một con đường nhỏ màu xanh rậm rỳ, chợt trước mặt hiện ra một tấm biển đỏ chói: “Hồng hoa cung”.

Dù vẫn được quét dọn hằng n gày, vẫn ko tránh khỏi cảm giác tiêu điều thê lương, đây được coi là một cung điện xa hoa nhất thời gian trước, giờ lại thành ra nông nổi này, cơ mà, sớm m uộn gì cũng là kết cục này, chẳng qua là nó diễn ra sớm một chút, và nàng vô tình trở thành lí do căm ghét của Mẫu Đơn, nếu như nàng ta biết ra sự thực cuối cùng, liệu có đau thương?

Lững thững đi về một hướng vắng lặng, nàng hỏi chuyện một cung nữ đang lui cui dọn xác lá từ Hồng Hoa Cung ra, hướng về lãnh cung bước đến.

Nói là lãnh cung, thật ra cũng là một biệt viện độc lập, nằm lọt thỏm sau một khu rừng trúc, ít người lai vãng, bên ngoài tất nhiên vẫn có lính canh gác đi tuần.

Mẫu Đơn vẫn có vẻ rất nhàn nhã ngồi dùng trà chiều, dù bị Cổ Nghịch Hàn đẩy vào lãnh cung nhưng chất lượng cuộc sống trong đây vẫn còn ko đến nỗi nào. Khuôn mặt xinh đẹp tuy ko trang điểm cầu kỳ như trước, vẫn toát lên đầy đủ nét kiêu ngạo của một quý phi.

Vũ Đồng vẫn đứng đó, nhìn Mẫu Đơn, cũng chẳng hiểu sao mình lại đi đến nơi này.

Có vẻ cảm nhận được có người đến, Mẫu Đơn ngẩng mặt, nhìn đến thân ảnh màu tím nhạt xa xa trước mặt. Nàng ta nhíu mày, đoạn đứng dậy bước đến, trên mặt là một nụ cười giấu cợt.

- A ha, Vũ phi lại ở đây nhỉ, vinh hạnh quá, rồng đến nhà tôm sao?

Vũ Đồng vẫn nhìn đăm đăm nhìn nữ tử trước mặt. Thật ra cũng ko phải là quá giống, vẫn có những đường nét khác, rõ ràng nhất chính là nét mặt ôn hòa của Diêm Cơ.

- Sao người ko nói gì, hay muốn đến đây nhìn xem ta khổ sở thế nào hả?

Mẫu Đơn tiến gần đến sát Vũ Đồng, nhướn mắt dữ tợn. Nàng thật sự cũng ko biết mình đến đây làm gì, cuối cùng lựa chọn quay người rời đi, nhưng cánh tay đã bị nắm chặt.

- Vì người, ta mới phải chịu cảnh hắt hủi này, người đã cướp mất Vương, còn muốn đây lãng nhệch ta? Mẫu Đơn bỗng hét lên, gương mặt đỏ bừng.

Nàng quay người lại, nhàn nhạt: “Ta chưa bao giờ cướp của người cái gì, tình cảnh này của người là do tự làm tự chịu, có thể trách ta sao, sao người ko nghĩ lúc người hại ta thừa sống thiếu chết, có nghĩ cho ta cũng đau đớn hơn thế này ko?”

- Vương là của ta, ko cho phép n gười cướp đi, ko cho phép Vương bỏ rơi ta, vì sự xuất hiện của người, Vương hắt hủi ta, dành hết cho người, ta hận người, hận người....!

- Đừng nói thế, Cổ Nghịch Hàn là một người bản xương bằng thịt, hấn ko p hải món đồ thuộc sở hữu của bất kỳ ai, hấn có quyền yêu thương người nào đó, cũng có quyền thay lòng đổi dạ với người nào đó, giữ được một lúc, sao giữ được cả đời, trừ khi hấn cam tâm tình nguyện với người.

Dừng lại, nàng nhìn vào gương mặt lúc t rắng lúc xanh của Mẫu Đơn, quay người, giọng nói thoảng bên tai: “Người cũng lầm lẫn một điều, ko p hải vì sự xuất hiện của ta mà ảnh hưởng đến người, cũng ko phải hấn yêu ta, từ đầu đến cuối, trong lòng hấn đã tồn tại m ột n gười khác, mà căn bản ko ai chạm được vào, kể cả người, cho đến ta vẫn là vậy, thật ra, tất cả đều c hỉ là sự tưởng niệm của hấn về một người đã rời xa....

- Người nói dối, người dùng hồng lừa ta, ta biết, ta cảm nhận được, trước đây, Vương luôn yêu chiều sủng nịch ta, ko phải như người nói...

Vũ Đồng bước nhẹ, quay người trở lại con đường ban nãy, buông lại câu nói buồn vô hạn: “Người tin hay ko thì tùy, ta chỉ khẳng định một điều, từ trước đến nay và đến bây giờ, hấn chưa bao giờ yêu ta, một chút cũng ko...”

Những tưởng phải đau đớn lắm để chấp nhận chuyện này, ko ngờ, lúc nói ra, lại nhẹ nhàng như thế, hóa ra nàng cũng mình đồng da sắt đến thế, một chút cũng ko cảm nhận được sự chua xót của bản thân.

Khi bàn chân đặt về Bạch Viên, mặt trời đã lặn rồi, Vũ Đồng điều chỉnh lại cảm xúc, bước vào phòng, tìm kiếm hình ảnh của Hoa Nhi, chỉ sợ nàng ta lại lo lắng ko đâu.

Tuy nhiên, bóng dáng Hoa Nhi ko thấy đâu, chỉ thấy một thân ảnh cao ngất ngồi trên ghế dài. Vẫn là tư thế quen thuộc, hơi dựa vào thành, cánh tay nhàn nhã đặt lên thành ghế, chén trà nhẹ xoay xoay trong lòng bàn tay, gương mặt hơi cúi cúi trầm ngâm, tư thế hết sức t ao nhã và có phần lười biếng, nhưng biểu cảm gương mặt quá đối lạnh lùng lại đối lập với phong thái nhẹ nhàng ấy.

- Đi đâu về đấy! Chủ nhân của giọng n ói vẫn k o ngừng đầu, tựa như thú vui lớn n hất trên đời là xoay xoay chén trà trong tay.

- Tùy tiện đi dạo thôi! Nhìn thấy hình dáng ấy, an tĩnh như vậy, chợt lòng nàng có gì đó nảy lên, rất nhẹ, rất nhanh, rồi lắng xuống.

Vũ Đồng bước đến gần, lướt qua bàn trang điểm, nhẹ gỡ xuống dây lụa cột tóc, mái tóc đen xõa xuống như một dòng thác huyền bí. Một mảnh màu tím nhẹ nhàng sau lưng được bao phủ. Lơ đãng, thấy hăng ngẩng đầu, một thoáng nhú mày.

Hắn bước đến, vuốt hai đầu vai ẩm ẩm hơi lạnh, ngón tay lòn vào một lọn tóc, quần nhẹ, hạ giọng: “Từ nay về sau đừng đến lãnh cung nữa, ta ko muốn nàng tiếp xúc với Mẫu Đơn...”

Vũ Đồng hơi nghiêng người, tránh khỏi bàn tay của Cổ Nghịch Hàn, đi về phía cửa sổ, sắp bước qua tháng 10, thời tiết lại bắt đầu trở lạnh hơn rồi, một mảnh hơi sương đọng lại ngoài lớp giấy dán cửa, ẩm ướt. Hầu như thời tiết ở nơi này, lạnh lẽo nhiều hơn ấm áp, cả khí trời lẫn lòng người đều là lạnh như vậy?

- Cổ Nghịch Hàn...

Hắn vẫn nhìn nàng đắm đắm, nhưng khi nàng cất tiếng vẫn ko khỏi giật mình, mi tâm hơi nhú, một cảm giác xẹt qua lòng hắn, in lại một vết rãnh khá sâu, bởi nàng gọi tên hắn, rất đầy đủ, rất lạnh đậm, muốn nghe nàng gọi hắn thật thân thiết, thật dịu dàng. Diệm Cơ đã bao lần gọi hắn: “Nghịch Hàn....Nghịch Hàn...” dường như vẫn là ko đủ, hắn cũng muốn nàng gọi hắn đầy thâm tình như thế.

- Đừng gọi như thế, gọi kiểu khác đi! Cổ Nghịch Hàn đi đến bên cạnh nàng, búng nhẹ lên cửa sổ, những lớp nước rơi tí tách xuống đất, một vài giọt bắn về phía nàng, cảm giác lạnh lạnh.

- Cổ

- Sai rồi, gọi lại.... Lần này, hắn tựa hồ cố chấp vô cùng, đôi mắt đắm đắm nhìn vào nàng, ko chịu nghe bất cứ lời nào, chỉ muốn nghe nàng gọi hắn.

Vũ Đồng khẽ cười, hóa ra Cổ Nghịch Hàn cũng có mặt cứng đầu và bướng bỉnh, nhưng rồi nàng lại khó nghĩ, gọi hắn thế nào đây, chả lẽ hắn muốn nàng gọi hắn...giống như Diệm Cơ sao...là muốn n hư thế sao?

- Ta ko biết phải gọi người như thế nào, chi bằng, người hãy nói ra xem!

Nàng muốn đích thân hắn nói ra điều đó, để nàng nhận thức thật rõ, vị trí của mình...Buồn cười ko, mặc dù điều đó làm tim nàng đau biết bao.

Hắn im lặng một lúc lâu, rồi chợt vòng tay đến, từ đằng sau ôm lấy nàng, cái ôm thật nhẹ nhàng, giọng hắn thủ thỉ: “Gọi ta là Hàn, chỉ duy nhất ta muốn nàng là người gọi ta như thế!”

Vũ Đồng ngẩn người, nụ cười tràn trên khóe miệng, ko phải như Diệm Cơ, là cái tên khác mà nàng sẽ gọi hắn....

- Hàn..!

Vòng ôm siết chặt, đầu hắn chôn vào gáy nàng, hơi thở lạnh lẽo vờn quanh, nhưng ko hề khiến nàng khó chịu, giọng hắn thật thấp: “Ko được gặp Mẫu Đơn, nàng ta ko đáng để gặp nàng, sau biết bao nhiêu chuyện...”

Vũ Đồng xoay người, nhìn vào đôi mắt phượng dài khẽ khép lại, làn mi cong cong run rẩy theo từng cái chớp mắt. “Hàn, Mẫu Đơn giờ đã ko còn như trước kia, cần gì phải h à khắc như thế, để nàng ta đi đi, sống một cuộc sống trọn vẹn, nàng ta ko đáng phải nhận cuộc sống giam cầm đến hết đời...”

Hắn nheo mắt, ngẩng đầu nhìn nàng, đôi con ngươi chuyển dời: “Nàng là đang thật lòng cầu tình cho người đã hãm hại mình hay còn có ý gì khác?”

Vũ Đồng ngẩn người, nghi hoặc hỏi: “Ý khác là ý gì?”

- Ta ko tin trên đời có ai thiện lương đến mức tha thứ cho người muốn giết chết mình. Tiểu Đồng, nàng là đang thật lòng cầu tình cho người đã hãm hại mình hay còn có ý gì khác?

Hắn đặt hai tay lên vai nàng, chỉ một cái chạm khẽ khàng, mà nàng nhận thấy được một sức nặng lớn đè xuống, khó nhọc có ý gì cả, chỉ cảm thấy ta đã còn sống tốt tại đây, thì cho nàng ấy một lối thoát, như vậy chẳng lẽ là ko nên?”

Hắn lạnh nhạt nhìn nàng, bàn tay vẫn để tại chỗ, gương mặt bị bóng của nàng che khuất, ko nhìn rõ biểu cảm: “Tốt nhất là chỉ đơn giản như vậy, ta sẽ ko để xảy ra bất kỳ một sự cấu kết nào diễn ra tại nơi này, để hãm hại Diệm Cơ, Tiểu Đồng, nàng tốt nhất đừng tiếp xúc với Mẫu Đơn, ta ko muốn nàng bị vấy bẩn mà

Mẫu Đơn là người dễ dàng điều khiển những người đơn giản thuần khiết như nàng. Cho dù là ai đi chăng nữa, nếu làm tổn thương đến Diệm Cơ, ta sẽ ko để yên...”

Buồn cười, hóa ra từ nãy đến giờ, tất cả diễn ra, chỉ là muốn bảo vệ Diệm Cơ sao? Nàng khi nào trở thành người ác tam muốn hãm hại người hân yêu thương? Vũ Đồng bây giờ chỉ muốn cười to một tiếng, là nàng đa tình, cứ ngỡ thật ra vẫn còn một chút nhỏ nhen tình cảm dành ỉn, thế nhưng cuối cùng, chỉ là do mình tự thù dệt mà thôi.

- Cổ Nghịch Hàn, người đánh giá thấp ta quá rồi!

- Gọi là Hàn...! Hân quát khê, biểu cảm dần lạnh lẽo.

- Cổ Nghịch Hàn, nếu n gười cảm thấy lo lắng, hãy trở về Lưu Ly các, ko cần phải đến đây để dẫm đạp tự tôn của người khác! Nàng quay người, ý muốn đuổi khách.

- Tiểu Đồng, ta ko muốn nghĩ nàng như những người khác, chỉ là nhắc nhở mà thôi! Hân day day hai bên thái dương, tỏ vẻ phiền não.

- Cổ Nghịch Hàn, người nghĩ được Diệm Cơ bị tổn thương, người có nghĩ người khác cũng sẽ tổn thương? Người lo lắng Diệm Cơ bị chà đạp, người có nghĩ người khác cũng bị chà đạp? Thật ra là người ko nghĩ, nếu đã ko quan tâm, thì còn dây dưa làm gì hả Cổ Nghịch Hàn?

Vũ Đồng ngược lên, đôi mắt trong suốt, long lanh, nụ cười nở trên môi, thê lương cùng cực: “Người ko cho phép người khác tổn thương đến người mình yêu, vậy người có tư cách gì mà đến đây để làm tổn thương ta? Người có tư cách gì mà đến đây làm tổn thương ta?” Đến câu cuối cùng, đã ko còn là giọng nói nhẹ nhàng lãnh lút như tiếng chuông gió đing đing đang đang, mà là tiếng hét đau khổ tận cùng, như con ác thú bị thương, đến phút cuối, dùng hết tàn hơi để vùng dậy gào thét một lần cho thỏa.

Cổ Nghịch Hàn chỉ đứng lặng tại chỗ, tiếng chân gấp gáp của Hoa Nhi chạy vào, sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt. Gương mặt Vũ Đồng ướt một mảng da thịt nóng hổi. Nghe thấy có người đến, nàng nhẹ nhàng quay lại, cười đến kinh diễm, nhẹ giọng ra lệnh: “Hoa Nhi, tiễn Vương trở về Lưu Ly các!”

Hân di chuyển cứng ngắc lướt qua bên cạnh nàng, mở cửa đi ra, những chiếc đèn lồng lập lòe đỏ đỏ vẫn ko chiếu sáng hết được thân ảnh ấy, đến cuối cùng vẫn bị bóng tối bao phủ, mất hút. Gió lạnh lùa theo cánh cửa mở lùa vào khiến người ta run rẩy

Cho đến khi ko còn thấy bóng dáng hân nữa, nàng ngã xuống nền đất, thấy trên mặt mình đầy nước. Hóa ra, những thương tổn trên cơ thể không khủng khiếp bằng những vết thương trong tâm hồn. Đau đến tê tê phé liệt...!

44. Chương 44: Khách Đến Thăm

Bóng đêm tràn ngập cả một tòa cung điện rộng lớn. Đôi mắt xanh lục như loài sói núi lạnh lẽo phát ra ánh sáng nhẹ, những bóng đen quỳ xuống vây quanh một thân hình cao lớn hơn người. Tiếng nam tử thật trầm khàn, hầu như cơ miệng ko mở, chỉ là tiếng phát ra từ âm bụng: “Thái tử điện hạ, theo tin thám tử hồi báo thời gian qua, hôm nay, thần chứng thực được thân phận của nữ tử tên Diệm Cơ ko đơn giản, xin Thái Tử ra lệnh bước tiếp theo!”

Nam tử đứng giữa vẫn đứng bất động như tòa đại sơn, mãi sau mới cười khê: “Được rồi Sơn Tử, bắt đầu hành động đi...!”

-Rõ thưa điện hạ! Nam nhân tên Sơn Tử dập đầu, rồi phóng lên mất hút trong màn đêm.

Một giọng khác ồm ồm, chen vào ko gian im ắng: “Điện hạ, xin nghỉ ngơi sớm...!”

- Sơn Húc, người nói với ta, nàng tên là gì nhỉ? Đôi môi nam tử đang đứng khê nhếch lên một đường cong

- Sao ạ? Sơn Húc khó hiểu...

Tiếng cười thanh thúy như tiếng va chạm của những chiếc ly bạc leng keng. Trong đầu hắn hiện ra hình ảnh của một nữ tử mặc tử sa nhạt màu, mái tóc quấn sơ bằng một vòng lụa trắng, quay lưng, đôi mắt trong suốt sâu thẳm: “Từ trước đến nay và đến bây giờ, hắn chưa bao giờ yêu ta, một chút cũng ko...”...”“Người ko cho phép người khác tổn thương đến người mình yêu, vậy người có tư cách gì mà đến đây để làm tổn thương ta? Người có tư cách gì mà đến đây làm tổn thương ta?”....

Cảm giác quá kiên cường, thành ra nảy sinh một loại đau thương tội độ làm rung động hắn.

Bạch Viên đóng cửa, ko tiếp xúc với ai....

Vũ Đồng cũng có khoảng không gian yên ắng...Ấy thế mà, mỗi lúc lại có một đám người đến bưng bê trên phẩm cầu kiến. Đuổi mãi ko được, nàng làm ngơ, coi như không khí, còn chính mình cứ nằm hưởng chút ánh nắng ít ỏi ban ngày của tháng 10, còn ko lại tìm Hoa Nhi tập làm bánh pha trà, bỗng phát hiện ra, Bạch Viên cũng có nhiều thứ để làm, tốt nhất là thật nhiều, để nàng ko còn phải nhớ nữa.

Ngày trước, cứ tưởng rằng, dễ dàng nhất chính là quên đigiờ mới biết, quên lãng là việc khó thực hiện nhất trên đời này!

Người xưa cũng nói nhàn cư vi bất thiện, những lúc rảnh rỗi ko có việc gì làm, con người lại hay nghĩ ngợi lung tung mà nàng ko muốn nghĩ ngợi gì thêm nữa. Ban ngày quần quật hoạt động, chỉ mong muốn đổi lấy một đêm ngủ bình yên. Nhưng có vẻ, sức lực nàng hiện tại quá lớn. Dù có nhắm mắt bao nhiêu lâu nữa, thì nàng vẫn ko thể đưa mình vào giấc ngủ mà ngược lại là hoàn toàn tỉnh táo, đến nỗi nàng nghe được tiếng cửa mở, tiếng bước chân rất nhẹ đêm khuya, tiếng thở dài của ai đó...Nàng còn ngửi được mùi long tiên hương trên người ai đó, ngửi được hơi thở mát lạnh nhẹ nhàng phả vào lưng nàng....Nhận ra được cử chỉ vuốt từng lọn tóc rơi xuống sàng của nàng, nhận ra những ngón tay lạnh giá khẽ chạm vào gáy nàng....Và cả những cái ôm nhẹ nhàng từ sau lưng. Tất cả sẽ biến mất khi trời tờ mờ sáng. Nhưng nàng biết mình ko hề nằm mơ, bởi hơi ấm bên cạnh và mùi long tiên hương vẫn còn vấn vít bên cạnh chỗ đệm bị lún xuống...hiện lên một chút nhàn nhúm...trên giường...và cả trong lòng...!

Tất cả những thứ đó đều làm nàng phiền muộn vô cùng. Tự hỏi, những hành động đó đến cuối cùng là gì đây? Đã quyết định buông tay, ko muốn tranh giành những thứ ko thuộc về mình nhưng hắn lại hành động như vậy, thử hỏi lòng nàng sao ko dậy sóng chứ! (Lời mè: là thương, là yêu...nhưng ko nhận ra, bộc phát tự nhiên đó mà!)

Rốt cục, lựa chọn duy nhất là im lặng, làm như ko biết!

Chiều tháng 10 âm đạm, những cơn gió đầu đông bắt đầu càn quét đến, Hoa Nhi lục tung trong đồng quần áo ít đến thăm thương của Vũ Đồng để kiểm cho được cái áo choàng cũ đầu năm khi còn ở Đạm Tình Lâu nàng đã mặc.

Lúc này mới thấy ba quan nội thị từ Nội điện lấp ló, trên tay là tấm áo choàng lông hồ ly ngàn năm, công phẩm của Thiên Lang quốc trong dịp đại lễ vừa rồi. Ko cần hỏi cũng biết do Vương sai người mang đến nhưng chắc là nương nương ko để ý rồi! Tuy nhiên, Hoa Nhi cũng ko muốn nhiều chuyện, sau ngày đó, nhìn Vũ phi của nàng gục mặt trên sàn hoa lạnh lẽo rơi nước mắt, nàng thương nương nương vô cùng, cũng trách Vương vô cùng dù mình chẳng là gì cả. Vì vậy, nàng cũng im lặng làm ngơ, coi như ko biết, phải, coi như ko biết mỗi đêm đều có người đứng bên giường nương nương, coi như ko biết mỗi đêm đều có người đưa lưng hứng gió lạnh che cho nương nương ấm áp, coi như ko biết mỗi ngày đều có người đưa công phẩm tới.

Hóa ra chủ nhân đã đoán biết được mọi chuyện, mới cắt cử nàng chăm lo cho Vũ Phi, chỉ để chuẩn bị cho ngày này, ngày phải nghênh đón sự trở về đầy biến động của người đó. Nhưng hiện tại Hoa Nhi lo lắng lắm, tình hình này, thật khó khăn để Vương quay đầu....

Khoác lên mình thêm một lớp áo lông, thân thể ấm lên một chút. Vũ Đồng lại tiếp tục công việc dang dở, sửa soạn bàn trà và trông nồi bánh hấp kế bên. Ở đây một thời gian, nàng được Hoa Nhi chỉ cho nhiều thứ rất hay. Sẵn tiện, nàng cũng nhờ Tiểu Sinh hái vài chùm hoa mạn trang trí cùng một túi mạn trắng giòn ngọt để tráng miệng, cây xum suê trái, ko hái xuống cũng tiếc.

Mùi mặn trắng thơm ngào ngạt vất vút, trong một mảng trắng xóa những cánh hoa rơi lả tả, bóng nữ tử xiêm y tím nhạt ẩn hiện một cách nhàn nhã- ko đau thương, ko tiếc hận. Chỉ có cảm giác nhẹ nhàng, thanh thoi.

Tiếng lá khô bị dẫm, rất nhẹ. Vũ Đồng nâng ấm trà, thông thả châm vào hai chén ngọc để sẵn trên bàn đá. Có khách đến thăm, ko trà cũng phải có bánh.

Mái tóc xoăn dài buông những lọn óng ả, vì gió thổi tung bay che đi một phần sắc hương kiều diễm. Nữ tử tiến lại gần, hòa ái ko thể tả.

- Vũ phi, ko trách tôi tự tiện ko mời mà đến chứ?

Diệm Cơ tự nhiên ngồi xuống, đón lấy chén trà trong tay Vũ Đồng, hơi trong lòng bàn tay trắng nõn, hơi ấm bốc lên thành từng cột khói nhỏ.

- Có gì mà trách với ko trách, đã đến tức là khách! Vũ Đồng vẫn cắm cúi vào nôi bánh, sắp ăn được rồi.

- Tôi có nghe qua một số chuyện trước đây của cô và Nghịch Hàn....Diệm Cơ mở lời, hơi liếc mắt về phía nàng.

“Ừm, cũng ko có gì đặc biệt để nhắc đến.” Vũ Đồng v ẫn ko ngừng tay.

- Theo như những gì tôi hiểu biết về Nghịch Hàn, chàng sẽ ko đối xử với ai như vậy, nhưng cô đã làm được điều này.... trong suốt quãng thời gian tôi rời xa chàng!

Diệm Cơ xoay chén trà trong tay, trầm ngâm.

- Cô cứ nói tiếp cho hết ý đi!

Vũ Đồng ngừng đầu, gấp bánh trôi nước ra, đặt lên lồng tre trong cái nôi, để lên bếp than trên bàn, giữ cho bánh ko bị nguội vì gió lạnh. Miệng nhả từng lời...

- Cám ơn cô, thời gian qua đã ở bên cạnh Nghịch Hàn. Bây giờ tôi đã trở về bên cạnh chàng, tôi sẽ bù đắp hết thiếu cho chàng, sẽ làm cho chàng hạnh phúc.

Diệm Cơ kiên định, nắm lấy tay Vũ Đồng đang đặt trên bàn đá.

- Diệm Cơ, chắc có hiểu lầm gì ở đây nhỉ, tôi chưa bao giờ giữ riêng những thứ ko thuộc về mình, cái gì là của tôi, cuối cùng cũng sẽ là của tôi, dù có làm gì đi nữa, cuối cùng chỉ là vô ích, nó cũng sẽ tìm về với chủ nhân thực sự, tình yêu và nam nhân cũng vậy, nếu ng ấy yêu tôi, tự người ấy sẽ ở bên cạnh tôi, dù có đối mặt với bao nhiêu thứ phát sinh vẫn một lòng một dạ hướng về tôi, còn đã ko thì níu kéo chi nữa cũng hoài công...

Diệm Cơ siết tay, bàn tay của Vũ Đồng bị nắm đến trắng bệch: “Ý cô...?”

- Cho nên, ý tôi là, tôi chẳng có ý nghĩ sẽ giành giật hay tranh chấp với cô cái gì, cũng ko nghĩ sẽ thay thế vị trí của ai, thời gian trước kia, hay thời gian sau này, cũng ko khác nhau là mấy, hẳn xác định với cô, thì cô có đi hay ở, rời xa hay trở về, hẳn vẫn ở đây, chờ cô, ko cần phải phí sức đến gặp tôi để biện giải. Tất nhiên, trách nhiệm của cô là làm cho hẳn hạnh phúc, chẳng phải sao, nhưng lúc này đây, người cần nghe lời thề thốt này của cô hiện tại, ko phải là tôi, mà là hẳn, cho nên đừng phí thời gian với kẻ ngoài lề là tôi đây!

Đến lúc này, Diệm Cơ ngẩn người, buông tay, thì thầm, như tự hỏi bản thân: “Kẻ ngoài lề ư...có thật ko?”

Vũ Đồng chìa ra một cái chén nhỏ, trong đó sóng sánh nước đường v à chiếc bánh trôi to tròn mập ú: “Đã đến là khách, thử xem hương vị tốt ko?”

Diệm Cơ lẳng lặng nhận lấy, rồi lại buột miệng hỏi: “Hôm nay cô vẫn mặc tử sa...”

- Ừm, thay đổi, màu trắng đã ko còn hợp với tôi nữa...! Nàng nhàn nhạt trả lời

- Nghịch Hàn rất thích tôi mặc bạch y, chàng ấy nói, nhìn tôi mặc bạch y, tựa như tiên trên trời, thanh tao, thoát tục... Diệm Cơ cười, khoe miệng cong lên, dâng tràn hạnh phúc riêng Vũ Đồng yên lặng.

Diệm Cơ luôn là người mở lời, nàng nói ko nhiều, cũng chẳng phải ít, còn Vũ Đồng thì chỉ lẳng lặng châm trà, hâm bánh. Thật ra, cũng chẳng có gì để nói, giữa hai người, làm sao so sánh được những thăng trầm,

những nồng nàn mà Diệm Cơ đã cùng trải qua với hắn. Thứ hiện tại, có thể coi như là quan trọng nhất, sâu sắc nhất chính là lời hứa của nàng: “Ta sẽ ko rời đi, mãi mãi bên cạnh ngươi..” nhưng lúc đó, Diệm Cơ chưa xuất hiện, còn bây giờ, e rằng chỉ còn mình nàng là khắc cốt ghi tâm.

Gương mặt Diệm Cơ tỏa sáng khi nhắc về khoảng thời gian hạnh phúc của hai người ngày trước, rồi sau đó, bắt đầu chìm dần...chìm dần, cuối cùng, chỉ còn là tiếng nấc ra chiều tiếc nuối và hối hận, Vũ Đồng tốt bụng muốn đưa tay khăn cho nàng, đột nhiên Diệm Cơ ho một tiếng, ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Vũ Đồng đầy oán trách, gương mặt đẹp nhuộm một màu đỏ tươi của máu, máu tràn từ khóe miệng, ứa cả cái cằm nhỏ, trên nền đất, những giọt máu tí tách vẫn chảy xuống, Vũ Đồng hoảng loạn, chạy đến muốn chùi đi, nhưng máu vẫn chậm rãi chảy ra, Diệm Cơ hất tay Vũ Đồng làm nàng lao đảo té ra đằng sau, nhìn thấy nàng ta run rẩy đứng lên, chỉ vào mình, khẽ khe quát: “Vũ Đồng, ngươi, sao ngươi....” rồi ngã xuống, ngất lịm.

Vũ Đồng xanh hết mặt mày, hét lên: “Hoa Nhi...Hoa Nhi....gọi ngự y...!”

Lúc này, Hoa Nhi chạy đến, hình ảnh trên mặt đất là máu, là thân thể lạnh cùng cực của hai nữ tử...

Tiếng bước chân dồn dập, ngự y đã chạy đến, phía sau là hắc bào thêu chỉ vàng cao ngất, lạnh lùng, phần nộ, lo lắng. Tiếng hét vang lên: “Diệm Cơ...”

Có tiếng người nói râm ran, có tiếng chân người chạy, có bóng người lướt qua nàng, nhưng tuyệt nhiên nàng nhận ra được hết thấy, trong tâm trí chỉ hiện hiện rõ rệt đôi huyết mâu lạnh lẽo tràn đầy giận dữ cùng oán trách sâu sắc và giọng nói trầm đục đầy ẩn nhẫn: “Tiểu Đồng, nàng hãm hại Diệm Cơ...!”

Nhận ra, đã thương một người ko nhất thiết phải là đao thương, chỉ cần một câu nói, một cánh mắt, cũng đủ giết người ko thấy máu. Máu chảy trên nền đất, thấm tháp gì so với máu đang chảy trong lòng nàng, ồ ạt ko ngừng, như rút hết huyết mạch trong cơ thể, ko thể cầm được. Vết thương cũ chưa lành, vết thương mới lại đến..mà mỗi lúc lại càng sâu thêm!

Trong ánh chiều tà, có đôi con người xanh lục quan sát hết thấy, khóe miệng mới khẽ nhếch lên nhìn đốm máu từ từ khô trên nền hoa trắng, rồi trở lại ưu tư, trầm ngâm khi dừng trên thân ảnh rã rời của nữ nhân lạc lõng giữa dòng người ngổn ngang tất bật ra vào trong chính Bạch Viên của mình.

(Nam phụ gây ra phong ba bão táp phần sau này đã xuất hiện rồi, tung hoa...tung hoa)

45. Chương 45: Bị Thương

Trong gian phòng xa hoa điểm tô bằng những cây cột vàng son được chạm trổ chen chúc bao nhiêu con người. Trên giường bông rèm sa trường mông, thân hình mảnh mai của nữ tử hấp dẫn mắt nhìn của mọi người, nàng vẫn nằm đó, yên lặng nhắm mắt, làn mi dày như như cánh bướm chập chờn đậu trên đôi mắt. Mấy ai chú ý đến thân ảnh lung lay như ngọn lửa nhỏ trước gió, đang run rẩy tiến vào trong.

- Không có dấu hiệu trúng độc, nhưng biểu hiện thổ huyết kỳ lạ này rất khó nói. Một lão nhân lớn tuổi bước lên dập đầu quỳ dưới chân nam tử lãnh ngạo tuấn mỹ. Mà bức tượng người cao lớn lạnh lẽo vẫn ko lên tiếng.

Trong khi một đám người đổ mồ hôi hột chờ đợi lời vàng ý ngọc của bậc quân vương, thì đột nhiên, bức tượng người đứng dậy, đi về phía cửa. Đôi mắt phượng hẹp dài bắn ra những tia sắc bén, như muốn bức tử đối phương: “Nàng đã làm gì?”

Một đám n gười quỳ đó vẫn ko dám đứng lên, cúi gằm mặt xuống đất, thềm lo lắng thay cho người bị chất vấn.

- Ta ko làm! Tiếng nữ tử nhẹ giọng run run vang lên chữ được chữ mất.

- Vậy thì đã xảy ra chuyện gì chứ hả? Nam tử vẫn lạnh lùng truy vấn.

- Không biết! Ngực khí càng thêm kiên định, đôi mắt trong suốt ngẩng lên, nhìn xoáy vào người đối diện càng thêm kiên cường.
- Nàng ko làm gì tại sao Diệm Cơ lại ra nông nổi này? Giọng nói mỗi lúc một nhấn mạnh.
- Ta ko làm! Vẫn là câu nói ban đầu...
- Ko làm gì mà lại xảy ra chuyện thế này ư? Cơ hồ như muốn quát lên nhưng cuối cùng vẫn nhẫn lại.
- Không biết! Giọng mỗi ngày một thêm lạnh lẽo.

Cả quá trình đối thoại, cho dù nam nhân có gắng hỏi bao nhiêu lần, chất vấn bao nhiêu lần, phần nộ bao nhiêu lần, cơ hồ như bức bách người khác, nữ tử y phục tím nhạt, run rẩy đứng dựa vào cạnh cửa chỉ kiên định lặp lại hai câu duy nhất là : “Ta ko làm” và “ko biết”!

Đám người cơ hồ cảm thấy sự áp bách vô hình truyền tới, hiển nhiên là Vương đã bị nữ nhân kia bức đến phát hỏa.

Sau một màn đối đáp lạ lùng ấy, ko gian trở nên im lặng đến đáng sợ, chỉ còn ánh mắt lạnh lùng bắn tới, nhìn lại nhìn, mỗi lúc một xoáy sâu, gắt gao khóa trụ đối phương. Mây kiếm hết nhẫn rồi lại giãn ra bao nhiêu lượt. Cuối cùng hần buông lời, thở dài như trách móc: “Ta chỉ muốn nghe một t iếng giải thích của nàng, khó khăn đến thế sao?”

Tiếng gõ vào cạnh cửa gỗ kêu “cọc cọc” làm mọi người hoàn hồn, bên ngoài, nam tử tóc trắng đang đứng dựa, phong thái nhàn tản, đôi m ắt hoa đào khẽ cong cong, họa tiết hoa đào ẩn hiện trên ngoại y.

Quốc sư đã đến!

Mai t iến vào, ko một chút thành ý trong lễ nghi, đơn giản chỉ là gật gật đầu, trong tay vẫn phe phẩy quạt giấy, cười nói nhẹ nhàng: “Ko cần lo, ta đã tìm đến một ngự y ngoại tộc tài giỏi đến đây!”

Nói đoạn, thêm một thân ảnh cao ngất xuất hiện trước cửa. Khí chất nhu hòa, điềm tĩnh, riêng đôi con ngươi xanh lục cao ngạo, sắc bén tràn đầy sự châm biếm khinh thường thì đối lập hoàn toàn với phong thái khiêm nhu lễ nghĩa.

Người mới chấp tay, khom người kính cẩn: “Tại hạ là Thương Hiên ngự y của Thiên Lang Quốc, đi theo sứ thần qua đây để tiện bề chăm sóc sức khỏe cho ngài, nay nghe nói trong cung có vị đổ bệnh, cũng muốn ghé qua xem thử có thể giúp sức được chút nào hay ko?”

Mai cười thoải mái, gấp cánh quạt, chen lên đứng kế bên Vũ Đồng: “Thôi ko nhiều lời, phiền vị đây trước lên bắt mạch cho người đang nằm trên giường”

Dứt lời, Thương Hiên nhanh chóng bước đến bên giường bắt mạch, sau đó nhìn một lượt b iểu hiện của Diệm Cơ. Xong xuôi liền quay lại, cười như hoa nở mùa xuân: “Ko sao, cái này thật ra ko phải là bệnh, cũng ko phải là trúng độc”

- Vậy chứ nàng bị làm sao? Cổ Nghịch hàn nhú mày hỏi.
- Tại hạ mạo muội một chút, mong Vương thứ lỗi, theo n hự tại hạ chẩn đoán, có thể do vị nương nương đây một thời gian dài ra sức tắm bổ khôi phục thể lực và linh khí, nhưng lại làm ko đúng cách, sử dụng quá nhiều nội đan của nhiều tộc khác nhau, dẫn đến ứ khí huyết, ko những ko tốt hơn mà còn làm sức khỏe suy giảm, khí huyết được bổ sung quá nhiều nhưng ko lưu thông...
- Thế sao trước giờ chưa bao giờ bị như thế này? Có người lên tiếng hỏi
- Các vị có nghe nói đến việc ăn uống duy trì âm dương và khắc chế lẫn nhau. Vạn vật đều có tương sinh tương khắc, thân thể của vị nương nương đây đang trong t ình trạng ứ đọng khí huyết lâu ngày, hôm nay, dùng qua trà sen ngân mộc nhĩ thanh nhiệt, giải độc, lưu thông khí huyết, sự tác động của của chất xúc tác này đã đã động đến khối khí huyết ứ đọng trong thân thể, điều hòa chúng, theo lệ, thì bị đào thải ra ngoài là chuyện bình thường, có điều, thổ huyết nhiều như vậy có lẽ....

Cổ Nghịch Hàn giãn mày: “Nói tiếp”

- Có điều thổ huyết nhiều n hư vậy, có lẽ một phần cũng do tâm lý của vị nương nương này...tự mình ho ra một búng máu...!Phải chăng là lo lắng, sợ hãi? Cái này tại hạ ko chắc lắm, nhưng chắc chắn một điều là ko phải trúng độc hay bệnh tật liên quan.

Thương Hiên cười sáng lạn, khom người mở ra cái h ộp cầm trên tay, bắt đầu g hi chép: “Tại hạ sẽ kê thuốc cho vị nương nương đây”

Mai phe phẩy cái quạt, buông câu châm chọc: “Đấy nhé, mọi việc đã sáng tỏ rồi, mọi người yên tâm rồi chứ!” đoạn ghé qua bên người Vũ Đồng, tay nâng lên thắt lưng, nhẹ giọng: “Vũ phi nương nương cũng bị thương ko nặng, để thần hộ tống về Bạch Viên xử lý vết thương..”

Đoạn xoay người nàng lại hướng ra cửa, lúc ấy, mọi người trong phòng mới nhìn thấy một mảng lưng gàn vai của nàng đỏ thẫm một mảng, vết máu đã biến thành màu đen, khô lại, dính trên áo...

Thì ra lúc ấy, khi nàng ngã trên nền đất, là đã bị thương sao?

Hoa Nhi nhìn thấy khiếp sợ, chạy lại, dìu một bên, khóc ko ra nước mắt: “Sao nương nương bị thương mà ko nói, trời ơi, vết thương dính bết vào áo rồi!”

Nàng dựa vào Hoa Nhi, từ từ đi ra cửa, trước khi rời đi, nàng quay lại, nhìn Cổ Nghịch Hàn đầy ám ảnh đau thương: “Người nói chỉ muốn nghe ta giải thích, nhưng hiện tại, trong lòng người chỉ để ý đến nàng ấy, căn bản có thể nghe lọt tai lời giải thích của ai nữa ko? Vì vậy ta lựa chọn im lặng, vì có nói cũng bằng thừa, người sẽ tin tưởng sao?”

Hắn đứng sững ra, mắt mở to, nhìn trừng trừng vào bóng hình ba người rời đi, ngoài trời, bóng trắng quạnh quẽ leo lên lưng chừng, cô độc hắt những tia sáng trắng yếu ớt lên bóng 3 người họ.

Đến nỗi, hắn ko nghe được lời Thương Hiên nói, xin phép qua Bạch Viên xử lý vết thương cho Vũ Phi.

Một mảng trong tim âm âm đỏ vỡ....!

Bạch Viên

Mai xoa nhẹ lên đầu nàng: “Nghỉ ngơi đi, sức chịu đựng tốt quá, đau thế mà vẫn cắn răng chịu, tại hạ bái phục”

Thương Hiên xử lý lưu loát vết thương, có điều vết thương dính chặt vào áo, phải dùng kéo cắt ra, thành ra hiện tại, Vũ Đồng để hở một vai trái.

Nàng cười cười, ko nói, Thương Hiên lấy t rong hòm gỗ một lọ thuốc bằng sứ, rắc lên, cảm giác mát lạnh lan tỏa, hắn n hìn nàng, cười dịu dàng: “Vũ phi yên tâm thuốc của ta rất tốt, sẽ ko để lại sẹo đâu”

Vũ Đồng dù là mới gặp Thương Hiên, nhưng ko cảm thấy sự nguy hiểm, theo lệ thường, đối xử cũng thoải mái. Xong xuôi, cả hai đều cáo từ.

Bước ra ngoài, bóng hắc bào lấp lóa, Thương Hiên ko chút để ý, lướt qua, Mai dừng lại, cười châm chọc: “Sao thế, giờ thì cũng b iết lo lắng à?”

Cổ Nghịch Hàn trầm ngâm, hắn hiểu hiện tại, ko có đủ dũng khí để bước vào thăm nàng.

Mai vỗ nhẹ bả vai hắn, giọng lạnh như hàn băng: “Có những thứ, phải nhìn toàn diện, vì những thứ bày ra trước mắt, chỉ là một phần sự thật hoặc có khi toàn bộ đều là giả dối”

Đến đây, bàn tay nắm lại, bóp chặt lên bả vai như muốn phá hủy xương cốt hắn: “Ta cũng đã hứa với hắn, Cổ Nghịch Hàn, nếu người sai lầm, ko còn là một vị Ma Vương mạnh mẽ nhất, công tâm nhất, chính tay ta sẽ phá hủy người”

Nói hết câu, bàn tay buông ra, mắt hút trong đêm tối, để hắn đứng tại chỗ, làm bạn với bóng trắng cô đơn. Cho đến khi đèn Bạch Viên đã tắt, vẫn thấy bóng hắc bào phát phơ đứng trước cửa, gục đầu, như canh giữ bình yên, lại như tạ tội.

Bóng trắng hắt lên màn giấy, tiến về giường nữ tử kiều diễm đang nhắm mắt, bàn tay đưa ra, chộp lấy cái cổ non mềm ngọc ngà, Diệm Cơ mở bừng mắt, dùng móng vuốt hắt ra, nhưng vô ích, lại vận dụng nội lực, vận công muốn thoát nhưng cũng phí công.

Nàng ta trừng mắt nhìn lên, đối diện là một mặt nạ trắng toát, điểm ở giữa là hình cái miệng tô son đỏ như máu. Âm bụng phát ra, trầm đục, như tiếng gầm gừ của mãnh thú.

- Diệm Cơ...!

- Người là ai? Nàng ta hốt hoảng muốn hét lên, nhưng phát hiện, khí lực bị rút hết, chỉ còn lại là tiếng thở khê khàng.

Tên đeo mặt nạ cười rộ lên, bàn tay từ từ siết chặt lấy cái cổ, giọng càng lúc càng trầm xuống, tựa hồ như không phải tiếng của người, mà là tiếng từ âm ty địa ngục: “Diệm Cơ, ta biết những gì ngươi đã làm, đối trá cũng chỉ được một thời gian, ngươi nghĩ có thể lừa gạt người khác cả đời sao?”

- Người...người....Diệm Cơ run rẩy, giọng đứt quãng.

- Nhớ, ta là người theo dõi bước ngươi từ quá khứ đến hiện tại và cả tương lai, ko qua mặt được ta đâu, để ta xem, cái vỏ bọc của ngươi từ từ bị lột trần ra. Tham vọng và sự ích kỷ của ngươi sẽ phản bội ngươi và tố cáo chân tướng hết thảy mọi việc...Diệm Cơ...để ta từ từ thưởng thức đến ngày đó!

Nói đoạn, hơi lạnh xộc vào khoang mũi làm Diệm Cơ khó chịu, ho khụ khụ, phát hiện ra mình đã có thể lên tiếng, nhìn lại, tên mang mặt nạ đã biến mất từ lúc nào.

Một đêm ko ngủ...!

46. Chương 46: Thêm Một Lời Hứa

Lại thêm một sự thay đổi mới, thế mới nói, lòng quân vương sâu ko thấy đáy, dùng cả đời người cũng ko nắm được trong tay.

Lưu ly các mỗi ngày một thêm tấp nập, ko ai nói những mọi người đều hiểu, địa vị của vị sứ thần kia ko hề nhỏ, chớ nên đắc tội.

Bạch viên lại khôi phục sự yên tĩnh như ngày đầu.

Ko phải là ko để ý, mà căn bản là hắn hiện tại ko có tư cách để ý, chi bằng, dốc lòng cho người xưa, thế thì có thể quên được hay ko?

Diệm Cơ sau hai ngày nằm liệt giường đã tỉnh dậy, gương mặt khôi phục lại vẻ thanh xuân rục rờ. Nàng ấy nghe được mọi người tường thuật lại sự việc, lúc ấy mới quay lại nhìn Cổ Nghịch Hàn ngồi tách mình ở một bên ghế dài, dịu dàng nói: “Lúc đó quả thật thiếp quá đau, ko phân biệt đâu là đúng sai, mới buông ra những lời khó nghe với Vũ phi, cảm thấy có lỗi quá, cũng nhờ chén trà tống huyết độc ra ngoài, chắc phải tìm một ngày đền tạ lễ...”

Hắn ko buồn ngắt đầu, chỉ nhìn mãi vào tập tranh trong tay, nhạt miệng: “Ko cần đâu!”

- Như vậy ko được, thiếp muốn giải thích và xin lỗi Vũ Phi, sao lại ko cần được, cái này là thiết yếu...!

Cổ Nghịch Hàn gấp lại tập tranh, đứng dậy, nhìn về chỗ bên cạnh, nữ tử khuôn mặt như hoa, nghiêng nước nghiêng thành, e lệ chờ đợi lời vàng ý ngọc của hắn: “Vì ko ai có đủ tư cách để đến Bạch Viên quấy rầy nàng, cho dù là dập đầu xin lỗi cũng ko xứng đáng để đối diện với nàng ấy!”

Nói rồi, hắn quay lưng đi, để lại bóng hắc bào cô độc đến tận cùng, cho dù vây quanh hắn vẫn là một đám quần thần xun xoe nịnh hót.

Diệm Cơ mở to mắt, sững người không gọi nổi một tiếng.

Bầu trời đã cuối tháng 10 trải đầy một tầng mây trắng dày dặn như tấm mền bông ngăn chặn những tia mặt trời chiếu rọi.

Tiếng người con gái đậm mặc vang lên: “Cám ơn Thương ngự y, ta đã khỏe rồi, vết thương lành rất nhanh, không cần ngài hộ tống đâu”

Đôi mắt xanh vốn lạnh lẽo ánh lên những tia hiền hòa, bàn tay to vuốt lên những sợi tóc xõa trên vai: “Tại hạ cũng không bận bịu, có thể bồi nương nương đi dạo, nương nương hình như không có cảm tình với tại hạ cho lắm!”

Vũ Đồng quay lại, nhìn nam tử cao lớn, mặt mày ôn nhuận như ngọc, đôi con ngươi xanh lục nhàn tản phát ra thứ ánh sáng xanh lạnh lẽo sâu thẳm khóa lại hình ảnh đối phương, cơ hồ nhìn được bóng mình đang lấp ló trong màu xanh ấy: “Không, đừng hiểu lầm...!”

- Thế thì vì sao lại tránh né tại hạ!

- Bởi vì ta không muốn mắc nợ thêm bất cứ ai nữa. Người tốt với ta mà ta không thể đáp lễ lại thì áy náy lắm! Nàng ngược lên, nhìn lên bầu trời đầy mây trắng, rành rọt từng lời.

“Bởi vì ta không muốn mắc nợ thêm ai nữa...”

“Từ trước đến nay và đến bây giờ, hần chưa bao giờ yêu ta, một chút cũng không...”

“Người không cho phép người khác tổn thương đến người mình yêu, vậy người có tư cách gì mà đến đây để làm tổn thương ta? Người có tư cách gì mà đến đây làm tổn thương ta?”

Mỗi một lần hần nghe được lời nàng nói, đều là những lời lẽ cứng rắn đến đau lòng này. Hần chỉ nghe thôi cũng cảm thấy sự tổn thương ghê gớm, như vậy rốt cục trong lòng nàng đã bị thương nặng đến mức nào rồi...

Thật ra, nữ nhân càng tỏ ra mạnh mẽ thì càng là người yếu đuối và dễ bị tổn thương nhất...

Thật ra, nữ nhân càng im lặng mới chính là người khóc nhiều nhất...

Bởi lúc đó, nước mắt đã nhiều đến nỗi, bị rơi ngược vào trong lòng...mặn chát!

Sự yên lặng nhất thời của hai người làm nổi bật lên tiếng nói khê khàng như mật rót vào bên tai của nữ nhân: “Nghịch Hần...”

Thì ra ở đây cũng không chỉ có riêng nàng và Thương Hiên, còn có hai vị khách quý khác.

Cổ Nghịch Hần nằm dài trên tràng kỷ bằng gỗ trong một cái đình nghỉ chân nhỏ giữa hồ sen, lười biếng cầm trên tay một tập tranh, mắt hơi nhắm, ánh mặt trời dịu nhẹ chiếu lên gương mặt hần tỏa sáng một vầng sáng trắng chói mắt, phải, là đẹp đến chói mắt.

Diệm Cơ hôm nay phá lệ mặc một xiêm y đỏ rực, nằm nép trên ngực Cổ Nghịch Hần, màu đỏ và màu đen hòa quyện và đối lập một cách mạnh mẽ, tay nàng tay khe khẽ vuốt ve nhịp nhàng trên lồng ngực rắn chắc và rộng lớn của hần mà hần lơ đãng nhắm hờ mắt, tấm tranh phát phơ thỉnh thoảng che khuất một góc gương mặt đẹp như tạc.

Diệm Cơ nhẹ nhàng quay đầu, nhìn về phía hai người vừa đi tới ở đằng xa phía bên kia chân cầu, nở nụ cười rực rỡ, đoạn nâng đầu dậy, bàn tay trắng vuốt ve một lượt như vẽ lại khuôn mặt đang nằm trước mắt nàng, cuối cùng là cúi người xuống ấn đôi môi anh đào đỏ tươi lên bờ môi kiên nghị đầy đặn hơi mím lại kia, hai gương mặt như dán lại một chỗ, đôi tay nàng ấy gắt gao bám lấy cổ hần, nâng đầu hần ngẩng lên, đón nhận nụ hôn mỗi lúc một sâu thêm...

Mà đối phương, một lúc lâu sau, hai cánh tay cũng đáp lại, ôm ghì lấy thắt lưng nàng, ra sức ấn chặt lên cơ thể hần, không có chút khe hở giữa hai người....Bức tranh màu đen pha đỏ càng thêm rực rỡ và bắt mắt.

Thương Hiên lần đầu tiên nhìn thấy nụ cười của nàng đẹp như vậy, nàng nhìn bức tranh sống động tuyệt mỹ, nở một nụ cười đẹp đẽ, đẹp đến đau lòng, hai cánh môi nhợt nhạt vẽ một vòng cung thấp toàn thấp mỹ trên gương mặt xương xương gầy gầy trắng bột bột, đôi mắt nàng hướng đến phía ấy, trong suốt, đầy

ấp nước, đồng tử đen như rung động xoay tròn, nhưng ko có một giọt nước mắt rơi xuống, tim hắn ngừng lại một nhịp, hắn cảm nhận được, thực sự là ngừng lại một nhịp, muốn đưa tay lên, che lấy đôi mắt ấy, sợ rằng mình ko thể kiềm chế được, khi nhìn những giọt trên châu lấp lánh cứ thế mà rơi xuống...

Nhưng ko, nàng quay đầu, nhoẻn miệng, đôi mắt cong cong, nắm ống tay áo hắn, nói: “Trời hôm nay...thật đẹp!”

Hắn gật đầu, lăm bắm như dính ma chú: “Thật... đẹp!”

Hai bóng màu xanh nhạt lướt đi, biến mất sau tàng cây, mà cho đến khi bóng dáng ấy ẩn hiện thành một chấm nhỏ, Cổ Nghịch Hàn mới quay đầu lại, nhìn đến, sững sờ, buông tay, đẩy nữ nhân xinh đẹp trong vòng tay ra, ôm đầu gối dậy, vẻ mặt hiện rõ trên gương mặt. Hắn lại làm tổn thương nàng nữa rồi!

Diệm Cơ gắt gao siết lại vòng tay, nhiệt tình hôn lên mái tóc dài bóng mượt buông xỏa của hắn, miệng vẫn ko ngừng gọi hắn: “Nghịch Hàn, đừng như vậy, nhìn thiếp, chàng nhìn thiếp đi, ôm thiếp đi, thiếp mới là Diệm Cơ mà, đừng như vậy Nghịch Hàn...” Càng về cuối, giọng nói càng thêm nghẹn ngào và nức nở.

Hắn nhẹ nhàng gỡ từng ngón tay của Diệm Cơ, đẩy vòng tay nàng đứng dậy, vuốt thẳng xiêm y đã bị nhàu nhĩ lộn xộn, một tay quấn lại mái tóc dài, rút một trâm bạc trong ống tay áo cài lên, dậm bước, trước khi đi, quay đầu lại một lần, nhìn đến nữ tử xinh đẹp ủ rũ trên tràng kỷ, nhẹ giọng: “Chính vì nàng là Diệm Cơ, nên ta mới đáp ứng cái hôn ấy của nàng...!”

Bàn tay to chợt nắm chặt lại, giữ nàng ko thể bước tiếp, rồi một bàn tay khác che lên trước mặt nàng, giọng nói như cơn gió vuốt ve dỗ dành: “Đừng...khóc!”

Nàng yên lặng, bả vai run run, rồi phát ra giọng nói đã lạc hẳn đâu đó: “Ta...ko có khóc!”

- Nếu nàng cần, ta cho nàng mượn vai...!

Vũ Đồng cười nhẹ, quay lại: “Cũng chỉ được một lần!”

- Từ giờ trở đi, bất kỳ lúc nào, sẽ có bờ vai ở bên cạnh, để cho nàng dựa vào....! Nói đoạn, nam tử gơ tay, ôm lấy nữ nhân trước mặt, đặt gương mặt nàng tựa vào lồng ngực của hắn, vòng tay siết chặt, bàn tay khẽ vuốt ve mái tóc đen dài

Thương Hiên hắn ko biết, đó chính là lời hứa duy nhất và cuối cùng trong đời này mà hắn dành ột người nào đó, thủy chung ko thay đổi, nặng lòng mà cũng tràn đầy sự yêu thương.

- Thương Hiên...Nàng muốn gọi hắn, muốn đẩy hắn ra, nhưng thật sự bây giờ, nàng rất cần một bờ vai để tựa vào, để che giấu gương mặt tiều tụy, đôi mắt đỏ hoe và cả những giọt nước mắt. Thôi thì để lần này đi, để nàng có thể thoải mái tựa vào một ai đó, lau đi hết nước mắt và sự đau thương trong lòng, hết thấy qua hết này, sẽ trôi đi hết.

Trong gió, chỉ nghe duy nhất có tiếng lăm bắm: “Yên tâm...đời này kiếp này... có ta bên cạnh...”. Người trong lòng hơi run run, ko có tiếng khóc, những cảm giác ứt đấm nóng bỏng trước ngực cho hắn biết, nàng đang khóc, khóc trong im lặng.

Ko lâu trước đây, nàng đã hứa với một người, sẽ ở bên cạnh hắn, ko rời bỏ hắn, ko phản bội hắn, rồi sao, nàng chưa kịp thực hiện được lời hứa đó, hắn đã ko cần rồi!

Còn bây giờ, có người, hứa với nàng rằng, sẽ bên cạnh nàng, sẽ cho nàng mượn bờ vai, đời này kiếp này...

Đây là lời hứa của hắn, cũng như nàng đã từng hứa hẹn với người đó sao?

Lá rụng đầy, tàng cây rậm rạp, xòa xuống cả đất, che giấu thật tốt một bóng nam tử hắc bào cao lớn đằng sau, duy chỉ lộ ra đôi huyết mâu, đau thương có, tiếc hận có, ganh tỵ có, phần nộ có, bắn về phía hai bóng hình ôm nhau. Bàn tay gắt gao nằm lại, rồi cuối cùng, dậm thật mạnh lên thân cây cổ thụ già cỗi, quay lưng bỏ đi, như ko muốn nhìn thấy hai người họ một lần nào nữa.

47. Chương 47: Đôi Nghịch

Vài ngày sau, sứ thần các tộc được triệu kiến trên đại điện, đại đế là bày tỏ lòng hiếu khách cũng như cảm tạ những món lễ vật, trọng điểm là đã một thời gian, sứ thần có thể trở về.

Quốc sư sau khi nghe xong, chỉ khẽ cười, phất tay ra lệnh cho Thiên Tứ chuẩn bị xe ngựa cẩn thận cùng dàn tùy tùng long trọng tiễn đưa sứ thần Tinh Linh Giới- Diệm Cơ.

Chưa kịp lĩnh ý chỉ, Cổ Nghịch Hàn đã phất tay ngăn lại, nhàn nhạt nói: “Nàng ấy sức khỏe ko tốt, mấy hôm trước lại xảy ra chuyện ko hay, để từ từ...”

Mai lặng lẽ nhìn Cổ Nghịch Hàn, khuôn mặt vẫn giữ nguyên độ cong của nụ cười, nhưng ánh mắt lạnh thấu xương. Thiên Tứ đỏ mặt hồi hộp, chưa bao giờ thấy giữa Vương và quốc sư xảy ra bất đồng, vị sứ thần này cũng quá có bản lĩnh đi.

Bạch Viên

Từ sau cái ngày thưởng ngoạn hình ảnh đẹp đẽ của cặp đôi trai tài gái sắc ấy, nàng hầu như ko bước ra khỏi Bạch Viên, cũng ra lệnh ko tiếp khách. Bạch Viên giờ thật im ắng và ảm đạm.

Nhưng hôm nay có vẻ ko được như thế, từ sáng, đã nghe tin tức bất quá từ đại điện truyền vào, thật sự là ầm ỹ, nô tài cung nữ, đi đường gặp nhau, cũng phải tùm lại nói được vài ba câu mới cam lòng rời đi.

Thật ra cũng ko có gì là ghê gớm cả, chỉ là chuyện Vương muốn giữ lại Diệm Cơ một thời gian mà thôi. Tình cảm mặn nồng, bao năm xa cách, há lại có thể chịu đựng được việc bị chia cách lần nữa, huống gì bây giờ, hẳn đã là một Đế Vương cao cao tại thượng, một tay che trời, chuyện con con này có thể xảy ra lần nữa sao?

Tiếng chân giẫm trên lá khô, rất mạnh mẽ, mùi hương thảo mộc vẫn vút, cảm giác thật quen thuộc, Vũ Đồng vội vàng quay lại. Một thân chiến giáp đen tuyền đứng trước mặt nàng, thâm tình như ngày nào còn quý giữa đại điện.

- Tr...Trúc....

Nàng lắp bắp, mãi mới gọi được tên hắn. Hắn cười, hàm răng trắng dưới ánh mặt trời tỏa sáng. Nhẹ nhàng gọi tên nàng: “Tiểu Đồng, ta đã trở về...!”

Nàng ào đến, nắm chặt lấy khôi giáp, nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống. Đã lâu ko gặp, hắn cao hơn, màu da sạm đen đi nhiều, chỉ có đôi mắt chân thành ấy chưa bao giờ thay đổi. Đúng là Trúc.

Hắn vuốt những lọn tóc rơi trên vai nàng, đau lòng thủ thủ: “Tiểu đồng...khỏe ko? Thời gian qua nàng phải chịu khổ nhiều! Là tại ta...làm khổ nàng!”

Nàng lắc đầu, nước mắt lại mạnh mẽ tuôn xuống, thấm ướt một mảng da thịt.

Trúc bối rối, muốn lau đi, nhưng cuối cùng chỉ yên lặng, thở dài: “Nếu ta mạnh mẽ hơn, Tiểu Đồng..nàng sẽ ko rơi vào tình cảnh này!”

Nàng quay lưng lại, giọng nói vẫn còn hơi nghèn nghẹn, nhưng trên miệng đã vẽ một nụ cười: “Tất cả, đều là duyên phận, chẳng ai có lỗi ở đây hết Trúc à, nếu ngày đó ko có người, có lẽ ta ko còn có thể sống đến giờ, sinh mạng là quý giá nhất trên đời này...”

- Nhưng, thấy nàng khổ sở như vậy, ta ko cam lòng....! Hắn nắm tay, cơ hồ run rẩy.

- Tất cả, đều là ta tình nguyện nhận lấy, nên cũng chẳng thể trách ai. Thật ra, đến giờ phút này, tính ra ta cũng nhận được ko ít, thế cũng đủ rồi, cuộc đời như một vở kịch, vai diễn của ta đến lúc này đã hạ, lui vào cánh gà thì có gì là buồn, chỉ trách sao ko kéo dài thời gian cho ta thêm một chút nữa, biết đâu, người đời đổi ý, cho ta bước lên một bậc, trở thành vai chính?

- Tiểu Đồng...ta hiểu rồi!

Vũ Đồng xoay lại, nhìn vào mắt hắc hắc, cười rạng rỡ: “Sự xuất hiện của ngươi, hiện tại, đã là một món quà lớn dành cho ta, cứ như vậy...là tốt rồi!”

Nàng cứ đứng đó, lẩm bẩm “là tốt rồi”.

Mà hắc hắc đứng đây, nghẹn lời không thể nói...

Hai người cứ đứng đối diện như thế, như thể trôi qua bao nhiêu mùa thu lá rụng...

Cuối cùng, hắc hắc bước lên, đau lòng mở miệng: “Cho ta ôm nàng một lần cuối cùng, được không?”

Rồi nhẹ nhàng, choàng hai cánh tay qua vai nàng, kéo nàng vào lòng, vỗ nhẹ lên tấm lưng gầy, nàng vùi đầu vào lồng ngực hắc hắc, yên lặng, nước mắt đã rơi quá nhiều, đến thời khắc này, coi như cạn kiệt.

Hắc hắc cúi đầu, giọng nói run run, như sắp khóc: “Xin lỗi Tiểu Đồng...xin lỗi...cho ta cơ hội bù đắp...bảo hộ nàng...Tiểu Đồng...”

Những cánh hoa trắng muốt của cây mận trắng rơi tả tả, như khóc thay cho hắc hắc những giọt nước mắt nam nhi.

- Các ngươi đang làm cái gì hả?

Tiếng quát đầy giận dữ vang lên, quen thuộc biết bao, có nhắm mắt, nàng cũng biết người vừa xuất hiện là ai. Nhưng hiện tại, hắc hắc là người nàng không muốn gặp nhất, vì thế, nàng vùi đầu vào lồng ngực Trúc, mạnh mẽ, nhắm mắt lại, hai tay gắt gao nắm chặt trên khớp gối.

Thấy biểu tình của nàng, Trúc hiểu ra, cau mày, không quay lại, nhẹ nhàng đáp lời: “Hiện tại, Thần có việc, không thể thi lễ với Vương, mong Vương bỏ qua...”

Cổ Nghịch Hàn chấn động, hắc hắc mở to đôi mắt đỏ bừng lên, nhìn hai thân ảnh đang gắt gao ôm nhau giữa sân đình Bạch Viên

Nghét tin Trúc từ Yêu Hồ Tộc trở về sau mấy tháng trấn giữ và bình định, hắc hắc có ý triệu kiến để ban thưởng, nhưng không ngờ được tin tức Hộ Vệ Tướng Quân không ở phủ, cũng gạt đi phần yết kiến, hắc hắc đoán chắc thế nào Trúc cũng sẽ đến đây.

Nghĩ là vậy, nhưng khi nhìn thấy hình ảnh trước mắt, hắc hắc vẫn tràn đầy phẫn nộ.

Hắc hắc bước lại, Huyết Mâu đỏ tươi, sáng quắc bắn ra những tia lạnh lẽo, quát to: “Còn không mau buông ra?”

Trúc nhàn nhạt mở miệng: “Vũ phi không khỏe trong người, hạ thần muốn dìu nàng ấy vào phòng, sau đó sẽ ra đây thỉnh tội”

- Ngươi gọi nàng là Vũ phi, vậy ắt hẳn hiểu rõ thân phận của ngươi và nàng, còn dám hồ ngôn loạn ngữ!

Hắc hắc không kiềm chế nổi, bước đến kéo Vũ Đồng ra, lực đạo rất mạnh, Vũ Đồng lão đảo, đứng không vững, muốn ngã nhào vào người hắc hắc...

Một lực mạnh mẽ kéo lại, nàng trở về thế thăng bằng, nhìn qua, Trúc gắt gao nắm lấy cánh tay còn lại, kéo về phía hắc hắc.

- Hộ Vệ Tướng Quân! Tiếng gầm vang vọng khắp Bạch Viên.

Trúc thản nhiên nhìn hắc hắc, đồng tử đen sáng ngời kiên định.

- Ngày trước, thần ngu muội, chấp nhận buông tay, nghĩ không có khả năng đối đầu, là sai lầm lớn nhất trong đời hạ thần. Bây giờ, Thần phải chuộc lại lỗi lầm đáng chết ấy, để bảo vệ nàng, cho nàng hạnh phúc. Ngươi không có khả năng yêu thương và mang đến hạnh phúc ột người thì sao không buông tay...

Cổ Nghịch Hàn chấn động, lực trên tay giảm hẳn xuống, Vũ Đồng vùng ra, bám vào cánh tay khỏe mạnh của Trúc, đi vào trong. Hắc hắc đứng người, nhìn bàn tay trống không, lạnh buốt....

Sân đình Bạch Viên vẫn nhuốm trắng hoa mận, che lấp bóng người đứng sững trong nắng nhạt.

Xa xa, đôi mắt xanh ánh lên, theo dõi hết thấy, lẩm bẩm: “Nếu đời là một vở kịch, ta nguyện ý để nàng trở thành vai chính trong vở kịch của mình.”

Bóng người cuối cùng cũng quay lưng đi.

48. Chương 48: Mất Cơ Hội

Chưa hết bận rộn với việc đưa tiễn đoàn sứ thần, trong cung lại xảy ra phong vân bão táp.

Bạch Viên bị bế môn, lần này đích thân đế vương ra chỉ thị, Bạch Viên miễn tiếp khách, những người trong Bạch Viên cũng không được ra khỏi cửa.

Mà Hộ Vệ Tướng Quân bị đình chỉ mọi hoạt động, đưa về phủ quản chế.

Người trong cung lại một phen đoán già đoán non tình hình Bạch Viên ngày ấy.

Vũ Đồng đã bắt đầu cảm thấy mệt mỏi và khó chịu. Ngày đó, khi Cổ Nghịch Hàn ra lệnh bế môn, nàng đã thẳng thừng ra lệnh tiễn khách và liệt tên hắn vào trong danh sách những người không nên đặt chân đến Bạch Viên. Đây là lần đầu tiên nàng sinh khí rõ ràng với hắn.

Nực cười, hắn có thể âu yếm với Diễm Cơ một lời với nàng..

Trong khi nàng chỉ là quan tâm Trúc như bằng hữu...

Hai loại thái độ khác nhau hoàn toàn mà hắn lấy quyền gì chỉ trích nàng?

Sau ngày hôm ấy, Cổ Nghịch Hàn càng lạnh lùng hơn, cấu gắt hơn và hay phẫn nộ.

Nhóm quần thần nơm nớp lo sợ, chỉ một chút sơ sẩy có thể mất mạng như chơi, mà Thiên Tứ thì như ngồi trên đồng lửa, xoắn xít cả lên, không thể đoán ra được tâm tình của Vương, hỏi hắn làm sao mà hầu hạ người đây, thật là khổ cái thân tôi đòi.

Ngày một ngày hai, đến ngày thứ 3, gần nửa số nô tài cung nữ đều bị tổng giam cùng đánh roi vô cớ, hắn cuống cuống chạy đi gặp Quốc Sư xin ý kiến.

Mai ngồi diễm tĩnh trên nệm lông dưới sàn, chuyên tâm vẽ tranh. Chả hề mảy may chú ý đến lời kể thê lương đầm nước mắt của tên nô tài tâm phúc bên cạnh Vương.

Cho đến khi hắn cảm thấy hài lòng về bức tranh, buông bút xuống, mới ngẩng đầu, phe phẩy quạt cười với Thiên Tứ đến là yêu nghiệt

- Ài...không phải là ta không muốn giúp người, nhưng người thấy đấy, chuyện này ta cũng không xen vào được, nhưng ta cũng chỉ cho người mấu chốt, người xem người nào gây ra cho Vương tâm tình bất định đến thế, thì đi mà cầu xin người ấy đi, ai gây ra, thì chỉ người đó mới giải quyết được thôi!

Nói đoạn ra phất ống tay áo biến mất, làm phẫn nô tài của Thiên Tứ thật khóc không ra nước mắt.

Lật đật chạy về, chưa đến nội điện, đã thấy lỗ nhỏ người đứng chờ, mặt mày ủ ê, chắc lại vừa bị quở trách đây, hắn thở dài không thôi, phải tính cách chứ không thì sớm muộn cũng giữ không nổi cái mạng nhỏ này.

Lưu Ly các lung linh những ngọn đèn lồng về đêm...

Diễm Cơ một thân lụa mỏng màu hồng nhạt. Nàng ngồi bên cây cầm, đôi mắt nhìn về phía nam tử hắc bào đưa lưng nhìn trăng. Bóng dáng cao ngất, cô độc trông thật thê lương.

Nàng nhẹ nhàng đến gần, ôm lấy hai vai rộng lớn của hắn, vùi mặt vào lưng hắn, run giọng nói: “Nghịch Hàn, thiếp đã ở đây rồi...!”

Cổ Nghịch Hàn quay lại, gỡ tay của Diệm Cơ ra, tự mình rót một ly rượu, Diệm Cơ. Nàng lớn tiếng, giắt lấy ly rượu trong tay hắn: “Chàng đừng như vậy được ko, nhìn rõ, thiếp chính là Diệm Cơ, người mà chàng yêu thương cơ mà?”

Hắn nhìn nàng, thật lâu, bàn tay nâng lên chiếc cằm nhọn nhỏ nhắn, ngón tay cái thô ráp chà xát lên làn da trắng ngọc mịn màng, rồi hắn nhẹ giọng: “Sức khỏe nàng ko tốt, vào trong nghỉ ngơi sớm đi”

Nói rồi đứng lên, dìu Diệm cơ vào trong phòng, cho người mang nước nóng đến lau tay và chân cho nàng, còn mình đứng một bên quan sát hết thấy, mới rời đi.

- Nghịch Hàn, chàng đừng đi, đừng đến đó...! Diệm Cơ mở giọng yếu ớt.

Hắn ko quay lại, chỉ hơi đình trệ thân hình.

Diệm Cơ vẫn ko để ý, giọng nói xúc động, chạy nhào ra, ôm vòng lấy hắn, giữ hắn ở lại đây: “Chàng đừng đi, đừng đến Bạch Viên nữa, hãy ở lại với thiếp, được ko?”

Cổ Nghịch Hàn gỡ từng ngón tay của nàng ấy, cuối cùng phân bố: “Các người hầu hạ Diệm Cơ cho tốt, đưa nàng vào trong nghỉ ngơi”, rồi đi ra ngoài, mất hút trong ánh đèn lập lòe của đèn lồng đỏ treo trên cao.

Lưu Ly Các lưu lại một gương mặt đẹp như hoa mang đầy sự oán giận và trách móc, tiếng nữ tử vừa khóc lóc vừa chạy nghiêng vang ra trong đêm.

Ko phải chỉ là thể thân của mình thôi sao, tại sao lại để tâm đến vậy?

Nàng đã trở về đây, nhưng dường như ánh mắt và tâm của hắn ko còn đặt về phía mình nữa...

Nàng bết hết, nàng biết đêm nào hắn cũng ngồi trên cây mận trắng, dõi mắt vào căn phòng nhỏ, từ lúc còn sáng đèn, đến lúc người trong ấy thối nển đi ngủ, cho đến tờ mờ sáng hôm sau, hắn mới trở về đây, nàng biết hết!

Chẳng lẽ, nàng trở về như vậy, là quá trễ rồi sao?

Ko, nàng ko m uốn, trong khoảng thời gian chia cách, nàng hiểu, hắn là nam tử nàng yêu thương nhất, cách gì cũng được, chỉ cần giữ hắn ở bên cạnh mình, điều gì nàng cũng có thể làm...

Cho dù là lừa dối hắn...

Cho dù là dẫn vật hắn...

Chỉ cần hắn thật tâm muốn bù đắp cho những thương tổn mà nàng đã phơi bày cho hắn thấy, nàng tin rằng mình sẽ giữ được nam nhân này.

Bạch Viên đắm mình dưới trăng, ánh lên vẻ tịch mịch, quanh quẽ.

Bóng nam nhân cao ngất tiến về phía cửa, nhẹ nhàng mở ra, quen thuộc đường đi tiến về phía giường ngủ.

Ánh đèn leo lét lóe lên, hiện một bên sườn mặt của nữ tử đang ngồi, dường như là chờ đợi.

Mấy ngày nay, dù bề môn, nhưng nàng cũng ko phải là ko nghe được điều gì, huống chi, trưa nay, đích thân Thiên Tứ đã đến để thỉnh nàng vài ý kiến.

Thật ra, đám quần thần nghĩ muốn đến xin Diệm Cơ nói vài lời, nhưng bản thân Thiên Tứ lại mơ hồ cảm nhận, Diệm Cơ ko phải mấu chốt trong lòng Vương, hắn lặng lẽ vào Bạch Viên gặp nàng một chút.

Thân hình nam nhân sững lại, có vẻ ngạc nhiên lắm, hắn nặng nề cất tiếng: “Khuya rồi, sao nàng chưa ngủ?”

Vũ Đồng cười khẩy, đáp lời: “Ngài cũng biết là khuya rồi, sao còn xuất hiện ở đây?”

Nói xong, cầm lấy cây nến, châm một lượt trong phòng, căn phòng phát ra ánh sáng vàng rực, hiện rõ khuôn mặt đẹp như tạc tượng của nam nhân giữa phòng.

Hắn đứng bất động, lặng yên nhìn nàng, thở dài, rồi tiến đến vòng qua vai nàng ôm lấy, ghì chặt: “Vũ Đồng, chúng ta đừng như vậy nữa...”

Nàng ko quay mặt lại, chỉ từ tốn hỏi nhỏ: “Vậy người nghĩ ta phải làm thế nào đây?”

Hắn lắc đầu, cánh tay vẫn quấn quanh người nàng: “Nàng ko cần làm gì cả, chỉ cần ở bên cạnh ta, vui vẻ...”

- Ở bên cạnh người? Ta còn tư cách để ở bên cạnh người ko, ta cũng chẳng biết!

Hắn xoay mặt nàng lại, nhìn vào mắt nàng, chợt hốt hoảng: “Nàng nói gì vậy, ko được nghĩ như thế, hiểu ko?”

- Vậy thì phải làm sao, ngày đó, ta hứa ở bên cạnh người, ko rời xa người, nhưng đó là lúc nàng ấy chưa trở lại, giờ người người yêu thương ngày đêm nhớ mong đã về rồi, còn cần đến sự xuất hiện của ta sao?

Vũ Đồng rưng rưng, nắm lấy cánh tay hắn đang quàng trên vai mình, bấu chặt. Nhìn biểu tình khốn khổ của hắn, thật sâu.

Cuối cùng nàng khẽ thốt lên: “Chẳng lẽ người muốn ta, cả đời này chỉ có thể đứng sau lưng hạnh phúc của người thôi sao?”

Nàng cúi đầu, dơ một tay hắn ra, nghẹn giọng: “Người ích kỷ lắm, Cổ Nghịch Hàn, người yêu thương Diệm Cơ, người sợ nàng ấy bị tổn thương, vậy ta ko bị tổn thương sao? Diệm Cơ xứng đáng được hạnh phúc, ta ko xứng đáng sao, Diệm Cơ cần được bảo hộ chở che, ta ko cần sao, Diệm Cơ là người, ta ko phải là người sao? Có sao, người có thể đối xử với ta như vậy hả Cổ Nghịch Hàn?”

Nàng quay người đi, ko rơi lấy một giọt lệ, giọng cứng rắn: “Ta đã hứa ở bên cạnh người, nhưng ko phải là thể thân của người khác, càng ko phải là người đứng bên lề hạnh phúc, người nói xem, người có thể toàn tâm toàn ý với ta như ta làm với người ko?”

Hắn lắp bắp, chẳng nói nên lời, nhìn bóng lưng cô đơn đến tội nghiệp của nàng.

- Như vậy là ta hiểu được quyết định của người rồi. Nếu người xác định đã chọn diệm Cơ, thì đối xử tốt với nàng ta. Đừng đến đây dấy dưng với ta nữa. Đã quyết định thì ko được hối hận, toàn tâm toàn ý với sự lựa chọn của mình và đừng lấy lý do ấy mà gây khó dễ cho người khác. Người đi đi, ta ko tiễn!

Nói rồi, nàng làm động tác mời, tắt đèn, leo lên giường nằm nghiêng người nhắm mắt. Còn người ấy, có đi hay ko, cũng ko muốn quản nữa.

Mà hắn cứ đứng đấy, nhìn thân hình nằm nghiêng của nàng, co ro, ko an tĩnh. Tự hỏi lòng, thật ra hắn đã lựa chọn như thế nào? Vậy sao mà lòng hắn lại ko vui mừng một chút nào cả?

Hắn muốn nói với nàng...

Rằng nàng chẳng là thể thân của ai cả...

Rằng nàng hãy ở bên hắn, chờ hắn...

Rằng hắn muốn đem lại hạnh phúc cho nàng...

Rằng nàng thật sự là niềm vui của hắn...

Nhưng hiện tại bây giờ, hắn có tư cách giải bày với nàng sau hết thấy mọi chuyện xảy ra? Mà nàng có còn muốn nghe hắn nói?

Trên tàng cây che giấu bóng người, nhàn nhã tựa vào thân cây, đứng ngược với bóng trăng mờ ảo, miệng khẽ mỉm cười: “Đúng vậy, người ko còn cơ hội với nàng nữa rồi!”

49. Chương 49: Âm Mưu

Sáng hôm sau, Thương Hiên xin phép được đến từ biệt Vũ Phi. Trong thời gian vừa qua, hắn cũng đã hỗ trợ rất nhiều, đặc biệt là thương thế của Diễm Cơ và Vũ Phi đều một tay hắn lo lắng, cho nên Cổ Nghịch Hàn cũng không thể chối từ.

Bạch Viên vẫn trắng xóa một màu hoa mạn.

Thương Hiên nhìn thấy một bóng tím nhạt phía trước, đang tập tễnh, đường chỉ xiên xiên vẹo vẹo. Hắn che miệng cười, bước đến gần cúi đầu xuống: “Vũ Phi đang tễnh gì thế?”

Vũ Đồng giật mình ngược lên, gương mặt thư sinh trắng trẻo, đôi đồng tử xanh biếc sâu thăm thẳm.

- Thương ngự y..!

Hắn cười, ra ý có thể ngồi xuống, nàng vội vàng dịch ra một chút, vài lọn tóc nâu xám rơi vương trên vai nàng, dịu dàng đến kỳ lạ.

Vũ Đồng nhẹ mở miệng: “Ta nghe nói ngày mai, Thương ngự y sẽ rời đi...”

Hắn cười, đôi mắt cong như vầng trăng non, tiếng nói trầm ấm: “Vũ phi có luyện tiếu ko?”

Nàng quay lại, nhìn hắn, có đôi chút bối rối, cúi đầu cười qua loa: “Tất nhiên, tất nhiên là luyện tiếu chứ, mấy ngày nay đều là do Thương ngự y chiếu cố ta mà!”

- Ta cũng rất luyện tiếu!

” Hả”, ngẩn người, nhìn hắn tràn đầy sự chân thành, lòng nàng có một chút xúc động.

Thương Hiên đứng dậy, quỳ một chân ngồi trước mặt nàng, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn, hỏi một câu kỳ lạ: “Vũ Đồng, cho đến bây giờ, nàng có thực sự vui vẻ ở bên cạnh hắn ko?”

Vũ Đồng sững người, muốn giằng lấy, nhưng tay hắn như gong kim, giữ chặt lấy tay nàng, hắn vẫn ngồi quỳ một chân, nhìn xoáy vào mắt nàng, môi mấp mấp nhưng không thể phát thành tiếng, cuối cùng lựa chọn im lặng.

- Nếu có thể... ột ai khác cơ hội yêu thương và mang lại hạnh phúc cho nàng...thì ta muốn người đó là mình...được ko?

Nàng nghiêng đầu, ánh nắng xuyên qua kẽ lè, chiếu sáng một bên gương mặt hắn, nụ cười hắn trong trẻo lạ thường, gương mặt nghiêm nghị, bàn tay vẫn nắm chặt, nàng buột miệng hỏi: “Vì sao?”

- Trên đời này, mỗi người đều muốn tìm kiếm tình yêu thương, ta đã tìm thấy rồi, vì vậy ta không muốn bỏ lỡ cơ hội yêu thương và mang lại hạnh phúc cho người ấy...

Hắn bỏ tay ra, đứng dậy, vẫn nhìn nàng, giọng nói thật dịu: “Mong muốn của ta...khiến những nụ cười rạng rỡ nở trên môi nàng, thay thế cho những giọt nước mắt rơi xuống vì bị tổn thương...mà cho dù nếu đó là nước mắt...thì chúng nhất định phải là những giọt lệ của hạnh phúc và vui sướng!”

Hắn khom lưng thành một cái chào, rồi quay người đi, sau lưng vang lên tiếng “Được”

Hắn quay đầu lại, nữ tử ngồi đấy nghiêng đầu nhìn hắn, mỉm cười. Hắn đứng thẳng người, nhìn vào hình ảnh trước mắt, cuối cùng kiên định một lời: “Ta sẽ trở lại để thực hiện lời hứa hôm nay!”

Ánh sáng nhẹ quét qua, ánh lên một màu xanh biếc.

Hôm sau đoàn sứ thần Thiên Lang Quốc từ biệt lên đường trở về.

Sau 3 ngày yên lặng, đoàn sứ thần đã trở về, bỗng nhiên lại có mật báo, Thái Tử Thiên Lang Quốc đã có mặt tại Dục Hỏa Quốc trong chuyến du ngoạn và muốn ghé thăm Hoàng Cung.

Cổ Nghịch Hàn cảm thấy không thoải mái, bèn phân phó cho Mai giải quyết việc này đi kèm với ý không tiếp đón của mình.

Nhưng cuối ngày, đã nghe Thiên Tứ báo lại rằng, quốc sư đã sắp xếp một biệt viện cho Thái Tử và chuẩn bị tổ chức tiệc mừng sự ghé thăm của Thiên Lang Quốc, hắn cảm thấy đau nhức thái dương phất tay cho lui. Nhớ đến khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười và đôi mắt hoa đào yêu mị, lại thấy hết cách, Mai lúc nào cũng thần thần bí bí như thế, nhưng lại là người hấn hết sức tin tưởng, tin tưởng là người đó sẽ ko bao giờ phản bội mình và Mai luôn làm đúng vai trò và trách nhiệm của hấn.

Là do sự xuất hiện của Thái tử Thiên lang Quốc, Hoàng Cung lại trở nên nhộn nhịp.

Thế là, các lệnh quản chế cũng được bãi bỏ để dốc sức cho buổi đại tiệc sắp diễn ra.

Các cung nữ và nô tài xôn xao bàn tán về tướng mạo của vị Thái tử kia.

Ngày đại lễ đã gần kề...!

Lưu Ly Các

- Đại tiệc sao, Nghịch Hàn ko nói với ta điều đó!

Diệm Cơ cắn môi dưới, thắc mắc. Dạo gần đây, dù vẫn ở bên cạnh nàng, thăm nom nàng, chăm sóc nàng nhưng hấn càng ngày càng ít nói hơn.

Sau ngày đó, nàng hiểu là ko nên dă động đến chuyện ấy nữa, điều quan trọng là kéo sự chú ý của hấn về phía mình.

Nhưng làm thế nào để hấn rời bỏ và quên đi người đó?

Phải, tốt nhất là để cho hấn tự rời bỏ và quên đi người đó, phải cho hấn thấy, người đó ko xứng đáng được hấn quan tâm.

Bạch Viên

- Gỡ bỏ lệnh quản chế à?

- Vâng thưa nương nương! Hoa Nhi tít tít khoe tin vui.

Vũ Đồng kể bên vỗ tay, như vậy Trúc cũng ổn hơn mà bản thân mình cũng ko cảm thấy áy náy nữa.

- Vậy là nương nương vui vẻ rồi, dịp này là hiếm hoi để ca hai có thể gặp nhau và hỏi thăm tình hình của đối phương. Hoa Nhi sẽ giúp nương nương...

Vũ Đồng khó xử, xua tay: “Ồ...thôi ko cần đâu, như vậy là được rồi, biết hấn ổn là yên tâm rồi!”

Hoa Nhi vẫn đứng bên khoa tay múa chân: “Cứ tin tưởng vào Hoa Nhi”

Trăng đã nhô lên cao khỏi đỉnh đầu

Bóng tối đã bao phủ mọi thứ, đưa người ta vào thế giới mộng mị của những giấc mơ...

Thế nhưng vẫn có những con người tỉnh táo đang vạch ra những kế hoạch phục vụ mình.

- Thưa chủ nhân, cái này...!

- Cứ làm theo lời ta nói đi, mọi chuyện cần phải được giải quyết và làm sáng tỏ, cứ mù mờ như vậy, ta ko thích!

” Vâng” giọng nữ tử vang lên, trong đêm, một cánh quạt bật ra, phe phẩy, che đi đôi mắt hoa đào, hấn cười yêu mị, nhìn trăng thì thầm: “nếu người đã muốn gây ra sóng gió, ta cũng ko ngại giúp người một tay Diệm Cơ, bản thân ta cũng muốn xem mọi chuyện cuối cùng sẽ đi đến đâu, Diệm Cơ, muốn một người rời bỏ kỳ thật ko khó, nhưng người đã quên mất một điều rằng, người đó kỳ thật có thật tâm muốn bỏ hay ko?”

Tiếng nam tử vang trong đêm: “Trở về đi, và nhìn xem kết cục cuối cùng của nó là như thế nào, ta có chút chờ mong đến ngày đại tiệc đấy!”

Trăng cuối cùng cũng treo lên cao, yên tĩnh nằm yên lặng, như thờ ơ với hết thảy mọi sự.

50. Chương 50 50: Âm Mưu (2)

Đại tiệc được mong chờ đã đến

Hoàng cung rộn ràng hơn hẳn, nô tài và cung nữ hốt hải chạy tới chạy lui để hoàn thiện những công đoạn cuối cùng.

Dục Hỏa Vương Điện rực rỡ màu vàng và đỏ của những ánh nến lung linh, của những chiến đèn lồng đỏ treo trên khắp hành lang gấp khúc và trần nhà dát vàng chạm trổ công phu.

Chỗ ngồi đã được sắp xếp đầy đủ.

Theo lệ thường, sẽ có khu vực dành riêng cho các phi tử hậu cung, ngoài ra, hai chiếc ghế phượng sẽ được đặt gần vị trí long ngai nhất biểu hiện sự sủng ái và quyền lực tột bậc.

Lần này có một chút xáo trộn, Lan Quý phi - vị phi tử được sủng ái nhất nhì trong hậu cung vẫn ngự trên chiếc ghế cánh tả, mà ghế phượng cánh hữu là sự hiện diện của một nhân vật quen thuộc nhưng gây bao nhiêu suy đoán cho quần thần đã thay thế mỹ nhân đệ nhất Dục Hỏa Quốc - Hồng quý Phi Mẫu Đơn nay đã chìm vào quên lãng: Diễm Cơ.

Vị trí ở dưới được sắp xếp theo cấp bậc quan lại từ cao đến thấp. Tất cả đều dõi mắt chờ đợi trên vị trí long ngai cùng ghế ngọc được đặt dưới long ngai một bậc - vị trí dành cho vị khách chính của đêm nay: Thái tử Thiên Lang Quốc!

Tiếng hô lớn vang vọng trong đại điện, nhất tề đều đứng dậy quỳ gối hành lễ, hướng mắt lên phía hắc bào thêu chỉ vàng lãnh ngạo đang yên vị trên long ngai.

Cổ Nghị Hàn hồ hững quét mắt khắp đại điện, gương mặt lạnh lùng xa cách lúc nào cũng gây áp lực rất lớn đến người đối diện, thế nên từ trước đến nay, ko ai dám có can đảm đối mặt và đoán ý tứ của bậc quân vương, bởi chẳng ai có thể nhìn được biểu cảm hiển hiện trên gương mặt băng hàn cùng với tâm tính hỷ nộ thất thường này.

Hắn nhìn xuống, hài lòng thấy t hân ảnh màu tím nhạt, cúi đầu lặng lẽ, từ đó đến nay, hắn ko còn trực tiếp gặp nàng nữa, chỉ còn có thể ngắm nhìn nàng khi nàng nhắm mắt ngủ, bao lâu rồi hắn chưa nhìn thấy nàng cười với hắn, nghe nàng nói chuyện với hắn, mắt nàng nhìn thẳng vào hắn?

Rất nhanh thu lại tầm mắt, hắn phát tay, nâng lên ly rượu ngọc, mọi người đều lục tục đứng dậy ngồi xuống bắt đầu chuyện trò rôm rả. Trong lúc đó, một lính thị vệ đã chạy vào báo, Thái tử Thiên Lang Quốc đã đến, xin vào cầu kiến.

Đoàn người bước vào, tất cả đều là những người cao lớn, đặc trưng của Lan tộc Thiên Lang Quốc.

Đi đầu là một nam tử cao lớn phương phi, khí thế cường hãn, cầm b ạch, mái tóc màu xám ngắn ngắn, được hốt ra sau, ko cột lên như những người khác. Giọng nói ồm ồm vang vọng, mọi người đều nhận ra hắn chính là sứ thần đại diện của Thiên Lang Quốc mới rời đi vài ngày trước.

Vậy Thái tử Thiên Lang Quốc là ai?

Hàng n gười dạt ra hai bên, cúi người trình trọng, để lộ ra một thân ảnh yên lặng ở giữa, nam tử tóc dài, được cột cao bằng một vòng dây bằng vàng đính hắc ngọc. Trên người hắn toát ra hơi thở dã tính nhưng ko kém phần trầm ổn. Thanh y trên người hắn chỉ giúp hắn thanh t hoát và cao quý hơn mà thôi chứ ko hề làm mất đi sự mạnh mẽ và nguy hiểm.

Hắn vén màn sa trên mũ, hé ra đôi mắt xanh sâu thẳm bức người. Mọi người ngơ ngàng sửng sốt.

Cổ Nghị Hàn trừng mắt, nhướn mày, hắn- Thái Tử Thiên Lan quốc lại chính là Thương Hiên, ngự ý vừa mới rời đi vài ngày trước.

Thương Hiên mỉm cười như gió xuân, hành lễ trước thái độ băng hàn và thiếu thiện ý của Cổ Nghị hàn, hắn gõ gõ ngón tay theo nhịp, giọng c hậm rãi nhưng ko hề có ý tốt.

- Trầm cần một lời giải thích từ phía Thái Tử.

Thương Hiên vẫn rất bình tĩnh, trên gương mặt vẫn là biểu hiện hòa ái không thể tả: “Vị trí của thần trước đó chỉ là ngụ ý, còn đại diện sứ thần đã có người đảm nhận, không tiện ra mặt, còn lần này là chuyển viếng thăm chính thức của thần trong vai trò Thái Tử mới đăng quan của Thiên Lang quốc, dám hỏi có gì không ổn không hợp tình hợp lý?”

Cổ Nghịch Hàn nâng ly rượu bạch ngọc, giọng vẫn băng lãnh: “Theo như Trầm biết, thời gian để quay lại Thiên Lang Quốc nhanh nhất phải gần 20 ngày đường, thế nhưng chỉ vài ngày đã nhận được tin Thái Tử có mặt, phải chăng là...”

- Phải, Thần chưa quay trở lại Thiên Lan Quốc, Thần ở lại đây để thực hiện lời hứa của mình với một người!

Cổ Nghịch Hàn ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén bắn thẳng về người đang đứng ngạo nghễ dưới điện, câu hỏi có vẻ băng quơ: “Nếu Thái Tử đã buông ra một lời hứa với một người, ắt hẳn người đó phải quan trọng lắm!”

- Phải, người đó rất quan trọng với Thần, Thần nguyện ý dùng cả đời này để mang lại hạnh phúc cho nàng! Hẳn nhẹ nhàng mở lời, liếc nhìn về góc sảnh, mà người đó vẫn giữ nguyên biểu tình kinh ngạc.

Chén rượu vỡ tan, bị bàn tay hắt bóp nát, trong bàn tay chỉ còn lại những mảnh vụn, những đường gân xanh chẳng chịt nổi lên trên mu bàn tay trông đến ghê rợn. Đôi mắt chuyển sang màu đỏ của máu, tròng lên đầy phần nộ, dưới điện, nụ cười trên gương mặt Thương Hiên vẫn giữ nguyên vẹn.

Diêm Cơ nắm chặt bàn tay, nhìn qua bên cạnh, thu hết mọi biểu tình của Cổ Nghịch Hàn vào trong mắt, nàng vuốt vuốt lên cánh tay hắt, nhưng rõ ràng giờ đây hắt không một chút để ý, đôi mắt vẫn hướng về bóng người khiêu khích trước mặt. Câu nói của hắt tác động mạnh đến Cổ Nghịch Hàn thế nào?

Mà người ngồi trong góc, đã gục đầu xuống, bàn tay xoay xoay chén trà, biểu tình trầm mặc.

Diêm Cơ như ngồi trên đồng lửa, nhẹ nhàng ra dấu bằng tay cho người sau lưng, trong lòng chỉ còn một suy nghĩ, làm sao cho hắt chết tâm với người đó mà rời bỏ, để trong lòng hắt chỉ còn một mình nàng mà thôi, không còn chịu bất kỳ ảnh hưởng từ người nào khác.

Bóng người đằng sau nhanh chóng rời đi không một tiếng động.

Dưới điện, đôi mắt hoa đào nheo lại, cười thật thỏa mãn, để hắt giúp Diêm Cơ một tay nhé, để hắt xem tên đó cuối cùng sẽ xử trí thế nào!

Hoa Nhi nhanh chóng đến bên chỗ ngồi của Vũ Đồng, thì thầm bên tai, Vũ Đồng hơi ngạc nhiên, nhưng nhìn biểu tình vui mừng chắc chắn của Hoa Nhi, nàng cũng cảm thấy nhẹ lòng, bèn gật gù đầu với Hoa Nhi, sau đó nhồm dấy, nhìn đến thân ảnh hắc bào cao cao tại thượng đang quàng tay qua vai mỹ nhân bên cạnh, dịu dàng che chở cùng với thân ảnh màu xanh nhạt yên tĩnh nhàn tản, lắc đầu, không muốn nghĩ thêm, nhẹ nhàng rời đi, hiện tại nàng muốn gặp nhất một người.

Nhìn thấy những thân ảnh lần lượt rời khỏi đại sảnh nhẹ nhàng, Diêm Cơ nhẹ nhàng ra hiệu tiếp tục, rồi ghé đầu lên vai Cổ Nghịch Hàn, dịu dàng như nước, mỉm cười, hiện tại bây giờ chỉ còn là thời gian chờ đợi và châm lửa cho hắt mà thôi.

Cổ Nghịch Hàn hận nhất là người nào phản bội hắt, nhất là nữ tử mà hắt để ý phản bội hắt, sẽ thật kinh khủng nếu hắt phát hiện ra điều đó.

Như vậy, nếu hắt biết được nữ nhân hắt mỗi đêm đều âm thầm bảo hộ, chăm sóc, vì người ấy là tức giận vui buồn lại phản bội mình, thì hắt sẽ ra sao đây?

Diêm Cơ vuốt ve sườn mặt của nam tử lãnh ngạo bên cạnh, nhắm mắt suy nghĩ.

Tốt nhất là vứt bỏ người đó và chết tâm đi, để hắt mãi mãi là của nàng!

Chỉ cần 1 canh giờ, mọi việc sẽ đi theo đúng quỹ đạo mà nàng sắp đặt. Vũ Đồng, có trách thì trách bản thân đã giành giật người nàng nhất mực yêu thương này.

Cho nên, kết cục của cô ta phải như thế!

51. Chương 51: Âm Mưu (3)

Chương 51: Âm Mưu (3)

Bước chân đi trên hành lang nhẹ nhàng, mỗi bước đi, tiếng người huyền não lại càng xa dần.

Mỗi một chén rượu đi vào cổ họng, hẩn lại liếc mắt về phía góc sảnh. Ngay thời điểm nàng rời đi, hẩn muốn đứng lên, mà cánh tay đã bị người bên cạnh giữ chặt.

Một lát sau, Thiên Tứ đến gần, nói nhỏ vào tai hẩn: “Vũ phi nương nương cảm thấy trong người ko khỏe, xin phép được trở về Bạch Viên sớm!”

Biết bản tính nàng cũng ko thích nơi chốn náo nhiệt này, hẩn phát tay ra điều đã biết và cho lui sau đó lại vùi đầu vào chén rượu mà người bên cạnh đã sớm đưa mắt dò xét.

Dưới đài, Thái tử Thiên Lang Quốc chỉ giữ thái độ yên lặng, ánh mắt nhìn về khoảng trống rồi cụp xuống, rất nhanh ko để lại dấu vết.

Phòng sách cũ khá tối, do khối lượng sách lưu giữ quá nhiều, hoàng cung đã chuẩn bị một phòng sách mới to hơn gấp nhiều lần, số lượng sách cũng đã được vận chuyển qua gần hết, trên giá sách giờ chỉ còn lại những bộ kinh thi đã cũ và ít giá trị sử dụng. Do vậy chỗ này cũng ít được cất giữ người canh giữ.

Một cơn gió lạnh thổi qua, đèn lồng lung lay trong đêm, tiếng cọt két của cánh cửa vang lên, không gian đen quánh. Vũ Đồng bước vào, thoang thoảng là mùi giấy cũ nhưng vẫn rất sạch sẽ. Nàng giờ đèn lồng lên cao, bước sâu vào, rồi châm đèn cùng nến, căn phòng tỏa ra thứ ánh sáng vàng rực.

Sau lưng có tiếng bước chân, quay lại, bóng người trầm ổn hiện ra trên nền xanh tao nhã. Hôm nay hẩn ko mặc chiến giáp, chỉ là một bộ tã y nhẹ nhàng thoải mái, nhưng hẩn giờ đi trông thấy.

Nàng gọi khẽ: “Trúc!”

Hẩn nhoẻn miệng cười, nụ cười trong veo.

Vũ Đồng cũng cười theo, hẩn vẫn ổn lắm.

Hẩn bước đến, nhìn nàng một lượt, đôi mắt cong cong: “Nàng tốt lắm, ta lại lo hã nữa rồi!”

- Ta cũng lo là ngươi có chuyện gì, nhưng nhìn thấy ngươi hôm nay, nhẹ lòng hơn rồi! Nhưng mà có lẽ ko thể hàn huyền lâu hơn với ngươi được, chúng ta ở chỗ này ko hay cho lắm!

Trúc với lấy đèn lồng, xoay trong tay, nhẹ giọng: “Ừ, để ta đưa nàng về, đúng là ở đây ko tốt lắm, nhưng dù cho có chuyện gì xảy ra, chỉ cần nàng gọi ta, khó khăn mấy ta cũng sẽ tìm đến!”

Lời nói rất chân thành, nhưng nghe vào vẫn có điểm kì quái, Vũ Đồng lẩm bẩm: “Ta gọi ngươi...đến đây?”

Trúc cúi đầu, nhìn vào Vũ Đồng, nhẩn mi: “Mới đầu ta cũng thấy lạ, vì sao lại chuyển địa điểm đột ngột quá, vả lại, chỗ này dường như ko thích hợp...”

- Chuyện đại điểm...ta sao...đâu có...ko phải là ngươi gửi giấy nhẩn lại sao?

“Rầm” tiếng cánh cửa gỗ nặng nề đóng lại. Trúc nhanh chân chạy lại, đẩy cửa ra, nhưng cánh cửa nặng nề vẫn bất động, hẩn quay lại nhìn Vũ Đồng, giọng nói có vẻ lo lắng: “Có vẻ bị ai đó khóa trái bên ngoài rồi!”

Nàng giật mình, chạy lại, đẩy mạnh, sau đó thở dài quay qua nhìn hẩn: “Bị lừa rồi!”

Trúc quay lại trấn an, xoa xoa đầu nàng, cười nói: “Ko sao, chúng ta sẽ thoát khỏi đây!”

Nói rồi hắn đưa nàng lùi lại, tiến đến trước cửa, nhắm mắt, vận công, hai bàn tay hắn phát ra ánh sáng đỏ rực, đúng rồi Vũ Đồng đã quên, hắn chính là một dũng tướng có tiếng nhất nhì tại Dục Hỏa Quốc.

Nhưng một giây sau, đột nhiên thân hình hắn lảo đảo, khụy xuống, dưới chân, những giọt màu đỏ tươi rơi xuống...là máu!

Vũ Đồng sợ hãi, chạy vội lại, đỡ lấy hắn, hắn lau khôe môi, mỉm cười bất đắc dĩ: “Ko xong rồi, hình như ta bị trúng độc!”

- Đừng nói nữa, ngồi xuống nghỉ ngơi, chắc một lát sẽ có người tìm chúng ta, ko sao đâu...

Yến tiệc lên đến cao trào, Thái Tử Thiên Lang Quốc dâng tặng một số lễ vật.

Diệm Cơ nhẹ nhàng nâng lên vài thứ, quay sang Cổ Nghịch Hàn cười nói: “Thiếp muốn để dành vài món đưa cho Vũ Phi, nàng ấy đã giúp đỡ thiếp rất nhiều, nhờ có Vũ Phi mà thiếp với chàng được ở bên cạnh nhau, là ân nhân của thiếp...”

- Được rồi, tùy ý nàng! Hắn băng quơ, tiếp tục nâng chén rượu, dường như chỉ có ly rượu ngọc mới là thứ hấp dẫn nhất ở đây.

Diệm Cơ cắn chặt môi dưới, ko tiếng đông ai oán nhìn lên vũ đài trình diễn những màn múa nóng bỏng nhưng vô vị đến thảm hại.

Một lát sau, có người đến đứng sau Diệm Cơ thì thầm điều gì đó, một nụ cười thoáng xuất hiện rồi nhanh chóng biến mất.

Cổ Nghịch Hàn nhìn thấy người trong lòng có vẻ ko yên, nhạt giọng hỏi: “Diệm Cơ, nàng có chuyện gì sao?”

Gương mặt đẹp như hoa nhú lại, khổ sở, muốn nói lại ko, hai bàn tay cứ xoắn xít lại. Một lúc sau, ngược đôi mắt ngập nước lên, nhỏ giọng thở dài: “Người của thiếp tìm đến Bạch Viên để đưa tặng phẩm, song lại ko thấy Vũ Phi ở Bạch Viên, hỏi bọn chúng nô tài, ai cũng lắc đầu, nói từ lúc rời đi dự yến tiệc, Vũ Phi chưa hề quay lại Bạch Viên, ko biết có chuyện gì...”

Chưa kịp nói hết câu, đã thấy huyết mâu đỏ như máu, lạnh lẽo như hàn băng ngàn năm bắn qua, giọng hắn rất trầm, tưởng như ko phải là giọng nói ở thế giới này: “Nàng vừa nói gì, Vũ Đồng ko ở Bạch Viên?”

Nói rồi ko kịp nhận ra mình đang làm gì, bàn tay đã nắm chặt lấy cổ của Diệm Cơ, lặp lại câu hỏi lần nữa mà nàng ta chỉ có thể run rẩy, nhìn vào đôi con ngươi lạnh khốc ấy.

Vài phút sau, Thiên Tứ chạy hồng hộc trở về, báo với hắn một tin tức chẳng tốt chút nào, ko thấy Vũ Đồng ở Bạch Viên.

Hắn bật dậy, quàng lấy áo khoác lông đen tuyền, nhìn khắp một lượt, cuối cùng ánh mắt hướng về phía vị trí còn trống, nhú mày. Hắn nhớ đã có người báo lại, rằng nàng cảm thấy ko khỏe, muốn trở về nghỉ ngơi sớm...!

Mà bây giờ nàng biến mất, cùng với người đó!

Phất áo, ko kiêng nể ai, hắn rời đi, ra lệnh cho tất cả mọi người tìm kiếm.

Từ lúc nào, Thái Tử Thiên Lang Quốc Thương Hiên, đã đứng ngoài hoa viên, một đoàn người Thiên Lang Quốc lập tức bật dậy, biến mất trong đám người, chứng tỏ năng lực của bọn họ đều là nhất phẩm.

Nhìn thấy hắn, Thương Hiên cười lạnh: “Ta cũng muốn tìm người, ko may, chúng ta lại giống nhau, cùng tìm chung một thứ!”

Ánh nền leo loét cháy, ko gian yên lặng lúc này chợt động, hơi thở mạnh dồn dập vang lên, Trúc đột nhiên cứng người, đôi mắt đục ngầu nhìn về phía Vũ Đồng. Hắn giơ tay về phía nàng, hỗn hển: “Vũ Đồng...ko ổn...”

Nàng quay lại, nhìn thấy Trúc khỏ sở nhân mảy, chợt thấy kỳ quái, tiến lại gần, đưa tay lên xoa trán hấn. Cảm giác mát lạnh mềm mại của bàn tay nhỏ đưa đến đánh đổ hoàn toàn sự kháng cự và phòng vệ của hấn. Hấn giữ chặt lấy bàn tay nàng, đưa xuống in lấy những nụ hôn ướt át.

Hành động của Trúc l ăm Vũ Đồng điệp người, nàng giật mạnh, lùi lại, thốt lên: “Trúc...ngươi...sao...?”

- Vũ Đồng...có người hạ được vào nển...!

Một phút trấn tĩnh, hấn lại trở về trạng thái hư ảo tràn đầy dục vọng. Hấn muốn ngồi dậy, vươn tay về phía nàng, một tay còn lại kéo lộ nửa thân trên, lồng ngực trần trụi hiện ra làm Vũ Đồng giật bắn người, lùi lại. Nhưng cánh tay rắn chắc của hấn đã nắm lấy cổ chân của nàng.

Vũ Đồng giãy giụa muốn thoát ra, nhưng cánh tay hấn như gọng kìm cứng rắn mạnh mẽ kéo nàng lại, sợ hãi , hoảng loạn, nàng vùng ra, chân đạp mạnh tay hấn. Trúc lắc đầu, bàn tay hết nắm chặt lại nói lỏng, giọng khản đặc: “Vũ Đồng...ta chịu ko nổi... tránh xa ra... tránh xa...!”

Tuy nói vậy, bàn tay nóng bỏng vẫn giữ chặt cổ chân nàng, mà phần thân trên đã trần trụi, cả thân người xiêu vẹo như muốn đổ ập lên người nàng.

Vũ Đồng hét lên tuyệt vọng, những giọt nước mắt rơi xuống, trong suốt như trân châu: “Trúc... nếu như xảy ra chuyện đó...ta sẽ ko bao giờ gặp ngươi nữa...sẽ hận ngươi cả đời...vì vậy... hãy kiềm chế...!”

Người hấn run rẩy, đình trệ, cuối cùng, hấn n gước đôi mắt mờ mịt, vuốt những giọt nước mắt trên mặt nàng, dùng hết sức lực còn sót lại, thở mạnh: “Vũ Đồng...trời ta lại, nàng trời ta lại đi...sẽ ổn thôi...mọi chuyện sẽ ổn thôi!”

Vũ Đồng đẩy Trúc ra, nhìn hấn, hỏi: “Ổn ko, như vậy có ổn ko?”

- Làm đi, cầu xin nàng, hành động đi!

Trúc nhìn nàng, bàn tay mân mê những giọt nước mắt nóng hổi, khỏ sở nói: “Ta ko muốn nàng hận ta...cả đời...!”

Vũ Đồng nhìn hấn kiên định như thế, mạnh mẽ đứng dậy, kéo lấy dây lưng đã bị hấn run run quấn quanh người hấn, rồi vòng ra cây cột sau lưng, sợi dây ko đủ dài, nàng rút luôn dây lưng quấn bên hông nối lại, vòng qua mấy vòng chắc chắn, rồi thắt nút, đoạn quay lại hỏi hấn ổn ko, chỉ thấy hấn cười, nhìn nàng, gật gật đầu ra hiệu, thân người do tác dụng của thuốc vẫn ko ngừng giãy giụa, chốc chốc tràn ra tiếng rên rĩ.

Nhưng trải qua một loạt các hoạt động mạnh đổ mồ hôi, Vũ Đồng cảm thấy cơ thể bắt đầu biến đổi kỳ lạ.

Cảm giác khô nóng bắt đầu tràn ngập cơ thể, chẳng lẽ, được bây giờ mới phát tán. Như vậy là do Trúc vận công, nên làm cho được ngấm nhanh hơn phát tán sớm hơn còn nàng thì đến giờ mới có tác dụng.

Cố gắng áp chế cảm giác khó chịu trong người, Vũ Đồng ôm lấy thân thể lẫn tròn trên nền đất lạnh nhưng vẫn ko áp chế được sự khô nóng tản ra thân thể.

Bàn tay ôm lấy thân mình từ từ lần mò đến mép áo, muốn cởi ra, thực sự là khó chịu. Thân hình cao lớn bất động của nam tử hiện ra trước mắt, nàng muốn dền gần, lao vào vòng tay của hấn.

Ko biết bằng cách nào, nàng bò qua phía Trúc, vòng tay qua ôm hấn, nghe tiếng hấn rên rĩ, gọi tên nàng, đôi môi lướt qua phần da mặt nhẵn nhụi, cuối cùng dừng lại trên hai cánh môi mỏng lạnh lạnh, muốn hôn xuống.

“Không...ko được...”. Đầu óc mơ màng có một tia thanh tỉnh, nàng run rẩy, chế ngự bàn tay càn quấy của chính mình, muốn rời đi, nhưng cảm giác tốt đẹp trên cơ thể nam tử trước mặt như vòng thuốc p hiên quấn chặt lấy nàng.

“Phải tỉnh táo...”

Đúng vậy phải tỉnh táo, ko thể phạm sai lầm. làm sao để quên đi dục vọng bản thân, làm sao...làm sao?

Bàn tay chạm vào chuôi dao găm lúc nào cũng được Trúc đeo bên hông khiến Vũ Đồng hơi giật mình.

Cho đến khi bàn tay đã nổi gân xanh chậm chạp chậm đến nó, một luồng sức lực cuối cùng trào lên, rút mạnh trấn định cơn hỏa dục trong người, dứt khoát đâm xuống, mạnh mẽ, sâu hoắm.

Tiếng thét đau đớn vang lên trong đền tĩnh lặng, Trúc sững sờ nhìn đôi tay nàng bị con dao gắn ghim xuống mặt đất, gào lên, ko còn giữ được bình tĩnh: “Không...nàng làm gì vậy Vũ Đồng!”

Mà theo sau tiếng thét chói tai khổ sở tuyệt vọng của nữ tử là nụ cười tươi như gió xuân tháng 3, chỉ thấy môi nàng mấp máy, nói ko tròn chữ, dường như những câu nói này đã rút cạn sinh lực của nàng: “Như vậy...là ổn rồi...ổn rồi!”

Chuôi dao gắn vẫn còn hơi rung động, lập tức được một bàn tay lạnh lẽo rút nhanh ra, máu phun lên thành từng sợi nhỏ, bắn lên một mảng đỏ tươi trên nền hoa tím nhạt màu, tạo thành những đóa hoa máu đỏ tươi rực rỡ.

Cuối cùng, thân thể nhỏ bé đổ gục xuống, như cọng cỏ đại oằn mình trước cơn bão táp phong ba.

- Bẩm báo Vương, có người, nghe thấy tiếng hét trong phòng sách...

Một tên lính thị vệ hỗn hển chạy vào. Tuấn dung lãnh khốc đã ko còn giữ được bình tĩnh, hấn gạt ra, hét lên: “Còn ở đây làm gì, mau đến phòng sách!”

Một cú nhún người, bóng dáng Cổ Nghịch Hàn đã biến mất, mà Thương Hiên cũng ko thấy đâu, cánh cửa phòng sách hiện ra trước mắt, chưa kịp đến gần đã nghe tiếng gào thảm thiết: “Không...nàng làm gì vậy Vũ Đồng!”

Tiếng gào thê lương gây chấn động lòng người!

52. Chương 52: Lòng Hấn

Chương 52: Lòng hấn

Chưa có ai thấy được cảnh kỳ dị và lạ lùng như thế này bao giờ, khó tránh hít một ngụm khí lạnh vào ngực.

Cánh cửa gỗ nặng nề mở toang ra, trước mặt là nam nhân mình ướm đầm mồ hôi, vạt áo mở ra để lộ một mảng ngực rắn chắc, cả người bị trời gô vào cột, đang ra sức giãy dụa như muốn thoát ra.

Mà dưới nền đất, hình ảnh đập vào mắt còn kinh hồn tán đản hơn hết.

Mảng máu đỏ tươi loang lổ trên sàn nhà mà ở giữa chính là thân hình gầy yếu của nữ tử, cơ thể do đau đớn mà giật nhẹ, quần áo trên người nửa kín nửa hở, dây lưng cũng đã rút ra, bàn tay bị thương hiển hiện vết đâm sâu hoắm đến ghê người, máu nhuộm đỏ cả vạt áo màu tím đằng trước.

Cả đám người sững sờ.

Một giây sau, bóng Thanh y lướt qua, đến bên cạnh người nằm lả trên mặt đất.

” Tránh ra!”

Tiếng quát hàm chứa sự tức giận vô cùng vang lên, một cú phát tay gạt qua đẩy mạnh người vừa tiến đến. Thương Hiên nhảy lên né chương gió, nhúu mày, mắt lạnh quét đến hướng phát ra công lực: ” Có gì thì mong nghĩ đến đại cuộc trước, chẳng lẽ hoàng đế Dục Hóa Quốc thật sự nhẫn tâm tàn bạo bỏ mặc thị thiếp như lời đồn nhân gian?”

Cổ Nghịch Hàn phóng đến, đứng trước thân hình cao lớn của Thương Hiên, bất vi sở động, phun một tiếng lạnh lẽo: “Trẫm há để ý đến lời đồn của thiên hạ, nhưng xin Thái tử nhớ cho, đây là phi tử của Trẫm, chưa phiến đến lượt Thái tử lo lắng!”

Nói đoạn cúi người, lấy áo choàng lông bao bọc lấy thân hình nữ tử, nhẹ nhàng ôm vào lòng, rồi quay đầu phân phó: “Trong nền có hạ được, tắt hết nến đi, đưa Hộ Vệ Tướng Quân về phủ chăm sóc, chuyện ngày hôm nay, để ngày khác Trẫm sẽ xét xử!”

Sau đó mạnh mẽ bước ra ngoài, bỏ lại bên trong là ánh mắt xanh thẳm lạnh lẽo không có tình cảm và tiếng kêu rên khê khàng đau đớn: “Vũ Đồng!”

Bạch Viên

Một đêm, tất cả Ngự Y được điều đến đứng chật kín trong Bạch Viên, trung niên nam tử đứng đầu Thái Y viện run rẩy quỳ gối bẩm báo: “Bẩm Vương, vết thương đã được xử lý, do đâm quá sâu nên phải cần thời gian để hồi phục, tuy không phạm phải gân, nhưng cũng đụng vào xương cốt, cho nên sức của bàn tay trái không còn được như cũ, sau khi hồi phục cũng không thể cầm nắm hay làm việc nặng...”

- Được rồi, đã xong rồi thì lui ra ngoài hết đi! Hẳn phiền táo phát tay đuổi đám người đi hết, tiếp tục cho người tìm kiếm Hoa Nhi- nô tỳ thân cận của Vũ Đồng.

Vén màn sa đi vào, nhìn gương mặt lúc đỏ lúc tái của nàng mà cảm thấy đau lòng, hần bước lại, ngồi bên mép giường, vuốt ve sườn mặt xương xương, khổ sở mà thì thào: “Sao lúc nào nàng cũng đều là người gánh chịu thương tổn vậy, thà chịu thương tổn chứ không hề cần sự bảo hộ của ta. Nhìn xem, tay bị đâm sâu đến thế, không cảm thấy đau đớn sao, đừng khí ở đâu để nàng có thể gây ra vết thương cho bản thân lớn như vậy chứ!”

Cứ vậy, hần nâng tay còn lại của nàng, gục đầu vào lòng bàn tay mà dần vật.

Cảm giác êm ái đụng chạm khiến Vũ Đồng rên khê, muốn mở mắt ra nhưng không còn sức lực.

Tác dụng của xuân dược vẫn còn khiến Vũ Đồng nổi lên dục vọng nguyên thủy khi có sự đụng chạm tiếp xúc. Nàng khê cự mình, muốn nâng đầu lên chạm vào đối phương, bàn tay khê nắm lấy tay người.

Thế nhưng, tận sâu tiềm thức của Vũ Đồng là một cuộc đấu tranh dữ dội, dù bàn tay nắm chặt, nàng vẫn mơ hồ lắc lắc đầu, lẩm bẩm: “Không...Trúc...không được, nếu xảy ra chuyện gì...ta nhất định...nhất định hận người...!”

Nghe tiếng nữ nhân trong lòng nỉ non, Cổ Nghị Hàn mừng rỡ, ôm lấy khuôn mặt nàng, kề sát vào tai nàng thủ thỉ: “Là ta...là ta đây...không phải Trúc...không phải Trúc!”

- Hàn...Hàn...!

- Phải...ta đây, Tiểu Đồng, Hàn của nàng đây!

Dứt lời, tiếng khóc tí te của nữ nhân vang lên, mắt nàng vẫn nhắm nhưng bàn tay lạnh lẽo vươn lên, muốn ôm hần, hôn hần.

Mà Cổ Nghị Hàn cũng phối hợp, đã lâu rồi không tiếp xúc thân mật với nàng, hôm nay, trong trạng thái mơ hồ, nàng bỏ xuống bức tường thành kiên cố trong lòng, chủ động hướng hần ôn nhu thân thiết khiến hần không thể kìm lòng ôm lấy nàng, hôn lên những giọt nước mắt trong suốt, lướt qua hai gò má xương xương, lần tìm xuống đôi môi tái nhợt, nhẹ nhàng hôn sâu xuống, rồi cuồng nhiệt chiếm lấy hương thơm mật ngọt.

Bàn tay trong lúc này cũng vội vào vói vào trong áo, tìm kiếm sự mềm mại no tròn, cứ mong giây phút này, khoảnh khắc này sẽ kéo dài vô tận mãi mãi, để cho nàng mãi mãi có thể gọi hần là “Hàn” thân thiết như vậy, để nàng có thể mãi mãi ôm hần, hôn hần, đáp lại tình triêu mà hần đem đến.

Trong phòng là một mảnh hương diễm động lòng người.

Bóng trắng hần in một bóng người ngoài cửa sổ, bàn tay nắm chặt, ánh mắt xanh lạnh lẽo dõi vào trong từ lúc còn sáng đèn cho đến lúc nền trong phòng được tắt hết.

Nhớ đến một mảng máu còn đọng lại trong trí óc, hai a 61n đường chau lại, thở dài, nhảy vút vào trong đêm, tiếng nam tử nhẹ nhàng theo gió: “Dù cho xảy ra chuyện gì đi nữa, nàng vẫn cứ mạnh mẽ tự chịu đựng nỗi đau mà ko chịu bất kỳ ai bảo hộ, hỏi ta phải làm sao đây...”

Làm sao, làm sao để nàng đồng ý nép vào hân, để hân che chở?

Ước gì nàng có thể yếu đuối đi một chút như những n người khác

Nhưng đây lại chính là thứ hấp dẫn hân...ngay từ lần đầu...

Hỏi sao hân ko mỗi ngày một trầm luân?

Lưu ly các

- Đêm nay...đêm nay hân sẽ ko về, hân ở lại đó...ở lại đó!

Tiếng nữ tử ai oán vang lên, những mảnh vỡ của đồ đạc vương vãi trong căn phòng phủ rèm xa hoa ảm áp.

Ánh mắt hoa đào ánh lên sau chiếc mặt nạ bạc, cười yêu mị:” Mọi thứ đều là do tự tay người gây dựng nên, đúng ý rồi mà, sao lại ko vui hả Diễm Cơ?”

-Người là ai, nói, người là ai? Ko còn là giọng nói dịu dàng ngọt ngào, mà giờ đây tràn đầy phẫn nộ

- Ta là ai, ta chính là người mang đến sự chân thật nhất dành cho người và hân. Chờ xem nhé!

Gió cuộn thành hơi lạnh quét qua, nuốt chửng tiếng cười- khóc của con người trong đêm tối!

53. Chương 53: Lãnh Cung

Thân thể nóng quá, khó chịu quá!

Cảm giác khô nóng mỗi lúc một xộc lên thân t hể.

Vũ Đồng ko thể kiềm chế bản thân, với tay muốn cởi bỏ thứ y phục vương vãi trên người.

“Không được...!”

-Tiểu Đồng, Tiểu Đồng!

Tiếng nam tử trầm khàn gọi cảm vang bên tai, cảm giác ấm nóng mơn trớn trên gò má. Có cái gì đó mềm mại mát lạnh lướt qua vành tai nóng rực, di chuyển lên đuôi mắt rồi một đường xuống dưới cằm cổ.

“Không được...Trúc!”

Tiếng nàng nức nở, bàn tay nửa như muốn đẩy ra, nửa như muốn giữ lấy, bất lực, đau khổ, dè dặt.

Một bàn tay to thô ráp nắm lấy bàn tay nàng, dịu dàng nỉ non: “Là ta...là ta! Ko phải Trúc...”

Nàng cố gắng mở con mắt còn mơ hồ hồ, nhìn đến nam nhân đang nằm trên người mình, thỏ thẻ: “Hân...Hân!”

- Đúng rồi, là ta...!

Nghe giọng nói quen thuộc trong giấc mộng mị, nàng bật khóc, ngăn ấy nỗi nhớ thương, mong chờ, tiếc hận dồn nén bấy lâu trào ra theo từng cơn nức nở.

Hân đau lòng, vương những ngón tay quệt ngang lên những giọt nước mắt đang rơi, rồi ko nhìn được, hân cúi xuống, hôn lên đuôi mắt nàng, cảm giác được an ủi, sự va chạm thân mật cộng thêm tác dụng của thuốc khiến nàng đỡ bỏ xuống tuyến phòng ngực dày đặc, chủ động vòng tay qua cổ hân, dâng lên đôi môi non mềm, in lên hai phiến môi lạnh bạc của hân.

Mà lòng hần lúc này run rẩy ko thôi, hạnh phúc ,sung sướng, âu lo hòa quyện với nhau ngay tại thời điểm này.

Vòng tay nàng mỗi lúc một siết chặt, đôi môi cũng dính chặt ko rời khiến hần như muốn bùng nổ, dục vọng dưới thân mỗi lúc càng rắn và sưng trướng lên đau đớn.

Một lúc lâu sau, nàng gục mặt vào ngực hần, run run: “Hần...đừng đi...đừng đi!”

Cổ Nghịch Hàn cứng người, cúi xuống nhìn thân ảnh nhỏ bé đang vùi trong ngực hần, rồi ko kiềm chế nữa, mãnh liệt hôn lên đôi môi nàng, bàn tay to nóng bỏng thâm nhập vào bên trong, rút đi những thứ vãi vốc cản trở, thắt lưng di chuyển đưa hai cơ thể hòa nhập làm một, triển miên ko dứt. Trong cơn mê tình, Vũ Đồng nghe tiếng nói thâm tình bên tai, vừa đau khổ, vừa tự trách mà chân thành biết bao: “Tiểu Đồng, ta xin lỗi...xin lỗi nàng!”

Nàng thở dài thỏa mãn, gắt gao bám vào nam nhân đè ép trên người, cùng nhau dâng song tình triều, lên đến đỉnh điểm của sự hoan ái.

Trầm luân, mơ màng, đau đớn, sung sướng...

Ngày thứ 3, rốt cục Vũ Đồng mở mắt, tỉnh táo nhìn xung quanh.

Vẫn là căn phòng quen thuộc trong Bạch Viên.

Quờ quạng ngồi dậy, sự đau đớn truyền lên đại não, nhìn xuống, bàn tay trái được băng bó kín mít đang giật nhẹ.

Nhưng ko chỉ mỗi bàn tay đau, cả phần thắt lưng và hạ thân đều ê ẩm, quay người muốn xuống giường, ngoài ý muốn lao đảo ngã xuống, toàn thân đều đau nhức.

Chuyện gì đã xảy ra, Vũ Đồng tự hỏi bản thân.

Đại não bắt buộc hoạt động, đem những hình ảnh của mấy ngày qua một lần tua lại. Vũ Đồng hết đỏ rồi lại tái mặt, quả thực chưa bao giờ nghĩ được rằng mình lại sa chân đến bước này.

Nhưng nàng vẫn cảm thấy thâm may mắn vì hần đã đến kịp. Thật sự trong tận đáy lòng, nàng cũng vui mừng biết bao vì trước sau vẫn là nàng cùng hần chứ ko phải ai khác.

Hoa Nhi từ bên ngoài nghe động, bước vào, nhìn thấy Vũ Đồng đã tỉnh lại, ồ à khóc chạy đến, dập đầu tạ tội.

Nghe sơ qua, Vũ Đồng cũng đã nắm được tình hình, tối hôm đó, khi hoàn thành sứ mệnh truyền tin, Hoa Nhi bị tập kích, trối nhót trong phòng chứa củi sau ngự thiện phòng, còn nội dung tin nhắn đã bị thay đổi, cuối cùng xảy ra tình cảnh bị giam trong phòng sách cũ của mình và Trúc. Mà Hoa Nhi sau đó được cứu ra, bị phạt đánh 50 roi thừa sống thiếu chết.

Chỉ có điều, là ai lại muốn hãm hại nàng, điều này nghĩ hoài ko ra.

Nghỉ ngơi vài ngày, bước ra bên ngoài, không khí lạnh đã tràn về, những bông tuyết rơi lả tả, nhẹ nhàng phiêu dạt trong gió. Hóa ra đã gần cận kề tháng cuối năm.

Hoa nhi chải tóc và thay băng cho nàng, từ lúc tỉnh lại cũng ko hề gặp được ai khác. Vũ Đồng lại bắt đầu trầm tư.

“Thánh chỉ đến.....”

Tiếng la the thé của quan nội điện truyền đến làm một người đều ngạc nhiên.

Thiên Tứ chạy vào, dù trời lạnh, trên trán hần vẫn đọng lại một lớp mồ hôi. Nhìn thấy Vũ Đồng, từ xa đã vội vàng thi lễ, rồi mới đứng dậy truyền chỉ.

Do bị thương và được ân chuẩn của Vương, Vũ Phi trong cung ko cần quỳ, cho nên hấn cử để nàng ngồi đó mà đọc chiếu chỉ.

Đại k hái dù ko nghe rõ rang, nhưng nàng nghe hiểu được nội dung, rằng nàng gian dối, tư thông với Hộ Vệ Tướng Quân, ko giữ phận phi tử, do bị thương và xét đến việc giữ mình trong sạch, tội chết có thể tha, nhưng bị tước đi phẩm vị quý phi, đẩy vào lãnh cung sám hối.

Mọi người n hất thời cả kinh, HoaNhi quay lại lấp bắp nhìn nàng mà trên mặt Vũ Đồng chỉ còn nhàn nhạt một nụ cười ưu thương.

Như vậy cũng tốt, rời xa hết thấy có thể yên tĩnh được một khoảng thời gian, ko còn tranh chấp, ko còn hãm hại và cả ghen tỵ.

Thiên Tứ lau mồ hôi, vẫn cung cung kính kính quỳ xuống hành lễ rồi mới đi. Thật là khó hiểu cho vị đế vương mà hấn đang hầu hạ. Không phải mấy ngày trước lo sốt vó lên, túc trực ngày đêm, rồi triền miên ân ái suốt 3 ngày 3 đêm trong phòng sao, sao tự dung hôm nay lại quét ra một cái thánh chỉ lạ lùng thế này. Ôi Vương của tôi, kiểu này thì có ngày hấn lên cơn đau tim mà chết mất! Thiên Tứ thầm than trong lòng.

Hoa Nhi vẫn ko tin, quay lại phân bua với Vũ Đồng: “Ko thể nào, sao lại như vậy, chắc chắn có gì nhầm lẫn ở đây, mấy hôm trước, Vương lo lắng cho nương nương ko thôi, túc trực ngày đêm chăm sóc, còn tự mình thay băng và mớm thuốc cho nương nương, rồi lại cả.... 3 ngày 3 đêm... sao hôm nay.... hôm nay?”

Vũ Đồng nghe đến 3 ngày 3 đêm thì đỏ bừng mặt mũi, nhưng cuối cùng lại rơi vào trầm tư, thì đã sao nào, nàng bị thương, hấn chăm sóc, nhưng chỉ đến thế mà thôi, có thể hấn cảm thấy tội nghiệp hoặc chưa muốn nàng chết sớm như vậy?

Giọng nói lạnh lung gay gắt vang lên: “Hừm, ko hiểu nổi, đến nước này mà ngươi còn ngồi im ở đây mơ mơ hồ hồ sao?”

Mùi hươnghoa lan lan tràn trong khoang mũi, ko cần quay lại cũng biết người đến là ai

Lan phần nộ đi tới, kéo tay Vũ Đồng đứng dậy: “À ta đã rat ay với ngươi như vậy, mà ngươi ngồi ỉm chờ chết sao, hãy mau đứng dậy đến gặp Vương nói rõ, giành lại Người đi, ko thể để ả đàn bà ấy thao túng được!”

Vũ Đồng giằng tay ra, bình tĩnh nhìn vào Lan: “Ngươi nghĩ hấn dễ dàng bị thao túng sao, một người quyết đoán, tàn bạo lạnh lùng ấy sẽ bị sắc quyến rũ mà để ột nữ nhân sai khiến ư, lắm to rồi, căn bản đây là chủ ý của hấn, ko liên quan đến ai khác!”

Lan sững người, lấp bắp: “Nhưng ngươi ko thể bỏ cuộc, ngươi mau đi giải thích ngay đi...phải rồi...đi ngay bây giờ còn kịp...ko thể để cho ả đó vui sướng được...!”

Vũ Đồng chỉ đứng yên tại chỗ lắc đầu khiến Lan càng thêm gấp gáp, nàng ta phất ống tay áo, rồi đi nhanh như gió, chỉ lưu lại mùi hoa lan và câu nói gay gắt: “Ta phải gặp Vương...ko thể để chuyện này xảy ra!”

Hoa Nhi nhăn mi, nhìn về phái chủ tử thở dài: “Lan quý phi còn gấp gáp muốn giúp đỡ nương nương, có sao ngại lại...”

- Nàng ta ko phải muốn giúp đỡ ta, nàng ấy một lòng một dạ đều hướng về hấn, mà như thế cho nên đương nhiên ko chấp nhận nữ tử đã từng phản bội hấn, đâm hấn giờ phút này trở về bên cạnh hấn...vì nàng ấy sợ, sợ hấn sẽ đau thêm một lần nữa, mà như vậy, đời này kiếp kiếp, trái tim hấn sẽ ko bao giờ mở ra thêm lần nào nữa, cho bất kỳ ai! Ngươi hiểu ko?

Trưa hôm ấy, một đoàn người bước vào, nhanh chóng sắp xếp đồ đạc rồi đưa Vũ Đồng cùng Hoa Nhi đi đến Lãnh Cung.

Con đường này nàng đã đi một lần, cũng cảm thấy ko có mấy xa lạ. Chỉ là lòng mình đang âm ảm, cho nên cảnh vật nhìn đâu cũng chỉ thấy đau thương.

Ngoài dự đoán, biệt viên trong khu Lãnh Cung mà nàng được sắp xếp ở lại đã được dọn dẹp sạch sẽ và bày bố gần như là đầy đủ ko thiếu thứ gì. Ít ra hấn cũng ko đối xử tệ bạc. Nàng mỉm cười bước vào, tự nhiên

n gồi xuống, ko khóc, ko nháo cũng ko ra vẻ bài xích, thật khác với những người trước đã từng bước vào Lãnh Cung

Một đêm yên tĩnh, Lãnh Cung dù có người mới vẫn ko thay đổi sắc thái trầm buồn của mình.

Ánh mắt xanh lạnh lẽo nhìn xoáy trong bóng đêm, lạnh giọng hỏi: “Đã tra ra được ko?”

- Bẩm điện hạ, người này hành động rất sạch sẽ kín đáo, ko lộ ra thân phận, rất khó tra được, thêm nữa, dường như có người giúp sức, âm thầm xóa sạch dấu vết, tuy nhiên theo một số manh mối mà thần tìm thấy, rất có thể liên quan đến nữ tử tên Diễm Cơ.

Hắn quay người lại, bóng trắng ánh lên trong mắt, tỏa ra ánh sáng màu xanh bạc: “Ta cũng nghi ngờ, nhưng đã ko có chứng cứ, ko nên bắt dây động rừng, Sơn Tử người cứ tiếp tục theo sát và báo cáo tình hình cho ta”

- Tuân lệnh!

Bóng người cao to tiến lại gần, cúi đầu, giọng ồm ồm ko rõ: “Vẫn còn người kia?”

- Ko cần lo lắng, dù sao đi nữa, với thái độ này của hắn chỉ có lợi cho ta mà thôi. Hắn đã dâng cơ hội cho ta, ko thể nào ta ko nắm lấy, rất nhanh ta sẽ mang nàng trở về Thiên Lang Quốc.

Nhóm người im lặng rút lui, để lại bóng trắng đơn độc trong đêm, đôi mắt nhắm lại, che đi một tầng màu xanh sâu thẳm, hắn nhớ, ko thể quên, hình ảnh nàng nằm đó, bàn tay trái đầm máu, vết thương nứt toác, sâu hoắm, mà trong phòng tràn này hương xuân được, cho đến lúc được đưa ra ngoài, vẫn nghe giọng nàng lẩm bẩm: “Như vậy là ổn...là ổn rồi!”

Thở dài, bàn tay to che mờ đôi mắt ngược lên bầu trời đêm nhẹ giọng: “Trong con người nàng còn ẩn chứa sức mạnh đến mức đau lòng nào nữa đây, để ắt hết cả bình tĩnh mà dõi mãi theo hình bóng của nàng vậy hử Vũ Đồng!”

Trên tàng cây, có đôi con người hẹp dài đào hoa hướng xuống, đôi môi như thoa son hồng nhếch lên nghĩ đến ban sang, tên kia cố chấp bướng bỉnh thế nào: “Ta ko muốn xảy ra chuyện này một lần nữa, nếu ko thể mang nàng theo bên mình mỗi khắc, chi bằng giam giữ nàng ở một nơi an toàn nhất, dù cho phải n hận lấy sự căm hận của nàng, ta nguyện ko buông tay...”

Tiếng cười trầm thấp quỷ dị, quạt giấy xòe ra, phe phẩy trong gió lạnh, tuyết rơi nhẹ nhàng vương trên mái tóc ánh bạc tạo ra hiệu ứng hình ảo đầy hư ảo, hắn hướng xuống người đang đứng cạnh cửa sổ trên đài cao kia, môi vẽ ra từng nét chữ: “Ta cũng muốn nhìn thấy một lần thái độ điên cuồng của hắn khi mất đi người kia....hahaha Thương Hiên, để ta giúp ngươi có cơ hội mang người về Thiên Lan Quốc”

54. Chương 54: Thế Thân Thì Đã Làm Sao?

Mọi chuyện liên tiếp xảy ra, ai cũng mang bộ mặt khó hiểu nhưng ko dám nói, ko khí thật trầm lắng.

Bây giờ, chuyện vui nhất trong cung dành cho chúng cung nữ và nô tài là mỗi ngày được liếc trông thấy vẻ mặt nhu hòa, bóng dáng cao lớn và đôi mắt xanh sâu thẳm của Thái Tử Thiên Lang Quốc, thật là một vẻ đẹp hoàn bích, nếu có thể đứng ngang hàng với Vương của họ thì chính là nam nhân này.

Lãnh Cung như những ngày trước kia, vẫn là một mảnh yên tĩnh.

Tiếng cười chế giễu vang lên, đánh gọn như xoáy sâu vào đối phương.

Vũ Đồng quay lại, lúc này Hoa Nhi đang ở đằng sau mức nước, từ ngày vào đây, theo luật, nàng ko còn được người hầu kẻ hạ như xưa, chỉ còn mỗi Hoa Nhi là tình nguyện theo nàng đến nơi này.

Nghe có tiếng người, nàng theo bản năng hướng đến. Mảnh dải lụa đỏ nhẹ nhàng lướt đến, gương mặt xinh đẹp như hoa mẫu đơn, điểm xuyết sắc đỏ tươi nồng nàn trên đôi môi chúm chím đang cười.

Hồng Mẫu Đơn!

Vũ Đồng chợt nhớ, ừ phải, đây là Lãnh Cung, cả hai người đều chung một số phận, dầy vào nơi cô quạnh này. Sự xuất hiện của Mẫu Đơn ở đây cũng ko có gì làm kinh ngạc.

Mẫu Đơn rất tự nhiên tiến vào, nhìn một lượt rồi nở nụ cười khuyếch thành: “Đã lâu ko gặp Vũ Phi...!”

Vũ Đồng gật gật ra hiệu đã nghe thấy, tiếng Mẫu Đơn tiếp ngay sau đó: “Ta đã chờ đến lúc này, nhưng ko nghĩ nó đến sớm quá, năng lực của Vũ Phi hóa ra cũng ko ghê gớm như ta tưởng”

Tiếng cười đình tai nhức óc đâm thẳng vào lòng Vũ Đồng, nhói đau. Nàng nhàn nhạt nhìn về phía thân ảnh màu đỏ tươi, chậm rãi nói: “Thỏa lòng của ngươi, vậy có thể về rồi chẳng?”

“Ha..ha...ha”

Mẫu Đơn lại cười, đôi mắt long lên sòng sọc: “Ta sao có thể rời đi sớm thế, ta phải chứng kiến bộ dạng thâm của ngươi, ngày ấy ngươi dùng mọi cách câu dẫn Vương, đoạt lấy nam nhân của ta, khiến ta thân bại danh liệt, loay hoay ở nơi chốn tồi tàn một thời gian ko ngắn, ta nguyện rửa ngươi, nguyện rửa ngươi, và giờ thì sao ha...ha...ha....ngươi cuối cùng cũng có ngày này!”

Vũ Đồng nhìn đến người đang điên cuồng đối diện, đậm mạc quay đi: “Ta chưa bao giờ nghĩ sẽ cướp đoạt của ai, thứ gì thuộc về mình, mãi mãi sẽ là của mình, còn đã ko phải, dù có dùng cách gì, thủ đoạn gì đi nữa, kết quả cuối cùng vẫn là thất bại, ngươi có hiểu đạo lý này?”

Mẫu Đơn ngừng cười, nghiêng răng nhìn về phía Vũ Đồng, tràn đầy sự hằn học: “Thôi ngay cái kiểu đạo mạo dạy đời của ngươi đi, ta thấy ghê tởm, ko phải ngươi mỗi ngày đều bày ra bộ dáng lãnh đạm lạt mềm buộc chặt này, rồi thì sau đó lại quanh quẩn cất tiếng hát ko rời, để Vương để ý, sung hạnh ngươi hay sao? Ngươi cướp đoạt nam nhân của ta còn chối hả? Vì sự xuất hiện của ngươi mà ta mới có ngày hôm nay, tiện nhân dâm đáng!”

Vũ Đồng hừ lạnh, rớt cục cười ra một nụ cười lạnh, thương hại nữ tử trước mặt: “Ngươi nghĩ một nam nhân lạnh lùng, tàn bạo thêm phần cuồng ngạo như t hể dễ dàng để ột người như ta câu dẫn trong thời gian ngắn thế sao, chỉ với thủ đoạn đơn giản như ngươi mới nói? Ngươi thật ngây thơ, căn bản là hấn chưa bao giờ dành tình yêu cho ngươi và thậm chí cả ta, Mẫu Đơn, từ đầu đến giờ ngươi chỉ là thể thân ột nữ tử khác, ko hơn ko kém mà ta ko may mắn cũng giống như ngươi, kết cục này chỉ là sớm hay muộn sẽ xảy ra mà thôi, Mẫu Đơn, đến lúc này ta lại thấy thương cho sự mù quáng của ngươi đấy, đừng làm như mọi người đều nợ ngươi khi ngươi rơi vào hoàn cảnh này!”

Mẫu Đơn mất tự chủ, nắm chặt nắm tay, muốn lao đến bóp chết Vũ Đồng, đôi mắt đỏ quạch, gương mặt vặn vẹo hét lớn như người điên: “Ngươi nói vậy, nói vậy, Vương yêu ta, chỉ tại ngươi, tại ngươi tất cả, đi chết đi tiện nhân....!”

- Nàng ta nói đúng đấy!

Trước ngưỡng cửa, bóng dáng thướt tha nhàn tản đứng đó, nụ cười như nắng mùa xuân đọng lại nơi khóe miệng, làn mi dày rũ xuống, che mất tia sắc bén trong đôi mắt, làn da trắng trong suốt dưới tia nắng yếu ớt của mùa đông cuối năm.

Vũ Đồng t hở một hơi dài, liếc mắt về phía cửa, lại thêm một vị khách ko mời gây khó chịu. Nhớ rõ Cổ Nghịch Hàn đã cấm người lui tới nơi này, sao nàng ấy lại....? Thôi bỏ đi, người này là ai chứ!

Mẫu Đơn đứng sững, nhìn đến người trước mặt, run rẩy chỉ tay: “Ngươi...ngươi là ai? Saogiống...giống t a như đực?”

Diệp Cơ nhẹ nhàng bước vào, cười rục rịch: “Ngươi là Hồng Mẫu Đơn, hừm, nói chính xác là vì ngươi giống ta, cho nên ngươi mới có cơ hội được ở bên hấn thời gian qua, thật ra bắt quả ngươi chỉ là một bản sao ko hoàn chỉnh, tư cách mà so sánh với ta, giống như ta ư, nực cười !”

Mẫu Đơn ko tin vào mắt mình, quay sang nhìn Vũ Đồng như muốn hỏi cho ra lẽ, chỉ thấy nàng gật gật đầu, rồi thở dài quay đi. Ko muốn tin tưởng, ko thể cam lòng, Mẫu Đơn siết chặt tay lao đến hét lớn: “Người nói vậy, các người thông đồng nhau muốn gạt ta ra khỏi đây, muốn chia cắt ta và Vương sao, đừng mơ!”

Chỉ thấy cổ tay Diệm Cơ nâng lên một chút, rồi dùng lực hất mạnh, thân thể Mẫu Đơn đang lao đến chột lảo đảo, lùi lại, rồi ngã sòng soài trên mặt đất, một dòng máu tươi chảy ra khoe miệng, kinh diễm bức người.

Diệm Cơ quét mắt lạnh lùng tráo phúng nhìn Mẫu Đơn chật vật trên nền đất lạnh, mỉa mai nói: “Các người, lúc nào cũng tưởng mình là mạnh, ko ngờ lại bị một con người như ta đả bại, cảm giác thế nào?”

Mẫu Đơn hoang mang nhìn lên, ko hiểu, lại một phen bị Diệm Cơ cướp lời: “Thế giới này tồn tại quy luật, mạnh được yếu thua, kẻ thắng sống sót, kẻ bại phải nằm xuống, mà con người như ta, căn bản trong mắt các người thật là hèn mọn, muốn ra tay lúc nào cũng được, chỉ như giết một con kiến mà thôi, ko ngờ cũng có một ngày, con người như ta đây cũng có thể có được nội lực phi thường đả bại đám người các người...”

Mà Vũ Đồng chỉ đứng một bên im lặng, những lời này của Diệm Cơ, thật ra ko sai.

Mẫu Đơn bật thốt: “Người giống Vũ Phi, đều là con người, sao người....?”

Diệm Cơ cuồng tiếu, đôi mắt cong cong, tia sắc bén bắn ra tứ phía: “Đừng đánh đồng ta với Vũ Phi, căn bản hiện tại ta với nàng ta ko còn giống nhau nữa!”

Vũ Đồng nghe vậy ngẩng lên, trầm tĩnh đối mặt với Diệm Cơ, vẫn giữ nguyên trạng thái yên tĩnh như nước.

Ko thấy nàng phản bác, Diệm Cơ càng thập phần hài lòng: “Trên thế giới này, chỉ có một Diệm Cơ, người mà Cổ Nghịch Hàn- đế vương cao quý nhất của Dục Hỏa Quốc yêu thương, các người, căn bản chỉ là thể thân của ta trong thời gia ta rời xa chàng, bây giờ ta đã ở đây, có phải là các người nên biến mất rồi chẳng?”

Theo từng lời Diệm Cơ thốt ra mà một lần thân hình Mẫu Đơn lại run lẩy bẩy, cuối cùng ko nhịn được phun ra một ngụm máu. Nàng ta đứng thẳng người, trong mắt chỉ còn tơ máu, định hình cơ thể xong, hai tay uyển chuyển, mùi mẫu đơn lan tỏa khắp phòng.

Diệm Cơ nhướn mi, lạnh lùng nói: “Đã muốn ratay, người nghĩ ta sẽ chờ người vận sức phản công sao?”

Vừa nói xong, một đạo kim quang lóe lên, những bụi kim tuyến rơi trong ko khí, mà Mẫu Đơn ko kịp trở tay, hứng trọn một tia bắn thẳng vào ngực, khuy xuống, vết máu loang trên mặt đất trông ghê người.

Nghe tiếng động, Hoa Nhi vội vàng cất tiếng gọi toan chạy lên, Diệm Cơ ko nhanh ko chậm, quay người đi, còn bỏ lại sau lưng âm thanh ko có chút tia tình cảm: “Kết cục của bản sao, chỉ có thể là biến mất, nhớ kỹ!” mà thân xác Mẫu Đơn, bởi câu nói này mà giật lên một tiếng, cuối cùng đổ gục xuống.

Vũ Đồng lúc này đã chạy đến bên cạnh, nâng Mẫu Đơn dậy, nghe thấy tiếng nói Diệm Cơ, một cổ phẫn nộ từ đầu bốc lên, nhưng do còn đang lo cho thương thế của người trong tay ko muốn đôi co, quyết định làm lơ.

Hoa Nhi chạy lên, thấy cảnh tượng như vậy, lấy làm khó hiểu nhưng cũng ko nhiều lời, giúp Vũ Đồng nâng Mẫu Đơn nằm lên trên tràng kỷ, nhẹ nhàng lấy khăn lau đi vết máu và mang thuốc trị nội thương còn dư một ít ra.

Hồng quý phi quyền lực khuynh thành ngày nào, giờ nằm thoi thóp, như cây cỏ dại sau một đêm mưa sa bão táp, xác xơ tiêu điều, tro bụi gốc rễ, chỉ cần một tia nắng mặt trời chiếu xuống, liền khô héo ra đi.

Vũ Đồng lặng lẽ ngồi một bên, yên tĩnh nghe tiếng nức nở của Mẫu Đơn trong đêm tối, vết thương ko phải chí mạng, nhưng thân thể và tâm trạng của Mẫu Đơn càng ngày càng suy yếu rồi cực trở nặng, ko cầm được máu.

Khóc hết nước mắt, đột nhiên nghe tiếng Mẫu Đơn khe khẽ: “Vũ Đồng, người có yêu Vương ko?”

Vũ Đồng nhàn nhạt: “Câu trả lời đến lúc này đã ko còn quan trọng...”

- Ta rất yêu Vương, yêu hấn ngay từ lần đầu ta nhìn thấy hấn từ trên cửa sổ hé mở của Hương Xuân Viện. Ta bắt đầu tìm cách được gặp hấn, nhìn khí phách vương giả của hấn, ta biết hấn ko tầm thường, nhưng ta mặc kệ, ta nghĩ, chỉ cần dùng sắc đẹp của ta, hấn sẽ ko thể ko dao động.

Mẫu Đơn yếu ớt nói với Vũ Đồng như thể thể trần thuật.

- Nhưng ko ngờ, ngay lần đầu gặp mặt, hắn đã chỉ tay phong ta làm phi, đưa ta ra khỏi thanh lâu để bước chân v ào hoàng cung rộng lớn của hắn, ngồi lên ngôi vị cao quý này. Ta ko thể tưởng tượng nổi, như một giấc mộng, ta sung sướng hạnh phúc, kiêu ngạo trên ghế quý phi, một mực tin tưởng rằng, hắn yêu ta, yêu ta ngay từ cái nhìn đầu tiên....

“Được rồi, người nghỉ ngơi đi, đừng nói nữa”. Nghe giọng nói vô lực tiếng được tiếng mất, mà máu vẫn cứ rỉ ra khăn tay, Vũ Đồng lo lắng chặn lại Mẫu Đơn.

- Ta muốn nói, người để cho ta nói. Đến một lúc, ta nhận ra được, hình như hắn ko yêu ta, cứ như thể hắn từ chối người của ta, khuôn mặt của ta, nhìn xuyên thẳng về phía sau, để tìm kiếm một hình bóng khác. Ta biết, biết chứ, nhưng ta cố chấp, ta nghĩ chỉ cần ta ở bên cạnh hắn, một ngày nào đó, hắn sẽ động tâm với ta. Nhưng ta chưa chờ đến lúc ấy, người đã xuất hiện...

Vũ Đồng lấy ta che miệng Mẫu Đơn, thở dài: “Người cũng nghe Diệm Cơ nói rồi đó, hắn cũng ko thương ta chỉ là ta có giọng nói và giọng hát giống của nàng ấy, kỳ thực, hai ta đều giống nhau...”

- Ko, chúng ta ko giống nhau, Vương ko yêu ta, nhưng hắn để ý người, Vũ Đồng à. Ta nhìn ra được, ánh mắt Vương lúc nào cũng tìm kiếm bóng hình của người. Chính vì vậy ta mới ghen ghét, mới h ăm hại người, ta nghĩ chỉ cần ko có người trên đời, Vương sẽ quay lại nhìn đến ta. Nhưng mà ta đã lầm rồi, tình yêu thật sự, cần bản ko có chỗ dung nạp cho người khác, đã nhận định một người, mãi mãi sẽ chẳng bao giờ thay đổi, trừ khi người đó yêu mình sâu sắc.

Vũ Đồng thở dài lắc đầu: “Có lẽ người nói đúng, trong thời điểm trước đây có thể là vậy, nhưng giờ thì khác rồi, Diệm Cơ đã trở về...”

Mẫu Đơn ánh m ắt sắc bén, muốn ngồi dậy, giật giọng nói: “Ko, nữ tử đó ko xứng đáng ở bên cạnh Vương, một người ích kỷ và thủ đoạn, trong lòng chỉ mong muốn giành giật thứ tốt ình sẽ ko có kết cục tốt đẹp....như ta đây... người thấy rồi đấy...”

Nói đoạn mẫu Đơn ho khụ khụ, dòng máu đỏ tươi cứ theo từng tiếng ho của nàng ấy mà tuôn trào, Vũ Đồng cả kinh, bàn tay loay hoay chặn lại nhưng ko thể, cả khăn tay lẫn y phục của hai người cứ thê nhiễm từng m ảnh máu đỏ tươi.

Mẫu Đơn hỗn hển trong hơi thở mong manh nói: “Ta nghĩ, thời điểm của mình cũng gần kề...hahahaha...tranh đoạt ganh tỵ một đời, đến giờ cũng đã kết thúc, may mắn thay, đến lúc n ày, ta cũng đã có thể chấp nhận được sự thật cả đời ko mong muốn, âu cũng là ông trời mở mắt cho ta...ta mệt quá, muốn nằm nghỉ!”

Vũ Đồng nhẹ nhàng đáp chặn cho Mẫu Đơn, còn bản thân lặng lẽ ngồi bên cạnh.

Trời tờ mờ sáng, bầu trời vẫn bị bao phủ một tầng mây dày, tối tăm,Mẫu Đơn giật mình mở mắt, gọi một tiếng: “Vũ Đồng, ta nhìn thấy cha và nương, đã lâu lắm rồi ta mới nhìn thấy họ...”

Vũ đồng siết bàn tay nhỏ, nắm chặt lấy tay Mẫu Đơn, nàng ấy nhẹ nhàng cười, nhắm mắt, một mội thều thào: “Ta sẽ kể cho họ nghe về Vương, nam nhân ta yêu nhất trên thế gian này...”

Tiếng nàng nhỏ dần, cuối cùng tắt lịm, hơi thở đã mất!

Mẫu Đơn đã đi rồi, Hồng quý phi xinh đẹp một thời, cuối cùng yên lặng ra đi trong Lãnh Cung tịch mịch.

Nước mắt lặng lẽ rơi trên gương mặt xương xương tại tái.

Hoa Nhi đi đến bên cạnh, xoa nhẹ vào lưng.

55. Chương 55: Trả Nợ

Mùi hương hoa mẫu đơn tràn ngập trong khoang mũi, trên tràng kỷ, thân thể Mẫu Đơn tan ra thành những cánh hoa hồng tươi đẹp đẽ, cho đến cuối cùng, biến thành một biển hoa, bay theo gió vào ko trung, Vũ Đồng hốt nắm hoa còn sót lại, đến bên cây đại thụ yên bình nhất trong góc vườn Lãnh Cung, lặng lẽ đào một nắm đất.

- Đã đi rồi sao?

Tiếng Diệm Cơ phảng phất trong gió, ko một chút thương tâm.

Vũ Đồng ngẩng mặt lên nhìn vào sườn mặt xinh đẹp tuyệt mỹ của nàng ta, lạnh lẽo.

Diệm Cơ ko thêm để ý, nhặt lên một cánh hao Mẫu Đơn, châm chọc: “Ta đã nói rồi, kết cục của bản sao khi gặp bản chính là phải biến mất!” Nói đoạn bàn tay bóp chặt, cánh hoa mẫu đơn nát bét trong tay nàng rồi bước vào trong phòng.

Vũ Đồng chợt cảm thấy căm giận, phần nộ...rất nhiều loại cảm xúc trộn lẫn với nhau, trào dâng lên cổ, gào thét muốn thoát ra ngoài. Nàng lao vào phòng, đi về phía Diệm Cơ, chỉ tay quát lớn: “Diệm Cơ, người còn có trái tim ko? Người chết mà người còn ko tha sao?”

Diệm Cơ cười khẩy, gạt tay nàng ra: “Ta nói đúng sự thật, còn phải cân nhắc có trái tim hay ko sao? Tiệt tỳ đó chết là phải, ko phải người cũng ko ư ả sao, giờ lại đòi mào khóc chuột, đừng tưởng ta ko biết, giữa người và ả đã từng xảy ra một đoạn xích mích, chính ả ta, đã muốn giết chết người như t hề nào, gây ra bao chuyện gì, người ko nhớ sao?”

- Mọi chuyện đã là quá khứ, hướng chi, nàng ấy đã nằm xuống!

- Nằm xuống t hề thế nào, tưởng chết là xong sao, nếu ta muốn, cho dù là người chết, ta vẫn có thể lôi lên hỏi tội lăng trì, người muốn xem ko? Tốt nhất, loại thể thân hạng bét ấy, nên chết sớm một chút, để ta nhìn thấy ngứa mắt, trên đời này chỉ có một mình Diệm Cơ ta, ko bao giờ có một người nào giống ta xuất hiện, nhìn đến gương mặt ấy là ta cảm thấy chán ghét tột đỉnh!

Diệm Cơ nhìn Vũ Đồng đầy thách thức, đoạn đi đến tràng kỷ, giẫm chân thật mạnh lên những mảnh hoa bay trong gió còn sót lại.

Vũ Đồng như nổi bão, lao đến đẩy Diệm Cơ đang điên cuồng chà đạp những cánh hoa mẫu đơn ra. Nàng ta mất lạnh quét tay qua, móng tay sắc nhọn lướt lên gò má của Vũ Đồng một đường bóng rất, nàng né ra, cổ lửa giận mỗi lúc một dâng lên, Diệm Cơ quay người, lùi lại từng bước, bàn tay dần dần phát quang.

Vũ Đồng hiểu đó là biểu trưng cho sự tình gì, nàng nhào đến, đẩy ngã Diệm Cơ xuống. Thân hình nàng ta lao đảo, té nhào vào cột đồng chứa bệ nền và chụp đèn đang cháy đỏ mà Hoa Nhi vẫn chưa tắt đi.

Loảng xoảng...tí tách...những âm thanh vỡ vụn vang lên trong phòng!

Theo sau đó là tiếng hét thất thanh của Diệm Cơ, nàng ấy ôm một bên mắt đục ngầu, đau đớn, căm tức, ngón tay thon dài với những móng hồng tươi chỉ vào Vũ Đồng đang nằm trên sàn nhà: “Mắt của ta...người...mắt của ta...!”

Mà lúc này, một toán lính canh đã chạy vào, chứng kiến cảnh tượng thê thảm ấy!

Diệm Cơ nằm lì bì trong Lưu Ly các 2 đêm, cũng là khoảng thời gian mà Vũ Đồng bị giam trong một góc Lãnh Cung tăm tối.

Lại thêm cơ hội để nhóm thái Y Viện tất bật túc trực ngày đêm. Nhưng lần này, tình hình có vẻ nghiêm trọng.

Vẫn là trưởng lão ra mặt trước tiên: “Sáp nến cùng mảnh vỡ và hơi nóng rơi vào mắt của Diệm cơ cô nương, gây mờ đục, tuy đã rửa sạch mắt nhưng di c húng vẫn còn, e là một bên sẽ rơi vào trạng thái mù lòa...”

Cổ Nghịch Hàn lạnh lẽo chuyển mắt sang, giọng nói ko cho sự chối từ: “Bằng mọi cách làm cho Diệm Cơ sáng mắt, ta ko muốn nghe những lời nói này!”

- Nhưng, quả tình ko thể chữa được, chỉ có một cách duy nhất là phải thay mắt. Mà xác suất thành công cũng ko lớn lắm, quan trọng là tìm được mắt của người còn sống để thay vào...

Cổ Nghịch Hàn nhú mày, cười lạnh đến sồn gai ốc: “Chuyện này còn phải hỏi lại sao, tùy tiện kiếm một người nào đó là được!”

Nói đoạn phát ổng tay áo biến mất.

Gió mùa đông lạnh buốt, thổi vào mặt ran rát, tê tê. Những bông tuyết nhỏ ko quên thả mình theo gió, như đón theo nỗi lòng của người đang chìm trong tuyết trắng.

- Cảm giác hiện giờ thế nào?

Tiếng nói nhẹ nhàng vang lên, nụ cười mỉm nhẹ nhàng tràn đầy hứng thú.

Ko quay lại, hắn cũng biết ai đã đến, trầm giọng: “Mai, mấy ngày trước ngươi ở đâu?”

Mai nhảy xuống từ trên cành mận trắng trước cửa Bạch Viên, cười đến yêu nghiệt: “Mọi việc ngươi giao cho ta đã hoàn thành xong xuôi, tự thưởng mình một thời gian nghỉ ngơi, nhưng mà có lẽ trong lúc ta hưởng thụ cuộc sống đã xảy ra ko ít chuyện nhỉ?...”

Cổ Nghịch Hàn quay lại nhìn đôi mắt hoa đào ánh lên trong đêm tối, im lặng, mi tâm nhăn lại, bạc môi khẽ nhếch ko thành nụ cười, chỉ là một nét cong điểm trên gương mặt.

Mai liếc nhìn một bên sườn mặt hắn, chợt hỏi một câu ko đầu ko đuôi: “Có hận nàng ko?”

Hắn nhìn Mai, đôi mắt lóe lên thứ ánh sáng đỏ lập lòe. Mai tiến lại gần, vai sóng vai, chậm chạp thở một hơi: “Lần này Diệm Cơ xảy ra chuyện, Vũ Đồng ko thể nói là ko có liên can...”

- Ngươi đừng nói nữa!

Mai cười ra tiếng, bàn tay vỗ vào vai Cổ Nghịch Hàn, nửa thân trên dựa vào người hắn, đôi môi mỏng đỏ tươi kề sát vào vành tai lạnh như băng của hắn, thổi khí nhẹ nhẹ, tà tà thì thầm: “Ko muốn nghe thì ta ko nói, nhưng Cổ Nghịch Hàn, đến bao giờ ngươi mới chịu nhìn thẳng vào sự thật đây, lừa người dối mình mãi ko mệt mỏi sao?”

Nói đến đây, Mai đứng thẳng người lên, vuốt nhẹ những bông hoa tím trên y phục, quay người đi, bỏ lại câu nói khó hiểu: “Nếu ngươi ko thể được như hắn mong muốn thì chính ta sẽ phá hủy hết thấy, bởi hắn hi vọng ngươi thật sự hạnh phúc!”

Cổ Nghịch Hàn xoay người bước vào Bạch Viên, ko nhìn thấy được sự toan tính trong đôi mắt hoa đào đằng sau lưng.

“Có lẽ ta phải giúp ngươi thêm một chút nữa....”

Ngày thứ 3, Diệm Cơ tỉnh lại, đầu tiên là khóc, nàng ấy khóc rất nhiều, bàn tay bịt chặt một bên mắt: “Ko...thiếp ko thể bị mù...thiếp ko muốn...!”, Cổ Nghịch Hàn day day thái dương, hạ giọng: “Ta sẽ ko để chuyện đó xảy ra, yên tâm tĩnh dưỡng đi!”

Diệm Cơ chợt ngừng đầu, ánh mắt ác độc, gằn giọng: “Nghịch Hàn, chàng cũng biết Vũ phi hại thiếp ra nông nỗi này...”

Cổ Nghịch Hàn đánh mắt qua phía Diệm Cơ.

Mà nàng ấy vẫn tiếp tục nói: “Thiếp ko thể tha thứ cho con người thủ đoạn độc ác như thế, Nghịch Hàn, chàng phải làm chủ cho thiếp. Thiếp muốn đòi lại công đạo...!”

- Chuyện đó để tính sao đi, nàng hãy an ổn mà dưỡng thương, mọi chuyện Trẫm tự có cách giải quyết.

Hắn lạnh giọng đứng lên, Diệm Cơ đến lúc này đã ko có thể nhẫn nhịn, níu mạnh tay hắn, hét lớn: “Chàng đây là ý gì, là muốn bao che cho con người đó, còn thiếp thì sao, thiếp trả giá cho chàng bao nhiêu đây ko đủ sao, ngày trước, thiếp hi sinh vì chàng đã ko nói, bởi thiếp cũng có lỗi vì đã rời bỏ chàng, nhưng bây giờ, thiếp đã ở đây rồi, và phải chịu đựng nỗi đau này, chàng có thể nhẫn tâm đứng nhìn như thế sao? Trong lòng chàng còn có thiếp ko?”

Cổ Nghịch Hàn cứng người, toan nói gì đó, ngoài cửa lại vang lên tiếng bước chân, sau đó là một tiếng cười khe khẽ.

Mai đang đứng dựa trên cánh cửa, nhìn vào trong, ánh mắt cong cong như vầng trăng non, trong đến là mê hoặc người.

Cổ Nghịch Hàn xoay người, phiến táo hỏi: “Sao người lại xuất hiện ở đây?”

Vẫn giữ nụ cười tà trên môi, Mai hất hất mái tóc trắng, ko nhanh ko chậm thông báo: “Ko phải Thái Y nói cần thay mắt sao? Thần tới đây để mang t in vui cho Diệm Cơ cô nương đây!”

- Thật sao? Nhưng có đảm bảo ko?

Diệm Cơ cuống quýt muốn xuống giường mà Mai vẫn nhàn tản đứng ở cửa trả lời: “Diệm Cô cô nương yên tâm, đích thân ta sẽ thực hiện nhiệm vụ khó khăn này, nếu ko hoàn thành, cứ để Vương lấy mắt của ta thay thế, có điều...thần cần sự đồng ý của Vương!”

Ko để Cổ Nghịch Hàn lên tiếng, Diệm Cơ đã gạt ngang: “Chàng nhất định đồng ý, người có thể tiến hành ngay!”

Mai cười đến tà ác, nhìn Cổ Nghịch Hàn yên tĩnh một mảnh, cho đến khi hắn gật đầu, nụ cười cuồng tiếu phát bên môi, đến nỗi hắn phải gấp người lại: “Vương chắc chứ, ko hối hận?”. Diệm Cơ khó hiểu thúc giục: “Người phát điên gì vậy, nhanh chóng tiến hành!”

- Thần sẽ làm ngay bây giờ!

Sau đó bước ra ngoài, mất bóng.

Lưu ly các đóng cửa một ngày một đêm, nghe nói là để Quốc Sư tiến hành chữa trị cho sứ thần tinh linh. Ai ai cũng chắc lưỡi, mỹ nhân đúng là có khác, n gay cả Quốc Sư cũng phải đích thân ra tay, chứng tỏ vị trí cao quý đến nhường nào.

Thêm 3 ngày an dưỡng, cuối cùng Diệm Cơ cũng được tháo băng mắt, mà mỗi ngày Cổ Nghịch Hàn đều đến thăm nom.

Đôi mắt từ từ mở, đột nhiên chói lòa, mai lau tay, cười như hoa nở, trấn an: “Do tiếp xúc trở lại với ánh sáng, mà lúc này mắt vẫn còn yếu, cho nên chưa thích nghi, mấy ngày nữa sẽ bình thường trở lại”

Ánh sáng trở lại, Diệm Cơ vui mừng ôm lấy nam nhân bên cạnh, cười sung sướng.

Mà Mai lúc này thu thập hòm thuốc, cáo từ, trước lúc đi, quay n người hỏi Cổ Nghịch Hàn đang ngồi im trên mép giường: “Vương n ghi có nên đi thăm người dâng con mắt này ko? Ít ra cũng phải tưởng thưởng xứng đáng cho người ấy nhỉ?”

Diệm Cơ gật gật đầu, đẩy đẩy Cổ Nghịch Hàn đi, còn kêu người chuẩn bị rương vàng và ngọc quý. Ko ai để ý đến vẻ cổ quái kỳ dị của Mai ngoài ngưỡng cửa.

Mai đi lòng vòng, đến một con đường mòn nhỏ vắng lặng, rồi đột nhiên cho người dừng lại, bay vút qua bức tường bám đầy rêu cao ngất, Cổ Nghịch Hàn phóng theo, bỏ lại một đám nô tài trơ mắt nhìn.

Hướng mai đi đến quay lại trong cung, rồi xuyên qua rừng trúc, đến bên Lãnh Cung cô quạnh tịch mịch, trông n gực Cổ Nghịch Hàn m ánh liệt đập xuống một tiếng nặng nề, không khí như đặc quánh lại, khó thở, một cảm giác sợ hãi mơ hồ dâng lên.

Nhìn nét mặt đông cứng của Cổ Nghịch Hàn đằng sau lưng, Mai cười đến kinh thiên động địa, hấp háy mắt nói: “Chắc giờ đã đoán ra được là ai rồi phải ko?”

Chưa nói hết câu, Cổ Nghịch Hàn xé gió lao vào. R ồi bất động ngay giữa sân tiêu điều xơ xác lá.

Bóng áo trắng ngồi trên ghế đá, mái tóc buông dài, bàn tay vân vê những phiến lá ngả vàng còn sót lại.

Tim hắn đập thùng thùng trong lực ngực, bàn tay cứ nắm lại rồi mở ra, chân như đeo chì tiến lại gần, khàn giọng cất tiếng gọi: “Tiểu...Tiểu...Đồng...”

Người trước mặt hơi giật mình, từ từ quay người lại, khuôn mặt tái nhợt, chỉ có con mắt kia lấp lánh ánh sáng trong con ngươi trong suốt ấy.

Chỉ có một con mắt ấy!

Cổ Nghịch Hàn chỉ thấy đất trời chao đảo, hắn lao đảo đến trước mặt Vũ Đồng, bàn tay muốn vuốt lên gương mặt gầy gầy ấy, chỉ thấy thân mình đối diện lùi lại, cúi người, nhẹ giọng hỏi: “Người đến đây...có chuyện gì?”

- Đây là sao? Là sao vậy? Ta...ta....!

Nàng dậm dậm nhìn hắn, một bên mắt vẫn băng kín: “Diệm Cơ xảy ra chuyện là do ta, ta làm vậy, coi như trả lại nàng, cũng là trả nợ cho người, tất cả những gì trước đây, coi như xóa bỏ, ta cũng vậy, người cũng vậy, Diệm Cơ cũng vậy!

Cổ Nghịch Hàn run rẩy, ôm đầu: “Ko...Tiểu Đồng...ko...Ta sẽ chữa cho nàng, đừng nói là cái gì xóa bỏ, ta ko muốn, ta ko cho phép!”

- Bây giờ còn lại gì đây hả Cổ Nghịch Hàn, chỉ còn sự đau thương trống rỗng của ta, sự khó xử của người và sự tức giận của Diệm Cơ, còn gì nữa đâu hả Cổ Nghịch Hàn?

- Đừng... đừng nói nữa!

Hắn hét lên, cơ hồ như muốn p hát điên, mọi thứ hư hư thực thực nhấn chìm hắn, chỉ còn mỗi gương mặt nàng hiển thị sự đau đớn và thất vọng là rõ ràng nhất, hắn sai rồi, hoàn toàn sai lầm rồi.

“Thật r a như vậy cũng tốt, ta ko cảm thấy khó khăn gì với con mắt còn lại, vẫn có thể nhìn, vẫn có thể khóc, chẳng có gì thay đổi cả, vì vậy, Cổ Nghịch Hàn, hãy đi đi, trở về với Diệm Cơ, ta từ đây ko muốn nhìn thấy người nữa. Người yêu nàng, người muốn bảo hộ nàng, người đã chọn lựa nàng, thì hãy toàn tâm toàn ý với nàng ấy, đừng để Diệm Cơ cảm thấy người dao động mà nảy sinh đau lòng và ganh ghét...

Vũ Đồng quay trở vô, khóa then cài, mà Cổ Nghịch Hàn vẫn đứng sững trong sân, cả người ngập trong màu trắng xóa của tuyết cuối năm, troi troi đến đau lòng

56. Chương 56: Quyếtđịnh

Bóng đen tránh né vào đường rồi nhẹ nhàng len vào một hành lang gấp khúc.

-Bẩm Điện Hạ, Vũ Phi đích thực tự nguyện hiến dâng m ắt chữa cho Diệm Cơ cô nương, sáng nay, Cổ Nghịch Hàn đã đến Lãnh Cung, qua thái độ của hắn, rõ ràng là cũng ko ngờ đến....

Giọng nam nhân trầm trầm vang lên: “Nàng...có ổn ko?”

- Bẩm Điện hạ, có Quốc Sư bên cạnh chiếu cố, sức khỏe của Vũ Phi đã tiến triển khá tốt.

- Người tiếp tục theo sát mọi hành động của nàng, đừng để xảy ra chuyện, nếu ko, chớ có về đây gặp ta, ta ko muốn sự tình như lần trước diễn ra thêm lần nữa....

Bóng đen run lên một cái, r ồi cúi mình hô “Vâng”, đoạn lao vút trong màn đêm.

Đôi m ắt xanh ánh ra một tia sắc bén, như là đã có quyết định, quay qua phân phó người bên cạnh: “Sơn Bản, chuẩn bị xe và ngựa, ngoài xe chở hành lý, chuẩn bị thêm cho hai một xe ngựa tốt nữa. 3 ngày sau sẽ khởi hành trở về Thiên Lang Quốc.”

-Còn người kia...ko phải là?

- Tất nhiên, lần này ko thể thiếu!

Lãnh Cung...

Trải qua vài ngày nghỉ ngơi, Vũ Đồng cũng thích ứng được, sức khỏe cũng khá lên hơn, thời gian n gậy ngốc trong phòng cũng ít lại.

Sáng sớm, mở cửa, bóng thanh y thon dài đã đứng trước sân từ bao giờ. Nàng run run đôi mi, tiến lại, nhẹ nhàng gọi: “Thương Hiên...”

Đôi mắt dưới tia nắng yếu ớt ánh lên màu xanh dịu dàng, khoe môi mang theo nụ cười ấm áp: “Nàng...có khỏe ko?”

Gật gật đầu, những lọn tóc rơi ra, kéo phần mũ trùm l ên cao, cơ hồ như che kín của khuôn m ặt nhỏ, chỉ riêng dải băng trắng xóa một b ên mắt vẫn hiện hữu, chói lóa, đâm v ào lồng ngực hần. So sa1nhnhu7 một bức tranh thủy mặc hoàn mỹ nhất, lại vô tình bị dính một vết mực đen, ko thể tẩy đi, chỉ khiến cho nghệ nhân và người xem xót xa mãi.

Thấy Thương Hiên cử im lặng nhìn m ình, Vũ Đồng ngượng ngừng ho khan 2 tiếng. Hần mới ngẩng đầu lên nhìn nàng, quyết định nói: “Ta sẽ chữa cho nàng, ở Thiên Lang Quốc, có rất nhiều thảo dược, tình cờ ta lại quen được một thần y đã quy ẩn, hần sẽ chữa được cho nàng mà ko hy sinh bất kỳ người sống nào...”

-Có lẽ ko cần thiết, ta thấy như vậy cũng ko có gì là ko tốt...

Hần cười khổ, ý tại ngôn ngoại, lời hần n ói ra, có lẽ nàng ko phải ko hiểu, nhưng chưa kịp thuyết phục, đã bị người ta khước từ.

Nhìn ra được sự quẫn bách của hần, Vũ Đồng biết mình thất thố nên dịu giọng: “Thiên Lang Quốc, ta cũng muốn một lần ghé đến...”

Thương Hiên rạng rỡ trở lại, hần đến gần, chân thành hỏi: “Vậy nàng bây giờ...đã có tính toán gì chưa?”

Ngước nhìn khoảng trời loang lổ bóng nắng trên đầu, Vũ Đồng lim dim mắt, nhớ lại đã từng có người nói rằng muốn cùng nàng nắm tay nhau du ngoạn nhân gian...

-Du ngoạn nhân gian....

Thương Hiên nghe thấy tiếng nàng thì thầm rất nhỏ, cũng cười nói: “Du ngoạn nhân gian? Thật là hay! Ước mong cả đời của ta cũng chỉ có vậy...!”

Vũ Đồng quay lại nhìn, Thương Hiên thuận thế n ắm l ấy bàn tay nhỏ của nàng, khe khẽ: “Ta ko cầu gì hơn, chỉ mong có thể đi chung với nàng một đoạn đường ngắn dài tùy ý, khi nàng cần bạn đồng hành, đừng quên Thương Hiên này, ta đã nói rồi, ta muốn có cơ hội làm cho nàng hạnh phúc...!”

Vũ Đồng im lặng hồi lâu, rồi gật gật đầu...

Ánh nắng chiếu rọi lên nụ cười trên gương mặt hần.

Hỏa Vương Nội Điện

Giọng Thiên Tứ the the vang lên: “Thái Tử Thiên Lang Quốc xin cầu kiến...”

Một thân lam y tiến vào, n hẹ nhàng thanh nhã.

Cổ Nghịch Hàn hờ hững, cặp mắt ko ngước lên khỏi giá án mà Thương Hiên cũng ko lấy làm quẫn bách, thần định khí nhàn nói:” Thần đến đây để cáo biệt Vương, 3 ngày sau trở về Thiên Lang Quốc!”

Lúc này Cổ Nghịch Hàn mới buông bút, nhìn xuống điện dưới, nhàn nhạt mở miệng: “Vậy trẫm ko giữ Thái Tử, chúc người thượng lộ bình an”

Khóe miệng Thương Hiên khẽ nhếch, giọng nói đột nhiên lạnh lẽo mang thêm vài phần trào phúng: “Thần rất mong nhận được lời chúc của Vương, bởi lần này trở về ko chỉ một mình, thượng lộ bình an là điều rất cần thiết”

Nói rồi, Thương Hiên cười nhẹ, quay người đi ra ngoài, để lại cái nhú mảy thật sâu của Cổ Nghịch Hàn đằng sau lưng.

Lúc này, Thiên Tứ e dè đi vào, chuẩn bị nhận lệnh.

Lãnh Cung

Ánh đèn vàng leo lét hắt ra ko đủ chiếu sáng cả một góc Lãnh Cung tối tăm tịch mịch, Vũ Đồng vẫn đang chậm rãi xếp lại những t hứ vật dụng sinh hoạt cần thiết vào một túi vải hành lý.

Khi ngời tay, trời cũng đã khuya, mới chuyển đầu tắt nến. Bóng đen sau lưng khiến nàng giật mình, chưa kịp keo, bàn tay to thô ráp đã che trên miệng: “Là ta...!”

-Cổ Nghịch Hàn...đã khuya rồi sao còn...?

Hắn âm trầm quét mắt qua nàng, nhìn xuyên đến túi hành lý nhỏ đặt một góc trên giường, bàn tay mỗi lúc một thêm sức nắm chặt vào, tiếng nói lạnh như hàn băng: “Sáng nay có ai ghé qua đây?”

Vũ Đồng ko biết hắn lại nổi cơn gì, hơi gật đầu trả lời: “Có, Thương ngự y có ghé!”

Cổ Nghịch Hàn đột nhiên vươn tay bóp chặt hai đầu vai của nàng, rít qua kẽ răng: “Hắn đến đây làm gì, có phải đến đây khuyên nàng rời xa ta, theo hắn trở về Thiên Lang Quốc?”

Vũ Đồng cau mày, bàn tay hắn cứng như thép, muốn bóp nát vai nàng, bất giác kêu đau mà Cổ Nghịch Hàn thì vẫn điên cuồng, giọng nói mỗi lúc một thêm phần tức giận: “Ta ko cho phép, hiểu chưa, ta ko cho phép nàng đi, đời này kiếp này nàng chỉ có thể ở đây, bên cạnh ta!”

Vũ Đồng oán giận ngược mắt nhìn hắn, trầm giọng: “Cổ Nghịch Hàn, ngươi có quyền gì mà trói buộc ta bên cạnh ngươi cả đời hả? Ta muốn được tự do, thả ta ra, trở về với Diệm Cơ của ngươi đi...!”

-Tự do? Tự do của ngươi là ta, cho dù ta có vứt bỏ ngươi thì ngươi cũng hỉ có thể ở bên cạnh ta!

Hắn gầm lên, giờ đây, Cổ Nghịch Hàn như một con mãnh thú điên cuồng chế ngự con mồi trước mắt.

Một bàn tay cứng rắn kẹp chặt hai bàn tay nhỏ vậy vùng loạn xạ của nàng mà quặc ra sau đầu. Bàn tay còn lại vung lên, xiêm y của Vũ Đồng giây lát đã biến thành những mảnh vải rách nát, lộ ra một thân ôn hương nhuễn ngọc làm say lòng người.

Ánh mắt của Cổ Nghịch Hàn tràn đầy tia máu ko rời khỏi thân thể trắng nõn mềm mại mà mình khao khát những ngày này. Những ngón tay lần lên rồi ôm trọn sự no đủ êm ái nhất của nữ thân trong lòng.

Mất thấy sự thay đổi của hắn, Vũ Đồng lo sợ hét to: “Buông ra, ngươi buông ta ra...!”

Đổi lại chỉ là sự trầm mặc mà say mê của hắn trên hai trái anh đào đỏ mọng. Những đường liếm láp ướt át từ chiếc lưỡi ko xương của hắn khiến Vũ Đồng từng trận từng trận run rẩy. Hoảng sợ, lo lắng cùng đau lòng, nàng ra sức giãy giụa. Hai chân điên cuồng đá loạn. Ăn đau, lại lo lắng gây ra thương tổn cho Vũ Đồng, Cổ Nghịch Hàn nổi lông tay, bất ngờ, người trong lòng đột ngột dồn toàn bộ khí lực vùng dậy, lao ra ngoài.

Chưa chạy được 3 bước, Vũ Đồng thấy da đầu đau nhói. Người đằng sau đã giữ lấy mái tóc dài của cô, kéo về, vì quá đau, nàng ko dám cuồng loạn, chân tự động chạy lùi về góc giường, bàn tay kéo lại, cả thân hình lại đổ nhào về vị trí cũ. Bên tai vang lên giọng nói khàn khàn ảm nhẫn: “Đừng cố sức, ta ko muốn làm nàng đau, ngoan ngoan đi...!”

Vừa nói bàn tay hay đã cố định hai tay của nàng bằng mảnh vải rách xé ra từ y phục, tay còn lại vặn bung hai chân nàng ra, rồi chèn thân mình vào giữa, bàn tay ko ngừng xoa nắn trên khắp cơ thể mịn màng

Vũ Đồng rút nước mắt, ghen ngào: “Cổ Nghịch Hàn, người đã xác định rồi, tại sao ko buông tha cho ta, còn đến đây làm phiền ta, đây là cái gì chứ, người coi ta là gì, chà đạp nữ nhân như thế này vui sướng lắm sao?”

-Ta có xác định cái gì hay ko, thì nàng ko cần phải quan tâm, chỉ cần chuyên tâm ở bên cạnh ta, đừng rời đi...!

Vũ Đồng lúc này chỉ muốn hét lên, nàng bắt lực, quay mặt vào trong, trốn tránh cái hôn da diết để nó rơi xuống mắt, mũi và khóe miệng: “Cổ Nghịch Hàn, người điên rồi!”

-Phải, ta điên rồi đấy, chỉ cần biết nàng có ý định rời đi, ta như phát điên lên, vì thế...!

Lời nói chưa hết, cả thân mình hấn cứng lên, hai tay đã đặt sẵn ở hai hông no tròn của nàng, nâng lên, vòng eo động một cái, toàn bộ nóng rực cứng rắn mạnh mẽ xuyên qua, chon vùi trong sự áp áp trơn mềm của nàng. Vũ Đồng giật mình, phát ra tiếng “a” đau đớn, l ại nghe người nằm trên khẽ t hở dài thỏa mãn: “Vì thế...Tiểu Đồng...ta muốn t rói buộc nàng cả đời...!”.

Vũ Đồng cuối cùng chỉ còn l ại sự câm lặng, nhẫn nhịn chịu đựng hấn muốn hết lần này đến lần khác. Tự hỏi có phải là, giờ này lòng đã chết!

Sáng sớm, Hoa Nhi bước vô, một mảnh hỗn loạn kéo d ài từ sàn nhà đến trên giường làm nàng hốt hoảng, y phục tứ tung, ko còn hình dạng vát lung tung mà Vũ Đồng vẫn nằm lặng trên giường, tóc đen xõa dài tán loạn nổi bật lên làn da trắng nõn giờ tràn đầy dấu vết xanh xanh tím tím ghê người. Khỏi cần hỏi, Hoa Nhi cũng biết chuyện gì đã xảy ra.

Chợt người trên giường n gồi dậy, ko thêm che chắn, run rẩy bước xuống giường, giọng nói cực kỳ yếu ớt: “Người truyền tincho Thương ngự y, nói ta đồng ý, ngày mai xuất phát lên đường!”

Cuối cùng cũng đã quyết định

57. Chương 57: Rời Đi

Sau đêm qua, lính gác được cắt cử đông hơn hẳn, liên tục ra ra vào vào, m à Vũ Đồng vẫn lẳng lẳng n gồi đợi, dù sao bây giờ chỉ có thể như vậy, ít ra Thương Hiền cũng tỏ ra rất thần nhiên và bình tĩnh, ắt hẳn đã có kế sách.

Một đêm lại trôi qua, đây đã là ngày thứ 3, theo ước hẹn chỉ còn đêm nay nữa thôi, nàng sẽ rời khỏi nơi đây.

Trên đầu vang lên tiếng vụt, n hư tiếng người lướt trên mái nhà. Nàng và Hoa Nhi mở cửa chạy ra, chỉ nghe tiếng “hự” vang lên, 4 lính gác cổng đã ngã xuống.

Trên bốn góc cột là 4 bóng đen tuyền như chìm trong đêm đen, trên tay họ là những ống trúc kỳ dị, vang lên tiếng “phụt” liên tục.

Hoa Nhi có vẻ ko thấy kỳ lạ, nàng ta chạy vào ôm lấy túi hành lí, trịnh trọng nói với Vũ Đồng: “Nghe nói họ chính là cận vệ thân cận của Thái Tử, nương nương, chúng ta sẽ rời k hỏi đi!”

-Người có thể phản bội hấn mà theo ta sao?

-Nương nương là gia đình của Hoa Nhi, nô tỳ nguyện theo nương nương đến chân trời góc bể.

Tiếng “phụt” vang lên càng n hiều, thân hình lính gác càng, thật kỳ lạ, đội ngũ lính gác cũng ko phải thường, ai cũng biết, binh lính của Dục Hỏa Quốc đều l à những tinh anh được rèn luyện từ nhỏ trong hàng trăm người, thế mà hôm nay dễ dàng gục xuống.

Nhưng Vũ Đồng ko còn tâm trí nào suy nghĩ về việc này, theo ra hiệu của một hắc y nhân, nàng và Hoa Nhi vội v àng lên theo.

Cửa Lãnh Cung đã hiện ra trước mắt, số binh lính ngã quỵ vẫn cứ tang lênh, vô cùng thuận lợi cho cả hai người thoát ra.

Chợt trong không khí tỏa ra mùi lan thơm nồng, Vũ Đồng linh tính ko lành, vội núp đằng sau hắc y nhân dẫn đường. Bóng hồng tươi rực rỡ trong đêm theo dải lụa bay xuống nhẹ nhàng kinh diễm. Ko ai khác, chính là Lan.

-Vũ Đồng, người ko thể rời khỏi đây!

Vũ Đồng cắn môi: “Hắn ra lệnh cho người?”

Lan cười khổ: “Ko, tự ta đến đây, muốn gặp người nói chút chuyện, ko ngờ thấy một màn này, nhưng Vũ Đồng, ta ko thể để người rời khỏi nơi đây!”

Vũ Đồng nhìn chăm chăm vào Lan, rồi kiên định: “Ko phải người yêu hắc y nhân sâu đậm, ko phải người cũng ko thích ta sao? Ta rời đi phải là chuyện tốt chứ?”

-Nhưng sẽ tốt hơn là với a tiện nhân độc ác kia, vì vậy, Vũ Đồng, ta ko thể để chuyện này xảy ra, vì Vương phải được hạnh phúc, ta nguyện cả đời bảo vệ hạnh phúc cho người.

Nói đoạn, Lan phóng lên, dải lụa màu hồng vươn ra, mềm mại lúc đầu, rồi bỗng sắc bén như lưỡi nhuyễn kiếm, lia về phía hắc y nhân.

Mà thân thủ hắc y nhân cũng ko kém, hắc y nhân nhảy lên, đạp lên dải lụa làm điểm tựa mà lao về phía Lan. Dải lụa văng lênh chủ nhân thu về, chuẩn bị tiếp chiêu. Hắc y nhân ko hề nao núng, ống trúc trong tay nhanh nhẹn hướng về phía hồng y nữ tử. Móng vuốt trên bàn tay nhỏ xuất ra, kẹp chặt lấy đầu ống trúc, chưởng lực trong bàn tay phát ra, đẩy lùi hắc y nhân ra xa mấy thước.

Nhìn thấy thân thủ dẻo dai có lực của Lan, hắc y nhân biết mình đụng phải cao thủ, y ko hề nao núng, xoay ống trúc trong tay, những lưỡi dao mỏng sắc nhọn vùn vụt bay đến. Ko có sự phòng bị ám khí, Lan lúng túng phóng lên tránh ra, mà ngay khoảnh khắc đó, hắc y nhân lách mình lao ra đằng sau Lan, ống trúc trong tay lóe sáng hướng thẳng về đầu vai Lan mà hạ xuống. Vũ Đồng đứng n goài quan sát, vội hét lên: “Cẩn thận đằng sau...” làm Sơn Minh cười khổ vội thu về đáp xuống.

Thấy đối thủ lui về cổ thủ, Lan vận công, từ trên cao, bay lên những dải lụa hồng lấp lánh, nhắm thẳng hắc y nhân đứng dưới đất. Do đã có kinh nghiệm lúc này, Sơn Minh ko hề tỏ ra sợ hãi, đứng vững nghênh đón, ống trúc hòa theo lực cuốn của dải lụa, cuốn lại từng từng lớp. Sơn Minh cười khế, có lẽ mình đánh giá nữ tử này khá cao.

Đột ngột một dải lụa hồng từ đâu đánh đến, quá bất ngờ, Sơn Minh ko kịp trở tay, dải lụa quấn quanh người hắn, rồi từ từ thắt chặt mà trên cao, Lan đang dồn nội lực vào mười ngón tay.

Người dưới đất đã bị thắt chặt, cựa quậy, rồi như cạn lực, từ từ khụy xuống. Hoa Nhi thấy tình hình uống ko ổn, vội che trước người Vũ Đồng, có một điều ít người biết, Lan ko chỉ là phi tử sủng ái của đế vương Dục Hỏa Quốc mà còn là một trong những 4 ám vệ tinh anh của Vương, thực lực vô cùng cao, đừng nhìn thấy thân hình yếu điệu phong tình mà đánh giá lầm, cuối cùng chỉ có thể “chết dưới bóng mấu đơn”.

Mắt thấy đối thủ có lẽ đã ko chịu nổi, Lan chuẩn bị buông tay, ra kích cuối cùng. Nhưng ko ai ngờ, bóng dáng hắc y nhân tưởng đã quy xuống đột nhiên đứng thẳng dậy, một tiếng “uyên” vang lên dữ dội, dải lụa nổ tung, văng ra những mảnh hồng tươi rực rỡ, mà cả người Sơn Minh cũng tràn đầy những vết cắt ứa máu, hắc y nhân khùng khục, một bùm máu rơi xuống đất, có vẻ bị thương ko nhẹ, trong hai tay hiện lên những vuốt sói đậm từ xương mu bàn tay ra, đầm đìa máu, có lẽ nếu ko kịp hải thời khắc sinh tử, hắc y nhân cũng ko chọn lựa phương thức này.

Một tiếng “bịch” lại vang lên, cả thân hình Lan như lá úa rụng mùa đông, rơi xuống đất, khoe miệng tràn ra máu đỏ tươi. Do bị phản lại lực tấn công, Lan bị nội thương khá nặng, hôn mê trên đất.

Tiếng chân người náo loạn từ phía bên kia đường m òn vọng lại, Sơn Minh lo lắng thúc giục, Vũ Đồng cuối cùng ra một quyết định làm tất cả sẽ sống sót, kéo luôn Lan đang trọng thương hôn mê theo họ một đường thoát ra Lãnh Cung.

Một đường theo rừng trúc trốn ra, trước mặt là bờ tường cao ngất, Sơn bản và Sơn Húc ăn ý gật đầu, đẩy Sơn Minh bị thương lên trước, quay đầu nói với Vũ Đồng: “Bên ngoài đã có người của mình chờ sẵn, nương nương chỉ cần bám sát Sơn Minh là được, chúng ta sẽ hộ tống đằng sau. Thứ lỗi tại hạ”

Nói đoạn, hai tay rắn chắc lực lưỡng của Sơn Bản đã giơ ra, tóm lấy vai của cả ba, quăng lên như quăng đồ chơi, Hoa Nhi có chút ít nội công, vững vàng đáp xuống, mà Vũ Đồng chơi với cùng lan đang hôn mê thì ngã xuống đau điếng, tuy nhiên có lẽ đã chuẩn bị, bên kia chất sẵn một đồng rơm cao.

Trước mắt là Sơn Minh bị thương và một hắc y nhân dong dỏng cao, gầy gò. Hắn cầm một ống nhỏ xíu, thổi vào 3 hơi, một xe ngựa đơn sơ chạy lại, cả 3 người vội vã leo lên, mang theo Lan đã hôn mê.

Đêm tối, cả Lãnh Cung sáng trưng bởi la liệt đuốc nến và đèn, Thiên Tứ chạy hết đầu này đến đầu kia, mồ hôi ướt đầm, mà lính thị vệ mãi vẫn chưa mang tin vui trở về, Cổ Nghịch Hàn đôi mắt tràn ngập tơ máu, phần nộ đập phá toàn bộ đồ đạc.

Hắn đã lường trước, mới tăng cường lính gác, thế mà nàng lại dễ dàng trốn ra được. Nàng chán ghét hắn đến mức độ này rồi sao?

Mai từ đâu ung dung bước vào, nhìn một mảnh hỗn loạn vỡ nát trong nội điện, cười khê, tiến đến vỗ vai Cổ Nghịch Hàn, châm chọc: “Sao thế, tức giận à? Trong lòng đã có mỹ nữ, còn nhớ đến ai khác nữa à? Nữ tử nào có bản lĩnh mức này nhỉ?”

Cổ Nghịch Hàn vùng tay, một làn gió xé đến, gò má Mai bỏng rát, hắn hét lớn: “Cút...Mai ...người cút đi cho ta!”

Một đường máu ẩn hiện, Mai nhẹ nhàng quệt tay, cuồng tiếu: “Được, ta cút, nếu cần, có thể gọi ta!”

Suốt gần một đêm, cả hoàng cung như bị lật lên, một viên gạch cũng không bỏ sót, mà bóng dáng người cần tìm vẫn không thấy tăm hơi. Mà lúc này, Lan quý phi cũng biến mất, Cổ Nghịch Hàn điên cuồng cả một đêm, giờ thì lạnh lẽo ngồi trên đại điện, phẩy tay, toàn bộ lính gác lãnh Cung đều bị đưa ra hành hình.

Quần thần nơm nớp lo sợ, quyết định cầu viện mỹ nhân trong lòng của Vương. Hi vọng sự xuất hiện của Diệm Cơ sẽ xoa tan được sự phẫn nộ của hắn.

Người mong ngóng cũng đã xuất hiện, Diệm Cơ đẹp kinh diễm, một thân bạch y lấp lánh, nhẹ nhàng bước vào, quần thần thở một hơi, len lén rút ra ngoài.

Diệm Cơ đến gần, hai tay quàng qua vai Cổ Nghịch Hàn đang âm hàn trên ghế rồng, thổi khí: “Đừng tức giận nữa, chàng cả đêm không ngủ, nên nghỉ một chút, có tin tức gì, hạ nhân sẽ báo ngay mà!”

Hắn không nhắc mi, gỡ hai cánh tay trắng phấn nộn ra, đứng lên. Diệm Cơ cắn môi: “Dù gì đó cũng là nguyện vọng của nàng ta, chàng ...có thể nào...thành toàn?”

Ngoài cửa có tiếng bước chân, một tên thị vệ cấp tốc chạy vào, ngã rạp ra đất, bẩm tấu: “Bẩm Vương, đã phát hiện đoàn người của Thái Tử, hiện họ đang hướng về cổng thành, muốn rời đi...”

-Đóng cổng thành, điều thêm lính gác, chuẩn bị ngựa, Trẫm sẽ đến đó!

Nói rồi, khoác hắc phi phong, chân bước ra ngoài, một lực đạo đằng sau kéo lại, cả người Diệm Cơ nhào lên, ôm chặt lấy thân hình cao lớn của Cổ Nghịch Hàn: “Không được đi, thiếp không cho chàng đi, quên đi, quên người đó đi, chàng có thiếp rồi, hãy quên người đó đi, thiếp biết, chàng là nhất thời...nhất thời mới nhìn đến nàng ta, nhưng mà thiếp đã trở về rồi, không phải sao, vậy thì nàng ta, đáng lẽ phải biến mất sớm hơn rồi chứ, Vũ Đồng, cuối cùng chỉ là thể thân của thiếp thôi, thiếp biết, chàng nhớ nhung thiếp nên mới như thế, cả Mẫu Đơn, cả Vũ Đồng, cả hai đều là thể thân của thiếp, nhưng đoạn thời gian chia cách của chúng ta đã qua rồi mà, đã qua rồi mà không phải sao?...”

-Vũ Đồng không phải là thể thân của nàng, chàng không phải thể thân của ai, nàng ấy chính là nàng ấy.

Cổ Nghịch Hàn, nắm chặt nắm tay, không quay đầu, bước ra ngoài, Diệm Cơ điên cuồng gào khóc sau lưng: “Không được đi, thiếp không cho phép chàng đi, chàng sẽ hối hận, thiếp sẽ khiến cho chàng hối hận, không được đi...!”

Cổng thành...

Một đoàn người ngựa sang trọng bị chặn lại, cổng thành đóng im ỉm.

Thương Hiên trầm mặc ngồi trong xe, mà Sơn Bản nóng nảy đã rời khỏi xe ngựa, thân hình cao lớn áp đảo, to tiếng qua lại với đội trưởng lính canh.

-Người chần sững mới dám chặn đường Thái Tử Thiên Lang Quốc rồi!

Đội trưởng lính canh vẫn cứng rắn ngăn cản, một mặt xoa dịu: “Vương đã có lệnh, muốn tận tay tiễn Thái Tử rời khỏi Dục Hỏa Quốc, ngài đang trên đường đến đây, mong Thái Tử chờ thêm một chút”

Giọng Thương Hiên nhàn nhạt: “Hừm...ta lại ko thấy có tí thành ý gì!”

-Vậy chứ hành động của Thái Tử là có thành ý với Trẫm sao?

Giọng nói lạnh lẽo vang lên, nhất tề những người có mặt đều quỳ xuống, bóng phi phong phát phới trong gió ban mai, ko làm giảm sự lạnh lùng tàn bạo của Cổ Nghịch Hàn.

Thương Hiên cười nhạt, bước xuống xe ngựa, hướng Cổ Nghịch Hàn gật đầu: “Ý của Vương ta ko hiểu lắm!”

-Cũng chẳng có gì, chỉ là muốn tiễn đưa Thái Tử, thuận lợi hỏi xem, ko biết Thái Tử có làm lẫn m à mang nhầm người của Trẫm theo luôn hay ko?

-Haha, rất cảm tạ vương đã chiếu cố, c òn về phần mang nhầm cái gì đó, Vương cũng thấy rồi, toàn bộ tùy tùng đều là người của Thiên Lang Quốc...”

-Thà giết lầm hơn bỏ sót...Xét!

Một đoàn lính thị vệ từ đâu tiến đến, lục soát toàn bộ xe ngựa cùng rương hòm hành l ý, cả thị nữ, tùy tùng của Thương Hiên cũng buộc phải gỡ khăn trùm mặt, kiểm tra gắt gao.

Nhưng ko thấy tăm hơi người cần tìm, gương mặt Cổ Nghịch Hàn tối lại. Còn Thương Hiên vẫn nhàn nhả cười, rồi phẩy tay lên lên xe ngựa, chờ lính gác mở cổng thành.

Bên phía sườn núi hướng ra sa mạc biên giới Dục Hỏa Quốc, một cỗ xe ngựa đơn sơ chậm rãi trên đường tiến ra hướng quan ngoại. Hai nam tử ngồi đánh xe ngựa nhàn nhả, trong xe là ba nữ tử mệt mỏi nằm ngủ.

58. Chương 58: Sự Thật

Một cơn lốc đen cuốn vào, mang đầy âm khí của sự chết chóc. Hẳn là ko được như ý rồi, Mai khẽ cười, đôi môi đỏ vẽ thành một đường cong rồi chậm rãi rút lui.

“Ko có...Vũ Đồng ko đi chung với hấn, vậy rốt cục nàng đã đi đâu, hai con người ko thể đột nhiên biến mất...”

Cổ Nghịch Hàn phiền não, cực kỳ phiền não, toàn bộ binh lính trong thành đã được cắt cử đi lùng sục khắp nơi nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng trở về báo cáo.

Hấn m ất kiên nhẫn thật sự, mỗi lúc thì ngồi im trên long ý nhịp nhịp ngón tay, rồi đột nhiên lao đến đập đổ những t hú trong nội điện, thân là nô tài thân cận bao nhiêu năm nay, Thiên Tứ hiển nhiên l à biết tâm tình chủ tử của mình tồi tệ đến cực điểm.

“cách”

Tiếng cửa đã mở, Thiên Tứ quắc mắt nhìn ra, hóa ra là sủng mỹ nhân của hoàng đế- Diệm Cơ.

Nàng ta bước vào, trên gương mặt vẫn hiện y nguyên vẻ oán giận, tuy nhiên vẫn ko làm giảm đi nét đẹp kinh diễm của mình.

Thức thời là trang tuần kiệt, Thiên Tứ liếc mắt về phía bậc tối cao, rồi rón rén đi ra ngoài.

-Chàng còn b iết trở về à?

Cổ Nghịch Hàn vẫn nhắm mắt dưỡng thần, Diệm Cơ ko cam lòng tiếp tục đã kích.

-Vì ko tìm được người? Nếu tìm thấy, có lẽ chàng cũng dễ thiếp héo hơn gầy mòn chờ đợi nơi đây? Hay là chàng muốn trả lại cho thiếp ự đau khổ chờ đợi mà chàng đã chịu đựng thán ngày trước đây cho thiếp?

-Diệm Cơ, ta ko muốn đôi co với nàng, trở về đi.

Diệm Cơ lồng lộn, mọi bức xúc và oán giận đều phát ra ngoài, nàng ấy nhào lên, đứng trước mặt Cổ Nghịch Hàn vận vẹo: “Đôi co, hóa ra bây giờ ngay cả nói chuyện với thiếp chàng cũng ko muốn? Chàng vì ả tiện nhân kia mà hất hủi thiếp, vậy chứ lời chàng nói lúc t rước là cái gì? Cái gì mà bù đắp cho thiếp, cái gì mà bảo bọc cho thiếp, sẽ ko để thiếp chịu đau khổ? Như vậy mà làm cho thiếp ko đau khổ sao? “

-Diệm Cơ, ta ko muốn nghe những lời nàng lăng nhục Vũ Đồng..

-Tại sao thiếp ko được lăng nhục nó, ả tiện nhân, suốt ngày bày ra bộ yếu đuối câu dẫn nam nhân, trước mặt giả vờ tốt đẹp, sau lưng thì bày trò nham hiểm, tại sao thiếp ko được nói khi tiện tỳ đó đang rắp tâm cướp mất hạnh phúc của thiếp chứ?

-Im miệng..!

-Ko, thiếp phải nói, phải nói cho chàng biết, chàng ko thể rời xa thiếp, đời này kiếp này, chàng đã nói gì, đã hứa gì, thiếp muốn chàng phải thực hiện, chàng nhìn cho rõ rang đi, thiếp m ới chính l à người chàng yêu, ko phải nó, hoàn toàn ko phải nó!

Diệm Cơ như phát điên, đôi mắt long lên sòng sọc, đột nhiên, bàn tay vung lên, kéo tuột y phục trên người, toàn thân lỏa lồ trong ko khí, một thân t uyết t rắng no d 9u3 lời lôm dầy gợi cảm mê người hiện ra trước mắt, nhưng gương mặt đầy p hẫn nộ và ai oán vẫn ko giảm, b àn tay Diệm Cơ lần mò lên từng tác cơ thể mình, giọng nói nghiêng qua kẽ răng đầy trách móc: “Nhìn đi, vì chàng, thiếp đã khổ sở biết bao nhiêu, nhưng thiếp chưa bao giờ oán giận chàng, suốt t hời gian ấy, thiếp chỉ có một mong ước duy nhất là có thể bình phục lành lặn trở về gặp chàng, vì thiếp tin tưởng và tình yêu của chàng dành cho thiếp, chàng nghĩ thử xem, chịu đựng những vết thương ghê người này, thiếp c ần bản sống ko bằng chết, vì sao còn đủ khí lực để xuất hiện tại nơi này? Vì chàng, tất cả là vì chàng, chàng cũng đã nói, sẽ bù đắp cho thiếp, sẽ bảo bọc cho thiếp, sẽ ko để cho thiếp chịu đựng chuyện này thêm lần nữa? Thiếp biết, chàng trở thành Hỏa Vương đều là vì thiếp vì lời hứa ngày xưa với thiếp, trở thành người mạnh nhất thế gian để có thể bảo bọc cho thiếp mà, chàng nhất định phải giữ lời, thiếp ko cho phép chàng yêu một người khác mà ko phải thiếp, Nghịch Hàn, chàng chỉ yêu thiếp thôi, yêu thiếp thôi, chỉ có thể ở bên cạnh thiếp mà thôi...!”

Càng n ói, Diệm Cơ càng gào lên, rồi cuối cùng là những tiếng hét giận dữ đau đớn, nàng gập cả người xuống, gào lên trong sự oán trách, những giọt nước mắt nóng hổi rơi ướt gò má, bết lại hai bên tóc, dường n hư v ẫn là chưa đủ cho nỗi lòng bi ai của mình. Hai tay ko thềm che lấy cơ thể, hiện rõ những vết hồng hồng của những vết sẹo đang lành trên lưng và bụng.

Cổ Nghịch Hàn im lặng nhìn mỹ nhân than khóc, cuối cùng đứng dậy, cúi xuống lấy lên y phục, choàng lên người Diệm Cơ, khẽ khàng thốt ra: “Ta biết...thật ra ta biết hết mọi chuyện Diệm Cơ à!”

Diệm Cơ ngẩng đầu, mày ngài nhú lại, mơ hồ hỏi: “Biết...biết gì cơ?”

-Ta biết những gì nàng đã trải qua, biết cả những lời nàng nói, cái n ào là sự thật, cái nào là gian dối!

Diệm Cơ sững người, đứng thẳng người, trên mặt vẫn còn ướt đẫm nước mắt: “Sự thật gì, gian dối gì chứ?”

-Ta biết, ngày ấy, n àng đã gặp mặt Đại hoàng huynh. Ta cũng biết hấn đối xử với n àng như t hế nào. Nhưng ta vẫn im lặng, ta đang đánh cược v ới bản thân, rằng nàng sẽ ko p hẫn bội ta đâu, bởi vì nàng yêu ta, yêu ta hơn hết t hảy mọi sự trên đời....

Cổ Nghịch Hàn quay lại nhìn nữ tử trước mặt, Diệm Cơ sững người, lắp bắp ko thành tiếng.

-Nhưng ta cuối cùng v ẫn lầm, bởi nàng ko chút do dự đâm cho ta một nhát kiếm, lúc đó ta đã biết, c uối cùng nàng vẫn chọn vinh hoa phú quý, danh lợi tiền t ài để đi theo hoàng huynh. Ta thực sự rất muốn nói với nàng rằng, vì nàng ta nguyện trở mặt v ới hoàng huynh, nhưng đã ko kịp nữa rồi! Thật ra lúc đó ta hận

cũng ko là nàng bỏ ta đi, mà ta hận mình quá ngu xuẩn, tin tưởng vào tình yêu của nàng...Ta biết tính đại hoàng huynh, hắn nham hiểm và thủ đoạn vô cùng, nàng sao có thể qua mặt được hắn, nhưng lúc đó ta lực bất tòng tâm, nằm trên giường bệnh suốt 3 tuần trăng, nhờ có Mai cứu chữa, ta khỏe lên từng ngày. Những ngày sau là những ngày ta đắm chìm trong máu, ngay cả khi ta nhắm mắt, ta cũng chỉ có thể ngửi được mùi máu tanh nồng nặc. Đó là lí do ta thu nạp Lan và Cúc. Bởi ta hy vọng hương của Hoa yêu sẽ giúp ta xóa tan được mùi tanh tưởi đó. Ko ngoài dự đoán của ta, hoàng huynh bị thua mấy trận, quân binh trong tay thiệt mạng hơn nửa đã bắt đầu lỏng lẻo, hắn chủ ý xuất quân trực tiếp đối đầu với ta, nhưng hắn ko hề lường được ta đã ko còn là hoàng tử bé ngây ngô mỗi ngày chui rúc trong vườn hoa và động núi giả, chỉ biết ngao du thiên hạ mà ko có tài cán gì. Hắn bại dưới tay ta, căm giận, hắn đã kể cho ta nghe toàn bộ câu chuyện, về nàng, về hắn. Hắn rất tỉ mỉ, cho đến cuối cùng, hắn vẫn muốn làm ta đau đớn, ko phải vết thương ngoài da, mà là vết thương lòng rất sâu nặng...

-Nghịch Hàn...thiếp...thiếp...!

-Diệm Cơ, ta rất mừng vì nàng có thể đào thoát khỏi tay đại hoàng huynh, còn kiêm được chỗ dựa vững chắc ở Tinh Linh Giới. Ta đã từng hận nàng, nhưng khi nhìn thấy nàng, nhìn thấy vết thương trên người nàng, ta cũng hối hận, và tự trách bản thân mình rất nhiều. Thực sự ta muốn bù đắp cho nàng, muốn bảo bọc cho nàng, ta ko muốn một người con gái thuần khiết như nàng, mỗi ngày một biến đổi, ta muốn lưu giữ lại nét hồn nhiên thanh thuần của nàng lần đầu gặp gỡ. Nhưng có lẽ hết thảy ta đã làm sai rồi, tất cả đều là lỗi của ta, nếu ngày đó ta ko giấu nàng đi khỏi đại hoàng huynh, ko bướng bỉnh giữ rịt lấy nàng, có lẽ nàng cũng ko trở thành như vậy, mà hạnh phúc bên đại hoàng huynh, mà ta cũng chẳng ngồi trên ghế này, đơn độc suốt trăm năm...

Diệm Cơ rơi nước mắt, cả thân mình lão đảo ko chống đỡ nổi, như muốn quy xuống.

-Ta mong muốn được bù đắp cho nàng, muốn bảo hộ cho nàng, nhưng chỉ đơn giản như vậy. Đoạn tình duyên của chúng ta đã là quá khứ, chẳng bao giờ có thể quay trở lại. Bây giờ, hai người chúng ta, như vậy ko tốt sao, nàng đã đạt được nguyện vọng của mình, chẳng lẽ nàng ko muốn ta được hạnh phúc?

Đôi mắt sâu thẳm của hắn nhìn nàng đầy chân thành, cuối cùng hắn thở dài, cái lần này phục trên người nàng, nhẹ nhàng nói: “Trở về đi, ông ấy là thật lòng với nàng, cả đời Tinh Linh Vương thanh đạm, vậy mà ông ấy đã dùng một nửa yêu lực của mình để cứu nàng, ta tin tưởng, nàng sẽ hạnh phúc bên ông ấy, ông ấy sẽ bảo bọc cho nàng tốt hơn ta rất nhiều, trở về đi, hạnh phúc của nàng là ở đây, ta ko thể cho nàng những thứ nàng đòi hỏi, nhưng ông ấy sẽ nguyện vì nàng mà làm tất cả...”

-Thiếp ko cam lòng, thiếp yêu chàng, thiếp hận nàng ấy đã cướp người thiếp yêu, nàng ấy có lỗi với thiếp...!

-Người nàng hận nên là ta, là ta yêu Vũ Đồng, là ta tự chọn lựa trói buộc nàng ấy, là ta có lỗi với nàng, cũng như có lỗi với Vũ Đồng...

Diệm Cơ nức nở thành tiếng, lúc này đã muốn quay đi, bịt tai lại. Cổ Nghịch Hàn đứng thẳngng người, nhẹ giọng nói với người đang quay lưng: “Vũ Đồng thực sự ko nợ gì chúng ta cả, là ta nợ nàng ấy, Vũ Đồng đã thay ta trả nợ những nỗi đau mà nàng đã chịu đựng Diệm Cơ...Người hiến mắt cho nàng ngày ấy...là Vũ Đồng...!”

Bóng người trước mắt sững lại một giây, rồi lung lay xiêu vẹo chạy ra khỏi nội điện, hắn đứng trơ trọi nơi đây, thở dài, nhìn bàn tay lạnh lẽo bị gió thổi khô, sao vẫn cảm nhận sự nóng hổi như thể nước mắt của người ấy vẫn chảy ướt đầm.

Hắn về à Diệm Cơ...đã ko còn có cơ hội trở lại nữa rồi!

Cổ Nghịch Hàn đứng bất động trong bạch Viên vắng vẻ, mỗi một góc đều có thể hình dung bóng hình nàng ở đó.

-Ra đi, đứng llop ở đó làm gì?

Mai phe phẩy quạt giấy, đôi mắt hoa đào ánh lên trong đêm, khẽ cười: “Nếu biết trước vẫn vương nhiều đến thế, thì có lẽ đã ko để mọi chuyện xảy ra...”

Cổ Nghịch Hàn lạnh giọng: “Ta biết, mọi chuyện, đều có sự nhúng tay của người!”

“À há...!”

“Bốp”

Hai âm thanh vang lên đồng thời, mặt mai lệch qua một bên, trên gương mặt trắng nõn đỏ một mảng, khóe miệng chậm rãi chảy ra một tia máu. Cổ Nghịch Hàn quay đi, bỏ lại một câu: “Chuyện này ta sẽ tính sổ với người sau, dù động cơ của người là vì Trẫm nhưng đồng mưu đưa phi tử của Vương ra ngoài vẫn là trọng tội!”

Mai ôm mặt, nhổ ra một búng máu, ngồi xuống bàn đá, thì thào với chính mình: “Muốn tính sổ với ta, chắc cũng còn khá lâu đấy, giờ này họ đã đi đến biên giới rồi, Cổ Nghịch Hàn!”

Sự mất tích của Vũ Đồng và Lan quý phi chưa được giải quyết, hoàng cung lại xôn xao vì sự rời đi của Tinh Linh Sứ Giả. Diệm Cơ âm thầm lặng lẽ thu dọn hành lý, đi ngay trong đêm, không có lời từ biệt, chỉ nhờ Thiên Tứ giao lại một lá thư cho Cổ Nghịch Hàn:

“Nghịch Hàn, có lẽ ngay từ đầu, thiếp đã sai hoàn toàn, thiếp đã tính toán sai, những tưởng có thể đạt được cả tình yêu lẫn quyền lực...Tuy đã gian dối chàng bao lần, nhưng có một điều thiếp chưa bao giờ nói dối chàng, đó là tình yêu thiếp dành cho chàng, ngày ấy, thiếp quy hàng đại hoàng tử, một phần cũng là nghĩ cho chàng, những tưởng như vậy, đại hoàng tử sẽ bớt căm hận chàng...Mọi chuyện đã trở thành quá khứ, có lẽ thiếp và chàng không còn có thể trở lại như xưa, thiếp ngu muội, mãi mê đuổi theo những ảo mộng không thực, quên mất có một bến bờ vẫn chờ đợi mình. Thiếp sẽ trở về Tinh Linh Giới, thật ra thiếp không cam lòng, không muốn mắc nợ người đó, nhưng thiếp không có can đảm trả lại con mắt này cho người đó, chàng đã nói sẽ bù đắp cho thiếp, vậy thiếp mong chàng thay thiếp bù đắp cho người đó cũng như tìm được hạnh phúc mình...!”

Diệm Cơ đã ra đi như thế, âm thầm lặng lẽ, nhưng lần này, có lẽ đã thanh thản hơn rất nhiều so với lần rời đi trước đây!

59. Chương 59: Thương Lang Quốc

Càng đi càng xa khỏi kinh thành, hơn 1 năm ở đó, biết bao nhiêu chuyện xảy ra, đã rời đi, coi như là bỏ xuống hết, cả niềm vui, nỗi buồn, và một đoạn tình yêu đầy day dứt.

Coi như đây cũng là lần đầu nàng rời khỏi hắc xa đến nương này. Con đường trước mắt thật dài, dường như là vô tận, Vũ Đồng bất giác thở dài một hơi, vén rèm che lên, vì đã đi xa khỏi kinh thành rất nhiều, nên Sơn Minh cũng để cho nàng được tự do thoải mái một chút.

Dục Hỏa Quốc rất rộng lớn, trải dài qua nhiều vùng đất khác nhau, nên cũng có nhiều loại thời tiết khí hậu khác nhau, ở kinh thành có đủ 4 mùa, tuy nhiên mùa đông vẫn là kéo dài hơn cả, mà ở địa phương này, khí trời nóng ẩm, cây cỏ xanh hun hút hai bên đường.

Cảnh đẹp hai bên đường nhất thời kéo Vũ Đồng ra khỏi nỗi cảm xúc hỗn độn. Hoa Nhi bên cạnh xem chừng rất vui vẻ, tíu tít nói không ngừng.

Qua mấy ngày có Sơn Minh và Sơn Dã chữa trị, Lan đã đỡ hơn rất nhiều, có thể tự ngồi dậy, tuy vẫn còn nhợt nhạt.

Nàng ấy chỉ liếc mắt nhìn Vũ Đồng, cái nhìn sắc bén dữ dội có phần phần nộ không thôi, tuyệt nhiên không hề mở miệng nói chuyện.

Đến ngày thứ 5, mắt thấy đã sắp rời khỏi thảo nguyên mà tung vó về phía sa mạc, Lan mới thở dài, nhìn qua bên phía Vũ Đồng cũng im lặng tương tự, trầm giọng: “Thật ra, người hiểu lầm Vương rồi!”

“Hà?”

-Đoạn tình duyên giữa Vương và Diệm Cơ đã kết thúc từ 5 năm trước rồi!

Vũ Đồng nhìn Lan, rồi lắc đầu: “Đã ko còn liên quan đến ta nữa rồi!”

Lan giận dữ, chồm qua nắm lấy cổ áo Vũ Đồng giật mạnh, nghe tiếng đông trong xe, Sơn Dã vung tay chướng gió về phía Lan, nàng ta ngã ra cuối thùng xe, đập vào vách gỗ, khắc ra ngum máu, Vũ Đồng quát to: “Người làm gì nàng ấy hả?”

-Xin Vũ Đồng cô nương thứ lỗi nhưng nàng ta...

-Chúng ta đang nói chuyện, người ko cần xen vào, ra ngoài đi! Vũ Đồng nhăn mi ko vui nói.

Sơn Dã thấy vậy, cũng ko dám trái ý, liền chui ra ngoài tiếp tục đánh xe.

Lan cười khổ: “Vũ Đồng, có nhiều người nguyện ý sống chết vì người, thật hạnh phúc!”

Vũ Đồng chỉ im lặng, đỡ Lan ngồi dậy.

Lan vẫn trầm trầm giọng, vừa như tự sự, vừa như than thở: “Cả hấn và người kia đều chỉ nhìn về người, còn t a, ta cũng chưa phải chưa bao giờ cố gắng, đã từng cố gắng rất nhiều, chưa bao giờ ta lui bước, vẫn cứ một mực nhìn về phía hấn chờ đợi, nhưng đổi lại chỉ là những thứ hư ảo, nhưng người, chả cần làm gì, chưa bao giờ ta thấy người cố gắng, thậm chí hy sinh vì người, vậy mà người rốt cục lại nhận được tình yêu của hấn, ko phải ta, ko phải Diệm Cơ mà là người!”

Vũ Đồng quay đầu nhìn ra khung cảnh bên ngoài, mặc kệ, Lan vẫn cố chấp nói cho hết: “Người có yêu hấn ko, ta ko rõ, nhưng mà tình cảm hấn đối với người là thật, đừng vì lí do Diệm Cơ, toàn bộ đều là hiểu lầm cả, ta cũng mới biết đây thôi, hấn đối nàng ta, tình yêu đã tận, ko còn gì, có chăng chỉ là sự day dứt của quá khứ, vì để để cho Diệm Cơ rơi vào hoàn cảnh này!”

Nhưng câu chuyện cách đây 5 năm được tái hiện qua lời kể của Lan, nàng hình dung ra sự đau đớn tột cùng của hấn, sự tiếc hận ko nguôi của Diệm Cơ và khát vọng cháy bỏng của hai người. Lan quay qua nhìn Vũ Đồng trầm ngâm, thở dài một cái: “Đêm đó ta tính đến nói rõ cho người, ko ngờ lại ra có sự này!”

Vũ Đồng vẫn làm như ko nghe thấy, nhưng hai bàn tay lại nắm chặt vào nhau, móng tay đâm sâu vào da thịt, hóa ra hấn vẫn còn một gương mặt mà mình chưa nhìn thấu: sâu sắc và nặng tình.

Nhìn ra được cảm xúc của đối phương, Lan thôi ko nói nữa, kỳ thực, trải qua bao nhiêu năm tồn tại trên đời, Lan hiểu rõ cái gì cần nói và ko cần nói, nhìn nàng lẳng lơ bất cần đời, mấy ai biết trong lòng là một mảnh lòng.

Hoa Nhi ngồi giữa xoắn xít hết lên: “Chủ nhân ơi, ngài có lường t rước được mọi việc lại đi xa thế này ko hả?”

Tiếng vó ngựa dồn dập, một đoàn người từ đằng xa chạy lại, rèm nhung đỏ được kéo ra, lộ ra gương mặt sáng như ánh mặt trời - Thương Hiên.

Hấn nở nụ cười rực rỡ, xe ngựa chưa đến gần mà hấn đã phi thân n hảy xuống, nhẹ nhàng đáp bên cạnh xe ngựa của 3 nữ tử rồi rất tự nhiên giang tay muốn ôm lấy Vũ Đồng, nàng gượng gạo, tránh ra, chỉ bám lấy cánh tay hấn nhảy xuống, Thương Hiên nhìn ra được vẻ mặt của nàng cười cười bỏ qua.

Đoàn người quyết định cắm trại một đêm lấy sức rồi vượt qua sa mạc, qua hết sa mạc ko lớn lắm, sẽ tiến vào lãnh thổ Thiên Lang Quốc. Ước chừng khoảng thêm 10 ngày đường nữa là đến kinh thành.

Sa mạc là nơi khắc nghiệt nhất, ko có mấy người ở, đoàn người cứ ngày đi, đêm nghỉ, có lẽ do hành trình quá dài, sức khỏe ko tốt, Vũ Đồng dần dần lả đi.

Thương Hiên rất lo lắng, toàn bộ những thuốc bổ quý hiếm được mang đi đều mang ra tắm bổ cho nàng, nhưng mà vẫn ko khá hơn, những ngày sau xuất hiện tình trạng nôn ói, Vũ Đồng li bì nằm trong xe, gương mặt tái nhợt.

Cảm thấy ko ổn, Thương Hiên quyết định bắt mạch cho Vũ Đồng, nhưng vừa đến gần, Lan đã gạt ra, trừng mắt nhìn hấn. Vũ Đồng cũng gạt đầu, suy yếu nói: “Người ra ngoài trước đi, để Lan xem cho ta!”

Trầm ngâm xem mạch một hồi lâu, đúng n hự dự đoán, Lan giãn mày, thở một hơi, có vẻ nhẹ nhõm lắm, hơi cười nói: “Chúc mừng người, người đã có thai, phỏng chừng được 2 tuần đi, chú ý sức khỏe!”

Hoa Nhi bên cạnh giật nảy người, ôm Vũ Đồng lắc lắc: “Trời ơi, nương nương...có thai?”

Hắn nhiên, tiếng kêu ko nhỏ của nàng ấy đã kinh động đám người bên ngoài. Thương Hiên vén rèm đi vào, hai bên là Sơn bản và Sơn Húc.

Lan nhếch mép cười đầy mỹ mãn, cảm giác thắng lợi thật là dễ chịu, châm chọc nói: “Vũ phi nương nương đã có long t hai của hoàng đế Dục Hỏa Quốc, hẳn là Thái Tử cũng nên chúc mừng một tiếng, đa tạ những ngày qua đã chiếu cố, nhưng chắc là ko thể đến Thiên Lang Quốc du ngoạn một lần rồi, Vũ Phi cần trở về nghỉ ngơi thật tốt để sẵn sang cho sinh linh bé bỏng sắp ra đời!”

Ko để ý đến lời của Lan, hắn chen v ào, cầm tay Vũ Đồng lên, rồi ánh mắt lạnh đi, nhìn chăm chăm vào bụng của nàng, bàn tay nắm chặt, giọng ko còn cảm xúc: “Từ lúc nào?”

-Hả?

-Chuyện xảy ra từ lúc nào?

- Ko rõ, hẳn là trước khi rời đi!

Hắn trầm ngâm: “Thì ra là đêm đó, hèn gì...hôm sau, nàng lại thay đổi, quyết định theo hắn...”

Thương Hiên quét mắt một lượt lên người Vũ Đồng, rồi nhìn ra phía cửa, Sơn Bản đứng n goài hiểu ý, gật đầu, ko bỏ sót bất kỳ chi tiết n ào, Vũ Đồng vội ôm bụng, cuộn tròn, nhìn Thương Hiên cảnh giác, giọng sắc lạnh cực điểm, như là thở ra: “Người muốn làm gì, ko được làm hại hài tử của ta, dù bất cứ chuyện gì xảy ra, ta sẽ bảo vệ nó, ta muốn sinh ra hài tử này, nếu người có ý hại nó, ta cũng tình nguyện cả mẹ và con đồng quy vu tận...”

Nghe nàng nói, cả Hoa Nhi và Lan đều nhào tới, chắn trước mặt Vũ Đồng, mắt lăm lăm nhìn về phía hai nam tử duy nhất trong xe, bàn tay Lan đã vận khí, nhưng rất rõ ràng là suy y ếu vô cùng, bởi lẽ nàng đang bị thương, còn bị Sơn Minh chặn huyết đạo, phòng ngừa nàng tẩu thoát, đơn giản, hắn biết Lan ko phải hạng nữ tử chân yếu tay mềm, đã lĩnh giáo một lần, ko thể xem thường.

Mà Hoa Nhi, thật lại càng ko có khả năng, tu vi chỉ được trăm năm, võ công mèo quào của nàng, căn bản chỉ đối phó được với đám dã thú chưa thành tinh.

Nhìn nữ tử cuộn tròn trước mặt, tay ôm chặt bụng, chăm chăm nhìn hắn, ánh mắt khóa trên người mình, hắn thất bất lực vô cùng, đành cười khổ, lắc đầu, buông lời: “Dù nàng có hài tử với hắn, thì ta cũng ko thể thả nàng, nàng đã quyết định theo ta về Thiên Lang Quốc rồi, đến lúc này, ta sẽ ko buông tay!”

Nói đoạn quay người bước ra ngoài.

Đoàn người cắm trại tại sa mạc, Vũ Đồng vẫn thu lu ngồi trong lều, ko bước ra ngoài, mà bên cạnh Hoa Nhi và Lan túc trực cảnh giác ko lơ là.

Nhìn về phía lều ko xa, Thương Hiên khe khẽ thở dài, trời đêm sa mạc thật lạnh, mà cái lạnh này thì thấm tháp gì với hắn chứ, phong phanh tấm áo choàng, hắn duỗi chân, ngồi trên cồn cát, hướng về phía bầu trời đêm tĩnh lặng, gió cát quất những tia bông rớt lên gương mặt trắng bạc lộ ra giữa tấm áo c hoàng đen mỏng manh.

Sơn Bản tiến lại gần, giọng ồm ồm khom người: “Thưa Điện Hạ, trời đã khuya, người cũng nên về lều nghỉ ngơi...”

-Nàng ổn ko?

Sơn Bản đứng thẳng người, trong giọng nói pha lẫn sự ko cam chịu: “Điện hạ, nếu lòng ngài ko vui, Sơn bản nguyện hết lòng sống c hết vì người, Thiên Lang Quốc há phải e ngại Dục Hỏa Quốc sao, hưởng chi nữ tử đó đúng là ko biết điều!”

-Sơn Bản!

-Điện hạ, ngài ko cần phải nhân nhượng...

-Sơn Bản người ko hiểu...

Thương Hiên đứng dậy, bóng dáng cao ngất cô độc trên sa mạc đen tối, giọng nói trong ko gian tĩnh lặng bỗng nhiên trầm xuống vài phần: “Sơn Bản, người ko hiểu, khi yêu một người nào đó, là mong muốn người đó luôn vui vẻ và hạnh phúc, chứ ko phải chiếm đoạt họ rồi ngày ngày đối diện với gương mặt oán hận và thân hình héo hon của người ấy....”

-Điện hạ...

-Sơn Bản, nếu ta làm vậy, có phải nàng ấy sẽ hận ta suốt đời, ko...ko phải hận...mà hoàn toàn ko cho ta cơ hội để nhìn thấy nàng nữa?

-Điện hạ...thần...!

-Ta ko muốn...cho nên chỉ có thể ở bên cạnh bảo hộ và mang lại hạnh phúc cho nàng...!

Tiếng gió rít gào thê lương, cuộn lên một mảng cát mờ mịt, che khuất bóng hai nam nhân đứng lặng trong đêm.

Sức khỏe của Vũ Đồng đã ko tốt, gặp chặng đường dài này, hiển nhiên là ko chịu nổi, nhưng mọi người đều thấy sự kiên cường hiện lên khuôn mặt nhỏ, nàng mặc rất dày, để bảo toàn còn cuốn quanh bụng một tấm nệm, phòng ngừa va đập và xóc khi xe chạy. Hai bày tay ko ngừng vuốt ve xoa nắn, mỗi lúc rảnh nàng lại tự thì thào với hải tử chưa ra đời.

Từ hôm đó, Thương Hiên cũng ko đả động gì về hải tử trong bụng Vũ Đồng, vẫn hết lòng chăm sóc cho nàng, mà Hoa Nhi và Lan vẫn túc trực ngày đêm bảo hộ.

Thoát cái đã rời khỏi sa mạc, trước mặt mọi người là dãy núi tuyết sừng sững, chỉ cần vượt qua dãy núi này, là đã đặt chân đến Thiên Lan Quốc, thêm 1 ngày đường là có thể đến kinh thành.

Một người bình thường như Vũ Đồng, ắt hẳn là ko thể vượt qua, nay lại mang thai, nghĩ cũng đừng nghĩ đến vượt tự mình tìm đường vượt qua.

Hoa Nhi và Lan khá lo lắng, ko thể để Vũ Đồng ở lại, nhưng hai người cũng chỉ là nữ tử, ko thể công theo một nữ tử có theo dùng khinh công bay 3 4 ngày đường qua bên kia núi.

Bàn tay nam nhân to rộng chìa ra, nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời, hắn ôm lấy nàng, nhẹ nhàng nói: “Ta sẽ công nàng...”

-Điện hạ, ko nên, cứ để chúng thuộc hạ...! Đồng thanh 4 giọng nói vang lên.

Hắn coi như ko nghe, chuẩn bị dây vải buộc quanh thân. Hoa Nhi và Lan kéo Vũ Đồng lại, lo lắng có chuyện ko hay xảy ra. Vũ Đồng t háy thể nhõn miệng cười, vỗ vai hai người: “Ko sao đâu...”

Đoạn quay đầu lại nói với nam nhân trước mặt: “Đi thôi, làm phiền người!”

-Nàng tin ta à? Thương Hiên ngẩn đầu, đôi mắt nheo lại, cong như vầng trăng non.

-Có gì cần phải nghi ngờ sao, nếu là Thương Hiên thì ta sẽ tin tưởng!

“Nếu là Thương Hiên thì ta sẽ tin tưởng...” Chỉ vì câu nói này, hắn nguyện bảo hộ nàng suốt đời.

Núi Thương Thiên tuyết phủ trắng xóa, đây chính là biên giới của Thiên Lang Quốc, n hờ ngọn núi này, Thiên Lang Quốc trở nên bất khả xâm phạm, bởi nó chính là bức tường thành tự nhiên kiên cố nhất ngăn chặn bàn chân của quân địch ngay từ xa, giúp Thiên Lang Quốc hùng cứ tại phương bắc, nhưng cũng gây khó khăn rất nhiều cho thương nhân lái buôn của nước này thông thương cùng những nơi khác.

Đã khoác rất nhiều áo nhưng những cơn gió lạnh phương bắc vẫn làm Vũ Đồng rùng mình. Áp mình lên lưng Thương Hiên, cảm nhận nhiệt độ ấm áp truyền đến, nàng gất gao bám lấy.

Nhận ra sự khác thường của Vũ Đồng, Thương Hiên ko ngừng vận công truyền nhiệt cho người đằng sau. Từng cơn ấm áp xoa dịu cái lạnh khiến Vũ Đồng mê man.

Chợt cơn đau từ bụng truyền đến, mới đầu chỉ khê khàng, mỗi lúc một quặn lên, Vũ Đồng hốt hoảng, nắm chặt lấy Thương Hiên run rẩy.

Mà bàn tay đỡ đằng sau đã thấm ướt một mảng, giật mình, màu đỏ như đâm vào mắt hấn, đau đớn.

Vội vả đặt Vũ Đồng xuống một phiến đá lạnh. Đoàn người thấy hai người đứng lại, lo lắng chạy đến, một mảnh trong mắt sao mà ghê sợ. máu vẫn chảy từng giọt sau đứng quần. Hoa Nhi sợ hãi hét lên: “Nương nương...ko... nương nương phải rang chịu, đừng bỏ Hoa Nhi...”

Lan chạy đến, cầm tay, muốn truyền chút khí, nhưng ko thể, kinh mạch của vũ Đồng do quá lạnh ko thể đã thông, vả lại, thân thể nàng quá yếu. Lan run rẩy cầm tay Vũ Đồng: “Ko được, đừng bỏ cuộc, phải cố gắng lên...hắn đang chờ ngươi, hắn nhất định đang chờ ngươi trở về...”

Đôi mắt nhắm nghiền của Vũ Đồng hé mở: “Phải hắn đang chờ ta, hài tử cũng đang chờ ta...”

-Đúng...nên ngươi phải cố gắng lên...! Lan cắn răng nói.

Nhưng Vũ Đồng vẫn cứ thế nhắm mắt, gió núi gào thét bên tai, tuyết mỗi lúc nhiều hơn, che kín mắt người, trước mặt chỉ là màn trắng xóa dày đặc.

-Điên hạ, nếu hôm nay ko thể vượt qua, e rằng sẽ kẹt lại nơi đây, tình hình tuyết mỗi lúc rơi nhiều, khả năng lở tuyết rất cao...!

Thương Hiền dứt khoát đứng lên, cởi áo ngoài ra, cũng cởi y phục Vũ Đồng ra, trước sự can ngăn của mọi người, đoạn ôm chặt Vũ Đồng trong lòng, rồi mặc lại từng tầng lớp y phục, dùng dây vải quất chặt hai người, bên ngoài còn khoác thêm áo lông, trông hai người giờ đã trở thành một khối.

Hắn vỗ vỗ vào tấm áo lông dày dặn, cười nói: “Như vậy thì sẽ ko lạnh nữa...”, sau lại vận khí truyền nhiệt rồi ra lệnh tiếp tục.

Vũ Đồng nằm trong lòng hắn, mơ mơ màng màng, khe khẽ: “Thương Hiền...!”

Hắn ôm lấy nàng, xoa xoa bên ngoài tấm áo: “Ko sao..nàng sẽ ko sao hết Vũ Đồng, tin tưởng ta...!”

Vũ Đồng vươn tay nắm lấy viền áo trong hắn, mắt vẫn nhắm nghiền: “Thương Hiền...giúp ta...bảo hộ hắn..hài tử...”

Bàn tay hắn lạnh lẽo siết lại, rồi sức chân càng lúc càng nhanh hơn.

“Tin tưởng ta...Vũ Đồng...tin tưởng ta...”

Mở mắt, trước mặt là khuôn mặt tràn đầy lo lắng của Hoa Nhi và Lan, đôi mắt của Hoa Nhi đã rưng rưng, rồi lúc nhìn thấy nàng hé mắt, ko nhịn được rơi ào xuống.

-Ổn rồi...đã ổn rồi!

Lan khe khẽ vuốt vuốt cánh tay nàng, Vũ Đồng lắc lắc đầu, khó nhọc mở miệng: “Hài tử...hài tử...”

-Ko sao, vẫn còn giữ được!

Ngoài cửa, Thương Hiền lão đảo đứng dựa cửa, đây là lần trở về vất vả nhất của hắn.

Sơn Bản nhẹ nhàng tiến đến, đỡ lấy hắn đi về phía phòng đối diện.

Cuối cùng cũng bước chân đến Thiên Lang Quốc.

Ko tấp nập nhộn nhịp như Dục Hỏa Quốc, nhưng dường như, thái tử có sức ảnh hưởng rất lớn đến dân chúng. Đoàn người được chào đón nồng nhiệt trên mọi nẻo đường.

Kinh thành làm bằng đá dẫn hiện ra trước mắt.

Ko quá diễm lệ xa hoa như hoàng cung Dục Hỏa Quốc nhưng sự uy nghi thì ko kém cạnh chút nào

60. Chương 60: Vượt Cạn

Vũ Đồng và hai người Hoa nhi cùng Lan được an bày tại một biệt viên phía Đông Nam, nơi ấm áp nhất trong Cung Thái Tử.

Kể từ bây giờ, có thể an nhàn dưỡng thể, Thương Hiên cũng nói vậy, mặc dù có rất nhiều hạ nhân cảm thấy khó hiểu khi lần đầu tiên Thái Tử của họ đưa về mấy nữ nhân này, trong đó lại là một thai phụ, đã vậy còn chăm sóc và hậu đãi như một thái tử phi đương triều.

Còn Thương Hiên, mỗi ngày đều đến thăm nàng, cùng nàng đi dạo, tự tay xem thuốc cho nàng, nhiều lần khiến Vũ Đồng ái ngại ko thôi.

Nhưng hắn lại nói rằng, đây là do hắn tự nguyện, hắn muốn bảo hộ nàng, mang cho nàng hạnh phúc, hãy tin tưởng hắn...

Có một lần hắn dẫn nàng đến sân sau biệt viện, chỉ đến móng đất mới đào, trong đó có cái cây mới trồng, khẽ cười: “Cây mận trắng, một thời gian nữa, nơi đây sẽ tràn ngập hương thơm mận trắng!”

Vũ Đồng ngăn người, hắn nói tiếp: “Nếu n hư vậy, nàng ...sẽ ở lại đây với ta nhé?”

-Thương Hiên...!

-Ta ko quan tâm những chuyện khác, nàng đừng lo lắng, còn hài tử, ta sẽ chăm sóc nó, nó sẽ là con của ta và nàng, đừng bận tâm...chỉ cần tin tưởng ta!

Hắn đã nói câu này rất nhiều lần sau đó: “Chỉ cần tin tưởng hắn...”

Bụng Vũ Đồng mỗi lúc một lớn, đi lại khó khăn, thế là hắn cho người làm nguyên tháp êm ấm và ghế phi để đưa nàng đi ra ngoài ngắm cảnh, nhưng sức khỏe của Vũ Đồng ko tốt, những di chứng từ lúc ở Dục Hỏa quốc, rồi trải qua chặng đường dài đến Thiên Lang Quốc đã ảnh hưởng ko nhỏ đến nàng.

Có những lúc, nàng nằm li bì trên nhuyễn tháp, rồi lúc tỉnh lại ho ra búng máu. Gương mặt mỗi ngày lại càng tái nhợt, trong suốt, dường như muốn tan biến trong không khí.

Thái y được cất cử trông nom sức khỏe của nàng đã nhiều lần hội muốn khuyên giải nàng, nên bỏ thai nhi, chăm sóc sức khỏe, mấy năm sau cũng có thể có lại hài tử, nhưng nàng ko chịu.

Thương Hiên thì càng ko nói, nhìn thấy nàng quyết tâm, hắn cũng ko ép nàng, thế là áp lực đè nặng trên đầu thái y, làm sao giữ cho cả mẹ và con đều sống sót.

Có lẽ nhìn thấy quyết tâm và sự kiên cường cùng tình thương mẫu tử của nàng, hài tử rất ngoan, và có ý chí sinh tồn rất mạnh, trải qua chặng đường dài suýt rơi mạng, rồi thì thể chất mẫu thân suy nhược, hắn vẫn bám trụ đợi ngày chào đời.

Thời gian thật nhanh, cũng hơn nửa năm rồi, Vũ Đồng hiện tại chỉ có thể nằm tại trên giường. Nàng cảm nhận sức khỏe ngày một xa rời mình, chỉ mong có thể gắng gượng đến kỳ sinh nở, còn tâm chưa đầy một tháng nữa là sẽ đúng ngày.

Hôm nay Thương Hiên như cũ vào triều, có vẻ sẽ trở về khá muộn, sắp tới là lễ hội nửa năm gặt mùa của Thiên Lang Quốc, vì thời tiết khắc nghiệt, khi được mùa, Thiên Lang Quốc ko ngại mở lễ hội ăn mừng, mà quan trọng là, nghe nói Dục Hỏa Quốc đã truyền thư phái sứ giả qua cầu kiến.

Đột nhiên dưới bụng nhói đau. Từng cơn dồn dập dồn dập làm Vũ Đồng ko sao thở nổi. Nàng với tay, hô: “Hoa Nhi...Hoa Nhi...!”

Cánh cửa kẹt một tiếng mở toang, Hoa Nhi chạy vào, theo sau là Lan. Hơi thở gấp gáp, nàng lắp bắp: “Đau...đau bụng quá...!”

Lan vội vàng bắt mạch, mày nhíu lại: “Phỏng chừng tiểu diện hạ muốn ra rồi...!”

Hoa Nhi vừa nghe nói, vội vào lao ra ngoài gọi to, còn mình thì đích thân chạy đi kiếm bà mụ, cũng may, Thương Hiên là người rất chu toàn, mấy tháng gần đây, đã đưa một đội ngũ bà mụ giỏi nhất kinh thành vào cung, nói là tiện việc hầu hạ, cũng như để bị động trong việc sinh nở của Vũ Đồng, đây đúng là lúc cần kíp thì có mặt ngay.

Việc Vũ Đồng sinh nở sớm hơn dự định cũng không khiến ai người quá ngạc nhiên, nhưng cũng không tránh khỏi nhốn nháo, đoàn người chạy qua chạy lại, hạ nhân trong cung như muốn lật tung cả biệt viện mà Thương Hiên cũng gấp rút từ trên triều chạy về.

Về đến nơi, cửa phòng Vũ Đồng đã đóng chặt, chỉ còn tiếng la hét thất thanh từ trong vang vọng ra ngoài khiến cho bao con người bên ngoài thấp thỏm không yên.

Đã một canh giờ trôi qua, bên trong vẫn là giọng nói của bà mụ đốc thúc: “Hít thở mạnh vào...vận sức...nướng nướng vận sức nữa vào...cố lên nào...”, “đau...đau quá...không nổi...”, “Vũ Đồng...rang lên...tiểu tiện hạ sắp ra rồi...”

Một tiếng hét chói tai vang lên, sau đó mọi âm thanh đều tắt lịm. Đám người nhốn nháo đứng ngoài giật nảy người, rồi đưa mắt nhìn nhau dò hỏi tình hình.

Một bà mụ còn trẻ, thấp người, đột nhiên tông cửa chạy ào ra ngoài, trên tay đầy máu đỏ tươi, Thương Hiên phóng qua, giữ lấy bà mụ, không bình tĩnh như ngày thường, hỏi dồn dập: “Thế nào rồi...tình hình ra sao rồi!”

Bà mụ không để ý, vùng ra, không ngồi tay, trả lời: “Nướng nướng thế chất quá yếu, đã sinh non, thai nhi lại lớn, thời gian kéo dài và còn ra máu liên tục...không thể điềm lành...”

Thương Hiên cứng người, bàn tay giữ ta trong không trung nắm lại rồi mở ra, Sơn Bản và Sơn Húc đi lên, đứng bên cạnh Thương Hiên, đồng loạt lên tiếng: “Điện hạ, đừng lo lắng, hầu như thái ý giỏi nhất đều đã được triệu kiến, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu...”

Bà mụ trẻ chạy vô lại đóng kín cửa, một lát sau lại là tiếng hét thất thanh...của Vũ Đồng.

Thêm một canh giờ nữa trôi qua, vẫn chưa thấy tin mừng, Thương Hiên vô cùng sốt ruột, không thể chịu đựng thêm, hần tông cửa xông vào, bất chấp sự can ngăn của mọi người.

Cảnh tượng trong phòng khiến người ta phải hoảng sợ một phen. Một chậu nước loang máu đỏ giữa phòng, trên giường cũng loang lổ là máu, một nhóm bà mụ vẫn đứng giữ tay nữ tử trên giường, miệng vẫn ra sức nói: “Hít vào...thở ra, mạnh nữa lên...”

Mà người nằm trên giường, tóc tai rũ rượi, khuôn mặt tái nhợt, hai cánh tay bấu vào gối, nổi đầy gân xanh, trên trán rịn đầy mồ hôi, hai bên thái dương hằn lên những đường gân co giật theo từng cử động của khuôn mặt. Bên dưới máu vẫn không ngừng chảy...

Hoa Nhi bên cạnh đã khóc nhiều đến tắt tiếng, giọng khản đặc: “Không sinh nữa...nướng nướng bị như vậy...không sinh nữa...!”

Lan trường mặt ảm đạm với Hoa Nhi: “Người nói vậy đó, đã đến nước này, phải sinh ra, nếu không thì mẫu tử chỉ có thể dắt tay nhau xuống suối vàng...”

Thương Hiên như nghe tiếng sét bên tai loạng choạng đi tới, đá đổ chậu nước máu, cầm tay Vũ Đồng, quát to: “Thái y...Thái y...”

Một nhóm người nữa lại đi vô, nhìn thấy cảnh tượng này, đều chung một thần sắc sợ hãi, một người lớn tuổi, có vẻ già dặn nhất, run run đến bên giường, rồi đột nhiên hốt hoảng quỵ sụp xuống: “Điện hạ, mạch tượng của cô nương đây rất yếu, phỏng chừng, không thể...”

Ánh mắt xanh lóe lên tia nhìn rét lạnh, hần đến gần, vươn lấy bàn tay bóp chặt cổ họng của lão thái y đang run rẩy phía dưới, nửa bên miệng nhếch lên thành một độ cong mơ hồ trên gương mặt trắng bạc, chậm rãi thả từng chữ: “Người, lặp, lại, lần, nữa!”

Mọi người trong phòng cơ hồ nín thở, thái tử ôn hòa nhã nhặn của họ, nam nhân có gương mặt như ánh mặt trời có nụ cười tỏa nắng đã biến mất, thay vào đó chỉ còn lại sự hiện diện của ác thần tu là nơi địa ngục,

đám thái y cùng quỳ xuống dập đầu: “Điện hạ xin bớt giận, chúng nô tài sẽ cố gắng hết sức, đảm bảo ko để cô nương xảy ra chuyện...”

Đám người lại một lần nữa tất bật, nhưng dường như tình hình vẫn ko khả quan lên được chút nào, đích thân Thương Hiên ngồi trong phòng cánh chừng càng gây thêm áp lực lên bọn họ, trời đã tối, mặt trăng đã nhú, gần qua một ngày, Vũ Đồng vẫn ko có dấu hiệu suy yếu.

Một thái y trẻ quyết định hội ý với Thương Hiên, thai nhi to so với nàng, thể chất lại quá yếu, chỉ có thể giữ lại một trong hai.

Vũ Đồng nghe đến liền gào lên, khóc thút thít: “Ko...giữ lấy đứa bé...giữ lấy nó!”

Thương Hiên vội vàng bước lại gần, mặc kệ máu me tanh tưởi, mặc kệ cái dơ bẩn cấm kỵ của nữ tử, nhẹ nhàng vuốt tóc trên trán nàng, dịu giọng: “Được...ta sẽ cố gắng, nàng yên tâm...yên tâm nhé!”

-Thương Hiên, nếu hài tử mất đi, ta cũng ko muốn sống nữa!

- Được...đừng lo lắng, tin tưởng ta!

Lúc này, dường như có nguồn sức mạnh từ đâu ban phát, Vũ Đồng nhồm dậy, tận lực nắm chặt tay Thương Hiên, gồng hết sức bình sinh.

Mấy bà mụ xung quanh thấy vậy, lại bắt đầu khấn trương, những tiếng hít thở vang lên, những tiếng la hét liên tiếp theo nhau đến.

“Oa...oa...”

Nửa đêm, tiếng khóc vang lên đánh thức tất cả mọi con người đang mê ngủ, biệt viện phía đông nam vẫn sáng rực đèn.

“Sinh rồi...sinh rồi, là một tiểu điện hạ...tiểu điện hạ đó nha!”

Một bà mụ ôm lấy đứa bé, vui mừng reo lên làm cả phòng thở phào nhẹ nhõm. Chợt tiếng Hoa Nhi vang lên bên góc: “Nương nương...nương nương đừng làm nô tỳ sợ...”

Gương mặt Vũ Đồng tím tái, hơi thở mỗi lúc một mỏng manh, máu vẫn ko ngừng chảy.

Lan chợt ngưng trọng thần sắc: “Vẫn còn, vẫn còn một đứa nữa...”

Là thai đôi!

61. Chương 61: Đông Cuối

Các bà mụ tái mặt, lại tất bật, càng lo lắng hơn, làm sao, làm sao nữ tử này an toàn hạ sinh đứa bé tiếp theo đây.

Nhưng Vũ Đồng vẫn rất kiên trì, nàng thều thào ko ra hơi: “Còn một đứa nữa, giúp ta...giúp ta...!”

Lại một cảnh kinh hãi hiện lên trong phòng, lúc này Thương Hiên đã ko còn giữ được bình tĩnh, hấn hét lên bao nhiêu lần, cũng chỉ một câu: “Các người...ko còn cách nào sao? Ko còn cách nào sao?”

Còn một cách nhưng Thái tử ko đồng ý, hỏi sao bọn họ ko dám, đúng là cách này rất mạo hiểm, việc mổ bụng lấy đứa bé có thể sẽ gây ra cái chết cho người mẹ.

Trời về sáng, bọn họ cả một đêm ko ngủ. Một tiếng hét xé tâm gan vang lên, phỏng chừng là sức lực cuối cùng của nàng.

“oa...oa”

Hài tử còn lại đã an toàn chào đời!

“Là tiểu công chúa...tiểu công chúa!”

Nhưng hắn đã ko còn quan tâm hài tử thế nào nữa rồi, chỉ nhào qua bên giường ôm lấy Vũ Đồng, nhỏ giọng hỏi: “Nàng có sao ko? Hài tử đã sinh...đã sinh rồi!”

Dường như ko còn sức lực, nàng mấp máy môi, ko ra tiếng.

Thương Hiên chợt cảm thấy hoảng sợ, vội run rẩy lần mò mạch tượng của nàng, sững người, lắp bắp ko nói nên lời.

Phía dưới giường, máu chảy ko ngừng, ko sao ngăn được, cứ như thể rút hết máu từ trên cơ thể nàng ra. Hoa Nhi nghẹn ngào nhào đến, nức nở: “Nương Nương...nương nương...đừng bỏ Hoa Nhi, nương nương, còn tiểu điện hạ, tiểu công chúa nữa đây, người xem, chúng rất xinh đẹp...mở mắt ra nhìn chúng đi nương nương...”

Lan chỉ khẽ lắc đầu, ôm lấy hai đứa bé, để gần Vũ Đồng, trầm giọng: “Vũ Đồng...người đừng ác độc thế, nhấn tâm rồi bỏ hài tử mình dứt ruột sinh ra sao?”

Đôi mắt nhắm n ghiền r un run mở ra, đồng t ử trong suốt mà mờ mịt, nàng chỉ có thể nhép miệng: “Hài tử...hài tử...”

-Đây, chúng rất xinh đẹp, là thai long phượng đấy! Thương Hiên khản đặc giọng.

Nàng nghe thấy, nắm chặt tay Thương Hiên, trong khi đó, tay h ắn v ẫn cố gắng truyền nội khí cho nàng

-Thương Hiên, ta có một yêu cầu, cả đời này ta chỉ cầu người một lần duy nhất, và có lẽ là lần cuối cùng!

-Ko, ko phải lần cuối cùng, nàng nói đi, bao nhiêu yêu cầu cũng được, ko phải là lần cuối cùng mà...!

Vũ Đồng mỉm cười, muốn vươn tay ra, nhưng sức lực đã tận, chỉ còn thều thào trong hơi thở: “Mong người, hãy để cho Lan mang hài tử về Dục Hỏa Quốc, đây là con của hắn, ta muốn chúng có thể phụ tử đoàn tụ...”

-Được, ta đồng ý, sẽ cho người hộ giá Lan cô nương và hài tử trở về Dục Hỏa Quốc an toàn.

Nghe vậy, Vũ Đồng gật gật đầu, đưa mắt nhìn qua Hoa Nhi, nàng ấy v ội vàng phủ phục xuống, nước mắt lại chảy dài, đôi mắt sưng húp vì khóc cả một đêm: “Nương nương...!”

-Hoa Nhi đã theo ta từ ngày đầu khi ta đến nơi này, ta mang ơn người rất nhiều, thật tình đến n gày hôm nay, cũng ko biết phải làm sao báo đáp, người chịu khổ hình cho ta bao lần, lại vì ta từ bỏ mọi thứ đến nơi xa xôi này, ta có lỗi với người!

-Ko, Hoa Nhi cam tâm tình nguyện, được ở bên nương nương là phúc phần của Hoa Nhi...

-Ta đi, ngoài hài tử, điều lo lắng nhất là người...!

-Nương nương, Hoa Nhi rất tốt, da thịt dày, ko thể tổn hại đâu, Hoa Nhi sẽ chăm sóc cho nương nương cùng điện hạ và công chúa!

Vũ Đồng lắc đầu, quay sang nắm tay Thương Hiên: “Thương Hiên, nếu ta ko còn, người giúp ta chiếu cố Hoa Nhi, nàng vì ta hết thấy, mà cuối cùng t a ko trả được cho nàng, người...đáp ứng ta, thay ta trả nợ món ân tình này, hãy chăm sóc Hoa Nhi giùm ta, đừng để nàng ấy chịu thương tổn...”

Đoạn quay sang Hoa Nhi nói: “Hoa Nhi, hãy giúp ta, bầu bạn với Thương Hiên, ta đã ko thể... chỉ còn trông cậy vào người!”

Hoa Nhi gật đầu liên tục, nước mắt lã chã rơi. Vũ Đồng nhắm mắt, thở một hơi dài: “Ta mệt quá, muốn ngủ một giấc...!”

Nói rồi nàng nhắm nghiền mắt, mọi người lo sợ, cũng may, vẫn còn hơi thở, ai nấy thở phào nhẹ nhõm.

Lan muốn ở lại một thời gian, để trông nom Vũ Đồng, nhưng Thương Hiên nhất quyết đưa nàng cùng hài tử về Dục Hỏa Quốc ngay, ko còn cách nào khác, trú dưới mái hiên người, phải cúi đầu, sáng hôm sau đành đến gặp Vũ Đồng từ biệt, nàng cũng chỉ im lặng, gật đầu, nhấn nhủ Lan cố gắng trao tận tay cho Cổ Nghịch Hàn, rồi phát tay ko tiến.

Vũ Đồng cứ thế nằm im trên giường mê man, mỗi ngày Hoa Nhi đều cố gắng đút thuốc cho nàng, ngày đầu còn vào được chút ít, những ngày sau đó thì đã ko thể.

Thái y cũng ko còn cách nào khác, chỉ cố gắng duy trì cho Vũ Đồng.

Ngày thứ 7, đột nhiên nàng mở mắt, rất tỉnh táo, nàng kêu Hoa nhi chải đầu, thay quần áo, Thương Hiên vẫn ngày đêm túc trực bên cạnh, đi đến dìu nàng xuống giường.

-Tuyết đã rơi chưa?

-Cũng mới lác đác thôi!

-Ừ, ta muốn nhìn cảnh tuyết rơi!

-Được!

Một sân đình mái che, một nhuyễn tháp, hai bóng người thư thái ngồi ngắm tuyết rơi, những bông tuyết lả tả theo gió, như những bông hoa trắng muốt nở trên bầu trời.

Vũ Đồng thì thầm, đầu dựa vào vai Thương Hiên: “Ngày ấy, khi lần đầu bước chân đến thế giới này, cũng là hôm tuyết rơi như hôm nay!”

Thương Hiên ôm vai nàng, im lặng ko nói. Vũ Đồng vẫn đều giọng hồi tưởng lại những thứ đã qua.

Đã trôi qua bao nhiêu canh giờ ko biết, bởi mặt trời cả ngày đạ bị tuyết che phủ, môt c hút ánh sáng nhỏ nhoi chỉ xuyên qua tầng tầng lớp lớp bông hoa trắng xóa, xuống đến mặt đất đã vỡ vụn thành những bụi ánh sáng li ti.

Nàng ngược mặt lên cười với hấn: “Cuối cùng, mọi chuyện đã qua, mùa đông này, sẽ thật hạnh phúc phải ko?”

-Phải, sẽ thật hạnh phúc!

Nàng dựa sát vào hấn: “Ta xin lỗi, từ lần đầu cho đến hôm nay, vẫn ko thể đáp lại người được...ta để người phải chịu ủy khuất rồi!”

Hấn ghen ngào: “Tương lai còn dài, ta đợi nàng, đáp lại ta, được ko?”

“Ừ...!”

Nàng ngừng lại, vuốt nhẹ lên mu bàn tay của hấn, một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống, chạm vào, bỏng rát.

“Nếu còn kiếp sau...Thương Hiên, ta sẽ ko để người chịu ủy khuất!”

Bàn tay cuối cùng buông thong, giọng nàng nhẹ nhàng vang lên, tan vào trong mưa tuyết, tuyết vẫn lả tả rơi, lạnh lẽo, như thân thể của nàng, cũng như lòng của hấn....

Ngày ấy nhìn thấy nàng yên lặng như cái bóng đứng bên người, hấn chợt suy nghĩ: “Sao lại tồn tại người như thế!”

Nghe nàng nói, nghe nàng thổn thức, chợt bừng tỉnh, đã bao giờ hấn sống như thế!

Rồi muốn có nàng từ lúc nào ko biết!

Thầm nhìn theo nàng...

Thầm bảo hộ nàng....

Và rồi cuối cùng là ở bên cạnh nàng...

Nhưng cuối cùng nàng ko cho hấn cơ hội đó...ko cho hấn...

Nàng lặng lẽ, nhẹ nhàng, đi trước hấn, để hấn lại cô độc trong thế giới trắng xóa của tuyết của cái lạnh của gió phương bắc.

Lạnh quá! Lạnh đến nỗi, đông cứng những giọt nước mắt trên mặt hắn, thành những hạt nước nhỏ, rồi khô mi, rớt xuống, vỡ nát.

Gió bắc thổi qua, gào thét, cuốn bay mọi thứ trong tầm mắt hắn, cướp đi tất cả...

Cướp cả nàng...!

Gió bắc đi qua...!

Nàng cũng đi qua...đi qua đời hắn!

Một chén rượu ngọc rơi xuống vỡ nát, Cổ Nghịch Hàn chợt giật mình, trên gương mặt thấm ướt một mảng.

Vũ Đồng...nàng đã đi lâu quá rồi, ta tìm nàng...vẫn đang tìm nàng đây...

Nhưng sao mơ hồ quá, tuyết đã che lấp mất hình ảnh của nàng rồi! Ta không sao tìm thấy nữa...!

Tuyết che lấp mất hình ảnh của nàng rồi!

Đường như, mùa đông này, là mùa đông dài nhất mà hắn đã từng trải qua, bởi hắn đánh mất người hắn yêu thương nhất

Bóng dáng cao ngất lặng lẽ đứng bên thềm nhìn mùa đông gào thét...

Có ai đó nói với hắn rằng, thật ra ngày xưa gió cũng có hình hài của con người, bởi vì đã vô tâm đánh mất người mình yêu, nên suốt đời suốt kiếp lang bạt kỳ hồ, chỉ để tìm kiếm người ấy!

Như vậy phải chăng bây giờ, gió cũng đang khóc... như hắn... vì đã đánh mất người mình yêu thương!

62. Chương 62: Vĩ Thanh

5 năm sau

Thảo nguyên xanh ngát kéo dài đến tận chân trời, có những căn lều thấp thoáng phía xa, nghe xa xăm vọng lại tiếng gia súc thũng thảng kêu lên vài tiếng.

Tiếng vó ngựa chậm chậm đi tới, dừng lại ở một căn lều nhỏ, yên tĩnh đặt mình tách biệt.

“Có ai ở trong nhà ko?”

Giọng nam tử trầm thấp, nhu hòa vang lên trong trời chiều còn ngả nắng. Năm nay mùa đông đến trễ hơn rất nhiều, nơi thảo nguyên vẫn giữ lại hơi nắng và cỏ xanh mơn mẫm.

Gọi thêm hai tiếng, nam tử nhẹ nhàng xuống ngựa, kéo nó ra một bên nhà, nơi có mắc sẵn máng cỏ cho gia súc.

Hướng tầm mắt ra xa, dăm ba người đang kéo đàn dê trở về, có tiếng cười đùa của hài tử nhỏ tung tăng theo chân người lớn.

Rất bình yên, đó là cảm nhận của hắn.

Bóng người đến gần, đội một cái nón rộng vành, che mắt phần trên gương mặt, dáng người nhỏ nhắn, tiến lại gần, hơi sưng người một lát, rồi lại khôi phục, bình tĩnh cúi đầu chào, rồi hỏi: “Ko biết ngài đây cần gì?”

-Tại hạ trên đường du ngoạn, đến đây, trời đã về chiều, muốn xin ở trọ lại, ko biết có thể? Tất nhiên, tại hạ sẽ trả tiền như ở các khách điểm.

-Gần đây chạy thêm một chút, hắn là ko xa đâu, ngay gần biên giới cận sa mạc, có một khách điểm...

-Nhưng ngựa của ta thì đã mệt lắm rồi, có chăng là ta phải cõng theo nó chứ nó hầu như ko còn sức để cho ta cưỡi...

Tiếng ngựa hí vang một hồi, thở phì phì, rồi nhìn qua bên chủ nhân, nhận ra gì đó, cúi đầu yên lặng gặm cỏ.

-Được rồi, nhưng nhà tiểu nhân hơi nhỏ, đành ủy khuất ngài một đêm...

Nam tử cười tươi rói, vội vàng bước theo sau vào nhà. Căn nhà đúng là nhỏ, nhưng rất sạch sẽ, hương thơm mát của đồng cỏ khiến lòng người thật dễ chịu.

Sau khi an bài chỗ nghỉ ngơi cho khách, chủ nhân căn nhà vào sau làm bếp.

Nắng đã tắt dần phía chân trời...

Ngoài cửa, một bếp lửa hồng được thắp lên từ lúc nào!

Nam tử cười dịu dàng, mở miệng: “Tại hạ có mang một ít đặc sản của phía nam, mời cô nương thưởng thức thử xem có hợp khẩu vị...”

Chủ nhân căn nhà hơi đứng lại, rồi quay đầu từ chối, chợt bị một cảm giác nóng ấm truyền lại, bàn tay mình đã bị khách trọ nắm lấy từ bao giờ: “Đừng từ chối, được ko?”

Thảo nguyên mênh mông, bầu trời đêm cũng mênh mông, ko có bất kỳ chướng ngại vật, cho nên những ánh sao cũng sáng hơn những nơi khác.

Nam tử rất tự nhiên nằm xuống, trên tay là một bầu rượu, lẩm bẩm: “Chưa bao giờ nhận thấy, hóa ra đây cũng có thể coi như chốn bồng lai tiên cảnh...”. Hơi rượu bốc lên, làm say lòng người.

-Cũng bình thường thôi, ko hợp với những người có địa vị cao quý...!

-Sao ngươi biết!

Nữ tử im lặng, lặng lẽ cầm một xâu thịt dê nướng cho vào miệng...nóng quá, lưỡi có cảm giác bỏng rát.

Thay đổi câu hỏi, ko muốn ko khí ngại ngùng này, nữ tử đành mở miệng: “Vì sao ngươi lại đến đây?”

-Tìm một người...để hoàn thành lời hứa với người đó!

“Lời hứa?”

“Đừng để thời gian làm mệt mỗi con tim đang chờ đợi

Thế giới của em theo anh đến nơi chân trời xa xăm

Ánh đèn trước cửa lúc này chợt tắt đi

Tim em nhẹ nhàng dò xét khuôn mặt trong như nước của anh

Nụ cười của anh vẫn đẹp như ngày nào

Bóng dáng của anh là tình yêu mà em gìn giữ

Cho dù chốn phồn hoa biến thành nơi lá rụng

Lời hứa mãi mãi không bằng nhớ lại thời khắc hôm nay

Khi em và anh xa cách nhau, nhân thế lặng lẽ thay đổi

Trải qua trăm sông ngàn núi, phải chăng có cùng một tấm lòng

Không cầu đời đời kiếp kiếp, chẳng mong sớm sớm chiều chiều

Chỉ cần thật bình dị dắt tay nhau du ngoạn chốn nhân gian

Ai nói quán quít nhau là quấy nhiễu lòng người

Ai nói biển người chìm nổi khó có tình duyên vững bền

Cho dù hợp rồi lại tan

Chỉ mong thật bình yên dắt tay nhau du ngoạn chốn nhân gian.”

Giọng hần rất ấm, hần hát, rất tha thiết và chân thành, tựa hồ muốn hút người nghe vào giọng ca ấy, nữ tử ngồi kế bên, ko nhìn được bình tĩnh, đầu càng ngày càng cúi xuống thật thấp.

Hần hát xong, im lặng nhìn người đang ngồi kế bên, cười nhẹ nhàng: “Ta...là lần đầu tiên hát trước mặt người khác...!”

Nữ tử càng cúi xuống thấp hơn, nam nhân đột nhiên cười: “Ta kể một câu chuyện cho nàng nghe nhé!”

Hần đổi giọng, thâm tình nhìn nàng: “Ta đã từng...đánh mất một người rất quan trọng với mình. Ta đã tưởng rằng cả đời này sẽ ko còn có thể gặp được người đó...”

-Ngày đó, ta ngu muội, để nàng ấy rời xa mình, đến một nơi rất xa, vượt qua thảo nguyên mênh mông này, qua luôn cả sa mạc nóng bỏng bên kia, vươn đến dãy núi tuyết sừng sững. Phải, ta đã để cho người ấy đi một chuyến hành trình xa đến mức đó. Bởi ta nghĩ, nàng đã yên lặng giữ lời hứa với ta, chờ đợi nàng một thời gian cũng sá gì. Huống chi, đã có người nói với ta rằng, sức khỏe của nàng ấy ko tốt, ko thể chịu đựng chuyến hành trình dài cả đi lẫn về như thế, nên để nàng ấy nghỉ ngơi một thời gian cũng để cho ta và nàng ấy chữa lành vết thương trong trái tim. Dù rất ko muốn, ta cũng cắn răng chịu đựng khoảng thời gian khổ sở ấy...!

“Nhưng chờ đợi đã chờ đợi, hối hận đã hối hận, vậy mà ngày trở về, nàng ko xuất hiện, chỉ gửi cho ta hai hài tử còn đỏ hỏn, nàng nhẵn tâm rời xa ta và con...”

Giọng hần chợt khản đặc đi, nghẹn ngào: “Ta như phát điên, ko thiết tha bất kỳ thứ gì nữa, mà cái người đã hứa hẹn với ta rằng, sẽ đưa nàng trở về, đến gặp ta, chỉ nói được “Xin lỗi...”, lúc ấy ta biết, đã ko còn khả năng gặp lại nữa rồi...”

Hần cúi đầu, chôn giữa hai chân, bả vai hơi rung lên: “Sau ngày hần nói lời xin lỗi, hần cũng đi, ko để lại lời nào, chỉ vậy mà phát áo ra đi. Ta biết, đã mất hết rồi...”

Rồi đột nhiên hần ngẩng đầu, nụ cười cong lên, niềm vui ẩn hiện nơi khóe mắt: “Vậy mà, cách đây mấy tháng, hần lại trở về, xuất hiện trước mặt ta, thân hình gầy đi, gương mặt tái hần, chỉ có mỗi nụ cười vẫn thường trực trên môi, hần nói với ta: “Ta đã về, cũng mang người ấy trở lại...”, nhưng hần chỉ một thân một mình lặn lội về, hần nói với ta, hần chỉ mang người ấy trở về nhân gian, còn ta phải tự đi tìm người ấy, mang trái tim người ấy về...”

Nói đến đây, nam tử ngược lên, ánh sáng trong mắt lấp lánh, như ánh sao trên trời: “Người có biết, ta đã đi rất nhiều nơi, để có thể tìm người ấy, hần đã chịu đựng nỗi đau lớn nhất, chấp nhận hy sinh người hần yêu nhất, để thực hiện lời hứa với ta, ta ko thể phụ lòng hần, nhất định phải tìm được người ấy và đưa người đó trở về...”

-Nhưng lí do lớn nhất, là bởi vì ta thật sự rất yêu người ấy, trái tim đã yêu một người sâu đậm, ko có cách nào quay đầu lại được, cho nên, nếu người ấy ko trở lại, thì ta chỉ có thể đi tìm mà thôi...Phải, ta đang đi tìm nàng ấy!

Có giọt nước mắt rơi xuống, nhỏ trên hai cánh tay đang ôm chặt hai đầu gối. Nữ tử đang khóc...!

Ngón tay nhẹ nhàng lướt đến, quét qua gò má, vị mặn, nước mắt của nàng có vị mặn chát, nóng hổi, ngấm sâu vào da hần.

Chậm chậm quay đầu, hần nhẹ giọng:

-Cho ta nhìn thấy mặt nàng!

Giọng nói đột ngột của hần vang lên, dứt khoát, nhưng hàm chứa sự cầu khẩn. Dưới vành mũ nan rộng, nữ tử chợt run rẩy, cứng giọng hỏi: “Lời hứa của người với người đó là gì?”

-Nắm tay nhau du ngoạn khắp nhân gian...!

Nữ tử vùng đứng dậy, lồng ngực phập phồng, những giọt nước thi nhau rớt xuống, nàng quay lưng, mạnh mẽ muốn xoay đi...

Bàn tay hắn đã đưa lên, ngăn chặn, chiếc mũ được tháo ra, hiện lên một gương mặt nhỏ nhắn, trắng xanh có hơi sạm đi vì sương gió nơi thảo nguyên bát ngát, ngũ quan thanh thuần, ánh mắt trong suốt, tiếc là, chỉ còn một bên...!

Nữ tử mấp máy môi, khóe mắt hoe hoe đỏ, mà hắn, vòng tay phía sau đã ghì lại, ôm chặt, tiếng hắn nghèn nghẹn: “Ta đã tìm thấy...cuối cùng cũng đã tìm thấy...!”

Môi nhạt run rẩy một lúc, rồi chợt khẽ gọi: “Hàn...!”

Hoàng cung Dục Hỏa Quốc

Mai đứng giữa Kính Hồ, thở dài, aizz, chỉ có thể tự trách mình một lần mềm lòng rước v ào mấy cái chuyện phiền phức với vẫn trong cung, thật ra vì là thấy có lỗi với hắn, nên mới chuộc tội, chấp nhận ở lại nơi nhà tù vàng son này, thay hắn xử lý chính sự, trong lúc đó để hắn ngao du khắp nơi, đi tìm người đã lấy đi trái tim của hắn.

Ngày ấy, khi hắn lặn lội đến vượt qua dãy núi băng giá kia, tiến vào Thương Lang Quốc, mang thi thể của một nữ tử nhỏ nhắn nằm trong quan tài bằng băng, đã có hỏi một người rằng:

-Người có hạnh phúc ko, hi sinh tính khí cuối cùng để cứu người đó, chấp nhận để mình biến mất mãi mãi, người có hạnh phúc ko? Cổ Thính Phong...!

- Ta chỉ tiếc, ko thể giúp hắn và nàng thiên trường địa cửu, chút hơi tàn này của mình, chỉ giữ lại được mạng sống của nàng, ko còn khả năng cho nàng một cuộc sống vĩnh hằng bên hắn....

Thiên trường địa cửu ư? Có ai mà ko mong muốn như vậy, có điều nếu đã yêu, thì dù là thiên trường địa cửu hay chỉ mấy mươi năm được cận kề, cũng là hạnh phúc lắm rồi!

Mai nhớ mãi, nụ cười của nam tử tóc trắng và đôi huyết mâu đỏ rực, hắn đứng trước mặt mình, cười rực rỡ: “Có lẽ sẽ ko bao giờ được nhìn thấy nhau nữa rồi!”

-Ko hối hận sao, Cổ Thính Phong?

-Chút tính khí này, cuối cùng ta cũng có thể làm được điều gì đó cho Cổ Nghịch Hàn, ta nợ hắn một hạnh phúc thật sự..., còn người, đành u ý khuất người, đến kiếp sau vậy, Nghịch Thiên! Hy vọng người cũng hạnh phúc!

Cuối cùng, Cổ Thính Phong, hắn đã rời khỏi thế gian này thật rồi!

Thật ra cho đến thời điểm này, hắn đã nhìn thấy phần nào hạnh phúc dù ko được trọn vẹn, vì đã hoàn thành được mong muốn của mình, ở bên cạnh người mạnh nhất thế gian, trước đây là Cổ Thính Phong và bây giờ là Cổ Nghịch hàn

Ngoài thảo nguyên, có hai người cưỡi ngựa, đi về phía mặt trời, họ thật sự hạnh phúc!

63. Chương 63: Phiên Ngoại 1: Loạn Thiên

Tinh Linh Giới...

- Tỷ...tỷ đang ở đâu vậy? Đừng trốn nữa...

Giọng một tiểu nam hài vang lên lanh lảnh. Trời đã bắt đầu tối dần, trong khu rừng thiêng gần biên giới, thấp thoáng bóng trẻ nhỏ chạy về.

- Linh Lăng tỷ...tỷ đang ở đâu, về nhà thôi, đệ ko chơi nữa đâu...

Tiếng nam hài bắt đầu thút thít, bước chân càng nhanh hơn, gần như chạy: “Linh Lăng tỷ, huhu, ra đây đi, đệ ko chơi nữa...” nó càng đi càng thấy vắng n gười, n hưng đứa trẻ đi cùng đã tản về hết cả...

“Hừ...” một bóng người lao ra trước mặt nó làm nó điếng hồn, giật nảy người. Cái bóng lắc lư cười hắc hắc với nó. Nhìn rõ gương mặt đối p hương, nó òa khóc, nắm chặt lấy áo người nọ, nức nở: “Tỷ tỷ...làm đệ sợ quá!”

- Ngốc quá! Tiểu nữ tử nhỏ tuổi thâm thiết vuốt ve tóc và mồ hôi b ện chặt trên đầu tiểu nam hài, âu yếm nói

- Ta còn tưởng người bỏ lại ta chứ huhu

- Hmmmm, tỷ tỷ sẽ ko bao giờ bỏ lại người đầu Linh Hy...

- Tỷ hứa đi, ko bao giờ bỏ lại Linh Hy nữa...

- Ta hứa, ta ko bao giờ bỏ rơi Linh Hy, đệ là đệ đệ mà ta yêu nhất!

Nói rồi, Tiểu nữ tử nắm tay tiểu nam hài nhẹ nhàng hướng về ánh đèn làng mạc phía xa xăm.....

Nam tử mặc trường sam xanh n hạt, đôi mắt cong cong hoa đào, gương mặt tuấn tú, nhâ nhận, thân hình cao lớn, khéo miệng khê cười nhìn về phía trước, ở đó có bóng hình nhỏ xinh của một thanh y nữ tử loay hoay chọn trang sức.

- Linh Hy, cái nào hợp với tỷ, đệ nói xem nào?

-Cái nào cũng đều hợp, tỷ đeo cái g ì cũng đều đẹp cả. hấn dịu dàng, nâng tay vén một lọn tóc rối xuống

- Ko được, cái n ào đẹp nhất đây....

- Nếu đã khó nghĩ vậy, c hi bằng mua hết đi.

Hắn sủng nịnh, cầm tất cả lên, rồi đặt xuống một thỏi bạc.

- Như vậy thì nhiều quá....Nữ tử cười hắc hắc

- Linh Lăng tỷ, từ nay về sau, chỉ cần tỷ thích, đệ sẽ tặng cho tỷ, bất kể thứ gì...

Thanh y nữ tử dịu dàng nhìn vào mắt hắn, nhẹ giọng: “Ko cần, chỉ cần tỷ đệ chúng ta mãi được bên nhau là cả đời này đã thỏa mãn...”

Ráng chiều nhuộm đỏ một góc trời, phủ lên một lớp áo đỏ trên h ai bóng hình ngồi tựa vào nhau trong hốc núi, một là nam nhân trẻ tuổi gương mặt sáng ngời, một là nữ tử xinh xắn thanh thuần.

- Mưa đã tạnh rồi, chúng ta phải về thôi!

” Linh Hy...!” Nữ tử nắm lấy tay áo, ngập ngừng: “ở lại thêm chút nữa đi, mưa vẫn chưa dứt hẳn, chúng ta cứ ở trong này đợi, phụ thân cùng mẫu thân hôm nay cũng ko về, ko cần gấp gáp”

Nam tử tên Linh Hy quay lại, ẩn sau người vào trong động, khê cười, giữ giữ áo: “Được, chúng ta ngồi lại đây thêm một lát cũng ko sao!”

Gió lạnh thổi qua vách núi nghe ù ù, nắng dần dần tắt, mát hút ở đường chân trời. Thỉnh thoảng nghe có tiếng chim bay về tổ. Nói là núi thực ra cũng chỉ là một núi thấp, thoải t hoải như đồi, nơi đây bao bọc lấy Lương Duyên Hồ, mỗi ngày, có rất nhiều cặp đôi nam thanh nữ tú, hẹn hò chèo thuyền ca xướng, rồi nên duyên. Bất kể trai gái, đến tuổi cập kê đều muốn tới nơi này tìm kiếm lương duyên của mình nên mới có tên là Lương Duyên Hồ.

Nhưng đến lúc này đã vắng bóng người qua lại, không khí yên tĩnh mát lạnh dưới cơn mưa khiến tâm hồn lặng đi một nhịp.

Gương mặt hai người theo từng tia chớp nhẹ lóe lên hắt vào mảng tối trong động đẹp đến mê hoặc.

- Linh Lăng tỷ, nép vào đây, gió ngoài thổi vô rất lạnh, sẽ đổ bệnh đấy...Linh Hy dịu dàng kéo tay nữ tử vào.

Linh Lăng nhẹ nhàng lùi vào, dần dần nép vào lồng ngực của đệ đệ. Lồng ngực ấm nóng, vương lại vài giọt nước trên lọn tóc dài buông xuống. Nàng vui đầu vào, nghe tiếng tim đập vững vàng trong lồng ngực, cảm giác mê man. Cánh tay rắn chắc choàng qua vai, vuốt nhẹ trên đầu, tựa như xoa, tựa như vuốt, cảm giác trong lòng hằng lên một nhịp, run rẩy.

Lực đạo trên tay càng siết chặt, Linh Lăng càng vui đầu vào sâu hơn, cô hờ hững cả gương mặt dán vào làn da nhẵn bóng. Hơi thở nóng bỏng cứ vô vấp vào phần ngực mở rộng của nam tử, ngứa ngáy, khó chịu.

Bàn tay chợt nắm lấy đầu vai của nàng, một lúc một mạnh mẽ, Linh Lăng thở nặng, ngược lên nhìn, lại rơi vào một đôi mắt xanh ngọc như nước hồ thu, yên tĩnh và sâu ko thấy đáy, nàng có thể nhìn thấy bóng hình mê man của mình trong đáy mắt ấy.

Bàn tay nhỏ nắm rồi lại mở, vật áo trước ngực trở nên nhăn nhúm. Hơi thở nóng hổi vẫn vút. Linh Lăng nhìn thẳng vào nam nhân trước mắt gương mặt như ngọc tạc sâu vào lòng, đôi môi dâng lên. Chưa kịp đến gần, một lực đạo bên vai hướng đến, mạnh mẽ, trước mắt nàng tối sầm, cảm giác mát lạnh trên môi thoáng đến, ẩm ướt, rồi là nóng bỏng, dây dưa.

Linh Lăng ko nhịn nổi, hé mở đôi môi anh đào hồng nhuận, nghên đón trận cơn quét đang đến, Hai cái lưỡi trơn quấn lấy nhau, lòng sức khắp khoang miệng của đối phương. Tiếng nam nhân gầm nhẹ, nữ tử rên rỉ những tiếng "ưm" đầy mê hoặc.

Nhưng dù hai cái ánh môi có tàn phá đến đâu, cảm giác vẫn là ko đủ. Linh Lăng ngộ nguỵ đầu, bàn tay nhỏ trượt vào áo, vuốt ve lồng ngực cường tráng của đệ đệ, thở từng tiếng: "Linh Hy, Linh Hy...tỷ muốn..."

- Linh Lăng...! Ánh mắt trầm mê của Linh Hy nhìn vào gương mặt đỏ hồng vì dục vọng trong cơ thể. Một bàn tay giữ lấy lưng, tay còn lại lần về trước ngực, nhẹ nhàng nắn bóp. Cảm giác mềm mại dưới tay mình làm Linh Hy run rẩy. Lực đạo trên tay càng ngày càng mạnh, đột nhiên, vật áo bị mở ra, cảm giác mát lạnh vừa đánh úp vào, bàn tay nóng bỏng lại chụp xuống, vân vân, nhéo nhéo, Linh Lăng ko chịu nổi cảm giác xẹt này, "a" lên một tiếng.

Linh Hy mỗi lúc một thêm tham lam, bàn tay ko an phận kéo xoạt một tiếng, áo ngoài rơi xuống đất, bàn tay tham tiến lần xuống dưới, xoa lên cái bụng phẳng, nhìn cảnh xuân kieu diễm trước mặt, nhịn ko được, cúi đầu xuống, liếm láp hai bầu ngực sữa hồng hào. Một luồng điện chạy dọc thân hình, khiến Linh Lăng bật lên tiếng rên rỉ, kích thích màng nhĩ của Linh Hy, hần càng lần tới, liếm mút dữ hơn, cuối cùng nhịn ko được, cắn xuống một ngụm, trên bầu ngực toàn là những vết đỏ bầm, thành quả của hần.

Linh Lăng cự quỵ, muốn ném trái cảm giác tốt hơn, bàn tay ko yên phận cũng lần xuống, cưỡi lấy đai lưng của Linh Hy, lần sâu xuống tìm kiếm, bàn tay đụng một vật cứng rắn nóng bỏng làm nàng giật mình, lại ko kiềm được mà nắm lấy, xoa nhẹ, đây là của Linh Hy, Linh Hy người mà nàng yêu thương.

Bàn tay mát lạnh của Linh Lăng xoa bóp vật hạ thân của mình làm hần sướng phát điên phát ra những tiếng rên rỉ, cảm giác được xoa, trượt lên xuống, xoay tròn làm hần thêm thêm khát. Ko được, hần muốn bùng phát, dứt khoát đè Linh Lăng xuống, mạnh mẽ thoát hết quần áo, tay hần lần xuống dưới, bàn tay còn lại vẫn xoa lên bầu vú của Linh Lăng, miệng liên tục bú mút gây lên những tiếng nhẹ nhẹ xướt hổ mờ ám.

bàn tay dạt tiến nhập vào khu rừng thánh địa, cảm giác ướt át nơi đầu ngón tay khiến Linh Hy kích thích, trong khi đó, Linh Lăng thì bởi sự đụng chạm xẹt giật mình một cái, luống xuống muốn khép lại, phát hiện hai chân đã bị Linh Hy kẹp chặt, Ánh mắt Linh Hy giờ này đậm mùi tình dục, tham lam nhìn vào đám cỏ và khe hẹp thân bí mật người. Ngón tay vuốt ve bên ngoài, xoay tròn, rồi từ từ tiến nhập vào khe hẹp ướt át, sự công kích ngón tay Linh Hy khiến khoái cảm trong Linh Lăng tăng vọt, bàn tay ko yên phận lại vô tình dùng sức trượt lên trượt xuống, những tiếng "ư...a" phát ra liên tục. phía dưới ướt một mảng. Dòng nước ngọt ngào ẩm ướt trào ra làm Linh Hy nhịn ko được, cúi đầu xuống, mút sạch sẽ, cái lưỡi trơn mềm lượn quanh, khẽ đẩy những cánh hoa ra, để lộ nhụy hoa trong ko khí.

- Ko được, Linh Hy, tỷ chịu ko nổi nữa...

Linh Hy như còn múa tận hưởng vị ngọt của của Linh Lăng bằng miệng, hần ko dừng lại, dùng giọng khàn khàn lên tiếng: "Chịu ko nổi cái gì, tỷ nói rõ ràng đi nào..." vừa nói, cái lưỡi liếm lượn một vòng tiến sâu vào

- Linh Hy, tỷ muốn, tỷ muốn....

Linh Lăng ko chống đỡ nổi, nước nở lên thành tiếng, đổi lại vẫn ả thái độ dửng dưng của Linh Hy, nàng cuối cùng, vứt bỏ hết xấu hổ, mở lời: “Mau vào, Linh Hy...hức”

Dứt l ời, vật nóng bỏng căng cứng đã chuẩn bị sẵn ngoài cửa u động, một cái động thân, mạnh mẽ xuyên tằm lớp v ật cản vào chôn sâu vào Linh Lăng, nàng a lên m ột tiếng, cảm giác đau rất, lại hạnh p hức vô cùng. Trong động, hai bóng h ình quấn chặt, mạnh mẽ luật động, sau một hồi cao t rạo vang lên tiếng “a...a” đầy k ích thích, cứ thế lặp đi lặp lại suốt một đêm dài. Dòng nước nóng bỏng trắng đục ko chút chần chừ, phun trào vào nơi sâu thẳm của nữa nhân dưới thân mình.

Một mảnh giấy được kẹp dưới giường: “Đêm nay canh ba tại kho rạ!”

Trước màn đêm và ánh trăng mờ đục, mùi vị tình dục nồng đậm tản ra từ haio thân thể trần truồng giao nhau chặt chẽ....

3 tháng sau...

- Linh Hy, tỷ ko muốn, tỷ thật sự ko muốn p hải gả đi...

- Ngoan Linh Lăng, tỷ ko phải gả đi xa, chúng t a vẫn có thể gặp nhau mà phải ko? Ngoan. Linh Hy vẫn vuốt v e mái tóc mềm m ượt của Linh Lăng, nhẹ giọng an ủi, bàn tay ko an phận vẫn đặt trên bầu ngực tròn nhẹ nhàng xoa nắn.

- Linh Hy, cho tỷ, tỷ muốn.

Hắn l ại lần nữa động thân, chôn vùi vào nơi sâu n hất, dục vọng được thỏa mãn thì thoải mái thử dài.

9 tháng sau...

- Không... đau quá...đau quá....ko được, ko sinh nữa...

- Phu nhân ráng cố gắng, ráng cố gắng, sắp ra rồi...!

- Oa...oa...

Tiếng một b é trai vang lên, bà mẹ vui m ừng mang ra, vừa đựng vào, nó im bất, vươn cái đầu ra, nhìn bằng đôi hắc bạch phân minh trong trời lạnh lùng và ko con khóc nữa.

Bà mẹ cảm thấy hơi sợ hãi, nhưng vẫn niềm nở báo tin. Người nam nhân thấp lùn, gương mặt tròn đầy phúc hậu bước tới, ôm lấy nó vào lòng, khi đựng vào lưng, thấy một vết bớt đen d ài chạy dọc một nửa sống lưng, thấy làm kỳ lạ....

2 năm sau...

- Oa...oa... con điều vương trên cành cây r ời, sao giờ..

Một đám nhóc chúm chụm lại, nhí nhéo ồn ào. La hét có, cãi nhau có, nhưng mãi ko sao lấy được con điều. Chúng còn quá nhỏ để vương ra những đôi cánh mỏng manh lấp lánh bay lên.

- Thử đi, người chưa thử mà, lên thử nào.

Một đứa trong đám đẩy lên một đứa bé trai tóc đen, mắt đen, thân hình gầy gò.: “Lên nào, thử xem được ko, cánh mày râu rồi..”

Cánh tay đưa ra, chồm tới, theo sau tiếng rách của vải là nguyên tấm lưng nhỏ lộ ra, đứa nhỏ ngoan ngoãn, nghe lời vận sức, tấm lưng mỗi lổc một tới đi, như c ó cái gì muốn chui ra khỏi làn da trẻ con kia.

Một chiếc lông đen rơi xuống, chúngbạn của nó vội hét lên, chạy đi: “Cánh đen, nghiệt chủng, cánh đen, nghiệt chủng...”

Sau lưng nó, một bên lưng nhú lên một chiếc cánh bằng lông vũ đen kịt, rách nát tơi tả do còn quá non nớt. Mà cánh đen ở Tinh Linh Giới biểu trưng cho sự trừng phạt của thần linh, là nghiệt chủng bị sinh ra, là dấu hiệu đen tối...

-Đồ nghiệt chủng, cút, mày ko phải con tao, yêu nghiệt, cút ngay...

Những nhát cây bổ xuống thân hình non nớt của nó, tạo thành những vết thâm tím, nó ko khóc, cố gắng thu người lại, lăn tròn trên đất, tìm đường chạy đi. Hình bóng Thanh y sam của mẹ nó hiện hữu trước mặt.

- Mẹ..mẹ..

- Aaaa, đừng đụng v ào t ao, đừng đụng v ào t ao, tao ko phải mẹ mày, tao ko có, ko có con n hư mày...Nữ tử mặt m ày nhợt nhạt, tái xanh, xua tay đuổi nó như đuổi tà, luôn miệng hét lên, ôm đầu, cuối cùng là ngồi phịch xuống lằm bằm...

Nó đi đến đâu đều bị ném đá xua đuổi đến đó, sợ hãi, căm hận, đau lòng, nó chạy đi, biến mất về khu rừng linh thiêng ngoài biên giới Tinh Linh Giới.

Từ đó, ko ai thấy bóng dáng thằng bé tóc đen, mặt đen, có một nửa đôi cánh đen trên lưng, người ta nói nó đã bị trời phạt, người lại nói nó trở về địa ngục, người lại nói nó đang ẩn nấp đau đó chờ ngày san bằng Tinh Linh Giới.

Nữ tử Linh Lăng nghe nói đã phát điên, bị nhà chồng trả lại. Hai nhà giấu nhem việc này, ko ai dám nhắc đến.

Đệ đệ Linh Hy rời khu làng nhỏ, đi đến một nơi xa lập nghiệp.

Nữ tử bị nhốt trong hậu viện sau nhà, sau đó phát điên rồi tự đập đầu mình à chết.

Đoạn cuối được lưu truyền có kể thêm chi tiết hết sức đau lòng, đệ đệ thương yêu Linh Hy, sau khi nhận lại tỷ tỷ Linh Lăng, hét lên một tiếng, quảng năng ra, rồi trong đêm ra đi biệt, giáng thẳng một nhát chí mạng cho nàng sau khi phát hiện đứa con mang dấu hiệu loạn thiên, cơ hồ trong một đêm biến đổi thành thân tàn ma dại, điên điên khùng khùng, giam mình trong hậu viện héo mòn đến lúc chết.

64. Chương 64: Phiên Ngoại 2: Người Mạnh Nhất

Một thời gian dài... Trên khắp đại lục, xuất hiện một nam tử tuấn mỹ dị thường, mắt đen, tóc đen nhánh, dù vương vấn bụi trần nhưng vẫn giữ mãi được màu nguyên thủy.

Nam tử đẹp như tạc này chỉ hỏi một câu duy nhất khi gặp người: “Trên đời này, ai là người mạnh nhất”

Mà đại lục rộng lớn bao la này, đều có long hổ trấn giữ, chia làm 4 khu vực lớn.

Từ vùng nhiệt đới phía nam khí hậu đặc sắc đủ 4 mùa kéo dài một đường lên giữa vùng lạnh giá gần biên giới phía bắc lan sang phía đông với đại dương bao la là Dục Hỏa Quốc hùng mạnh của Ma tộc cùng Yêu tộc.

Phía tây nóng ẩm, mưa nhiều cùng một phần nhỏ dải đất phía nam với nhiều rừng núi là lãnh địa của Tinh Linh Giới.

Phía bắc lạnh giá với những dãy núi trập trùng quanh năm phủ tuyết chính là Thiên Lang Quốc.

Một bộ phận nhỏ phía đông còn lại là Yêu Tộc nay đã bị Dục Hỏa Quốc hàng phục.

Nam tử đi khắp nơi, chỉ để hỏi một câu duy nhất, một số người nổi giận, một số người cười nhạo, một số người tò mò, cũng có một số người thương tình mà kể lể cho hắn những truyền thuyết kỳ tình về những vị cao nhân được cho là mạnh nhất. Họ hoàn lằm, có người buột miệng suy tư: “Trên đời này, người mạnh nhiều lắm, nếu có thể, người cũng thử một lần làm người mạnh xem sao?”

- Muốn làm người mạnh, phải tìm được người mạnh nhất trên thế gian này! Hắn cười nhạt, khóe mắt cong cong...

Bóng cát phủ mờ một mảnh thân trắng. Chỉ còn vài lọn tóc đen lâu lâu rơi ra khỏi áo khác trùm đầu, móng lung, phát phơ, vô định, như chính chủ nhân của nó. Sa mạc Ma Lạp Mễ, vùng đất trung tâm, nơi giao nhau giữa thảo nguyên bát ngát xanh tươi của Dục Hỏa Quốc và thung lũng giá lạnh của Thiên Lang Quốc.

Một con lạc đà già cỗi, một bóng khoác trắng phất phơ, hần đã đi bao lâu, ko biết nữa. Thật sự là quá mệt rồi!

Vượt qua sa mạc, bước vào lãnh thổ Dục Hỏa Quốc. Trước mặt là thảo nguyên bao la.

Hần mỉm cười, thì ra, đã đi được một chặng đường thật dài. Đã đến lúc nghỉ ngơi rồi, nghỉ ngơi để lấy sức mà tiếp tục đi đến gặp người ấy....” Người mạnh nhất thế gian, với lão, người mạnh nhất thế gian chỉ có thể là người này...ha ha”

- Ai? Có thể nói cho tại hạ?

- Ma vương Dục Hỏa Quốc Cổ Thỉnh Phong...Trong trí nhớ lão, lúc n ào cũng là một mảnh đỏ của máu và chiến tranh, người ngồi trên ngựa trắng, phóng như bay lên, chỉ một đêm, thu phục toàn bộ Xi Vưu Thành. Thật thê lương, thật hùng vĩ, thật đẹp mắt...chắc..chắc...

Mà hần bây giờ, hướng về Dục Hỏa Quốc...

Lộc cộc...

Tiếng vó ngựa phi nước kiệu tiến lại gần. hần ngẩng ánh mắt đen về phía ấy, bình thần tiếp tục công việc: dừng lều, dựng trại qua đêm. Mái tóc bạc quét qua, xoa tung trong gió, thân hình cao gầy thẳng tắp trên lưng bạch mã. Làn da trắng nhạt được bao bọc trong áo khoác nhung đỏ tươi, tiệp màu với đôi huyết mâu sáng quắc, thế nhưng lại làm cho người ta cảm giác hiền hòa vô kể.

- Huynh đệ đây hình như đang tính dừng chân nơi này?

Nụ cười nhẹ nhàng kéo khê bờ môi, nam tử xa lạ nhu hòa nhìn về phía hần mở lời chào hỏi. hần quay lại, từ tốn đáp: “Phải, chẳng hay huynh đài đây có điều chi dạy bảo?”

- Ta đi đường xa, đến nơi này thì ngựa cũng bắt đầu chùn chân mỗi gối, ko m ay lương khô m ang theo cũng ko còn bao nhiêu, chắc hần ko đủ để vượt qua sa mạc, ko biết có thể nhờ huynh đệ đây giúp đỡ một ít...

Đối hắc bạch phân m inh lúc này mới chịu ngược lên n hìn kỹ tuần nhan sáng ngời như ngọc bích của đối phương, cảm giác lạ lẫm xông lên, chưa kịp suy nghĩ đã gật đầu đồng ý, lúc này mới gục đầu, hơi h i hổi hận một chút.

Nam tử xa lạ nhanh chóng xuống ngựa, thoải mái dắt ngựa cột v ào cọc, nở nụ cười khoan khoái bước về phía lều, lấy nước uống một ngụm.

Thảo nguyên bao la, đột nhiên xuất hiện bóng dáng hai người, vừa xa lạ vừa gần gũi...

Đêm dài bao trùm xuống đại lục v ô tận, bầu trời thảo nguyên rất thoáng đãng, nhìn thấy chỉ chút n hững ngôi sao sáng ngời. Nam tử xa lạ nhàn nhã nằm xuống, để tay sau đầu, miệng ngậm cọng cỏ nhìn lên đếm sao.

Tiếng bước chân vang lên, sau lưng là mấy xiên thiết dê phơi khô đã được nướng chín. Hần im lặng, chia vài xâu ra, coi như một lời mời, nam tử cất tiếng cười khê, ko khách sáo cầm lấy. Bữa tối diễn ra thật yên lặng.

No bụng, nam tử lạ lại nhàn nhã ngắm sao, hần ko để ý, chú tâm trải tấm lót xuống nằm nghỉ ngơi, đột nhiên một bàn tay vươn tới, kéo h ần đứng dậy: “Đừng ngủ sớm thế, hôm nay sao đẹp lắm, ra ngoài thưởng thức cảnh đêm thay đổi không khí”

Rồi ko đợi hần từ chối, đã xách hần lên, lúi ra ngoài, nom bộ dáng gầy gò vậy, nhưng khí lực lại vô cùng lớn, giãy mãi cũng ko ra, chỉ thấy trên gương mặt nam tử ấy một nụ cười nhợt nhạt đọng trên khóe môi.

Ko cách nào khác, đành nằm xuống như hần, ngửa đầu nhìn bầu trời cao.

- Người ko phải ma tộc, cũng ko phải yêu tộc, càng ko giống Lang tộc, có lẽ là...Nam tử mở miệng phá vỡ ko khí im lặng.

- Cũng ko phải, ta ko thuộc về nơi nào cả. Hần nhàn nhạt trả lời, phải, hần ko phải người Tinh Linh Giới, cả đời ko phải, nơi đó đã vứt bỏ hần, ko hề cho hần một thân phận, hần ko phải.

- À....Nam tử bất động à lên một tiếng ngoài suy nghĩ của hắn: "Vậy vì sao người đến Dục Hỏa Quốc?"

- Ta muốn đi tìm người mạnh nhất thế gian?

- Vì sao?

- Vì ta muốn ở bên cạnh hắn, để trở nên mạnh mẽ hơn, ta muốn mình mạnh mẽ, có thể hơn người đó, ngang bằng người đó, hoặc thua kém người đó, nhưng sau người đó sẽ mạnh hơn hết thảy những người khác.

- Vậy thì vì sao lại đến đây?

- Vì nghe nói Ma Vương Cổ Thánh Phong là người mạnh nhất thế gian.

Nam tử xa lạ nhíu mày, nhìn hắn tràn đầy vẻ hứng thú: "Tìm được chưa?"

- Chưa, nghe nói hành tung bất định, cũng ít ở lại Huyết Thành, tuần nhan cũng chưa từng lộ diện...

- Vậy làm sao mà tìm hắn đây, người nói xem?

- Không biết, cứ điắt có lẽ sẽ gặp!

Tiếng cười thanh thúy vang lên trên thảo nguyên mênh mông, hắn không chút khó chịu, cười nhạo à, hắn đã sớm nắm qua, chẳng là gì, có lẽ thấy mình hơi thất thố, nam tử xa lạ hạ giọng vài cái: "Ta nghĩ là người sẽ tìm được..."

Hắn im lặng, không nói tiếp, đứng dậy đi vào lều.

Từ sau hôm đó, bên cạnh hắn có thêm bạn đồng hành không tự nguyện, phải, là hắn không tự nguyện muốn nam tử này đi chung, nhưng hắn như âm hồn bất tán, cứ mãi theo sau, đã có lần hắn hỏi gắt: "Người tính đi đâu, sao lại theo ta?" đối lại chỉ là một lời nói băng sương: "Ta đang hoàn thành cuộc hành trình của mình, ngẫu nhiên trùng hợp với người, không được sao".

Đêm khuya, nam tử xa lạ cũng không tự giác yên vị, lúc nào cũng quán lấy hắn ngắm trăng, uống rượu, kể về những chuyện mà hắn mắt thấy tai nghe trên đường. Có những chuyện hay, có những chuyện vui, có những phần vô vị chết được, vậy mà hắn kể say sưa, cười khà khà lồi lồi kéo kéo.

Định kỳ, trăng tròn đã đến, nhưng không phải một đêm trăng thường, mặt trăng xanh nhè nhạt nhuộm một màu đỏ, nhấp nhô theo con đường gấp ghe.

Lưng hắn bỏng rát, những tiếng khục khục, âm ỉ bên lưng như muốn trào ra. Trên con lạc đà già cỗi, hắn cong lưng, cố gắng tìm một nơi nghỉ ngơi qua hết đêm nay.

Nam tử xa lạ cũng nhìn thấy, tuy nhiên vẫn là bộ dáng bất động, không, chỉ thúc ngựa đi nhanh hơn.

Nhà trọ nằm rìa Huyết Thành Dục Hỏa Quốc...

- Khách quan ghé chân, cần tiểu nhân phục vụ gì cứ nói.

- 1 phòng

- Không, 2 phòng riêng biệt. Hắn cẩn thận, buông ra từng tiếng, rồi bước nhanh lên lầu

- Lấy 1 phòng thôi... Sau lưng vang lên tiếng nói trầm thấp của bạn đồng hành.

Vừa bước vào, hắn ngã lên giường nằm, ôm lấy đầu vai nắn bóp mạnh mẽ nhằm giảm cơn khó chịu.

Nam tử xa lạ bước vào, thu hết vào mắt, điềm tĩnh đến bàn, rót một chung trà nóng, đưa đến bên giường.

- Đi ra ngoài mau, ta nói là hai phòng, người có nghe rõ không? Hắn cau mày, quát khế.

Nam tử có đôi mắt đỏ vẫn bất động ngồi mép giường nhìn hắn. Cơn giận thực sự bùng nổ, hắn hét lên: "Cút, cút mau...!"

Đôi tay trắng nhợt gầy gầy vươn tới, vuốt lên đầu vai hắn, giọng nói nhẹ như gió: "Đau lắm à?"

- Đừng đụng vào ta, cút ngay, ra ngoài nhanh đi...! Đôi mắt hắn long lên giận dữ, cánh tay giơ lên gạt ra.

Nhưng cánh tay nam tử lại như gọng kìm, rắn chắc, mạnh mẽ, giữ nguyên tại vị trí cũ, may mắn ko nhúc nhích: “Đau thì hãy kêu lên, cần chi phải khổ sở chịu đựng!”

Hắn im lặng, quay mặt vào tường, nằm xuống, chờ đợi cơn đau đớn nhất sẽ đến ngay trong đêm.

Mặt trăng lên cao đỉnh điểm, rải ra một ánh sáng đỏ dịu nhẹ, người người đã yên giấc.

“Ư...!”

Tiếng rên khẽ bật thốt trong đêm, bóng người chập vọt, cơ người lại hết sức có thể. Trong phòng im lặng như tờ, ko có ai khác.

“Bực..bực”, lớp áo sờn cũ bên ngoài như bị kéo ra, vang lên tiếng chỉ đứt, hắn oằn mình dữ dội, chết tịet, lâu lắm rồi hắn mới ko chịu đau đớn như thế này. Lưng hắn bỏng rát, một thứ gì nó gồ lên như muốn chui ra ngoài.

“A....”

Một chiếc lông vũ đen rơi từ không trung nhẹ nhàng bay vòng, rồi đáp xuống dưới chân của một nam tử có đôi mắt màu đỏ tươi ma mị.

Hắn ngược mắt nhìn lên, đúng là người đồng hành với hắn suốt những ngày vừa rồi, trên tay là một bầu nước. Hắn run rẩy, chống cự, cười lạnh nhìn qua người mới bước vào: “Sao, kinh tởm ko?”

Hắn hoàn toàn bại lộ trong không khí, y phục trên người tả tơi, nửa thân trên trần như nhộng, trên lưng là một nửa đôi cánh đen tuyền giương thẳng như muốn bay lên, những sợi lông vũ huyền bí ấy vẫn còn rơi lả tả, phủ một lớp màu tối tằm trên giường.

- Đẹp, đẹp lắm..! Tiếng nói khàn khàn trầm đục vang lên, bàn tay mát lạnh vuốt ve nửa cánh đen huyền, bóng đen áp chế trên đỉnh đầu, như ngắm nghía, như bảo vệ, lại như muốn chiếm hữu.

Hắn giật mình, ngàng đầu, đôi mắt đen giờ này chuyển thành một màu vàng kim chói mắt, dấu hiệu rõ nhất biểu hiện cho thân phận cùng cực của mình: “Đẹp sao?”

Nam tử chỉ nhẹ nhàng vuốt ve, nhẹ giọng hỏi: “Còn đau ko?” rồi áp môi xuống, liếm láp vết nứt đỏ rát hiện hữu trên lưng hắn.

Một luồng điện giật nhẹ trong cơ thể hắn, ầm ập, nóng bỏng, làm hắn rụt về nhưng cánh tay rắn chắc tì vai dùng chút ít lực, đã giữ yên hắn nguyên vị trí: “Yên nào, ta giúp ngươi bớt đau”. Nói rồi, hắn lại tiếp tục liếm láp, môi rà trên từng tác da thịt gây gò xương xương, như hôn, như âu yếm. Cơn đau quá lạ thuyên giảm rất nhiều, tựa hồ như chưa từng có, hắn duỗi người nằm xuống, thật yên ổn.

Một lát sau, nam tử huyết mầu cởi áo ngoài, đưa tay, ôm lấy hắn từ đằng sau, môi vẫn dán sau lưng, tá, ào choàng rộng bao lấy thân hình hai người để trần nửa người trên, ôm nhau cùng rơi vào mộng.

Tòa thành đỏ sừng sững trước mặt, hai nam nhân vẫn ko vội tiến vào, họ say sưa cùng rượu thịt, ngắm trăng, thổi tiêu, thật hòa hợp.

- Vì sao ngươi muốn trở thành người mạnh nhất? Nam tử ngửa đầu dốc bầu rượu, sáng khoái hỏi.

- Có như thế ta mới cảm thấy mình còn tồn tại...?

- Ko rõ ràng! Nam tử gạt ngang

- Vì như vậy, mọi người mới công nhận sự tồn tại của ta, để ta cảm nhận được mình ko bị vứt bỏ, ko ai dám ko tôn trọng và vứt bỏ người mạnh nhất...

- Tốt lắm, ta sẽ thành toàn ước vọng của ngươi...Nam tử cười khê, nhẹ xoay qua, ôm lấy hắn.

- Sao cơ? Hắn ngơ ngác

- Ta sẽ giúp ngươi bởi vì ta là Cổ Thỉnh Phong!

- Cổ Thỉnh Phong, ngươi đang làm cái gì vậy?

Nam tử huyết mâu càng thêm nhợt nhạt, gối đầu trên đùi hấn, vuốt nhẹ sườn mặt hấn, lau đi những giọt nước mắt của nam nhân.

- Đừng khóc, ta ko muốn nhìn thấy người khóc....

“Ta khóc, ta sẽ khóc, khóc rất nhiều, vì thế người ko được làm vậy, ta sẽ đau lòng, sẽ khóc...” Hấn nấc lên từng tiếng, vùi đầu vào lồng ngực của nam tử ấy, nghẹn ngào.

- Ngoan, hứa với ta điều này, từ trước đến giờ ta chưa bao giờ ép người, chỉ lần này thôi, hứa với ta....

- Hứa, ta hứa, người đừng nói nữa, ta hứa, chỉ cần ở bên cạnh người, cái gì ta cũng hứa hết!

- Người dù chuyện gì xảy ra, phải sống hạnh phúc nhớ chưa, phải sống hạnh phúc như khi ta còn ở bên cạnh người!

- Cổ Thỉnh Phong, đừng nói như vậy mà!

- Ta ko thích cái tên của người, Nghịch Thiên à, ko, người là báu vật của Thần Linh mang đến cho ta, cái tên đó ko hợp với người, ta gọi người là Mai nhé!

- Được, người gọi ta như thế nào cũng được, Mai, cái tên hay lắm! Những giọt nước mắt lăn dài trên gò má xương xẩu

- Mai, ta hy vọng người chiếu cố nó, ta đã đẩy nó vào một con đường khó khăn, hy vọng người ở bên cạnh nó, giúp đỡ nó, như người từng ở bên ta.

- Được, ta sẽ chiếu cố nó, người cứ yên tâm, sau hết thấy, chúng ta sẽ ở bên nhau, tiêu diêu tự tại, được ko? Mai run rẩy, vén nhẹ những lọn tóc bạc trắng vương trên mặt Cổ Thỉnh Phong, nhẹ giọng vỗ về.

- Điều cuối cùng ta làm được c ho người chỉ có như thế này? Cổ Thỉnh Phong cầm lấy bàn tay Mai, nhẹ ấn lên miệng, hôn xuống. Mai hơi đơ người, lập tức bị một lực đạo mạnh mẽ, lật người xuống, hướng lưng về phía hấn.

- Mai, ta lúc nào cũng muốn nói với người điều này...ta yêu người....!

Nói rồi, Cổ Thỉnh Phong cắn mạnh xuống vết bớt đỏ thẫm, máu tươi p huyệt lên không trung, một tay hấn giữ lấy hai tay giấydưa của Mai, một tay hấn hướng về phía lưng, những móng vuốt sắc nhọn lóe lên, rạch xuống, nửa đôi cánh lông vũ hiện ra, vươn thẳng lên trời.

- Ta muốn nói với người...ta yêu người!

Đã bao lâu rồi, hấn đã ngủ bao lâu rồi? Mai ko biết, hấn choàng dậy, chạy ra ngoài tìm kiếm, rất lưng, bên bờ vực, hấn nhìn thấy bóng trắng đứng đó, nhàn nhã, như thể hết t hảy chưa từng xảy ra điều gì

- Cổ Thỉnh Phong...

Mai hét lớn, quáng quàng chạy về phía ấy, Cổ Thỉnh Phong quay lại, thân hình hấn bây giờ gần như trong suốt, mỉm cười dịu dàng nhìn hấn: “Tha lỗi cho ta về đã bắt người gánh một gánh nặng quá lớn, người đã hứa với ta, sẽ chiếu cố cho hấn, ta mong người giúp ta hoàn thành việc này, Mai, nếu mai này, hấn c ùng hậu bối của hấn, ko còn giữ được sức mạnh ấy, thì người hãy đạp đổ tất cả, trở thành người mạnh nhất. Ta mong muốn Mai của ta, đời đời kiếp k iếp là người mạnh nhất trên ngàn ngàn vạn vạn người. Người s4 ko bao giờ bị vứt bỏ nữa...”

- Ko... nguyện vọng của ta chỉ là được ở bên người, ko cần mạnh nhất, ko cần trên vạn người, ai c ùng có thể vứt bỏ ta, nhưng người ko được, Cổ Thỉnh Phong, người ko được...hấn gào khóc, chân vẫn chạy về phía ấy, có níu lấy.

- Ta hy vọng người sống hạnh phúc, phải sống hạnh phúc....Mai....Nghịch Thiên....ta yêu người!

Bóng trắng phất phơ cứ vậy mà tan biến vào hư vô, nụ cười khắc sâu trong lòng hấn, c uối cùng cũng mất hút.

- Không... Cổ Thỉnh Phong, đừng bỏ ta, đừng bỏ ta....

Vô lực quý xuống, tiếng nước nổ vang vọng khắp sườn núi: “Cổ Thỉnh Phong... ta còn chưa nói với người rằng ta cũng yêu người rất nhiều...”

Suốt bao năm qua, người ta chỉ nhìn thấy sự xuất hiện của một nam tử mặt mày như ngọc, mái tóc bạc trắng buồn dài, đôi mắt hoa đào khẽ cười say đắm, đi bên cạnh một thiếu niên có đôi huyết mâu lạnh lẽo âm u ma mị kiêu diễm. Mà thiếu niên đó, đã thay thế cái tên Cổ Thỉnh Phong, khuynh đảo cả một đại lục, trở thành một nhân vật vĩ đại- người mạnh nhất thiên hạ

Bóng người thê lương, cô độc vô cùng, nhìn về hoàng hôn phía chân trời lấm lắm: “Phải sống hạnh phúc...”

Quốc sư Mai, nam nhân bí ẩn, dưới một người, trên vạn người.

65. Chương 65: Phiên Ngoại: Thương Hiên

Thương Lang Quốc

Nơi băng giá ấy, sản sinh ra một tộc người mạnh mẽ, kiên cường, để chống chọi với thời tiết khắc nghiệt.

Mà đứng trên vạn người mạnh mẽ kiên cường ấy là một nam tử phong thái ôn như hải hòa, chỉ có một đôi mắt xanh biếc sắc bén là ánh lên sự tàn nhẫn nguyên thủy của lang tộc.

Hắn sinh ra trong vương giả, quyền uy và sự tôn thờ cũng như e sợ của thế gian. Cho nên, suốt bao nhiêu năm, hắn chưa bao giờ nếm trải sự đau lòng cũng như mất mát của bản thân.

Nếu không phải chuyển đi đến Dục Hỏa quốc, miền đất phương nam ấy, có lẽ hắn chẳng bao giờ cảm nhận được điều này.

Xác định chỉ là quan sát, nên hắn tách mình ra khỏi mọi người, không công khai danh phận, chỉ im lặng làm người xem. Hắn muốn nhìn xem đế vương được tôn sùng kia ghê gớm đến nhường nào.

Ko ngờ lại nhìn thấy một màn kịch hương diễm tình xưa nghĩa cũ của tên kia.

Nhưng cái làm hắn chú ý không phải tên nam nhân đa tình ấy, cũng không phải mỹ nhân sắc nước hương trời mà chính là nữ tử nhỏ bé đứng nhìn ấy, kiên cường và cam chịu.

Hình như là đau lòng lắm thì phải, lại cố gắng không thốt ra lời oán trách nào. Nàng chỉ nói: ““Người không cho phép người khác tổn thương đến người mình yêu, vậy người có tư cách gì mà đến đây để làm tổn thương ta? Người có tư cách gì mà đến đây làm tổn thương ta?”....

Một sự cứng rắn đến khiến người khác phải rung động.

Nàng không muốn làm thế thân cho người khác, lại càng không muốn giành lấy thứ không thuộc về mình, cho nên nàng chấp nhận buông tay.

Nàng đã từng hỏi: “ Chẳng lẽ người muốn ta, cả đời này chỉ có thể đứng sau lưng hạnh phúc của người thôi sao?” sau đó dứt khoát phất tay áo bỏ đi.

Đó là nữ nhân đầu tiên cho hắn cảm giác động lòng- Vũ Đồng, phi tử của một người khác.

Ngày đưa nàng về Thương Lang Quốc, những tưởng có thể trọn vẹn yêu thương bảo hộ nàng, lại phát hiện nàng có hài tử với người kia, mà lòng nàng, từ lúc rời đi, cũng đã đánh mất, đánh mất trên miền đất phương nam ấy. Nàng không mang theo nó đến Thương Lang Quốc này. Trái tim nàng vẫn để lại nơi đau thương ấy.

Nhưng nhìn thân hình gầy gò suy nhược ấy vẫn gắng gượng chống trả số phận, hắn chấp nhận tất cả, mang nàng về Thương Lang Quốc ôn nhu chăm sóc, chờ ngày nàng khỏe hẳn, sẽ chính thức sắc phong.

Mà mùa đông đó, nàng đã không đợi được, vĩnh viễn rời xa hắn....!

10 năm sau...

Thương Lang Quốc trong tay tân vương phồn vinh và mạnh lên từng ngày, nhưng những kế hoạch thảo phạt các khu lân cận đã dừng lại, dường như tân vương không còn chút hứng thú với sự việc bên ngoài, chỉ chăm chăm lo cho dân chúng.

Hậu cung của người cũng không nhộn nhịp đông vui như các cựu vương thời trước, rất vắng vẻ, rất tĩnh lặng.

Hạ nhân đồn đại, từ sau cái chết của Thái tử Phi, tân vương không còn thiết tha gì với nữ nhân cả, ngoại trừ Hoàng phi hiện nay.

Nghe đồn Hoàng phi hiện nay chính là nữ tỳ thân cận nhất của Thái Tử Phi ngày xưa...

Lại nghe đồn, ngày ấy Thái Tử Phi mất đi, nữ nhân này ngay đêm kề cận, cuối cùng làm lay động trái tim đã héo mòn của tân vương, một bước tiến lên làm phượng hoàng. Còn hạ sinh được một tiểu điện hạ.

“Ha...ha”

Tiếng cười trong như tiếng chuông đồng vang lên: “Aizz, không nghĩ đến bây giờ mà vẫn còn bị bàn tán, Thương Hiền, ngài nên lập thêm phi đi, để tránh tiểu nữ bị bêu rêu không ngừng...”

Nam tử cao gầy vẫn nhàn nhã đọc sách, đôi mắt xanh lóe lên, nhàn nhạt mở miệng: “Không hứng thú...!”

-Không nói đến nhưng nô tỳ biết tình yêu của người dành cho nương nương...!

-Hoa Nhi, hôm nay người rất to gan!

-Từ ngày nương nương đi, gan của Hoa Nhi cũng mất rồi, sợ chi nữa!

Thương Hiền đứng dậy, vỗ vỗ đầu nàng: “Đói không?”

Hoa Nhi lắc đầu, cảm thán: “Nương nương chỉ nhờ ngài chăm sóc và không làm thương tổn cho Hoa Nhi mà thôi!”

Hắn quay lưng, nhắm mắt như hồi tưởng: “Không, chỉ cần có người bên cạnh, sẽ nhắc nhở ta luôn nghĩ về nàng, vĩnh viễn không bao giờ quên, và cũng bởi sự có mặt của người, ta cảm nhận được nàng chưa bao giờ là xa mình...”

Hoa Nhi im lặng, nàng biết, đã bao lần hắn từ nàng nhìn xuyên qua tìm kiếm hình bóng người ấy, nhưng nàng không ngại, con người si tình như thế này, có thể trách được sao, bản thân của nàng cũng không muốn quên đi, vậy hãy cứ nhớ lấy, phải không?

Có tiếng reo của trẻ nhỏ: “Phụ Vương...mẫu hậu!”

Nam tử nheo đôi mắt, ánh sáng xanh khẽ lung lay trong nắng, quay đầu nhìn nữ tử sau lưng, khẽ cười: “Đi thôi!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-vuong-tuyet-tinh>